

AMIE KAUFMAN
MEAGAN SPOONER

YOUNG

Frânturi de lumină

AL TREILEA VOLUM
AL TRILOGIEI **CONSTELAȚII**,
BESTSELLER NEW YORK TIMES

TREI

FICTION
CONNECTION

AMIE KAUFMAN MEAGAN SPOONER

YOUNG

„Ezit, uitându-mă la ceilalți. Dacă LaRoux se vedea că era nebun, pe jumătate incoerent, în timp ce creaturile acelea îl târau înapoi în navetă, atunci Tarver... Nici el nu e prea departe. Are un umăr dislocat de curând, fixat cu o fașă și tratat cu analgezice, e nedormit și, pe măsură ce trece timpul, pare tot mai epuizat emoțional. Probabil că e pe punctul de a ceda nervos – se prea poate ca fata pe care o iubește să fi dispărut pentru totdeauna și un monstru care îi poartă chipul tocmai distruge omenirea așa cum o cunoaștem noi.”

Amie Kaufman și Meagan Spooner

Frânturi de lumină

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

O undă.

Nemișcarea se cutremură și se crapă, și acolo unde altădată nu era nimic, doar noi, apare ceva nou. Strălucitor, tare și rece, atingând ușor suprafața nemișcării, acest ceva nou e acolo pentru doar o clipă, apoi dispare iar.

Dar noi ne adunăm. Ne uităm. Și așteptăm, pentru că până acum n-a mai fost ceva nou și vrem să-l vedem iar.

Sofia

Lumina soarelui presărată prin iarbă este superbă, deși știu că nu e reală. Nu radiază căldură pe pielea mea; nu voi suferi arsuri, nici nu voi face pistrui. Iarba nu se îndoaie sub pașii mei, deși picioarele mele se afundă în ea până la podeaua de marmură de sub imaginile holografice. Acum un an, m-aș fi minunat cu voce tare la vederea soarelui și a cerului albastru, fie ele și holografice, dar astăzi constat că nu fac decât să-mi stârnească dorul de casă. Ce n-aș da acum să ridic ochii și să văd norii vineții coborând spre orizont pentru a se întâlni cu întinderile mlăstinoase, o imensitate pe care niciun foaier holografic dintr-o clădire de birouri n-ar avea șanse s-o reproducă.

Holocamera este plină de oameni și, în timp ce mulți dintre ei par a fi angajați de-aici, de la sediul companiei LaRoux Industries, despre alții e mai greu de spus cine sunt. Unii poartă serviete cum se purtau demult, amintind de moda retro din anii 1920 de pe planeta Pământ,

o fiță de-acum a celor din clasa superioară. Alții au cu ei doar tableta palmară; moftul de a purta poșete și serviete este absurd, întrucât toate lucrurile care ar trebui să intre în ele — bani, documente, telefoane, carduri de identitate — au fost digitalizate cu sute de ani în urmă.

Dar moda mă ajută să transport mai ușor tot ce am nevoie fără să stârnesc suspiciuni. În urmă cu doar doi ani nu aveam cum să scap de veșmintele pseudo-victoriene dacă voiam să fiu la modă, ascunzând instrumentele meseriei mele sub o fustă greoaie. Așa, rochia mea de ceai este ușoară, nu mă incomodează să fug în ea dacă este cazul, și — lucrul cel mai important — este dintr-o dantelă drăguță și diafană de culoarea fildeșului care mă face să arăt chiar mai mică de șaptesprezece ani. Îmi strâng poșeta aproape de corp, inspirând adânc și scrutând cu atenție mulțimea de oameni.

În aer se simte o tensiune ce face să-mi crească pulsul. Este ceva subtil — cei care se ascund aici, în văzul lumii, o fac impecabil. *Aproape*. Dar eu am crescut pe Avon și știu cum să citesc mulțimea. Știu cât de repede se transformă un protest într-o revoltă — știu cât de repede un oraș liniștit devine un câmp de luptă.

Nu știu dacă imensa rețea de securitate a companiei LaRoux Industries are cunoștință de protestele subterane programate să aibă loc astăzi. Eu știu de ele doar pentru că m-a informat unul dintre oamenii mei de legătură din gruparea Corintul Împotriva Tiraniei — un nume ridicol, dar este o idee romantică de a duce o luptă dreaptă împotriva asupritorilor. Uitându-mă prin holocamera echipată cu dozatoare de limonadă și sucuri, purtate cu repeziciune dintr-un loc într-altul pe tăvi plutitoare, la atmosfera presărată cu conversații și râsete, nu pot să nu mă gândesc

la faptul că oamenii aceștia nu știu ce este opresiunea. Îmi dezlipesc privirea de la un cuplu care se uită îngăduitor cum un copil de cinci-șase ani gonește o pereche de păsări holografice prin aer. Există un motiv pentru care LaRoux Industries este prima în topul „celor mai buni angajatori din galaxie” în fiecare an și, dacă eu aș fi fost organizatoarea protestului de astăzi, cu siguranță nu aș fi ales ca locație noua holocameră de la etajul douăzeci.

Gratuită pentru angajați și accesibilă publicului contra unei mici taxe, holocamera face parte din noul program de promovare al lui LaRoux. „Vedeți cât de generos sunt?” spune el. „Am alocat etaje întregi din sediul meu pentru a oferi locuri de distracție sigure pentru voi și copiii voștri.” Numai când mă gândesc la campania dusă de el pentru a face galaxia să-l iubească, pentru a-i face pe oameni să uite acuzațiile formulate împotriva lui în Transmisiunea de pe Avon, mi se întoarce stomacul pe dos, mai ales că văd că funcționează.

Oamenii de aici chiar par fericiți. Nimănui nu-i pasă că pe Avon mureau oameni înainte de discursul de tristă notorietate al lui Flynn Cormac de-acum un an. Nimănui nu-i pasă că Roderick LaRoux este un monstru — mai ales că numai ici, colo grupuri mici de oameni au crezut cât de cât mesajul transmis de Flynn. Oamenii aceștia sunt aici pentru că dă bine pe paginile lor media să spună că au participat la un protest. Unii dintre ei speră probabil să fie arestați, astfel încât să-și poată posta mai târziu pe hipernet fotografiile de identificare făcute de poliție.

Dar mie îmi servește excelent ca diversiune pentru ceea ce sunt aici să fac.

Am doar un nume pentru persoana de contact cu care mă întâlnesc — Sanjana Rao — și, deși numele

îmi sugerează că provine dintr-o familie cu rădăcini în vechea Indie, la fel de bine ar putea să fie o blondă cu ochi albaștri, la cât de mult s-au amestecat toate rasele și etniile de pe planeta Pământ. Îmi va trimite un semnal pe tableta palmară când va ajunge aici, dar eu nu mă pot abține să mă uit totuși după ea.

Fără să vreau, privesc pe furiș spre ușile ascensorului, ingenios ascunse în această simulare de parc sub forma unei intrări într-un carusel. Acum am reușit să mă apropii cel mai mult de LaRoux însuși, după un an de când îl urmăresc, și tot ce vreau să fac este să pătrund în lifturile lor securizate și să urc la ultimul etaj. Un an de identități arse și de izolare; de dureroase operații chirurgicale de îndepărtare a tatuajului care încă nu mi-au șters complet marca genetică; de cărat mereu cu mine toate dovezile existenței mele, toate rămășițele vieții mele de altădată, în caz că azi, acum, va trebui să-mi fac bagajele ca să fug din nou.

Dar este aproape imposibil să ajungi la însuși LaRoux. Dacă n-ar fi așa, încă de-acum câțiva ani s-ar fi găsit să-l omoare cineva — deși galaxia, în general, îl iubește, destui dintre cei pe care i-a călcat în picioare în drumul său spre putere îl văd așa cum este. Nu, printr-o abordare directă nu vei ajunge niciodată la el. Ca să-l lichidezi pe LaRoux este nevoie de subtilitate.

Mă uit la încheietura mâinii, pe partea interioară, obicei de care încă nu m-am dezbrătat. O persoană inteligentă ar ghici imediat ce înseamnă această privire — cei născuți pe Corint sau pe o altă planetă mai veche nu primesc la naștere o marcă genetică —, dar eu tot mă uit. Urmele vagi ale tatuajului meu cu marca genetică sunt bine ascunse, deși trebuie să am grijă să nu mă frec de

rochie ca să nu se ia fardul cu care l-am camuflat și să mă dau de gol. Aș vrea să-mi scot tableta palmară să văd dacă nu cumva am ratat semnalul de la dr. Rao, dar să stau aici și să-mi verific întruna mesajele ar fi un semn evident de nervozitate în caz că mă urmărește cineva.

Abia când ridic capul îmi dau seama că sunt privită. Și nu de către omul meu de legătură.

Un tânăr așezat pe jos, cu spatele sprijinit de un copac — un copac care nu este cu adevărat acolo, desigur. Se sprijină de un stâlp de marmură, dar învelișul holografic al camerei face să pară că se relaxează într-un parc. Numai că, desigur, are cu el un lapscreen conectat la o priză în partea laterală a copacului. Aici există un câmp wireless, prin urmare știu că nu-și încarcă screenul. Este un port de date, ceea ce mi se pare destul de ciudat, dat fiind că orice informații accesibile într-un astfel de loc public s-ar găsi pe hipernet. Dar nu asta îmi atrage atenția și face să-mi stea inima-n loc. Ci faptul că poartă culorile verde și gri ale companiei LaRoux Industries, și că pe buzunarul de la piept are brodată litera lambda. Lucrează aici — și mă urmărește.

Mi se usucă gura și mă străduiesc să nu mă uit repede în altă parte. Înclin capul ca și cum aș fi nedumerită, încercând din răspuțuri să par intrigată, chiar sfioasă.

Un surâs îi luminează trăsăturile feței când îl surprind că mă privește. Nici măcar nu încearcă să se prefacă, doar își duce degetele la frunte și apoi le îndepărtează ca și cum și-ar scoate o pălărie imaginară. Nu arată ca un funcționar obișnuit, dacă e să mă iau după părul său lung, de o nuanță nehotărâtă între blond-nisipiu și șaten, și atitudinea nepăsătoare, aproape insolentă, a corpului său sprijinit de stâlp.

Inspir ca să mă liniștesc, ascunzând orice urmă din teama că el știe că n-am ce căuta aici. Îi zâmbesc și eu, afișând un aer de fată timidă și dulce; spre ușurarea mea, zâmbetul i se lărgeste. Înseamnă că doar flirtează.

Îmi face cu ochiul, apoi apasă un buton de pe lapscreenul lui. O pasăre holografică, cu penaj roșu-strălucitor, trece în zbor prin fața mea, apoi încremenește în aer. Brusc, toate sunetele din fundal se opresc: ciripitul păsărilor, foșnetul frunzelor, ba chiar și o parte din râsete și zumzetul conversațiilor au dispărut. Apoi, pe neașteptate, întregul holoparc dispare, lăsându-ne într-o imensă cameră albă.

Singurul lucru din încăpere, în afară de oameni, proiectoare și stâlpii aceia precum cel de care se sprijină băiatul, este un uriaș inel de metal în centru, de două ori mai înalt decât mine. Stă în poziție verticală, făcut dintr-un aliaj neobișnuit care sclipește vag în lumina albă și strălucitoare, și este fixat în podea, pe un soclu acoperit cu cadrane și instrumente. Tehnologiile holografice speciale ale lui LaRoux sunt brevetate, dar acesta nu seamănă cu niciunul dintre proiectoarele pe care le-am văzut până acum — în timp ce alte proiectoare pâlpâie, bâzâie și încearcă să depășească problemele de funcționare, inelul metalic este nemișcat și nu emite niciun sunet.

Un murmur de confuzie străbate mulțimea de oameni, în timp ce unele grupuri abandonează conversațiile și privesc în jur, ca și cum camera ar deține o explicație. Celelalte detalii ale ei devin vizibile acum, când nu mai există nicio hologramă care să le mascheze: dozatoarele de băutură sunt goale și austere, diferitele proiectoare și difuzoare împânzesc tavanul ca niște stele diforme.

Nu știu ce se întâmplă, dar știu că n-a fost ceva planificat de protestatari. Toată lumea, angajații și publicul,

freamătă într-o stare generală de confuzie. Dacă ar fi ceva planificat, protestatarii s-ar folosi de această defecțiune pentru a-și lansa protestul, însă până și agenții de securitate de pe marginile camerei par tulburați. Fac ochii mari, infiltrându-mă într-un grup de interni pentru a mă deplasa cât pot de calm, fără să mă grăbesc, spre casa scării de urgență. Dacă mă prind, în cel mai rău caz vor crede că am venit aici pentru a protesta. Dar aș prefera să nu intru în atenția lor.

Înainte să ajung la ieșirea de incendiu, o pâlpâire de culoare îmi atrage privirea și mă întorc la țanc să văd cum băiatul cu lapscreenul scoate un cip de mărimea unei unghii din ecranul său și îl pune în buzunar. Aruncând o privire spre tavan, se ridică și face ușurel doi pași în lateral, plasându-se cu abilitate în unghiul mort al camerei de securitate.

Apoi se dezbracă repede de uniforma companiei LaRoux Industries, lăsând pentru o clipă să se vadă maioul de dedesubt și brațele tatuate. Își întoarce haina pe dos, dând la iveală o cămașă cu dungi colorate, ultimul răcnet în materie de modă la ora asta — și imediat se topește în mulțime. Nu mai este un angajat al LaRoux Industries.

Și mult, mult prea inteligent ca să fie unul dintre protestatarii care acum se învârt prin preajmă derutați și supărați că n-au avut șansa de a apărea la știri.

„Doamnelor și domnilor, atenție, vă rugăm”, se aude în difuzoare o voce moale ca o cremă, amplificată peste zgomotul mulțimii. „Am detectat o breșă de securitate a cărei sursă a fost identificată în această cameră. Vă rugăm să vă păstrați calmul și să cooperați în cea mai mare măsură cu toți agenții de securitate, iar noi vom rezolva această problemă cât mai curând posibil.”

Agenții de securitate, acționând după un ordin transmis prin implanturile din urechile lor, au început să-i dirijeze pe oameni unul câte unul, probabil pentru a-i interoga individual. Unul dintre agenți stă încă lângă ușă, blocând ieșirea spre casa scărilor — calea mea de scăpare. Fardul anticearcăn de pe brațul meu ar putea păcăli privirea grăbită a cuiva de la recepție, dar acum n-am nicio șansă să trec drept o protestatară — o breșă de securitate îi va pune în stare de alertă maximă. Primul lucru pe care îl vor face acei agenți de securitate când vor pune mâna pe mine este să verifice dacă am un tatuaj al mărcii genetice, convinși că insurgenții de pe planeta de frontieră sunt cei mai probabili vinovați. Închid ochii, încercând să-mi amintesc planurile etajelor, pe care le studiez de-o săptămână și jumătate. Cu siguranță că au închis accesul la ascensoarele de la acest etaj, dar mai există o ieșire de urgență și o scară printr-unul dintre coridoarele care duc departe de-aici. Mă uit prin mulțime până găsesc ieșirea aceea și agentul de securitate care îi îndrumă pe oameni în direcția ei.

Am nevoie de o diversiune.

Ochii îmi cad pe o cămașă colorată strident, în dungi roșii-aurii. Indiferent cine este băiatul, nu e de la compania LaRoux Industries și nici el n-ar trebui să fie aici. Și, deși nu sunt sigură dacă el a oprit holoproiectoarele cu acea apăsare de buton, știu că, dacă ne prind împreună, el e cel care va părea mult mai suspect decât mine odată ce-și vor da seama că are o uniformă LRI cusută de haine. Mormăi încet o înjurătură și mă grăbesc spre agentul de pază.

Îmi pare rău, frumosule. Sunt convinsă că vrei să fii în centrul atenției la fel de mult ca și mine. Dar dacă există

cineva aici care a dat de dracu' mai rău decât mine, atunci persoana aceea e tipul cu uniforma LaRoux Industries falsă de sub cămașă.

— Băiatul de-acolo, spun eu cu glasul scăzut, forțându-mă să fac ochii mari. Cred că are nevoie de ajutor.

Cu puțin noroc, se vor duce să vadă ce are, iar eu mă voi putea strecura afară în momentul în care vor constata că el nu are ce căuta aici.

Agentul de securitate își rotește imediat privirea în jur și o oprește asupra băiatului cu cămașă în dungi, care ne urmărește cu o ușoară încordare în ciuda aerului său nonșalant. Zâmbetul îi dispare cu desăvârșire când agentul face doi pași spre el și eu mă dau cu grijă în spate, primul pas spre ușa pe care o păzea omul. *Încet, încet, să nu atrag atenția.*

Ca și cum aș fi rostit gândul cu voce tare, agentul întinde mâna și mă apucă de braț.

— Arată-mi, îmi ordonă el.

Înghet și, ca situația să se înrăutățească și mai mult, ridică o mână făcându-i semn unuia dintre ceilalți gealați în direcția noastră. Acum am doi paznici cu ochii pe mine, iar ușa urmează să fie blocată din nou. *La naiba.* Dacă mă obligă să merg cu ei, ar putea presupune că sunt în cârdășie cu el când îi vor descoperi cămașa LRI falsă. Acum trebuie să fac ceva ca să scăpăm amândoi de aici.

Bună treabă, Sofia.

În minte îmi răsar mai multe posibilități și într-o fracțiune de secundă le trec în revistă, dându-le la o parte pe cele imposibile și rămânând cu o singură soluție de a abate atenția celor doi asupra băiatului.

— Vă rog, grăbiți-vă, zic eu cu respirația întretăiată, încordându-mi mușchii feței până încep să-mi lăcrimeze

ochii. E logodnicul meu, suferă de o boală, stresul o agravează.

În confuzia generală și cu atâția oameni de care să se ocupe, nu pot decât să sper că agentul de securitate n-are chef să pună prea multe întrebări.

Acesta clipește spre mine nedumerit și, când mă întorc să arăt spre băiatul în cămașă cu dungi, se uită în direcția indicată de mine. Băiatul se holbează spre noi, acum vizibil temător, mutându-și privirea de la agentul de securitate la fața mea. *Te rog, zic în sinea mea. Să nu zici nimic până nu trec de ei.*

— Până acum un minut erați bine amândoi, spune agentul de securitate schimbând o privire cu colegul său care acum stă lângă mine. Sunt sigur că nu e o urgență.

Are o voce calmă și hotărâtă, dar mâna lui ezită, mutându-se de la arma de la brâu pentru a-l trage de mânecă.

Îmi dublez eforturile, forțându-mă să adopt un ton disperat.

— Vă rog, insist eu. Am să rămân, am să răspund la orice întrebări vreți. Numai duceți-vă la el să vedeți, are nevoie de doctor, altfel o să facă o criză.

N-am nevoie decât ca agenții să se întoarcă spre băiat destul cât să am timp să fug pe ușă, neobservată și neurmărită.

Agentul de lângă mine se mută de pe un picior pe altul, făcându-mă să tresar, dar rămâne pe loc, schimbând din nou o privire cu celălalt.

— Am să chem medicul de serviciu, zice el într-un final. Dar pare că se simte bine.

Mintea îmi lucrează cu febrilitate, cercetându-l cu atenție pe agent și căutând ceva de care să mă agăț. Are patruzeci de ani — probabil prea experimentat ca să

încerc să-l seduc pentru a scăpa, mai ales că am folosit deja pretextul cu logodnicul. Pe hainele lui nu văd niciun semn că ar avea animale de casă sau copii, ceva de care să mă folosesc pentru a stabili o legătură cu el, pentru a apela la umanitatea lui. Sunt pe punctul de a recurge la soluția de ultimă instanță — plânsul de fătucă isterică — când, pe neașteptate, băiatul cu lapscreenul se clatină și cade la pământ cu un geamăt.

Ambii agenți rămân cu gura căscată și, timp de o jumătate de secundă, sunt la fel de uluită ca și ei. Băiatul se zvârcolește pe jos, cu membrele tremurând, părând să aibă exact genul de criză despre care i-am avertizat. Pentru o scurtă clipă, mă întreb năucită dacă nu cumva minciuna mea a nimerit ceva adevărat, dar nu-mi pot permite să aflu. Sunt pe punctul de-a o zbughi spre ieșire, când agentul de lângă mine îmi pune mâna între omoplați și mă împinge înainte.

— Fă ceva!

Are și el o privire ușor disperată.

Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. FIR-AR SĂ FIE. Totuși, e mai bine dacă ajung alături de tipul ăsta într-o ambulanță decât într-o cameră de interogatorii la sediul LRI. Paramedicii vor scana cipul de identitate din tableta mea palmară, dar numele pe care îl vor obține va fi Alexis. Și nu vor căuta mărci genetice. Cad în genunchi lângă străinul acesta, apucându-l de mâna crispată și împletindu-mi degetele cu ale lui ca și cum aș fi obișnuită să-l ating. Un agent vorbește precipitat într-un ecuson prins de vestă, cêrând întăriri, doctori, ajutor.

Tipul își strânge degetele într-ale mele, făcându-mă să mă uit la el și atunci toată panica și toate lacrimile mele prefăcute încetează brusc. Chiar începe să facă spume la

gură, cu ochii dați peste cap. E imposibil să fie cu mult mai mare decât mine, dar e clar că are o problemă gravă.

Unul dintre agenții de securitate încearcă să-mi pună întrebări — a mâncat de curând ceva, când și-a luat medicamentul ultima dată, cum se numește boala lui — ca să-i informeze pe paramedicii aflați în drum spre noi. Dar vocea îi piere în momentul când din mijlocul camerei se aude un alt sunet, crescând rapid în intensitate și făcând să înceteze celelalte conversații agitate din încăpere. Inelul de metal, cel pe care îl ascundeau holoproiectoarele, revine la viață.

Mai multe lumini de la baza lui se aprind, ceea ce arată că există date care acum urmează să fie citite pe afișajele de acolo, iar panourile de iluminat din tavan încep să pâlpâie, ca și cum ar consuma prea multă energie. Dar nimic din toate astea nu a făcut să amuțească o sală întreagă plină de oameni.

Mici licăriri de lumină albastră încep să alerge pe marginea inelului, apărând și dispărând ca și cum ar trece direct prin metal. Se mișcă tot mai repede pe măsură ce sunetul mașinii care revine la viață se intensifică și se stabilizează, până când toată marginea inelului este plină de un foc albastru.

O mână mă smucește de braț ca să-mi atragă atenția și inima îmi bate cu putere când mă uit în jos.

E băiatul de lângă mine, care îmi zice ridicând o sprânceană:

— Iubito, n-ai vrea să-mi spui și mie când e nunta?

Vorbește atât de încet încât abia îl aud, rostind cuvintele fără să-și miște buzele.

Clipesc nedumerită.

— Ce?

Sunt atât de bulversată încât nu mă pot regăsi.

Băiatul se uită la cel mai apropiat agent de securitate, a cărui atenție este complet absorbită de mașinăria din centrul camerei, apoi din nou la mine. Își șterge resturile de spumă de la gură, apoi se ridică în coate.

— Poate c-ar trebui să începem luna de miere puțin mai devreme.

De data asta, vocea lui șoptită are un ton ciudat, iar el îmi face semn cu bărbia spre ieșirea de urgență.

Nu știu cine e sau ce făcea aici, dar în clipa asta amândoi vrem exact același lucru: să ieșim de-aici. Și asta mi-e de-ajuns. Pot să scap de el oricând mai târziu.

Îl ajut să se ridice — agentul nici nu se uită în direcția noastră — și ne strecurăm înapoi spre ieșire. Ajungem la ușă chiar când un fulger de lumină albastră luminează pereții albi din fața noastră. În timp ce băiatul în cămașă cu dungi bâjbâie să deschidă ușa, eu arunc o privire peste umăr.

Pâlpăirile de lumină de pe marginile inelului se întind acum spre centru, limbi de scânteii albastre apar și dispar, ca niște erupții stelare extrem de rapide. Uneori se întâlnesc cu un imens fulger de lumină — până când, în cele din urmă, tot centrul inelului este inundat de lumină, trosnind ca o perdea de energie.

În timp ce privesc, un bărbat din apropierea inelului cade din picioare, prăbușindu-se la podea, fără un sunet. Mă aștept ca oamenii de lângă el să reacționeze, să se grăbească să-i vină în ajutor și să se rupă din vraja care a pus stăpânire pe ei, însă aceștia rămân nemișcați, fără vlagă, asemenea unor mașini deconectate de la sursa de energie. Tot mai mulți oameni încremenesc tăcuți cu fiecare secundă care trece, agenți de securitate și

protestatari deopotrivă, într-un cerc care se extinde tot mai mult în jurul dispozitivului din centrul camerei. Din când în când, se mai prăbușește câte unul la pământ, dar majoritatea stau nemișcați în picioare, drepti, aruncând umbre lungi și intermitente ce se întind spre noi în timp ce mașinăria se aprinde.

Între un fulger de lumină și altul, reușesc să zăresc fețele celor de pe cealaltă parte — le văd ochii.

Și în clipa aceea mă văd într-o bază militară de pe Avon, stând și uitându-mă cum tatăl meu se transformă în fața mea. Văd ochii lui, multiplicați de zeci de ori pe fețele din jurul meu, cu pupilele atât de dilatate încât ochii îi sunt ca niște lacuri de cerneală, ca o noapte fără stele întinzându-se peste mlaștini. Retrăiesc momentul când tatăl meu a intrat într-o cazarmă militară, cu o centură de explozibil legată în jurul corpului. Mi-l amintesc așa cum era ultima dată când l-am văzut, o umbră a celui care a fost, doar o carcasă golită de suflet.

Sunt încă sute de oameni risipiți pe întinderea albă a holocamerei și fiecare dintre ei are ochii întunecați ca noaptea.

La început nu se mai întâmplă nimic. Apoi vin niște simboluri care arată așa: TEST.

Apoi vin mai multe cuvinte urmate de imagini, sunete și culori. Puțin câte puțin, nemișcarea se umple de această viață nouă și începem să înțelegem secvențele de simboluri și sunete ce străpung nemișcarea. Lucrurile dure, luminoase și reci apar din ce în ce mai des, producând unde în nemișcare, stârnind valuri pe țesătura existenței în timp ce zburdă pe suprafața lumii.

Gideon

Ai zice că până acum am învățat să mă țin departe de necazuri. Dar iată-mă gonind pe un coridor, atras în acest fiasco de două gropițe în obraji, în timp ce în gură am un gust de tabletă SysCleans. Cât de curând trebuie să-mi bag mințile-n cap.

Fata din fața mea este zveltă, cu cel puțin un cap mai scundă ca mine, îmbrăcată cu o rochie din acelea cum poartă acum toate fetele bogate. Se mișcă al naibii de repede, în ciuda tocurilor. Pe lângă gropițele din obraji, are părul blond-deschis care-i ajunge doar până la bărbie, pieptănat într-o dezordine studiată, și ochi mari, de un albastru-cenușiu.

E clar, mai e mult până să-mi bag eu mințile în cap.

— Sper că ai și partea a doua a planului, genialo, zic eu cu respirația întretăiată în timp ce fugim amândoi pe coridor.

— Ce naiba ai făcut acolo?

Are ochii și mai mari decât îi avea înainte, iar vocea îi tremură de o frică reală care îmi taie și mie instantaneu pofta de glumă. De unde stătea ea a văzut mai bine ce se întâmpla, iar ce a văzut această fată — această fată care nici n-a clipit când eu am început să fac spume la gură chiar în fața ei — a cutremurat-o de-a binelea.

— Nu eu am făcut, zic.

Mă uit peste umăr, așteptându-mă să văd vreun agent de securitate dând colțul pe urmele noastre.

— Deși mă simt măgulit că așa crezi.

Mă pregăteam să mai zic ceva când ea mă apucă de cămașă și, fără să se oprească, mă trage din fugă într-o nișă care adăpostea materiale pentru stingerea incendiilor. Mă izbesc de perete, ea se lipește de spatele meu și, întrucât îmi dau seama că avea și alt motiv să mă abată încoace în afară de dorința de a mă vedea rănit, rămân nemișcat. Un moment mai târziu, de după colț se aud voci care par furioase. *Bună ascunzătoare, Gropită.*

— Avem nevoie de o diversiune, îmi șoptește ea la ureche în timp ce mă trage de cap în jos apucându-mă cu o mână de după gât, ceea ce nu mă deranjează *deloc*. Poți să-i trimiți în altă parte?

— Ce te face să crezi că pot să fac asta?

Deja îmi scot lapscreenul din tașcă, dar sunt curios să aud cum m-a dibuit.

— Te rog, murmură ea. Poate că nu tu ai pornit mașinăria aceea, dar știu că tu ai închis proiectoarele.

Aha. Înseamnă că măcar se uita la mine, tot e ceva. Mai târziu ar trebui să încerc s-o invit la un pahar. Dacă nu ne omoară sau nu ne arestează până atunci.

Mă răsucesc până ajung nas în nas cu ea și, judecând după cum își subțiază buzele, e gata să-mi taie avântul în

caz că am de gând să profit de această apropiere, dar îşi dă seama că fac asta — mai ales — pentru că am nevoie de spaţiu ca să scot ecranul în faţa mea.

— Hai să le dăm ceva de lucru, murmur eu, scoţând cipul de activare din buzunar şi introducându-l în portul din partea laterală a ecranului.

— Ce vrei să faci? mă întreabă ea.

— Ai înţelege dacă ţi-aş răspunde?

Deschid ecranul şi, ca întotdeauna, se aude un bâzâit slab, dar hotărât, iar eu îmi scriu propria invitaţie în inima LRI şi pornesc în căutarea unui partener de dans. *Nu-i un sistem rău, dar nici foarte bun.*

Ea pufneşte ofensată.

— Nu, recunoaşte ea. Nu mă pricep la calculatoare. Oamenii mi se par mai interesanţi.

Aşa bine i-a lucrat pe tipii din holocameră de parcă ar şti pe ce butoane să apese în creierul oamenilor şi chiar dacă n-am auzit prea bine, sunt foarte sigur că încerca să mă dea la lei până şi-a dat seama că gardienii îi pregăteau aceeaşi soartă. Şi totuşi, nu pot s-o învinuiesc — la o adică, toate loviturile sunt permise în dragoste, război şi violarea proprietăţii.

— Oamenii, zici?

Găsesc pista de care am nevoie şi mă pun pe lucru.

— Pentru mine sunt nişte calculatoare cu circuite organice.

Îmi dau seama după tonul vocii ei că i-au reapărut gropiţele. Aş vrea să spun că nu observ că e strâns lipită de mine la adăpostul nişei, dar ar fi inutil. Adică e clar că *vrea* ca eu să observ, iar eu încerc să-i ajut pe oameni atunci când pot.

— Şi dacă oamenii ţi se par mai interesanţi... spune-mi, eu cât de interesant îţi par?

— Adică tu îmi spui secretul tău și eu ți-l spun pe-al meu?

Scutură din cap amuzată.

— Eu chiar am venit să mă întâlnesc cu cineva. Când s-au oprit proiectoarele și agenții de securitate au început să tragă de oameni, te-am folosit ca diversivă pentru că am văzut când ți-ai schimbat cămașa. M-am gândit că poate nici tu nu trebuia să fii acolo, așa că probabil vei intra în jocul meu.

Povești. Nu-i adevărat. Una ca ea nu vine aici fără un motiv bine întemeiat. Nici *eu* nu vin aici fără un motiv întemeiat — faptul că plec din această încurcătură monumentală fără informații noi despre locul unde se află comandantul Antje Towers nu face decât să pună sare pe rană. Însă vânătoarea fostului pion al companiei LaRoux Industries va trebui să aștepte. Pufnesc pentru a-i da de înțeles lui Gropiță că nu-i înghit gălușca și găsesc componentele pe care le caut. Sunt aproape gata să dau startul petrecerii.

Ea se gândește o clipă, mușcându-și din nou buza, în timp ce eu îi privesc profilul.

— Cum de-ai intrat în jocul meu? întreabă ea. Cum reușești să spumegi în halul ăla?

Îmi trec limba peste dinți, încrețindu-mi nasul din cauza gustului pe care încă îl simt în gură.

— De la tableta de SysCleans. Dacă o pui în apă decontaminată, formează o soluție pentru curățat unele circuite care au nevoie de un amestec alcalin. Dacă o mesteci fără apă, ceea ce pe ambalaj scrie că nu se recomandă, simți că o să-ți explodeze gura.

— Aha.

Se face că n-o impresionează, însă pun pariu pe ghețele mele că a băgat la cap informația în caz că va avea nevoie.

— Cum te cheamă, viitoarea mea soție? o întreb profitând de avantajul meu.

— Alexis.

— Încântat de cunoștință, Alexis.

Sper să nu te superi că am să-ți spun în continuare Gropiță, nu? Oricum, asta nu e numele tău adevărat.

— Dar pe tine?

— Sam Sidoti, zic și de data asta este rândul ei să mă privească lung.

— Samantha Sidoti este reporter la știrile de seară pe SDM, îmi atrage ea atenția. Și e femeie.

— M-ai prins!

Îi arunc o privire peste ecranul la care lucrez, iar ea se uită la mine peste umăr și constat că mă amuză s-o fac să-i apară linia aceea subțire între sprâncene la fel de mult cum mă amuză să-i privesc gropițele din obraji.

— Aproape c-am terminat. Aș zice că ar trebui să avem și noi un plan pentru mai târziu, după ce prietenii noștri vor începe să se îndrepte spre urgența care se va declanșa într-un minut. Sau planul e ca după aceea fiecare să-și vadă de treaba lui?

Ea tace câteva secunde, însă nu-mi dau seama dacă își cântărește opțiunile sau doar ascultă pașii care se apropie.

— E mai puțin probabil să ne oprească dacă ne despărțim, spune ea pe un ton nesigur, cu ochii la degetele mele care aleargă pe suprafața ecranului, operând ultimele comenzi.

Apoi continuă pe un ton ferm:

— Dar am un card de acces pentru scările de incendiu și acolo nu sunt camere de supraveghere. Poți să vii cu mine dacă vrei.

Ei, nu-i așa că e interesant? Închid lapscreenul apăsând cu degetul mare pe scanerul de amprentă, apoi scot cipul și-l bag în buzunar.

— Îmi plac fetele care sunt fidele într-o relație. Greu se mai găsesc în ziua de azi.

Înclin capul dintr-o parte în alta ca să-mi dezmoțesc gâtul, îmi rotesc umerii de câteva ori — mi se încordează foarte mult musculatura când mă prefac că am o criză — și îmi aranjez cămașa.

— Ei? insistă ea. S-a făcut?

Ridic o mână — nu mă pot abține să nu mă dau puțin în spectacol — număr în gând până la cinci și pocnesc din degete.

Atunci se dezlănțuie iadul.

Pe coridor se revarsă sunetul strident al unei sirene și, deși o văd mișcându-și buzele, n-aud nimic din cauza țuiturilor. Prefer să cred că mă complimentează pentru o treabă bine făcută. Ea scutură scurt din cap, apoi își apropie buzele de urechea mea și pentru o clipă n-aud ce zice, fiind prea ocupat să-i observ respirația caldă.

— Idiotule, noi trebuie să fugim pe scara de urgență!

Zâmbesc și-i răspund strigând:

— Am făcut sistemul să creadă că incendiul este în casa scării! Toată lumea o să se îndrepte în cealaltă parte a clădirii.

Ea ezită, dându-mi o clipă răgazul să mă delectez cu admirația ei reticentă. Apoi, cu un semn din cap, mă îndeamnă s-o urmez, și se strecoară afară pe coridor, cotește la dreapta, apoi din nou la dreapta la următoarea intersecție.

Dar la următoarea răscruce se oprește brusc când un țipăt răzbate scurt prin urletul sirenei. Din câte îmi dau seama, vine dinspre holocamera în care am fost mai devreme. Dar nu e strigătul furios al vreunui protestatar care și-a amintit de ce se află acolo și cere libertate. Este un țipăt și este retezat de șuierul ascuțit al unei arme laser.

Fata mă privește cu ochii măriți brusc de aceeași teamă care mie îmi accelerează pulsul. Nu știu ce se întâmplă aici, dar e ceva pentru care niciunul dintre noi nu este pregătit, nici în cel mai pesimist scenariu.

— Ai văzut...

Ridică vocea ca s-o aud, dar îmi dau seama că în tonul ei se simte încordare.

— Când plecam...

Am văzut oameni încremeniți ca niște statui, întorși ca niște credincioși cu fața spre uriașul inel de metal din mijlocul camerei care se umplea de un foc albastru. Cred că știu ce era inelul, dar...

— Oamenii aceia! îi strig. Nu știu ce naiba se întâmplă cu ei.

— Eu știu.

Abia i-am auzit răspunsul, dar privirea de pe chipul ei este fără echivoc. Preț de o clipă, masca lui Gropiță a căzut și se vede că ceea ce știe o cutremură până în străfunduri. Trag aer în piept, mișcându-mi buzele ca să articulez o întrebare, dar ea nu mă lasă. Brusc, mă apucă de braț și facem cale întoarsă, luând-o pe un alt coridor.

Pereții sunt peste tot la fel, de un alb-crem, toate ușile identice, creând iluzia neliniștitoare că ne învârtim în cerc, dar ea nu ezită, cotind de pe un coridor pe altul. Declanșarea alarmei de incendiu a funcționat; pe holuri nu mai e nimeni, în afară de câte un agent de securitate

de care scăpăm fără probleme. Abia după un sfert de oră se oprește, ridicând o mână și închizând ochii, ca și cum ar consulta mental o hartă. Între timp, eu îmi fac de lucru uitându-mă cu atenție să nu apară vreun vizitator nedorit, și după o jumătate de minut, ea clatină din cap și mă conduce mai departe.

Aș vrea să știu mai mult — *mult* mai mult — despre fata asta care are un permis de trecere spre scara de evacuare în caz de incendiu, un zâmbet seducător și o hartă memorată cu coridoarele în care au acces numai angajații.

Până la urmă, norocul ne părăsește și, când ne uităm pe furiș după un colț, vedem un agent de securitate postat la o ușă cu un indicator pe care scrie EXIT — ieșirea în caz de urgență. Agentul este scund și îndesat, cu o cămașă atât de nouă, încât se vede cum a fost împăturită după ce a fost călcată. Presupun că e unul proaspăt angajat. După cum privește cu ochii mari, e clar că nu se aștepta să aibă de-a face cu ce se întâmplă pe-aici atât de curând la începutul carierei. Nu știu ce vede companioana mea, dar oricum, o face să zâmbească în timp ce se retrage din nou după colț.

Ea îmi pune o mână în piept și pentru o clipă nu mă interesează altceva decât acest punct de contact, căldura pielii ei prin cămașa mea. Apoi mă împinge cu spatele la perete. Chestia asta începe să devină un obicei. E clar că nu-i obișnuită să lucreze cu un partener.

— Rămâi aici, îmi spune ea în timp ce cu aceeași mână își trage de partea din față a sutienului, gest pe care îmi imaginez că nu pot decât să-l admir, ceea ce și fac.

Ea scoate o capsulă mică albastră și o zdrobește în palmă. Când își trece degetele prin părul blond-platinat,

îmi dau seama că în capsulă avea vopsea de păr și dintr-o mișcare, părul i se colorează în șuvițe de un albastru-strălucitor.

— Ți-am spus că am să-ți arăt secretul meu, continuă ea aplecându-se să-și șteargă mâna de mocheta de pe jos.

— Ah, da? zic eu zâmbind și ea îmi răspunde cu un surâs sfios, făcând o singură gropiță de data asta.

Cred că îmi place și mai mult așa. Îmi place că, cel puțin deocamdată, teama i s-a mai potolit, deși încă îi întrezăresc urmele în adâncul privirii ei.

— Uită-te și învață.

Își ciupește obraji cu degetele curate ca să îi facă să roșească, respiră precipitat de câteva ori, apoi iese în fugă pe după colț. Se duce direct la agentul de securitate și, deja plângând, se aruncă în brațele lui. Am văzut o grămadă de actori de mâna a doua, dar fata chiar e talentată.

Agentul este vizibil zăpăcit când se pomenește în brațe cu o puștoaică cu părul albastru, pe jumătate isterică, și încearcă variante de genul *ești rănită și punctul de evacuare este înapoi, domnișoară*. Fără să-i scap din ochi, îmi scot cămașa, o întorc repede pe partea cealaltă și mă îmbrac iar cu ea, astfel încât să se vadă falsul ecuson La-Roux Industries pe care mi l-am confecționat singur.

Între timp, Gropiță respiră precipitat și încearcă iar, de data asta puțin mai clar, în ciuda „spaimii” ei.

— Înapoi, zice ea gâfâind, arătând spre culoarul opus celui în care mă ascund eu. A încercat să mă ia ostatică, are o *armă*! Te rog, trebuie să mă ajuți.

Apoi începe să se smiorcăie speriată, deși n-o aud prea bine din cauza alarmei care sună în continuare. Din atitudinea corporală a individului îmi dau seama ce spune în timp ce încearcă să-și desprindă brațul din

strânsoarea ei. *Stai aici și Mă ocup eu.* Deși, când pleacă în direcția arătată de ea, nu se prea grăbește. Probabil că nu vrea să fie el cel care îl găsește pe necunoscutul înarmat care ia ostatici, și pe bună dreptate.

Rămân ascuns până ce tipul dispare după un colț, apoi ies grăbit și mă duc la prietena mea care caută în poșetă — cine mai poartă chestiile astea? — și scoate o cartelă magnetică. Pare puțin mai ușurată când se aprinde lumina verde și o clipă mai târziu ne aflăm pe scara de urgență pustie. Aici sunetul alarmei se aude mai slab și pașii noștri răsună în timp ce coborâm.

— Ce naiba ai făcut acolo? îmi strigă ea peste umăr la un moment dat. Te-am văzut făcând ceva cu lapscreenul și portul de date din copac chiar înainte să se oprească holoproiectoarele, dar ăsta e un alt nivel de securitate.

Mă tentează să-i spun că habar n-am. Accesasem serverele LaRoux și tocmai observasem niște fluctuații de energie neobișnuite despre care voiam să aflu mai multe, dar abia începusem. Nimic din ce-am făcut n-ar fi trebuit să-i alarmeze atât de tare pe copoi. Poate la început, când eram novice în spargeri de sisteme informatice, aș fi declanșat un așa haos. Dar acum, poate numai dacă mă superi... Ideea este că nimic din ce-am făcut eu n-ar fi justificat folosirea armelor de foc pe care le-am auzit acolo.

Am coborât până acum douăzeci de etaje — deși asta e o cifră relativă, întrucât parterul este departe de suprafața Corintului — și mai avem trei, așa că îmi conserv energia pentru alergat.

Chiar atunci, ușa de la parter se deschide brusc și trei agenți de pază intră grăbiți. Amândoi avem viteză prea mare ca să ne oprim imediat, dar eu mă arunc la perete încercând să mă feresc să nu mă vadă, iar ea mă apucă de

cămașă pentru a se opri. Se aruncă la perete lângă mine și rămânem perfect nemișcați, așteptând să aflăm dacă ne-au văzut și dacă vin pe scări în sus.

Bineînțeles că vin. Parcă mi-a mers ceva bine pe ziua de azi? E imposibil să ajungem la o ieșire fără să fim văzuți, așa că îmi trag geanta cu lapscreenul la spate și ies în întâmpinarea lor. Complicea mea rămâne în spatele meu, sperând fără îndoială la fel de mult ca și mine că nu-și vor da seama că ea nu poartă uniformă.

— Aveți grijă să nu mă împușcați, băieți, le strig eu străduindu-mă să par amuzat de această posibilitate. Sunt greu de înlocuit.

Trei arme se ridică, apoi se coboară în momentul când tipii îmi văd cămașa care își face treaba, cel puțin de la distanța asta.

— Ce căutați pe scări? strigă unul.

La naiba, bună întrebare. Un angajat LRI ar trebui să știe că nu pe-aici trebuie să iasă în caz de evacuare.

Din spatele meu intervine Gropiță — Alexis — neapărat trebuie să aflu care este numele ei real.

— Ziceau că la etaj ar fi o problemă tehnică. Acolo nu e fum, nu e niciun incendiu, așa că verificăm alarmele manual.

Da' iute la minte mai e fata asta.

— De la întreținere, zic eu, având grijă să strecur o notă de oboseală în tonul meu. Unele nu pot fi verificate decât la fața locului, ceea ce clar cineva n-a făcut-o din moment ce alarma este falsă. Așa că, băieți, v-am ruga să ieșiți de pe scară. Puteți declanșa iar vreo alarmă mișcându-vă pe-aici.

Doi dintre ei înghit gălușca pe loc, dar tipul care mi-a pus întrebarea nu pare convins — mă privește lung, după care se întoarce și se duce după ei, cu arma încă în mână.

— Mersi, băieți, strig în urma lor pe un ton cât se poate de jovial.

Ea șoptește în spatele meu:

— Putem ieși pe la etajul al doilea — dă în stradă. Nici nu trebuie să trecem prin hol.

Clatin din cap și plecăm împreună, încercând amândoi ca eu să rămân între ea și agenții de securitate care se întorc la parter. Sper să-și dea seama că eu doar o ascund să nu se vadă că n-are uniformă, nicidecum nu fac imprudența de a mă pune scut în fața ei.

— Așteptați puțin!

E tipul care ne-a luat la întrebări — acum a ajuns la jumătatea scărilor și ține o mână la ureche, unde cu siguranță are o cască prin care i se transmit informații despre noi. Alexis înjură încet — o clipă mi se pare că are un accent străin — și amândoi deodată ne repezim spre ușă.

— Stați pe loc!

Cei trei aleargă pe scări în sus, la câțiva metri în spatele nostru. Strigă după noi amenințându-ne, iar vocile lor răsună la fel de tare ca pașii lor în timp ce alarma țiuie.

În fața mea, ea împinge ușa cu putere și o deschide, iar lumina soarelui pătrunde brusc în casa scării. Eu îi fac vânt afară, împingând-o cu o mână între omoplați, și ies după ea poticnindu-mă, cu geanta lovindu-mă în coapsă. Tipii nu țintesc bine și mă las în jos ca să nu mă nimerească.

În clipa următoare aud șuieratul ascuțit al unui pistol cu laser de ultimă generație și, chiar când trântesc ușa în urma mea, în partea de sus a brațului mă străfulgeră o durere care se întinde apoi în piept și toate terminațiile mele nervoase iau foc.

**Sunt litere, imagini, cântece, capturate cu fiecare
părticică și introduse în nemișcare. Dar frânturile de
lumină sunt atât de disparate, atât de solitare, încât e
imposibil să le assemblezi într-un întreg.**

Indivizi.

**Conceptul este nou, așa cum obiectele dure și
reci care zboară prin univers sunt noi. Din noianul de
fragmente care inundă nemișcarea, unele sunt frumoase,
altele sunt urâte sau depășesc puterea de înțelegere.**

Cum vom putea vreodată să le înțelegem pe toate?

Înțelegând pentru început una singură.

Ne uităm, așteptăm, învățăm.

Sofia

Șuierul pistolului cu laser spintecă aerul și, pentru un scurt moment, am senzația amețitoare că sunt din nou acasă, ascultând un îndepărtat schimb de focuri între armată și rebelii Fianna¹. Apoi vine o a doua împușcătură, care ricoșează inofensiv din cadrul ușii, și ineditul meu partener mă îmbrâncește afară pe ușă.

Ieșim în stradă, printre zgârie-norii strălucitori, construiți din crom și sticlă. Orașul acoperă aproape întreaga planetă Corint, împărțit în continente, sectoare și cartiere. Aici nu se vede linia frumoasă a orizontului deoarece orașul se întinde la nesfârșit, turnurile noi fiind construite deasupra celor vechi. Ar trebui să găsești un ascensor care coboară sub nivelul străzii ca să dispari în mahalalele de sub Corintul propriu-zis. Cum noi n-avem timp pentru asta, scrutez străzile căutând o ieșire

¹ Numele unor mici bande de rebeli din mitologia irlandeză. (N. red.)

mai rapidă. În apropiere, un panou publicitar începe să anunțe zgomotos o reclamă, declanșat de mișcările mele: „Nu rata tributul extraordinar și emoționant adus victimelor uneia dintre cele mai mari tragedii ale secolului! Vino la muzeul orbital *Daedalus*, unde toate încasările din prima săptămână vor fi donate familiilor celor care au pierit în incidentul *Icarus*.“

Strâng din dinți, încercând să ignor mesajul macabru și să mă gândesc la următoarea noastră mișcare. Tipul se apleacă spre panoul de securitate al ușii, făcând ceva cu cipul pe care îl tot scoate din buzunarul jachetei. Când a terminat, panoul scoate un scrâșnet iritat și ledurile i se sting.

— O încuietoare defectă n-o să-i întârzie prea mult timp, mormăie el. Trebuie s-o luăm din loc.

— Un taxi, zic eu repede când văd trecând în viteză pe lângă noi un aeroglisor cu o pereche de adolescenți atârnați pe fereastra din spate.

— Te vor depista când vei plăti cu tableta palmară, mi-o retează el scurt, de parcă nu-i vine să creadă că eram gata să fac o astfel de prostie.

— Nu zău.

Dau ochii peste cap și pornesc spre marginea platformei, unde mașinile circulă cu viteză. Dacă vrea să vină după mine, foarte bine. Dacă nu, n-are decât să se descurce singur. Îmi dau la o parte părul acum albastru care îmi cade peste ochi și, respirând repede de câteva ori, urc pe una dintre borduri. Apare primul aerotaxi liber pe care îl las să treacă — șoferul e femeie, iar eu mizez pe altceva ca să reușesc. Următorul pare promițător, ridic mâna și mă forțez să respir iarăși repede de câteva ori ca să mă pregătesc. Când șoferul oprește lângă bordura mea, încep să gâfâi.

— Vă rog, domnule, zic eu cu respirația întretăiată, aplecându-mă spre geam în timp ce șoferul apasă un buton și membrana ferestrei dispare. Puteți să-mi spuneți cum se ajunge de-aici în East Central Heights? Eu și fratele meu am venit de curând pe Corint și trebuie să ajungem la apartamentul mătușii noastre, dar nu știu unde suntem, mi-au furat tableta palmară așa că mergem pe jos...

Înghit în sec, lăsând șirul de probleme despre care turui să se termine într-un oftat gătit.

Taximetristul clipește nedumerit, apoi se uită chiorăș spre fereastra laterală unde hackerul se sprijină de mașină cu un aer plictisit. Îmi vine să-l strâng de gât — putea și el măcar să încerce să se prefacă la fel de supărat ca mine. Cel puțin are bunul-simț să nu reacționeze la faptul că am schimbat „logodnicul” cu „fratele”. Taximetristul are în jur de treizeci de ani și privirea îi scapă mai jos când mă aplec spre el. Nu-i cea mai elegantă metodă de-a mea, dar nu mai durează mult până când agenții de securitate vor începe să ne caute pe trotuare. N-am timp de eleganță, merge și cea mai veche dintre șmecherii. Dacă a mers cu soldații de-acasă, merge și cu orășenii de-aici.

— Trebuie să ajungeți la următorul nivel de sus, zice încet taximetristul.

Ezită, iar eu încerc să nu profit; trebuie să-l las să ajungă singur acolo.

— Există un pod pietonal cam la un kilometru încolo, explică el arătând cu capul în spate, în direcția din care a venit.

Eu suspin din greu, pentru ca șoferul să vadă că mă străduiesc din răspuțeri să-mi revin.

— Ați putea să-mi desenați o hartă? Sunt pierdută fără tableta palmară. Oriunde ne ducem ni se spune mereu că

am greșit nivelul și eu... nu mai pot să merg. Nu vreau decât să ajung acasă, dar de-aici nici măcar nu se vede Turnurile Regency.

Este una dintre cele mai luxoase clădiri din acest sector de pe Corint — dacă șmecheria cu demoazela la ananghie n-o să-l miște, atunci poate o să-l urnească lăcomia.

Șoferului i se îngustează puțin ochii în timp ce aruncă o privire spre aparatul de taxat. Bate cu degetul mare în maneta de control și, când se uită din nou spre mine, aștept răspunsul lui cu ochii mari și genele umede. Mi-aș dori să nu fi lăcrimat cu atâta ușurință; oamenii cu priviri absente din holocameră și fuga noastră m-au tulburat mai mult decât aș vrea. Până acum ar fi trebuit să fiu obișnuită cu fuga, dar mâinile încep să-mi tremure. Le sprijin de portiera mașinii ca să nu se vadă.

Șoferul oftează.

— Mătușa voastră locuiește în Regency Towers?

Când clatin din cap că da, aruncă o privire spre hacker, care stă în continuare sprijinit de mașină — acum nici măcar nu se mai uită să vadă ce se întâmplă, stă cu privirea pironită undeva mai în față, cu maxilarul încleștat și brațele încrucișate la piept. Are cea mai evidentă atitudine ostilă. *Mersi, dobitocule, că mă ajuți și tu.* Până la urmă, taximetristul înclină capul spre bancheta din spate.

— Urcați. Sper că va plăti mătușa voastră când ajungem acolo, da?

— Oh, serios? exclam eu ca și când nici nu-mi trecuse prin cap ideea ca el să ne ducă cu mașina. Vai, dar sunteți eroul meu absolut, vă mulțumesc!

Mă grăbesc să urc până nu se răzgândește, făcându-l pe hacker să se dezechilibreze când deschid portiera de care se sprijinea.

— Haide, frăţioare, bombăn eu încet, cât să mă audă doar el.

El urcă în maşină fără să scoată o vorbă, trăgându-se pe banchetă mai încolo ca să-mi facă loc. Portiera se trăneste după mine în timp ce eu mă instalez pe scaunul din imitaţie de piele.

— Vă mulţumesc foarte mult. Am să-i spun mătuşii să vă lase un bacşiş mai generos pentru că aţi fost atât de amabil.

Taximetristul îmi aruncă o privire peste umăr şi zâmbeşte în timp ce împinge uşor maneta înainte pentru a reîntra cu aerotaxiul în fluxul traficului aerian de la nivelul intermediar al sectorului. Arată bine, în felul său — îmi aminteşte de tipul care îmi face cardurile de identitate false, doar că taximetristul nu-ţi rupe oasele dacă nu plăteşti, sunt sigură. Sau cel puţin aşa sper.

— De unde sunteţi de origine?

Întrebarea lui mă ia pe nepregătite; încercam să-i fac semn nevolnicului meu partener să se uite la mine, dar fără succes. Clipesc nedumerită spre şofer.

— Cum?

— Ziceai că aţi venit de curând pe Corint. Mă întrebam de unde.

Se întoarce cu faţa înainte, dar îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Ah. De pe Babel, răspund eu, dând numele primei planete care îmi vine în minte şi pe care n-am fost în viaţa mea.

— Fugi de-aci, exclamă taximetristul, râzând. Eu m-am născut pe Babel. Din ce sector? Aţi fost vreodată la barul de gravball cu două niveluri mai jos de Regency Towers? Vine lume multă, ar trebui să treceţi pe-acolo măcar o dată.

Vasăzică șarmul meu a dat roade. Mă uit la „fratele” meu să văd dacă nu intervine cu vreo stereotipie supra-protectoare ca să-l facă pe șofer să nu mai pună atâtea întrebări — și încremenesc. Hackerul își privește brațul pe care în tot timpul ăsta l-a ținut strâns. Ceea ce ~~m~~s-a părut a fi o atitudine insolentă din partea lui era, ~~d~~de fapt, cu totul altceva; când ridică puțin mâna, văd că e murdară de sânge.

Mă vede uitându-mă la el și își strânge din nou mâna. Taximetristul continuă să vorbească, privindu-~~mă~~ din când în când în oglinda retrovizoare, dar tot ce zice s-a estompat într-un murmur îndepărtat.

Nu-mi dau seama cât este de grav, dar sângele se prelinge pe braț în ciuda încercărilor lui de a-l opri. Pe Avon am oblojit atâtea răni încât nici nu le mai știu numărul, dar nu mă pot uita acum la ea și nici nu pot să-l întreb dacă se simte bine. În secunda în care șoferul își va da seama că are o victimă împușcată pe bancheta din spate, va opri mașina și ne va debarca pe marginea drumului. Acolo unde ne aflam n-avea cum să capete o astfel de rană decât de la autorități și oricât șarm aș avea nu l-aș putea convinge pe taximetrist să riște să fie acuzat de complicitate.

De data asta, chiar trebuie să fac eforturi ca să nu-mi tremure vocea.

— Cât de supărată crezi c-o să fie mătușa că am întârziat? îl întreb pe „fratele” meu, întrerupându-l pe taximetrist, care se oprește în mijlocul frazei.

Tipul mă privește scurt și face o grimasă.

— Așa și-așa, cred.

Își schimbă puțin poziția, lăsându-și toată greutatea pe portieră.

— Probabil c-o să-i treacă dacă ne scuzăm *repede*.

Mă uit la ecranul GPS-ului de la bordul aerotaxiului. Dacă locuiam în altă parte, am mai avea de mers câteva ore până acolo cu mag-trenul fără măcar să ieșim din sector, dar am ales apartamentul cu chirie deoarece este aproape de cartierul general al companiei LaRoux Industries. În fine, este aproape și elegant. Mai avem câteva minute până la Towers și pot să-l strecur prin străduța de lângă blocul meu, pe ușa laterală. Presupunând că până atunci nu va pierde prea mult sânge ca să reușească să ajungă la ascensoare, pot să-l las pe șofer s-o aștepte aici pe mătușa care nu există și noi să fugim.

— Stați mult aici, pe Corint? zice șoferul, reluând șirul întrebărilor de parcă nu l-aș fi întrerupt ca să vorbesc cu băiatul cu părul de culoarea nisipului, care sângerează pe bancheta din spate. Vă mutați aici sau sunteți doar în vizită?

— În vizită, îi răspund, încercând să las la o parte îngrijorarea și să-mi recapăt șarmul. La rude, știți.

— Da, înțeleg. Ai puțin timp liber cât stai pe-aici?

— A, păi, nu cred că fratele meu ar fi de acord să ies cu persoane necunoscute.

Mă uit la băiatul de lângă mine, care ridică din sprâncene cu o ironie amuzată. La urma urmei, nici nu știu cum îl cheamă.

Aerotaxiul încetinește și se oprește lin lângă bordura platformei din fața clădirii sudice a Turnurilor Regency. Șoferul se răsucesce spre noi, uitându-se când la băiat, când la mine.

— Haide, zău așa, nu-s chiar atât de dubios, nu?

Are un zâmbet destul de plăcut și, deși n-a fost tocmai subtil când m-a cercetat din priviri în timp ce-i

ceream ajutorul, ne-a ajutat. Totuși, nu-mi pare chiar atât de rău de el. Dacă ești fraier, ți-o încasezi până la urmă.

— Poate reușesc să ies pe furiș, șoptesc eu ca pentru el și mă întorc spre ușă.

— Hei, hei, ia stai.

Șoferul acționează butonul de autoblocare și ușa mea scoate un clic revelator.

— Tu poți să aștepți aici, trimite-l pe fratele tău sus să ia tableta de la mătușa voastră ca să plătească.

Rahat. Mă uit iar spre băiatul de lângă mine, al cărui zâmbet indolent — deși tensionat — a dispărut. Ușa lui este deblocată, dar în clipa când va vedea că vreau s-o deschid, șoferul o va bloca și pe aceasta. Atât am sperat că este un prost și un fraier. Mă aștept ca hackerul să fugă — probabil că eu așa aș face dacă aș fi în locul lui. Are nevoie de doctor, și încă repede, și până acum a văzut că mă pricep să ies din încurcături. Ar putea să mă lase aici fără remușcări.

Dar el nu se clintește, iar ochii lui verzi-căprui mă privesc grav pentru prima dată de când ne-am întâlnit.

— Ce frate? îi zic eu șoferului pe un ton sarcastic, afișând cel mai dulce și mai cuceritor zâmbet învățat din înregistrările de pe holovid cu adolescenți petrecăreți și tineri de douăzeci de ani care ocupă cluburile de noapte de la nivelul superior al Corintului. Ești chiar un fraier, îi zic râzând.

Mai bine să creadă că a fost țeput decât să descopere că a ajutat involuntar doi infractori să scape din cel mai securizat complex din această emisferă.

Te rog, mă pomenesc eu gândindu-mă intens la tipul cu rana împușcată, oricine ai fi... mai intră o dată în jocul meu.

Mă aplec spre el, întinzându-mă peste umărul lui nevătămat și întorcându-i fața spre mine ca să-l sărut. Îl aud pe șofer pufnind surprins și confuz; deși îmi lipsesc buzele de gura băiatului cu părul nisipiu, nu-mi dezlipesc atenția de la șofer. Bolborosește indignat, exact așa cum speram că va face. Nu se gândește la plata cursei, nu se gândește să mă țină ostatică până își primește banii — și nu se gândește încă să ne blocheze în mașină.

Îmi strecor mâna pe lângă coapsa hackerului, spre comenzile portierei, cu o mișcare iute, dar subtilă. Șoferul va trece la un moment dat peste confuzia și indignarea lui, iar eu trebuie să deschid ușa ca să fugim. Sunt pe punctul de a pune palma pe scaner când, deodată, buzele băiatului se arcuiesc sub ale mele — zâmbește, *rânjește* — și, până să mă dumiresc eu, el întredeschide buzele și încearcă să-mi bage limba în gură, profitând de mica mea stratagemă.

Măgarule.

Pânza se subțiază, devine translucidă. De cealaltă parte a ei stă un tânăr cu păr negru și ochi albaștri, care se uită la pânză ca și cum ar vedea prin ea. Asta așteptam noi.

— Aș vrea să știu ce dracului e asta, murmură tânărul în limbajul alcătuit din cuvinte, imagini și sunete care străpung nemișcarea.

Locul subțiat pulsează și tânărul se dă surprins înapoi. Se uită și mai atent la porțiunea translucidă a pânzei, dar după câțva timp izbucnește într-un râs nervos.

— Mi-a luat-o razna imaginația, își spune el. Că doar nu aude ce spun.

Locul subțiat pulsează iar, de data asta mai strălucitor.

Tânărul se albește la față.

— Rose, strigă el pe un ton brusc insistent. Rose, vino repede. Cred că... cred că e receptiv la senzații.

Gideon

Degetele lui Alexis găsesc scanerul de pe portiera din spatele meu, iar eu sunt gata când aceasta se deschide brusc, desprinzându-mă din brațele ei și rostogolindu-mă afară din mașină, cu partenera mea pasională la un pas în urma mea. Reușesc să mă ridic în picioare și ocolim un grup gălăgios de cumpărători și o pereche de electrobicicliști, în timp ce șoferul strigă turbat după noi. O clipă suntem într-o sincronie perfectă, apoi ea o strică ridicând brațul și lovindu-mă în piept chiar când intrăm pe o alee, astfel încât o durere ascuțită mă străfulgeră în brațul rănit.

— Hei, asta pentru ce-a fost? o întreb eu strângând din dinți.

— Știi tu, mă repede ea respirând precipitat.

Mi-ar plăcea să cred că respirația ei întretăiată se datorează momentului pasional din taxi, însă noi alergăm cât ne țin picioarele.

— Tu m-ai sărutat pe mine, Gropiță. De unde era să știu că nu voiai să colaborez?

— Numele meu e Alexis!

— Eu cred că nu e.

Cotim pe o străduță și ne oprim gâfâind în fața intrării din spate a unui butic de lux. Ea mă apucă de braț, întorcându-mă spre ea ca să se uite mai bine la mâneca mea pătată de sânge.

— Cât de grav este? Mai rezisti câteva minute?

— Nu mai mult de-atât, răspund eu apăsând cu mâna peste rană, amețit de bucuria că am scăpat și având o senzație de gol în stomac la gândul că, indiferent ce am văzut azi în holocamera aceea, era ceva de rău, foarte rău. *Măiculiță a circuitelor fripte, ce mă doare brațul!* Știi unde putem merge ca să mă pansez?

După un lung moment de tăcere, fata clatină din cap.

— Am eu un loc.

Mă conduce pe o altă alee și printre două saloane de prezentare, apoi pe lângă porțile de la intrarea în Turnurile Regency, locul unde i-a cerut șoferului să ne ducă, și prin grădina de alături. Îmi dau seama că și-a stabilit rutele ei prin acest cartier și respect treaba asta. De acolo, o tăiem printr-o poartă de întreținere, astfel încât atunci când ne apropiem de intrarea în Camelot Heights — *dă, Doamne, aici să fie destinația noastră, mă doare al naibii* — nimeni de pe stradă nu ne-a văzut intrând. Se oprește să-și scoată din poșetă o pălărie subțire și strâmtă din fetru pe care și-o pune pe cap ca să-i ascundă părul albastru, apoi introduce codul de securitate și ne strecurăm înăuntru. Mi-e tot mai rău de la stomac; o fată care locuiește într-un loc ca ăsta nu e o infractoare

sau cel puțin nu din categoria din care fac eu parte. Astăzi a intrat pe furiș în holocameră doar ca să se distreze? În minte îmi apare fugitiv imaginea faliei metalice și spaima din ochii ei. Dacă a crezut că a venit să se amuze, cu siguranță acum știe că e ceva acolo.

— Kristina!

Pe moment nu-mi dau seama că portarul care zâmbește vorbește cu noi — sau mai bine zis, cu Gropiță.

— Cine e prietenul tău?

— Treaba mea, Alfie, răspunde ea râzând și mă poartă în ascensor.

Jocul ei este impecabil, la fel ca râsul ei. Spaima pe care i-am văzut-o la sediul LaRoux Industries i-a dispărut, iar acum nu pierde nicio clipă. Apasă pe butonul de sus — penthouse, *bineînțeles* — și, cu un bâzâit aproape imperceptibil, ascensorul începe să urce. Abia când am trecut de penultimul etaj fără să mai urce nimeni, ea începe să caute ceva prin geantă. Scoate o pereche de mănuși elegante din dantelă și și-o pune pe cea dreaptă. Când ajungem la ultimul etaj, apasă cu mâna înmănușată pe un panou pătrat în care se aprinde o lumină ivorie. Acesta cârâie scurt, ca și cum ar fi încărcat electrostatic.

N-am la dispoziție decât un moment ca să evaluez rapid sistemul de securitate, apoi ușile se deschid și mă trezesc în fața unui lux cum n-am mai văzut de mulți ani. Gropiță își aruncă poșeta pe canapea și dispare după un perete de sticlă sablată, de unde îmi dă instrucțiuni:

— Așază-te până nu cazi din picioare și-ți spargi teasta.

Cu o ușoară senzație de vinovăție că murdăresc locul — ridicolă, dată fiind situația — îmi scot cămașa și mă așez pe marginea canapelei. Apartamentul arată demential. De ani de zile n-am mai fost într-un loc ca

ăsta și dacă altădată m-aș fi simțit ca acasă într-un astfel de apartament, acum sigur nu mai e așa. Pardoseala pare din marmură adevărată, nu-mi dau seama, dar cred că lângă șemineu ar putea fi chiar lemn. Peretele din față este din sticlă inteligentă modernă, cu acea ușoară strălucire iridescentă, ceea ce arată că disimulează smogul de-afară pentru a reda imaginea clară și scânteietoare a apusului de soare de pe Corint. Ha.

— Frumoasă casă ai, îi strig în timp ce folosesc cămașa, care oricum este distrusă, pe post de tampon pentru a opri sângerarea.

Am nevoie de un moment ca să-mi revin, să-mi dau seama cum să procedez mai departe.

— Acum vei recunoaște că ești de fapt o LaRoux și plină de bani?

— Hei, mi-ar sta bine roșcată.

După cum îi răsună vocea, probabil că este în baie. *O roșcată LaRoux în toată galaxia e deja prea mult pentru mine.* Continuă să vorbească pe un ton dezinvolt, la fel ca mine, dar sunt convins că știm amândoi că va trebui să discutăm despre ce s-a întâmplat. O aud deschizând și închizând ușa unui dulăpior, apoi iese din baie cu o cutiuță neagră și lucioasă.

Judecând după conținutul trusei medicale, fata provine dintr-un cu totul alt mediu decât celebra Lilac LaRoux. Are o mulțime de chestii pe care nu le vezi într-o trusă de prim-ajutor obișnuită, de la tratament pentru arsuri de utilizat în spitale până la purgative stomacale. Scoate un cauter portabil, îmi dă cămașa la o parte și se pune pe treabă. În ciuda faptului că are o manichiură impecabilă, e clar că nu este prima dată când are de-a face cu o rană împușcată.

— Ei bine, zic eu încercând să-mi distrag atenția de la durerea care știu că urmează, nu știu ce părere ai tu, dar eu nu mă așteptam la o zi ca asta.

Îmi aruncă o privire și pentru o clipă îmi zâmbește din nou în colțul gurii, făcând gropiță într-un singur obraz. Și-atunci îmi dau seama. Țasta e zâmbetul ei adevărat. Cu o gropiță, e sincer. Cu două, e prefăcut. Și, Doamne, ce mult îmi place zâmbetul ei pieziș!

Da, sigur n-o să-mi bag mințile în cap prea curând.

— Putea fi și mai rău, spune ea stând aplecată să curețe rana astfel încât nu i se vede decât creștetul capului cu şuvițele de păr albastre. Câțiva centimetri mai încolo și-ar fi trebuit să fac ceva mult mai drastic ca să-l conving pe taximetrist să mă ducă până acasă cu un mort după mine.

— Ei, dacă se întâmplă cumva să mor, ai permisiunea mea să mă lași acolo. Poți să tai ce bucăți vrei din mine dacă prezintă dovezi incriminatoare. N-o să mai am nevoie de ele.

Vorbesc prea repede, probabil și pentru că știu că un cauter înțepă mai rău decât un ac de tatuaj.

Ce *ar trebui* să fac eu acum este să aflu ce știe, apoi să mă dau la fund și să stau cuminte până se liniștesc apele. Pot să apelez la contactele mele — am să încep cu Mae — și să găsesc o modalitate de a mă proteja, apoi am să caut mai multe informații. După ceea ce-am văzut, ne vor căuta peste tot și *nu* ca să ne felicite pentru excelenta noastră muncă de echipă într-o situație de criză.

Măcar se mișcă repede și, chiar dacă mi-a curs destul sânge, îmi dau seama că cicatricea n-ar trebui să-mi strice prea rău tatuajul — pe ăsta mi l-am făcut după povestea cu Avonul. Mă concentrez pe asta, nu pe durerea sfredelitoare din locul de care se ocupă sau pe mâna ei pusă pe

pieptul meu ca să mă țină nemișcat. După ce termină, mă unge cu cremă pentru arsuri și durerea scade treptat, lăsând locul unei binecuvântate amorțeli.

— Gata, spune Gropiță privind-și opera în timp ce eu o privesc pe ea. Până mâine o să fii ca nou.

Se apleacă să-și strângă trusa.

— Trebuie să mă duc să-mi spăl chestia asta din păr, altfel o să păteze.

— Aș face și eu un duș dacă ai loc pentru amândoi, îi răspund repede, iar ea mă privește cu o sprânceană ridicată și un aer care vrea să spună: *Nu zău? Doar de atât ești în stare?* Hei, tocmai am suferit o mică intervenție chirurgicală, îi atrag eu atenția. Ai fi dezamăgită dacă n-aș încerca, dar nu sunt în cea mai bună formă.

— Ascensorul coboară și fără mănușa mea, spune ea luându-mă pe nepregătite. Nu pot să plec, nu încă. Dar înainte să apuc să răspund, adaugă:

— Sau, dacă vrei să rămâi, InteliChelnerul prepară o vodcă cu suc de portocale a-ntâia.

Nu așteaptă să vadă ce aleg; pur și simplu îmi întoarce spatele și dispare în baie, iar un moment mai târziu aud apa curgând.

Așa că fac singurul lucru pe care aș putea să-l fac: încep să mă uit prin lucrurile ei. Dacă tot ai ocazia să afli mai multe despre cineva care te interesează, de ce să nu profiți? Oricum nu pot să plec nicăieri până nu discutăm despre ce s-a întâmplat, deci tot n-am altceva de făcut cât timp aștept.

Pe masă are mai multe fotografii înrămate cu ea și un cuplu mai în vârstă, probabil părinții ei — într-una sunt la schi într-o holovacanță super-scurpă — mi se pare că recunosc Alpii de pe Paradisa — în cealaltă sunt

în fața Sectorului Theta de-aici, de pe Corint, cu marea în fundal. Sunt aproape perfecte — cine i le-a făcut se pricepea foarte bine —, dar există câteva detalii care arată că sunt contrafăcute, dacă știi unde să le cauți. Acum sunt convins că locul ăsta nu este al ei. Cu siguranță aparține unei anume Kristina McDowell — văd colete cu numele ei lângă ușă și, când activez consola din micul birou, găsesc istoricul de hipernet, în general corespondență și cumpărături online. Dar numele fetei nu este Kristina așa cum nici Alexis nu e.

Nu știu cine este Gropiță, dar știu că a mai fost în genul de situații care necesită acordarea de prim-ajutor, că știe mai multe despre LaRoux Industries decât lasă să se vadă, că e capabilă să vândă pietre minerilor de pe un asteroid și, categoric, că nu este fata bogată pe nume Kristina McDowell. Închid consola, ies din birou și mă duc la InteliChelner să comand un pahar de vodcă cu suc de portocale pentru ea și apă minerală pentru mine. Eu nu beau — am nevoie de fiecare neuron în stare de funcționare, adesea pe neașteptate.

Ea reapare chiar când mă gândeam să mă uit în poșeta ei să văd ce mai are în afară de mănuși pentru accesarea circuitelor și carduri de acces ilicite. Are din nou părul blond platinat încadrându-i fața cu bucle lejere și e îmbrăcată într-o pereche de blugi și un pulover negru care par a fi scumpe. Pe moment regret rochița minusculă dinainte, dar constat repede că îmi place și această versiune a ei în ținută de stradă. Nu că ar trebui să mă gândesc la astfel de lucruri într-un moment ca ăsta.

— Îmi place părul tău așa.

Of, Doamne, chiar am spus asta cu voce tare? *Ușurel, băiete.*

Ea zâmbește ducându-se să-și ia băutura.

— E mai simplu să-l port așa. Mai greu să-l faci repede albastru sau roz dacă ai părul negru. Ferestre, presetează la cinci.

Sticla inteligentă pâlpâie subtil și apusul de-afară începe să se întunece, stelele răsărind una câte una, în ciuda faptului că de pe Corint nu s-au mai văzut stele de generații întregi. Lumina de la clădirile care se întind la nesfârșit în depărtare e departe de-a eclipsa strălucirea stelelor de deasupra. Sigur, am mai văzut această iluzie; microproiectoarele din sticlă îți depistează poziția ochiului și se deplasează astfel încât ai impresia că stelele sunt sus pe cer, nu că ai de-a face cu un efect înșelător al luminii la câțiva pași de tine.

Totuși, ea le privește ca pe ceva incredibil, iar eu rămân tăcut, privind-o pe ea. Are sprâncenele ușor încruntate și, deși fața ei este calmă și liniștită, expresia gurii are o anumită fermitate care nu cadrează cu aerul ei de inocență și nonșalanță. Poate că așa arată ea când este ea însăși.

Situația începe să-mi scape de sub control. Nu e momentul să mă zgâiesc la ea de parcă aș fi hipnotizat. Mă duce capul mai mult de-atât. E timpul să pun puțină distanță între noi, să încep să-mi folosesc creierul.

— Și, zic eu tărăgănat, adoptând un ton nonșalant. Acum a venit momentul să vorbim despre ce s-a întâmplat astăzi? Te-aș întreba ce făceai acolo, dar deja m-ai mințit de atâtea ori, încât nu te-aș mai crede dacă acum mi-ai spune adevărul.

Ea tace, cu paharul în mână. Într-un târziu ia o înghițitură lungă, apoi pune paharul pe măsuță, lângă fotografiile falsificate, și se întoarce să se ducă spre canapea.

— Mint pentru că trebuie, spune ea pe un ton care îmi pare mai degrabă obosit. Corintul este un loc neprimitor. Spui adevărul și sfârșești acolo jos.

Face un semn din cap spre mahalalele aflate departe sub noi — teritoriul meu, deși ea nu știe. Poate ghicește.

— E o lume plină de oportunități acolo jos.

— Dar nu din cele care îmi trebuie mie, răspunde ea.

Apoi, după ce oftează ușor:

— Numele meu chiar este Alexis. Dar este numele meu mijlociu și nu, n-am să ți-l spun pe primul. Mai ales că astăzi și tu m-ai mințit la fel de mult. Eram în sediul La-Roux Industries din cauza tatălui meu. El a murit și a murit din cauza lor, iar eu vreau să știu de ce. Asta e adevărul.

Știu și eu că este. Poate că n-am talentul ei la vrăjeală, dar recunosc adevărul când îl aud. Nu se deosebește prea mult de adevărul meu — poate tocmai de aceea îl recunosc. Mă străbate un fior rece de compasiune — cunosc prea bine genul acesta de pierdere care te poate pune pe o cale pe care nu știi cum s-o abandonezi. Mă pomenesc răspunzându-i fără să mai stau pe gânduri.

— Numele meu este Gideon. Și este numele meu adevărat, singurul pe care mi l-a dat mama.

Spune-mi că n-am zis asta. Una e să încerci să relaționezi cu cineva și alta e să începi să spui lucruri pe care nu le știe nimeni. Încep să devin nervos pentru că nu mă pot întoarce în bîrlogul meu ca să analizez pe îndelete ce s-a întîmplat astăzi. Mă mănîncă degetele tînjind după o tastatură. Mintea mea nu are astîmpăr, dornică să verifice fluxuri de date care nu sunt acolo. Din clipă în clipă ar trebui să-mi parvină un raport după ultima rulare a programelor de depistare. Ar trebui să intru

pe forumuri, să iau legătura cu Mae, să-l spun că sunt bine. Așa se întâmplă când stau prea mult timp departe de ecranele mele. Totul merge ca dracu'. Ceea ce este valabil și pentru ziua de azi.

Ea mă privește, iar eu încerc să trec repede mai departe, sperând să nu mă citească și să-și dea seama că regret că i-am spus.

— Ziceai că știi ceva despre ce-am văzut azi.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva care ar putea să-mi spună mai multe, dar presupun că s-a retras sau s-a speriat.

Scutură din cap, încrucișându-și brațele la piept ca și cum ar vrea să se protejeze, și se lasă pe speteaza canapelei.

— Nu vrei să fii amestecat în povestea asta.

— Sunt deja amestecat. Acum amândoi suntem. Putem să mergem fiecare pe drumul lui dacă vrei, dar sunt mari șanse să ne fi prins pe amândoi pe camera de supraveghere și n-o să treacă mult până îl vor găsi pe cel puțin unul dintre noi.

— N-am niciun motiv real să am încredere în tine, Gideon, remarcă ea ridicând o sprânceană. Cine știe, poate lucrezi pentru ei și încerci să afli ce știu.

Scutură iar din cap, scurt și hotărât, vizibil tensionată. Cel mai șarmant zâmbet al meu nu va fi de ajuns ca s-o fac să vorbească și, văzând cum se scurge vлага din ea când vine vorba de ce s-a întâmplat astăzi, îmi dau seama că nu-mi pot permite să plec fără să înțeleg întâmplarea la care am asistat.

— Bine. Vrei încredere?

Pun jos paharul cu apă minerală și mă duc să mă așez lângă ea pe canapea.

— Am să spun eu primul. Nu știu ce i-a lovit pe oamenii aceia, dar eu am mai văzut un inel metalic ca ăla de-acolo. Cel cu focul albastru, care trebuia să fie ascuns de proiectoarele din holocameră.

Ea înghite în sec, iar eu mă forțez să rămân perfect liniștit, așteptând să răspundă.

— Și eu am mai văzut oameni cu ochi ca aceia, șoptește ea într-un târziu. Ochi întunecați ca noaptea. Oameni cărora le-au fost luate mințile, transformându-i în niște... niște carcase goale.

Carcase. Cuvântul reverberează în mintea mea, se potrivește perfect. Eu n-am putut să le văd ochii, dar am văzut cum s-au întors spre falia din centrul camerei, precum acul unei busole care arată nordul. Erau ca niște carcase, goliți de ei înșiși. Îmi mușc limba ca să nu-i pun și alte întrebări, în timp ce în tâmpile simt pulsul accelerându-se ușor.

Deși îl caut neîncetat pe fostul comandant Towers — femeia care l-a ajutat pe LaRoux să ascundă tot ce s-a întâmplat pe Avon —, cea mai bună pistă de care am dat până acum au fost cele câteva forumuri de pe hipernet consacrate teoriei conspirației, care încearcă să înțeleagă ce joc face LaRoux, pe baza transmisiunii de pe Avon. Acolo am găsit-o pe Kamiko, un soldat în rezervă care se ascunde în sudul orașului și care conduce o rețea de supraviețuitori ai Furiei. E dornică de răzbunare și circulă multe legende sălbatice despre ea. După ce-am încercat ore în șir să înțeleg poveștile incredibile ale lui Kumiko, acum... fata asta care *a fost martoră* la ceea ce pot face șoaptele lui Lilac și Tarver.

— Unde? întreb eu încercând din răsputeri să păstrez un ton calm.

Ea deschide gura să răspundă, dar apoi îmi aruncă o privire și se oprește.

— Nu contează unde. Dar a fost și LaRoux Industries acolo. În secret.

Îmi frământ mintea întorcând pe toate părțile tot ce-am adunat de când cererea de asistență de securitate a lui Lilac LaRoux a apărut pentru prima oară pe radarul meu și m-a pus pe drumul pe care-am pornit de-atunci. Știu că LaRoux și-a expedit experimentele pe trei planete: Verona, Avon și Corint. Alexis n-ar fi avut mai mult de șase ani când au avut loc revoltele de pe Verona, dar panica din ochii ei, tensiunea din corpul ei n-au cum să fie cauzate de ceva ce s-a întâmplat cu zece ani în urmă. Rana ei este proaspătă. Ceea ce-mi lasă o singură opțiune.

Avon.

Mă întind s-o iau de mână, uitându-mă în treacăt la antebrațul ei. Nu se vede marca genetică pe care ar fi avut-o ca nativă de pe Avon.

Prin fața ochilor îmi trec documentele de pe site-ul dedicat prăbușirii navei *Icarus* — schema faliei de la avanpost, rapoartele medicale despre cercetătorii care au înnebunit. Am săpat mult mai adânc decât au crezut Lilac LaRoux și maiorul ei. *Ăsta e riscul când ții un hacker pe lângă casă.*

— Eu am văzut inelul într-un loc în care nici LaRoux Industries n-avea ce să caute, spun eu calm. Bine, nu l-am văzut, dar am găsit fișiere despre el. Știu că a fost acolo.

— Știi pentru ce este?

Acum e rândul meu să mă stăpânesc în timp ce rapoartele îmi revin în minte. *S-a constatat că dr. Eddings s-a aruncat singură într-o bucată de țeavă ascuțită folosită inițial pentru instalația de evacuare...* Nu pot să-i spun adevărul.

O închisoare pentru ființe din altă dimensiune? Poate câțiva adepți ai Transmisiunii de pe Avon ar da crezare acestei povești, dar Alexis ar crede doar că sunt un nebun periculos. O pacoste.

Asta dacă nu cumva și ea este de pe Avon. Mă decid să-i spun jumătate de adevăr.

— Din ce-am citit eu, cred că are legătură cu ce am văzut azi. Cu oamenii aceia pe care tu i-ai numit carcace goale, cei care ai văzut că și-au pierdut mințile. Faptul că una dintre acele falii se află aici, pe Corint — asta mă sperie. *Trebuie să aflăm mai multe despre asta.*

Ea se freacă pe față cu mâinile, apoi își dă părul pe spate, lăsându-l zbârlit.

— Ascultă, eu știu ce încerci să-mi spui. Dar eu nu lucrez cu un partener. Mă bucur că ești bine și îți mulțumesc pentru informații, dar atât.

— Dar noi urmărim același lucru. LaRoux Industries. Dușmanul dușmanului meu...

— E tot un dușman, Gideon.

De data asta știu că se vede dezamăgirea care mă cuprinde. Alexis este cea mai bună pistă pe care am găsit-o în ultimul an și o pierd. Am vânat-o pe Towers prin jumătate de galaxie și de fiecare dată îmi scapă. Acum mai mult ca niciodată *trebuie* s-o găsesc — numai așa pot să înțeleg ce s-a întâmplat azi.

Cât despre Alexis, aș face moarte de om ca să-i accesez memoria așa cum accesez niște date înregistrate — numai de-aș putea să-i aflu parola.

— Ascultă, nu trebuia să mă aduci până aici ca să mă oblojești. Îți rămân dator. Am să-ți las un mijloc de a lua legătura, în caz că vreodată vei avea nevoie de mine.

Sau în caz că te răzgândești și vrei să lucrezi cu mine.

Ea își recapătă stăpânirea de sine, punându-și din nou masca, și se întoarce spre mine cu colțurile gurii ridicate.

— Ești chiar atât de bun?

Zâmbesc.

— Ai auzit vreodată de Valetul de inimă-roșie?

Ea rămâne perfect nemișcată și mă întreabă cu glas scăzut:

— Lucrezi pentru *el*?

Oho. E clar c-a auzit de mine. M-aș simți flatat că notorietatea mea negativă din mediul virtual a ajuns în lumea reală, numai că, în mod clar, pentru ea nu-i o veste bună.

— De ce ți-ar cere *el* să spargi serverele LRI?

— Consider că e mai prudent să nu întreb, spun eu, ceea ce teoretic este adevărat, chiar dacă numai pentru alții. Dar aș fi dat de dracu' acolo, sângerând pe străzile lor de aur solid. Dacă ai nevoie de ceva, dacă vrei să afli ceva, pot să vorbesc cu *el* să te ajute.

— Nu, se grăbește ea să spună, apoi vocea i se înmoaie, încercând vizibil să-și păstreze calmul. Nu, dacă vrei să mă răsplătești, nu-i spune Valetului nimic despre mine.

— Să știi că nu-i adevărat ce se spune despre *el*, zic eu fără să mă pot abține. În mare parte, cel puțin. Pentru mulți oameni *el* este un erou. Îi stoarce bine de bani pe corporatiști și știi că merită.

— Nu contează.

Am văzut-o pe fata asta ieșind dintr-o clădire în care toată lumea din jur înnebunea și trăgea asupra ei, apoi descurcându-se admirabil printr-o escrocherie cum n-am mai văzut niciodată, dar acum e imposibil să se prefacă. Chestia asta o sperie mai mult decât privirile

acelea întunecate ca noaptea pe care le-am văzut azi. E îngrozită — strânge tare din buze și din palidă cum e a devenit și mai palidă.

— E timpul să pleci.

— Atunci doar cu mine, încerc eu cu blândețe.

Mor să știu cine i-a băgat în cap lucruri care o fac să-i fie teamă de persoana mea din mediul virtual, dar nu-i momentul să insist.

— Am să adaug în sistemul tău o a doua casuță poștală. Arată exact ca una în care te autentifici și din care trimiți un mesaj, numai că e o rețea privată. Dacă trimiți un mesaj din ea, acesta va ajunge direct la mine. Și numai la mine.

Înghite în sec și face semn din cap spre comscreenul în care mi-am băgat nasul când ea era la duș.

— Bine, spune ea simplu, dar am impresia că o spune numai ca să scape de gura mea și să plec. Arată-mi.

Scot lapscreenul din tască și o conduc la comscreen, trăgând scaunul de la birou cu un picior și așezându-mă pe el. Pipăi cablurile din spate până îl găsesc pe cel care-mi trebuie, scoțându-l și conectându-l la lapscreenul meu. Introduc cipul și nu durează decât câteva minute ca să instalez o casuță de poștă electronică fantomă.

— Uite, spun eu arătându-i pe ecran iconița unei noi casuțe poștale exact lângă cea obișnuită. Aici ai adresa mea de contact, sub numele Jake Cheshire. Trimiți mesajul aici și ajunge direct la mine, fără să lase nicio urmă în folderele tale. Nu poate fi depistat.

Ea clatină din cap cu un aer grav.

— Mulțumesc, Gideon, murmură ea.

— Cu plăcere. Să mă anunți când te-ai hotărât cum să-ți întorc favoarea. Sau dacă ai nevoie de ceva, după ziua de azi.

Amie Kaufman și Meagan Spooner

Pun cablurile la locul lor, bag cipul în buzunar și mă ridic în picioare făcându-i cu ochiul. Aș vrea s-o fac din nou să zâmbească înainte să ne despărțim.

— Preferabil să fie ceva pentru care să nu fiu împușcat. Doare tare.

Această ultimă remarcă îi smulge un zâmbet forțat.

— Partea asta mai bine ți-o las ție. Ai căpătat experiență.

— A meritat cu vârf și îndesat, spun eu punându-mi geanta pe umăr și mă îndrept spre ascensor. Dar data viitoare când mai spui cuiva că suntem-logodiți, am să te fac să te ții de cuvânt.

Acum râde sincer.

— Habar n-ai în ce te-ai băga.

Ușile ascensorului se deschid silențios, iar eu pășesc înăuntru, întorcându-mă cu fața spre ea. Aș vrea să-mi amintesc chipul ei. Chiar dacă o vor găsi, ea nu va ști să le spună unde sunt, dar sper din toată inima că nu vor reuși. Sper ca ea să fie în siguranță.

Și chiar când se închid ușile, îmi spune fixându-mă cu ochii ei albaștri:

— Gideon, pot să am încredere în tine?

N-am nici cea mai vagă idee de ce, și pot să număr pe degetele de la o mână oamenii pentru care răspunsul meu este afirmativ, dar știu răspunsul, chiar dacă nu știu de ce.

Zâmbesc.

— Pentru tine aș mai încasa un glonț dacă ar trebui.

Apoi ușile se închid.

Agonie. Frică. Disperare.

Stop. Stop. Punctul subțire pulsează, palpând insistent, dar tânărul îl ignoră și doar își ia notițe pe o tabletă. Doar când se uită înapoi la sfârșitul fiecărei zile, are în ochi un tremur de vinovăție, singura dovadă care arată că știe exact ce face.

Nu asta am întrezărit noi. Nu asta ne-am dorit. Ei sunt o molimă, bombardează nemișcarea cu datele lor, cu navele lor, cu durerea lor.

Trebuie să-i punem capăt.

5

Sofia

Îmi ia câteva zile ca să obțin un nou cod de securitate pentru ușa mea și chiar mai mult ca să verific dacă am microfoane în apartament, cercetându-l cu atenție ca să mă asigur că oaspetele meu nu a lăsat nimic pe-acolo. Mă uit pe imaginile de pe camera de supraveghere ca să aflu ce face cât timp sunt în duș. Este mai bine să-i lași pe vizitatori să creadă că au timp atunci când nu sunt supravegheați, pentru că vor face imediat tot ce plănuiesc să facă pe furiș. Dacă nu le oferi o oportunitate ostentativă, ei vor fi mai șireți, se vor ascunde mai bine, eventual într-atât de bine, încât s-ar putea să nu-i surprinzi pe cameră. Pe Avon, acest tip de gândire nu făcea parte din viața mea — m-am specializat să obțin cu vorba dulce provizii suplimentare și informații privilegiate de la gardieni, nu să trăiesc viața minuțios falsificată din lumea altcuiva. Am învățat să îi las pe vizitatori puțin timp singuri, dar atent monitorizați, la a treia mea oprire după

plecarea de pe Avon, pe un cargobot numit *Alanna*. Doar văzând ce-au făcut în cabina mea când credeau că eu nu-i văd, am aflat în care membri ai echipajului puteam să am încredere, mai repede decât prin orice altă metodă.

El se uită la fotografiile mele — cred că bănuiește că sunt falsuri —, aruncă un ochi prin istoricul browserului meu, inspectează coletele pentru Kristina care o așteaptă lângă ușă să se întoarcă de la centrul spa unde e plecată de-o lună. Se oprește să se uite la lucrările multimedia marca Miske de pe perete, probabil cele mai scumpe obiecte din apartament, dar le lasă în pace. Nu-l văd plantând nimic și, în afară de faptul că își vâra nasul pe ici, pe colo, din curiozitate, nu-l văd să facă nicio șmecherie.

Îmi verific mesajele de patru-cinci ori pe zi, dar nu e nimic de la Sanjana Rao, femeia cu care trebuia să mă întâlnesc la sediul LaRoux Industries înainte să înnebunească întreaga holocameră. Nu-mi pot permite să o pierd după toate prîn câte am trecut pentru a găsi pe cineva cu un nivel de autorizare de securitate suficient de ridicat pentru a avea acces la informațiile care îmi trebuie, și un motiv — oricare ar fi acela — să mi le dea mie. LaRoux a dovedit pe Avon că are putere și protecție cu mult peste nivelul unui om obișnuit și, dacă nu găsesc o cale de a neutraliza acele ființe șoptitoare ale lui, nu voi reuși niciodată să mă apropii suficient de mult de el ca să-i plătesc pentru ce i-a făcut tatălui meu.

Dictez și șterg vreo șase mesaje către dr. Rao înainte să decid că nu pot să-mi perfecționez limba, și încerc să-mi adun tot curajul ca să i-l trimit. E speriată, fără îndoială, după panica creată de alarma de securitate. Din câte îmi dau seama, a dispărut complet în ceață, iar eu nu voi mai avea nicio șansă să-i câștig din nou încrederea.

Încurcătura de săptămâna trecută a fost doar alegerea unui moment nepotrivit, îi spun în mesajul meu, și n-a avut nicio legătură cu mine sau cu tine. Te rog, spune-mi că te vei întâlni din nou cu mine. Poți să alegi tu ora și locul, poți să iei orice măsuri de precauție dorești ca să te simți în siguranță. Te rog. Alexis.

Clipesc spre butonul „trimite”, iar ecranul scoate un mic clinchet ca să mă informeze că a fost trimis. Adresa pe care mi-a dat-o pare a fi în limba pasărească, dar așa am contactat-o și înainte — nu-i adresa oficială, dar ar fi fost o nebunie din partea ei să-mi dea ceva după care ar putea fi identificată. Mai ales dacă ar fi vrut să-și păstreze locul ei de muncă. Sau sănătatea mintală.

Mi-a luat aproape patru luni ca să ajung atât de aproape de LaRoux. Patru luni în care seară de seară am făcut cercetări despre angajații LRI care ar putea avea relațiile ce-mi trebuie, i-am urmărit pentru a le afla interesele, m-am vârat în viețile lor, le-am câștigat încrederea, i-am făcut *să mă placă*, suficient de mult timp pentru a mă prezenta următoarei mele ținte. Patru luni până am prins măcar o fărâmbă de informație despre experimentele de manipulare mentală și abuzul comis de LaRoux pe Avon.

Și am pierdut totul într-o singură zi.

Au trecut trei zile de când am trimis mesajul către dr. Rao — opt zile de când l-am întâlnit pe Gideon — și în sfârșit inboxul meu scoate un *ding*, anunțându-mă că a sosit altceva în afară de obișnuitele newsletteruri și spamuri primite de Kristina. Abia am ieșit de la duș, după ce mi-am terminat treaba cu pachetul de plasturi de piele de unică folosință și fardul corector pe care îl folosesc pentru a-mi ascunde marca genetică. În ultimul an

am câștigat sute de mii de galactici, lucrând ici, colo ca să mă întrețin, băgând absolut toți bănuții pe care i-am putut economisi în tratamente de îndepărtare a tatua-jului. Dar mai e nevoie de încă două sau trei până să fie suficient de șters pentru a fi ilizibil, și de încă șase ca să nu-ți dai seama că acolo a fost ceva care să mă identifice ca nativ de pe Avon. Dar să sperăm că până atunci voi avea șansa să mă apropii de LaRoux și totul va deveni oricum inutil.

Când aud clinchetul inboxului, îmi înfășor un prosop în jurul pieptului și dau fuga în birou, picurând apă pe jos în timp ce mă grăbesc spre ecran. Pentru un moment, inima îmi bate atât de repede, încât nu mă pot concentra suficient de mult timp pentru a activa dispozitivul de citire oculară. Dar imediat ce se deschide mesajul, inima-mi stă-n loc.

Acesta conține doar patru cuvinte — nicio semnătură, niciun cod, nimic de care să mă pot folosi.

Distruge această conexiune. Fugi.

Îmi vine să țip. Îmi vine să arunc ecranul pe fereastră. Îmi vine să plec din acest apartament și să cobor în cartierele sărace de unde-am început, să fiu printre oameni la fel de supărați ca mine. Știu că Gideon a avut legătură cu oprirea acelor holoproiectoare și declanșarea crizei de la sediul LRI, și-mi vine să dau clic pe idioțenia aia de contact fals pe care mi l-a lăsat, să-i scriu un mesaj și să-i spun exact ce mi-a făcut. Ce mi-a luat.

Ignor acea parte a creierului meu care insistă că nu este vina lui, chiar nu e. Acea mașinărie — falia, cum a numit-o el — a fost ascunsă acolo în tot acest timp. Poate că oricum s-ar fi întâmplat, și poate că, dacă nu era el, nu am fi fost averizați să fugim.

Dar eu rămân la birou un moment îndelungat, plimbându-mi privirea peste mesajul scurt, în timp ce mă forțez să respir.

Lumina e la intensitate mică — o țin setată pe nivelul doi sau trei de câte ori pot, pentru a evita o creștere vizibilă a consumului în factura la electricitate care s-o alerteze pe Kristina și să-și dea seama că are de-a face cu un intrus. O las așa cum e, orientându-mă în lumina palidă a ecranului ca să mă ridic de la birou și să ies din cameră, încercând să-mi calmez pulsul. Încercând să gândesc limpede.

Tocmai intru în bucătărie când simt cum mi se zbârlește părul pe ceafă, un semnal de alarmă pe care am învățat să nu-l ignor. Până să mă fac mare, însemna că erau trodairi² prin apropiere, că trebuia să fiu atentă. Acum...

Cu coada ochiului văd o umbră mișcându-se acolo unde ar trebui să nu fie nimic. Mă las în tăcere pe podea, abia abținându-mă să nu icnesc de spaimă. Îmi simt bătăile inimii bubuind în urechi, dar tot reușesc să aud două — nu, trei, *patru* — perechi de pași deplasându-se ușurel pe podea.

Mă rog să fie doar niște hoți care s-au prins de absența Kristinei la fel cum am făcut-o eu. Pentru că altfel înseamnă că sunt deja un om mort.

Luptându-mă cu instinctul de a rămâne nemișcată, de a mă face mică și invizibilă, întind mâna și bâjbâi după sertarul de deasupra mea, deschizându-l cât pot de repede fără să fac niciun zgomot. Cuțitele de bucătărie sunt pe o bandă magnetică în cealaltă parte a bucătăriei, dar e și aici un cuțit de curățat. Nu-i cine știe ce, dar dacă

² Luptătoare (în lb. irlandeză în original). (N. red.)

ei se așteaptă ca apartamentul să fie gol, poate că va fi suficient ca să reușesc să ajung la lift.

Închid strâns ochii, plpăind cu vârful degetelor în jurul lingurițelor și bețișoarelor, mișcându-mă cu o încețineală înnebunitoare, de teamă să nu provoc un zgomot și să mă dau de gol. Trebuie să încetez să-mi țin respirația, altfel o să leșin, trebuie să deschid ochii, altfel n-o să-i văd venind spre mine, trebuie să mă mișc, trebuie să fiu pregătită să fug, trebuie...

— Scoate mâinile de-acolo.

O voce aspră mă smulge din gânduri, făcându-mă să țin și să mă mișc brusc, lovind dulapul care zăngăne. Ridic privirea și văd mai întâi o armă, apoi pe bărbatul care o ține îndreptată între ochii mei. Un alt bărbat, de asemenea înarmat, vine lângă el. Nu poartă haine negre, nici măcar acele armuri de corp lucioase preferate de hoții de mare clasă din lumea interlopă a Corintului.

Poartă uniforme. De culoare verde cu gri și, în timp ce al treilea bărbat se întoarce să inspecteze celelalte camere ca să fie sigur că sunt singură, văd litera lambda inscripționată pe spatele lui.

Pentru o clipă nu pot decât să-mi strâng și mai bine prosopul cu care sunt înfășurată, simțind fiecare strop de apă rece ca gheața care îmi picură din păr pe umeri, gustul metalic și amar din gură, dorindu-mi-l atât de mult pe tata încât mă doare inima. Apoi gura mi se deschide singură și cuvintele ies ca și cum o parte din mintea mea știe ce are de făcut, fără să aibă nevoie ca restul din mine să funcționeze.

— Luați tot ce vreți, zic eu cu vocea gătită de spaimă, prefăcându-mă că uniforme nu înseamnă nimic pentru mine, prefăcându-mă că eu cred că sunt niște hoți. Vă

rog, nu vreau să vă opresc. Nu e nevoie să-mi faceți rău, n-am să spun nimănui. Doar lăsați-mă să plec.

Primul bărbat pe care nu-l văd prea bine în întuneric, dar destul cât să-mi dau seama că este înalt și că are în jur de patruzeci de ani, pufnește:

— Păi tocmai asta e problema, zice el încet făcându-mi semn cu arma să mă ridic în picioare. Noi n-am venit pentru lucrurile tale.

De data asta nu trebuie să-mi ascund groaza care mă cuprinde în timp ce mă sprijin cu o mână tremurândă de marginea tejghelei ca să mă ridic. Picioarele abia mă ascultă. N-am fost niciodată unul dintre războinicii de pe Avon — știu cum să mă feresc și să mă ascund, dar să lupt? Adrenalina îmi dă o senzație de greață, face să mi se încețoșeze vederea și să mă înțepe nasul, în timp ce încerc să continui să respir.

— Orice ar fi, zic eu cu glas pierit, luați și plecați.

— Am venit după tine.

Ochii bărbatului coboară doar pentru o clipă spre locul unde țin prosopul strâns în față. Doar pentru o clipă, dar simt că mă cuprinde un val de frică atât de palpabilă încât aproape că mă sufoc.

— De curând ne-ai făcut o mică vizită la sediul central. Șeful vrea să-ți punem câteva întrebări.

Au aflat. Ultima mea speranță de a-i păcăli în legătură cu identitatea mea se năruie.

Bărbatul mă privește, savurând momentul când îmi dau seama că probabil voi muri în seara asta, după ce vor fi terminat să mă chestioneze. Apoi, pe un ton mai blând, spune:

— În ziua de azi ar trebui să fii mai atentă cu cine comunici pe hipernet.

Întorc privirea spre comscreenul meu înainte să mă pot opri. Ultimul mesaj de la dr. Rao planează în fața ochilor mei încetoșați: *Distruge această conexiune. Fugi.*

Încerca să mă avertizeze. Oare au prins-o și pe ea?

— Am prieteni, spun eu cu o voce care nici măcar nu pare a fi a mea.

Nu pot să gândesc. Nu pot să mă mișc.

— Vor ști de ce am dispărut dacă nu apar. Vor ști cine e vinovatul și vor chema poliția.

— Noi *suntem* poliția, spune al doilea bărbat pe un ton nerăbdător.

Teatrul meu nu-i păcălește — această constatare mă înghite ca o apă, lăsându-mă să mă înec în urma ei. Când mă uit din nou la uniformele lor, îmi dau seama că sunt de la departamentul de securitate al companiei LaRoux Industries, ceea ce explică cum au putut să pătrundă în apartamentul meu. Și de ce fac ei asta cu atâta tupeu, îmbrăcați în uniformă LRI. Kristina McDowell folosește un sistem de alarmă LRI pentru a-și proteja bunurile. Orice apel la poliție va trece și pe la ei — chiar dacă ceea ce spuneam ar fi adevărat. Chiar dacă m-ar aștepta cineva, cineva care și-ar da seama că am dispărut.

Unul dintre ceilalți bărbați — sunt patru în total, toți vizibil neimpresionați de încercările mele de a găsi compasiune sau ezitare în acțiunile lor — iese din baie cu hainele mele pe care le-am lăsat pe podea înainte să intru la duș. Mi le aruncă și mormăie către ceilalți:

— Nu mai e nimeni. E singură.

— Îmbracă-te, îmi ordonă scurt primul tip, cel care își tot plimbă privirea pe corpul meu ca și cum și-ar imagina ce e sub materialul alb și flaușat. Asta dacă nu cumva vrei să vii așa cu noi.

Dau din cap, neîndrăznind să vorbesc, și mă întorc spre baie. Minte mea face iute un inventar cu tot ce e acolo. Oglinda — nu, ar auzi când s-ar sparge. Parfumul — alcoolul le-ar arde ochii dacă aş putea să-l arunc direct în ei. Fixativul de păr — dacă aş avea o brichetă, aş putea să-l folosesc pe post de aruncător de flăcări improvizat. Uscătorul de păr — bălțile de apă pe care le-am lăsat pe jos — oare ei poartă pantofi cu tălpi de cauciuc?

Dar n-apuc să fac decât un pas în direcția băii și unul dintre bărbați mă oprește cu o mișcare bruscă a armei.

— Poți să te schimbi chiar aici, spune el îngustând ochii aceia lunecoși.

Pielea mi se înfioară atât de tare încât pentru o clipă am senzația că o să mă prăbușesc din nou pe podea. Mă apuc de marginea tejghelei, cu mâna crispată.

— Nu mă pot schimba aici, izbucnesc eu fără să mă mai prefac. Nu pot... cu voi aici...

Ochi Lunecoși zâmbeste puțin și, deși zâmbetul lui e plin de îngâmfare, contrastează atât de mult cu surâsul hackerului încât, pentru un moment, o părticică din mintea mea se gândește la Gideon, întrebându-se ce-o să creadă când cadavrul meu va apărea la știri. Dacă va apărea. Vocea lui Ochi Lunecoși mă readuce la realitate.

— Poți să treci acolo. Am să mă întorc cu spatele și vei avea zece secunde la dispoziție. Dacă nu ești îmbrăcată în zece secunde sau aud că te miști cumva de-acolo sau faci altceva în loc să te îmbraci, mergi cu noi în pielea goală.

— Dar...

Vocea îmi piere, iar mintea mi se golește cu totul. Am rămas fără cuvinte. Nu pot gândi. Nu pot scăpa.

— Timpul trece.

Mă duc împleticindu-mă în mijlocul livingului și mă uit peste umăr să văd dacă omul face așa cum a promis și se întoarce cu spatele. Văd că doi dintre ceilalți din spatele lui vorbesc între ei; ar putea întoarce capul să mă vadă. Dar bărbatul a început deja să numere invers de la zece, iar vocea lui mi se strecoară în urechi, îndemnându-mă să renunț la prosop și să mă îmbrac cât pot de repede în tricoul fără mâneci și pantalonii de casă pe care îi purtam înainte să fac duș. Încă n-am apucat să-mi trag tricoul în jos când numărătoarea se termină, dar el aude foșnetul materialului și mai așteaptă o jumătate de secundă. În alte timpuri, într-o altă situație, acest gest de îngăduință mi-ar fi dat speranță. Dar când am terminat de tras tricoul în jos, arma e deja îndreptată în direcția mea, lumina albastră a comscreenului din birou reflectându-se în țeava metalică.

Comscreenul.

— Prietenul meu! zic eu pe nerăsuflăte, ticluind un plan în timp ce vorbesc. Am întâlnire cu el aici în seara asta. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta — e reporter — nu cred că șeful tău ar vrea să citească despre asta în ziare. Că eu am dispărut la câteva zile după ce am fost hărțuită de agenții de securitate LRI la sediul companiei.

Omul dă ochii peste cap, apoi îmi face semn cu bărbia spre ecran.

— Sună-l. Nu, scrie-i. Nu vreau să audă ceva neobișnuit în vocea ta. Anulează întâlnirea. Am să stau în spatele tău să mă asigur că nu faci vreo greșeală.

Mă forțez să am o față tristă și căzută, deși în mine se aprinde un licăr de speranță, prima de când mi-am dat seama că nu eram singură în apartament. Doi dintre ei mă urmează în birou și în timp ce eu o iau înainte ca să

mă așez în fața ecranului, Ochi Lunecoși se postează atât de aproape în spatele meu încât îi simt căldura corpului. Dintr-o apăsare cu mâna tremurândă, selectez Jake Cheshire din lista de nume.

Apoi, cu voce tremurătoare, dictez mesajul.

„Bună, iubitele.”

Înghit, uitându-mă la literele care apar pe ecran în timp ce calculatorul îmi citește vocea.

„Până la urmă nu mai are rost să vii în seara asta. Tatăl meu a trecut pe la mine cu câțiva prietenii de-ai lui, așa că voi ieși la cină cu ei. Ne vedem în acest weekend — mergem tot în parcul unde ne-am întâlnit data trecută, bine? Mor să te văd. Cu dragoste, Alice.”

— Stai, spune Ochi Alunecoși cu o voce tăioasă. Lasă-mă să-l citesc înainte să-l trimiți.

Îmi țin respirația. Am încercat să-i dau toate indiciile care mi-au venit în minte: l-am menționat pe tatăl meu despre care Gideon știe că a murit; i-am spus cine m-a prins referindu-mă la holoparcul de la sediul LRI; am folosit un nume din aceeași operă de ficțiune din care șeful lui — Valetul de inimă roșie — și-a lut numele de război. Mă rog să fie de-ajuns. Mă rog ca el să-și verifice în mod regulat mesajele primite. Mă rog să...

— Bine, mormăie bărbatul. Trimite-l și să mergem.

Îmi forțez ochii să clipească regulat spre dispozitivul de citire oculară al ecranului, deși tot ce vreau este să-i închid strâns să nu mai văd nimic, ca un animal care își ascunde capul în nisip. Mesajul este expediat cu un semnal sonor. În cazul în care vor ajunge să mă omoare, măcar să știe cineva. Cineva, undeva, va ști ce s-a întâmplat cu mine.

— Mișcă! strigă bărbatul văzând că stau înmărmurită în scaunul de birou.

Sar în picioare speriată, uitându-mă de jur împrejurul meu prin apartament, căutând ceva, orice aş putea folosi. Odată ce mă vor scoate din apartament, șansele mele de a scăpa cu viață din povestea asta vor scădea aproape de zero. *Gândește-te. Respiră.* Apoi tresar amintindu-mi un lucru — plas-pistolul a rămas în poșeta mea din ziua în care am fost la LRI. E în dulap.

— Pantofii mei sunt în dormitor, spun eu cu vocea tremurând și mai tare acum, când știu ce trebuie să fac. Acum, când știu că trebuie să încerc să lupt. În dulap.

— N-ai nevoie de pantofi, mă repede el nerăbdător.

Nu mai știu ce motive să găsesc pentru a-l opri. El *știe* că încerc să-l opresc.

— Nu crezi că va părea suspicios să bruschezi o fată cu picioarele goale prin holul clădirii?

Inspir adânc, încercând să-mi stăpânesc vocea, încercând s-o fac să sune ca și cum aş fi calmă.

— Bine.

Bărbatul devine din ce în ce mai nervos cu fiecare secundă. Dar se dă la o parte, astfel încât să mă urmeze în dormitor, în timp ce tovarășul său se duce în camera de zi.

— Mișcă-te repede. Ia-ți prima pereche pe care o găsești.

Dau din cap, lăsându-mă într-un genunchi în debara, binecuvântând faptul că mi-am aruncat pur și simplu lucrurile pe jos — genți, pantofi și haine sunt toate amestecate de-a valma. Țin un picior sub mine, astfel încât să pot să mă mișc atunci când va fi nevoie. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât aproape că nu reușesc să desfac închizătoarea genții, iar când o deschid, plas-pistolul cade pe podea. Ținându-mi respirația, îl iau repede cu o mână și cu cealaltă arunc o eșarfă peste el ca să nu se vadă de unde stă bărbatul.

Pistolul de platen este mai mult decât ilegal — unicul său scop este acela de a trece de filtrele de securitate de ultimă oră care caută semnături energetice, aliaje metalice, orice element care ar putea trăda prezența unei arme. Trage cu demodatul glonț, e aproape imposibil să țiintești drept și e bun pentru o singură împușcătură — când tragi, i se topește butoiașul și în jumătate din cazuri explodează, rănindu-l grav pe cel care îl folosește.

Dar eu am intrat cu el în sediul LRI fără să provoc nici măcar un bip pe scanerele lor de securitate de ultimă generație. La urma urmei, chiar dacă nu plănuiam să mă întâlnesc cu însuși LaRoux acolo, poate aveam noroc — și aș regreta pentru tot restul vieții dacă n-aș fi pregătită. O armă obișnuită, chiar și o armă militară rudimentară cum erau Gleidelurile folosite pe Avon, mi-ar fi pus în cap toți agenții de securitate. Dar această frumusețe de armă este partenerul meu de care nu mă despart niciodată.

Acum îl țin în mână atât de strâns, încât mi se contractă tot brațul și simt că mă străbate o fierbințeală până sus în umăr. Durerea răzbate prin frică, în timp ce o zvâcnire de luciditate îmi calmează gândurile. Mintea mea vizualizează pașii, o dată și încă o dată, repetându-i ca pe o rețetă, ca pe unul dintre planurile etajelor pe care le memorez.

Schimb piciorul. Mă întorc. Țintesc spre pieptul lui. Trag. Îi iau arma. Aștept să vină ceilalți. Trag. Mă ascund după pat. Trag. Trag. Fug.

— Timpul a expirat, plecăm acum, îmi ordonă bărbatul și vocea lui se aude din ce în ce mai tare pe măsură ce vine spre mine.

Schimb piciorul. Mă întorc. Țintesc spre pieptul lui...

Lacrimile îmi întunecă privirea, dar eu știu unde este individul; îi aud vocea, îi simt prezența. Mă răsucesc și, pentru o fracțiune de secundă, văd în fața ochilor picăturile de apă care zboară din părul meu ud direct pe cămașa lui. E aproape. Prea aproape.

Îcnesc — el vede arma — eu o ridic spre el — el scoate un strigăt — ceva explodează, iar eu văd foc. Brațele lui mă cuprind, trăgându-mă înapoi. N-a murit. Am ratat sau arma nu s-a declanșat, iar ceea ce am auzit au fost bătăile inimii mele, propria mea frică. El mă smucește și eu țip, luptându-mă cu sălbăticie să scap din strânsoarea lui preț de câteva secunde care se întind, se răsucesc și se zdrobesc de plămânii mei. Apoi îmi recapăt instinctul și dau capul pe spate, lovindu-l în bărbie cu dosul craniului. Îl calc cât pot de tare pe picior, deși sunt desculță, făcându-l să urle. Cu cotul îl lovesc în partea moale a trunchiului. El slăbește strânsoarea, iar eu văd plas-pistolul intact — n-am tras cu el — la câțiva pași de mine. Cu respirația întretăiată, mă reped să-l iau, dar simt o mână care mă apucă de braț și mă trage înapoi atât de tare, încât aproape că mi-l smulge din umăr. Bărbatul mă aruncă pe pat cu fața în jos, împingându-mă cu capul în pătura de satin, cu care îmi acoperă buzele și nasul ca o pungă de plastic, sufocându-mă. Încerc să-mi ridic capul, încerc să respir, încerc încă o dată să mă eliberez, să ajung la armă, singura mea șansă. O ating cu vârful degetelor.

Apoi, ceva greu mă izbește în ceafă și alunec pe podea, năucită, în timp ce privirea mi se întunecă.

— Cățea, mormăie o voce deasupra mea, departe.

Apoi nu mai aud nimic.

Tânărul, care nu mai e atât de tânăr, ține ceva în brațe.

— Nu putem rămâne aici, îi spune tânărul acelui lucru. Rose se simțea deja groaznic pentru că nu avea cu cine să vorbească și nici tu nu cred că vei fi fericită aici. Am să las o parte din lucruri aici, la oameni de încredere care nu vor vorbi.

Bărbatul așteaptă câteva clipe, ca și cum ar crede că lucrul acela i-ar putea răspunde.

— Știu că n-ai să-ți amintești, dar vreau să vezi.

Se apropie mai mult de punctul subțiat, până când lumina lui albastră cade pe lucrul din brațele lui. Lucrul acela mic are ochi albaștri ca ai lui și un smoc de păr de culoarea piersicii, clipește spre punctul subțiat și cascadează.

— Ei, Lilac? murmură bărbatul spre lucrul acela mic. Ce părere ai? Ești a treia persoană din galaxie care face cunoștință cu ei.

Punctul subțiat pâlpâie și lucrul acela mic râde cu atâta încântare, încât durerea cumplită dispare pentru o clipă. Bărbatul s-a schimbat la față — sentimentul de vinovăție a dispărut, la fel și sclipirea aceea groaznică din ochii lui când face experimente. Acum, trăsăturile lui s-au îndulcit, arătând ceva nou.

Ceva ce noi vrem să aflăm.

Vom urmări cu atenție.

Vom aștepta.

Gideon

Mă gândesc serios la niște Khao Phat. Pe de o parte, ar însemna să-mi mișc fundul și să mă duc să-mi iau, dar pe de altă parte, când m-am uitat pe camerele de supraveghere stradale, am văzut că mama Samorn lucra de zor la wok, ceea ce înseamnă că se pregătește papa bun.

Sunt în bârlogul meu, cu scaunul pliat în jurul corpului, în fața unui perete acoperit cu ecrane. E ceva reconfortant în simfonia lor de ușoare semnale sonore, zumzete și bipuri — este zgomotul casei. Pe ecranele din dreapta, văd roboții mei din motoarele de căutare scanând forumurile găzduite de mine. Adepții teoriei conspirației sunt o gașcă de exaltați, dar dacă filtrezi puțin ce spun ei, uneori găsești o fărâmbă de ceva care să-ți folosească. Mae, prietena mea — ea se apropie cel mai mult de ceea ce eu consider a fi un prieten — este generalul meu care se ocupă de ei. Are o abilitate extraordinară

de a arunca ici un comentariu, dincolo o idee, orientându-i rapid în direcția pe care vrem noi s-o investigăm.

Chiar în fața mea rulează programul meu de depistare pentru Antje Towers și într-acolo se îndreaptă acum atenția mea. Ea și-a dat demisia din funcție și a dispărut de pe Avon după Transmisiune, cu o poveste neconvingătoare că s-a lăsat de meserie și s-a retras într-o colonie idilică. *Mi-ajunge atâta moarte*, a spus ea.

Pentru mine nu-i de-ajuns, comandante Towers. Când au intrat în complexul secret, după Transmisiune, dispăruse orice urmă a prezenței companiei LaRoux. Operațiunea de curățenie s-a întâmplat sub nasul ei, iar ea s-a făcut că nu vede. Sunt sigur că ea deține toate secretele murdare de care am nevoie — mărturia publică, chiar dacă va trebui s-o strâng de gât ca s-o scot de la ea — pentru a-l demasca pe LaRoux. Fuge și se ascunde de un an de zile, schimbându-și identitatea o dată la câteva săptămâni — a fost Lucy Palmer, Taya Astin, Any Griffin, Natalie Harmon. Și lista continuă. Mereu se mută în alt loc, lăsându-mă pe piste fantomă și cu rapoarte ocazionale despre o blondă care s-a îmbarcat pe o altă navă, îndreptându-se spre o altă planetă. Din ce-am aflat săpând în bazele lor de date, nici cei de la LaRoux Industries nu știu unde se află — ceea ce face ca ea să servească perfect scopurilor mele. LRI își supraveghează atât de bine angajații, încât nu pot să mă apropii de niciunul dintre ei. Dar în ce-o privește pe Towers, ea nu mai este sub umbrela protecției lui LaRoux.

Urmele i s-au pierdut când a sosit pe Corint, cu câteva luni în urmă și, mai mult ca oricând, îmi bubuie inima de nerăbdare s-o găsesc mai repede. Mi-am imaginat o mie de conversații cu ea în care i-am aruncat în

față o mie de acuzații. Dacă o voi găsi, poate voi afla mai multe despre ceea ce eu și Alexis am văzut la sediul companiei LaRoux.

Toți acești ani în care m-am concentrat pe un singur gând m-au adus aici, în această situație. Dacă reușesc s-o găsesc, voi putea să scot la lumină toate crimele lui LaRoux. Nu cum a făcut Flynn Cormac, ci în mod public, incontestabil — cu Towers, pot dovedi destul din ce-a făcut ca să-l distrug.

Încep din nou cu sosirea lui Towers pe Corint — sub un nume fals, desigur — și mă pregătesc să pieptăn din nou înregistrările sosirilor pentru acea dată, când dinspre stânga mea aud un ușor clipocit, semnalul sonor atribuit de mine cutiei poștale pe care am lăsat-o pentru Alexis. *Ha. Nu credeam c-o să mai aud de tine, Gropiță.*

Ridic mâna stângă, îmbrăcată într-o mănușă fără degete prevăzută cu senzor, și o îndrept spre ecran, apoi fac un semn. Ascultători, senzorii scot un bip în timp ce inversează afișajele, mutând ecranul principal în stânga și aducând mesajul lui Alexis în fața mea. M-aș preface că nu zâmbesc satisfăcut, dar aici nu-i nimeni să mă vadă.

Bună, iubi,

Până la urmă nu mai are rost să vii în seara asta. Tatăl meu a trecut pe la mine cu câțiva prieteni de-ai lui, așa că voi ieși la cină cu ei. Ne vedem în acest weekend — mergem tot în parcul unde ne-am întâlnit data trecută, bine? Mor să te văd.

Cu dragoste, Alice

În timp ce mă uit lung la mesaj, zâmbetul îmi moare pe buze, se transformă în pulbere și e spulberat de un

vânt îngrozitor de rece. *Of, la dracu'.* Dar n-am timp de stat pe gânduri, pentru că deja scot o tastatură, iar degetele mele zboară peste ea pentru a-i urmări retrospectiv mesajul și a-i readuce la viață camerele de supraveghere, în timp ce dau alte instrucțiuni.

— Comandă: Scanează mesajul de pe ecranul patruzeci și nouă. Verifică dacă există vreo breșă de securitate. Asigură-te că nu au pătruns buguri odată cu ea.

Testul ping nu durează decât câteva secunde, iar eu mă forțez să-mi calmez respirația, închid ochii pentru o clipă, așa încât sunt pregătit atunci când două semnale sonore ca niște sunete de clopoței anunță rezultatul testului de securitate și detectarea cu succes a camerei de supraveghere.

„*Securitatea intactă*”, îmi promite sistemul. Apoi camerele de supraveghere revin la viață, redând pe ecranele mele vreo șase imagini clare din apartamentul ei, și atunci mi se taie respirația pe care încercam să mi-o calmez.

O brută de bărbat stă în picioare lângă ea într-un dormitor, în timp ce ea încearcă să se ridice pe coate, apoi se prăbușește încă o dată. Gorila se apleacă și o ajută să se ridice apucând-o cu o mână de păr — ea scâncește, evident amețită, iar eu mă pomenesc ridicând mâna, ca și cum aş putea ajunge la ei prin ecran ca să-l opresc.

— Unde mă duceți? întreabă ea.

Vocea îi e gătuită de un suspin care ar putea fi real sau ar putea fi unul dintre trucurile ei — deși, având în vedere situația, probabil că este cel puțin parțial autentic. Totuși, ea mi-a trimis avertismentul de care am nevoie: ei vor s-o ia de-acolo. În timp ce o parte din mine respiră ușurată — indiferent ce vor să facă cu ea, asta înseamnă

că mai e timp până s-o facă —, restul din mine se umple de groază. Pentru că, dacă trebuie s-o mute mai întâi, va fi o treabă murdară.

În timp ce-mi flexez picioarele, mișcarea instruind scaunul să se îndrepte și să mă elibereze, vorbesc din nou:

— Comandă: Deschide un canal vocal către Mae.

Câteva secunde mai târziu, vocea veselă a lui Mae îmi răsună în căști. Dă impresia că stă mereu acolo și așteaptă să sune.

— Hei, salutare, frumose! Cu ce ocazie specială?

— Am nevoie de întăriri.

Tremurul din vocea mea e de-ajuns să-i taie elanul și râsul îi dispare.

— O urgență?

— Extremă, spun eu încet. Îți trimit o adresă. Forțele de securitate LaRoux tocmai elimină un aliat de-al meu. Mă duc după ea, am nevoie de ochi.

Ea inspiră adânc și sonor.

— Scumpule, nu ești pregătit pentru asta. N-avem nici jumătate din fișierele care ne trebuie ca să...

Gorila o ridică pe Alexis în picioare, ținând-o de umeri în timp ce ea se clatină, încercând să-și revină din starea de inconștiență.

Îmi scot mânușile, căutând prin grămada de haine de pe patul meu ca să-mi găsesc ghetetele.

— Tocmai de-aia trebuie s-o aduc înapoi cu contact minim. Găsește-mi camere de supraveghere, camere video din zone de acces public, camere din trafic din vecinătatea locației mele. Trebuie să văd unde se duc.

— Și cum naiba o să-mi dau seama care sunt ei? Întrebă Mae, deși văd din display-urile pe care ea mi le afișează pe ecranul din dreapta că deja s-a apucat de treabă, în timp

ce eu îmi pun ghetetele în picioare, legându-le șireturile cu mâini tremurânde.

— Caută...

— Orice cu emblema LaRoux, am înțeles, spune ea, terminând propoziția în locul meu.

Pe ecran, gorila vorbește din nou cu Alexis.

— Mergem undeva unde nu vom fi deranjați. Poți să ne spui exact ce făceai când ai venit în vizită, și de ce era acolo prietenul tău.

— Prietenul meu? suspină ea, ridicând spre el fața înlăcrimată și privindu-l cu toată forța ochilor ei mari din care i se scurge rimelul.

Încearcă, chiar și acum, să-mi protejeze identitatea — sau poate doar să și-o protejeze pe-a ei.

— Nu știu nimic despre tipul cu care eram, vă jur. Noi nu am mers împreună. El m-a luat ostatică.

Nici chiar așa, Gropiță. E clar că nu pe mine încerca să mă protejeze. Găsesc unul dintre tricourile mele reversibile, cu un logo LaRoux Industries pe o parte, negru pe cealaltă parte. Îl întorc cu partea neagră pe-afară și mi-l trag peste cap, după care îmi pun hamul de cățărat. Va atrage atenția, dar dacă e să am nevoie de el ca să ajung la Alexis în timp util, nu vreau să mă încurc în centuri — și am văzut tot felul de bizarerii la modă pe străzile din Corinth. După aceea, cotrobăi printr-un morman de cabluri și scot ceea ce numesc — de obicei în glumă — geanta mea de infractor, apoi bag în ea lapscreenul alături de proviziile deja puse acolo. Îmi fixează pe cap ochelarii de noapte, îmi îndes în ureche un receptor al cărui fir îl conectez la ecranul meu și sunt gata.

— O iau din loc, Mae. Fixează-mi semnalul cât de aproape poți.

Nu-mi place ideea de a dialoga prin radio, dar nu avem timp să încropim ceva mai elegant. Alexis nu are timp.

— S-a făcut, se aude în urechea mea vocea clară a lui Mae. Văd mașina pe care o folosesc, sunt gata să-i urmăresc.

— Ai grijă, vor fi capcane.

Dar ea știe deja lucrul ăsta — LRI dă un sens cu totul nou sistemului de securitate. Mă lipesc cu fața de camera de citire a irisului de la ușă, pun degetul mare pe scaner și ușa se deschide cu un fâșâit.

Mae râde, cu toate că nu mai pare amuzată.

— Zău. Știu ce am de făcut, puștiule.

Ajung pe aleea de-afară exact când Gropiță și prietenii ei părăsesc apartamentul Kristinei.

Cu un semnal de la Mae, casca mea aruncă o proiecție transparentă a capturilor de pe cameră în fața mea, iar transmisiunea audio o recepționez direct în ureche în timp ce mă grăbesc să ies din alee în strada mare. De-o parte și de alta sunt standuri și vânzători care strigă, iar deasupra ei, ca un acoperiș, este următorul nivel de locuințe.

Alexis vorbește în timp ce este suită într-o mașină, iar eu simt mirosul de orez de la mama Samorn când trec în fugă pe lângă tarabe, concentrându-mă pe vocea din urechea mea în timp ce lumile mele se amestecă între ele.

— Ce, credeți că dacă m-a luat drept scut de siguranță, s-a decis să-mi spună și ce planuri are? se aude vocea lui Alexis încă tremurând. Dacă vreți să știți de ce a fost acolo, de ce nu-l căutați să-l întrebați?

— Exact asta facem, răspunde gorila în timp ce unghiul de filmare se comută la o cameră din interiorul mașinii, montată lângă capul șoferului. Și tu ne vei ajuta.

— Dar eu nu știu nimic, se vaită Alexis strângându-și genunchii la piept.

După cum se uită în jurul ei, cred că se întreabă dacă poate lovi cu piciorul în burtă pe vreunul dintre ei, pentru ca apoi să se arunce spre ușă. Dar mașina este un fel de limuzină alungită, iar în spate, cu ea, mai sunt trei dintre ei. Nu se va întâmpla.

— Din experiența noastră, de cele mai multe ori oamenii știu mai mult decât cred ei, spune bărbatul calm, în timp ce Mae suprapune peste film imaginea de pe un GPS care arată deplasarea mașinii. Mai ales atunci când sunt motivați cum trebuie pentru a se concentra la întrebare.

Frate, individul ăsta ar fi sufletul oricărei petreceri.

Mașina iese din sectorul elegant unde se află apartamentul ei de împrumut, iar eu, în timp ce casca de pe cap proiectează imaginea unor rute, trec de barierele shinkansen în urma unui cuplu de muncitori, înghesuindu-mă în ultimul vagon al trenului de mare viteză chiar înainte să se închidă ușile.

— Scumpete, cred că..., zice Mae lăsând fraza neterminată.

— Da, știu, mormăi eu.

Sunt într-o mașină cu marca LaRoux Industries, poartă uniforme LaRoux Industries. Atât de aroganți sunt oamenii ăștia — mai mult, atât de *puternici* sunt. Într-atât încât pot face treaba asta în plină zi, știind că nimeni nu-i va opri și nu-i va lua la întrebări.

Exista și o mică speranță că vor merge undeva în afara campusului unde să-și facă treaba lor murdară, dar patru din cinci rute proiectate de programul nostru spun același lucru: o duc la sediul LaRoux. În fortăreața lui.

Alexis nu le spune nimic, stând tăcută în cea mai mare parte a călătoriei, răspunzând la întrebările lor cu smiorcăieli, jumătăți de fraze și rugăminți. Semnalul tremură și se întrerupe uneori când schimb trenul de mare viteză cu un ascensor inter-niveluri, înghesuindu-mă într-o mulțime de corpuri în timp ce urcăm cu viteza unei rachete spre nivelurile celor mai înstăriți. Aerul devine mai curat, iar clădirile sunt mai înalte, mai moderne — în mahalale, fiecare stradă are un acoperiș deasupra, nivelurile fiind stivuite unul peste altul. De fiecare dată când fac un viraj, calculatorul îmi actualizează traseele — în ritmul ăsta n-am cum să-i interceptez, pot doar să mă țin după ei.

Abia când mai sunt câteva minute până la sediul La-Roux Industries, mașina lor e prinsă într-un ambuteiaj — Mae îmi trimite o imagine cu protestul care l-a provocat, dar eu nu mă mai sinchisesc să citesc pancardele. În sfârșit, *în sfârșit*, se întâmplă ceva în favoarea mea. Toate rutele mele proiectate s-au redus acum la una singură, iar eu alerg pe trotuar cu plămânii arzând de atâta efort — la naiba cu discreția —, luptându-mă să-mi fac drum prin mulțime.

Mae îmi vorbește din nou în ureche, dar eu știu ce vrea să spună.

— Scumpete, eu nu pot intra acolo cu tine. Vor depista semnalul.

— Nici nu ți-aș cere-o, îi spun, ferindu-mă de un grup de turiști care fac fotografii cu imensa literă lambda de argint ce împodobește fațada clădirii. Ai făcut deja mai mult decât suficient.

— Dacă nu ieși în câteva ore...

Nu termină fraza pentru că, într-adevăr, ce-ar putea să facă?

— Atunci poți să iei tu lucrurile mele, continui eu, apoi întrerup transmisia înainte ca ea să încerce să mă convingă să renunț la ceea ce deja știu că este o idee nebunească.

Capturile mele vizuale se întrerup o clipă mai târziu, dar eu știu că i-am învins pe Gropiță și escorta ei cu câteva minute. Mă îndrept spre ușa și casa scărilor pe unde am fugit în ziua aceea. Mi se face pielea de găină la gândul de a reveni aici, îmi bubuie inima după atâta alergătură, dar mă voi simți mult mai rău dacă această fată dispare de pe fața planetei din cauză că acești tipi mă vor pe mine.

Emitătorul de bruiaj pe care l-am pus pe încuietoarea ușii pentru a-i întârzia pe agenții care ne urmăreau a dispărut de mult, dar nu și semnalele transmise de acesta în băncile mele de date. Trebuie doar să conectez cipul și, într-o jumătate de secundă, toate tastele se aprind verde, iar ușa se deschide. Având grijă să rămân cu spatele lipit de peretele casei scărilor după ce ajung înăuntru, las ușa să se închidă, apoi mă deplasez în lateral până reușesc să arunc o privire în sus, prin spirala nesfârșită de scări a ieșirii de urgență. Deși nu văd niciun paznic, camerele de securitate de-aici sunt în sistem închis și nu le pot dezactiva fără acces direct la sistem. Trebuie să ajung sus pe un traseu care să nu fie monitorizat.

Închid ochii o clipă, simțind deja în umeri durerea fantomă. Dar este mult prea ușor, cu ochii închiși, să văd tot ce-ar putea să-i facă lui Gropiță dacă nu ajung la ea în timp util.

Bruiez sistemul de închidere al ușii dinspre holul de cu un etaj mai jos și mă strecor înăuntru. Spațiul răsună

ca o cavernă, însă nu este pustiu asemenea casei scărilor — trebuie să rămân în umbră, deoarece paznicul din schimbul de noapte urmărește pe tableta palmară ultimul episod dintr-o holodramă. Ascensoarele au fiecare propriul spot de lumină amplasat deasupra, sub forma unor indicatoare mari, iluminate cu neon, pe care scrie ÎNCERCAȚI DIN NOU ÎN ALTĂ PARTE. Dar eu știu un punct de acces care nu va fi luminat ca un pom de Crăciun: liftul de serviciu.

Abia dau colțul când aud niște voci — una spunându-i agentului de pază să ia o pauză, apoi o alta ordonându-i:

— Adu-o înăuntru.

Aștept, sperând prin absurd că vor spune spre ce etaj se îndreaptă, dar n-am noroc. Ei așteaptă în tăcere să urce.

Rămân pe poziție până când aud ușile liftului închizându-se în hol, apoi mă apuc de treabă. Ascensoarele au nevoie de o cheie de securitate ca să funcționeze după program, una pe care o pot reproduce digital — aceasta este o combinație de taste fizice cu o semnătură digitală. Așa că deschid repede rucsacul și scot ranga — întrebându-mă pentru o fracțiune de secundă ce ține o persoană normală într-un rucsac, dacă nu echipamente pentru intrare prin efracție — și încep să forțez ușile să se deschidă.

Mă feresc să stau cu fața spre cameră după ce intru în el, dau la o parte panoul de lângă ea ca să mă prind de marginea peretelui și mă cațăr pe acoperișul liftului. Rup cablul de la camera de supraveghere, pun în loc propriul meu transmițător și brusc sunt conectat, întregul sistem de securitate din hol și ascensor este sub comanda mea.

Durează un moment până îl retransmit în cască, dar știu că o voi pierde pe Gropiță imediat ce va ieși din lift împreună cu noii ei prieteni.

Văd un singur ascensor în mișcare și afișajul de lângă ușă: 20. Același etaj la care am fost în ziua aceea. Mi se strânge inima, dar corpul meu e deja în mișcare. Scot prizele magnetice, îmi pun din nou geanta pe umăr și încep să urc.

Umerii mei încep să protesteze și să mă doară după etajul cinci, dar ignor durerea, concentrându-mă pe imaginea video pe care o primesc. Vor ajunge acolo — și, imaginându-mi falia gigantică din holocameră, sunt foarte sigur că știu unde e „acolo” — cu mult înaintea mea. Nu pot decât să sper că o vor chestiona înainte să...

Gândurile mele se opresc înainte de-a ajunge la capătul acestei idei.

Tu urcă mai departe.

Cercetătorul cu buze înguste și umerii căzuți reinstalează cușca în jurul punctului subțiat. A uitat s-o deconecteze de la sursa de electricitate. Punctul subțiat rămâne tăcut, fără să dea niciun semn de avertisment. El este unul dintre oamenii care tulbură nemișcarea pentru a afla lucruri noi despre ea.

Cablurile scapără scânteii și scot un zgomot strident atunci când acesta trage de ele și se curentează. Omul moare căzând ca secerat, iar ceilalți cercetători vin în fugă în timp ce punctul subțiat tace satisfăcut.

Ceilalți cercetători rămân tăcuți și triști chiar și după ce mortul este luat de-acolo. De obicei vorbesc și râd în timp ce împung curioși punctul subțiat din univers, dar acum nu zic nimic. Tăcerea e grea.

Așa că le facem un alt cercetător exact ca acela mort. Poate că, dacă sunt mulțumiți, vor înceta să ne mai facă rău.

Sofia

Bărbații de la LaRoux Industries au fost foarte, foarte bine instruiți. Ei rămân la *limita* negării plauzibile a torturii. Nu mă ating, doar îmi înfig un ac în spatele umărului — poate droguri care să mă facă mai maleabilă sau care să mă sedeze. Mi se încrețește pielea încercând să nu mă gândesc la ce substanțe străine îmi invadează organismul, făcând Dumnezeu știe ce cu mintea mea. Nu-mi dau nimic de mâncare, nu-mi aduc apă. Nu recurg la amenințări, dar privirile lor îmi transmit ceea ce gura lor nu spune — faptul că sunt în viață doar pentru că nu s-au decis încă să mă omoare. Nu pierd timpul spunându-mi ce se va întâmpla dacă eu nu le dau ceea ce vor, pentru că ei știu că nimic din ce-ar putea spune nu poate fi mai rău decât lucrurile pe care mi le imaginez deja.

Am gâtlejul aspru ca un șmirghel, iar capul începe să-mi zvâcnească odată cu bătăile inimii din cauza setei. Au trecut câteva ore — cel puțin așa cred. Holocamera,

fără programare, este un neant alb și arid. Numai camerele de securitate și proiectoarele punctează tavanul alb și boltit, iar camerele sunt întunecate, niciuna nu e aprinsă. În această cameră, au oprit supravegherea video. Nu se deranjează să aprindă toate luminile, preferând să folosească un singur set și lăsând restul camerei învăluit în beznă. Îți dă impresia de spațiu infinit — și totuși, iată-mă în acest scaun pe care l-au adus aici pentru mine, incapabilă să mă mișc.

Inelul metalic, cel care imediat ce începuse să strălucească făcuse ca toată lumea să rămână ca hipnotizată, este tăcut și întunecat. Dar eu îi simt prezența, dincolo de cercul de lumină, ca un monstru gigantic, o creatură teribilă ascunsă în umbră, așteptând să rămân singură ca să poată ataca. Știu de ce m-au adus aici — dacă nu le spun ce vor, vor folosi acel inel și creaturile despre care Flynn a vorbit în transmisiunea lui și vor lua tot ce vor din mintea mea.

Ori de câte ori închid ochii mai mult de o secundă, unul dintre ei lovește cu vârful bocancului într-unul dintre picioarele scaunului, făcând ca vibrațiile să-mi reverbereze în tot corpul și o durere năprasnică să-mi străfulgere oasele chinuite. E tot ce pot face ca să nu scot un geamăt, dar refuz să le dau satisfacția să vadă că mă doare.

— Probabil c-ai început să obosești.

Este tipul masiv, cel care m-a aruncat pe pat și pe care plănuisem să-l împușc. Tonul lui pare aproape compătimator.

— Spune-ne ceva care să ne ajute să dăm de el și totul se va termina, îți promit.

Aproape compătimator.

— Jur, zic eu în șoaptă, fără să-mi ascund oboseala din glas, ți-am spus tot ce știu. Habar n-am cum să-l găsiți. Eu i-am fost ostatică, nimic mai mult.

La început am încercat să scot informații de la ei — fraierii superîngâmfați ca ei se scapă deseori mai mult decât își dau seama, pentru că sunt foarte preocupați să obțină ceea ce vor. Am aflat că îl vor pe Valetul de inimă roșie, nu pe Gideon. Și că îl caută de câțva timp.

Sunt convinsă că în trecut Valetul a lucrat pentru ei — nu pot decât să presupun că acum s-a răzvrătit și nu mai primește ordine de la LRI, sau poate că pur și simplu știe prea multe și LaRoux vrea să-l elimine. Din câte îmi dau seama, oamenii aceștia nu-mi cunosc identitatea și nu știu că sunt de pe Avon. Dacă nu l-aș fi ales pe Gideon ca partener fără voie în evadarea de la sediul LRI, eu nici n-aș fi aici.

Ei nu știu că eu am fost la sediul LaRoux Industries pentru a încerca să-l omor pe Roderick LaRoux. Mă opresc înainte să mă aplec înainte și să-mi cadă capul de somn. O expresie corporală de om dărâmat este un semn de înfrângere, iar dacă indivizii ăștia știu câte ceva despre comunicarea nonverbală, o vor lua ca pe un semn de a forța și mai tare. Mă lupt să-mi țin ochii larg deschiși ca să le arăt că mi-e frică, dar îmi mut privirea de la un chip la altul; un contact vizual direct prelungit sugerează că ascunzi ceva și încerci să contracarezi tendința firească de a-ți feri privirea. Trebuie să par speriată — deoarece martora nevinovată Alexis ar fi îngrozită — însă nu pot să par vinovată.

Dar adevărul este că, și dacă le-aș spune ce s-a întâmplat cu adevărat, și dacă le-aș da numele lui și pictograma de pe calculatorul meu pe care am folosit-o ca să-i trimit

acel disperat strigăt de ajutor, ei n-ar avea nimic care să-i ajute să dea de urma lui. Mă îndoiesc că „Gideon” este numele real al hackerului, și chiar dacă ar fi, un nume pe o planetă de douăzeci de miliarde de oameni nu le-ar spune nimic din ce nu știau deja.

Atunci de ce nu-l spui?

Înghit cu greu în timp ce bărbatul oftează, îndreptându-se de spate și ducându-se să discute ceva în șoaptă cu unul dintre partenerii săi. Aș vrea să aud ce vorbesc, dar nu mă pot concentra. Tot ce pot să fac este să-mi amintesc povestea pe care le-am spus-o, ca să rămân la ea.

În mod normal, aș ști ce se întâmplă în continuare. Fără martori și fără înregistrarea acestui interogatoriu, m-ar duce într-un loc liniștit unde să mă omoare și aș dispărea pur și simplu. Dacă ar fi vorba de orice altă companie, orice altă organizație — aș muri. Dar e vorba de LaRoux Industries, iar lucrurile pe care mi le-ar putea face ei sunt mult, mult mai rele.

Văd chipul tatălui meu în întuneric, epuizarea făcând umbrele să se amestece și să se răsucescă în tipare familiare în fața ochilor mei. Îl văd în momentele dinainte să se transforme și să intre în barăcile de pe Avon, îi văd pupilele dilatându-se, înghițind albastrul clar al irișilor lui, îi aud vocea devenind rece, îi văd mușchii încordându-se și împingându-l departe de mine. Întotdeauna re trăiesc acel moment, nu explozia în sine. Văd sufletul tatălui meu dispărând iar și iar. Văd momentul în care a murit, secunde dinainte să se arunce în aer.

Mă străduiesc să alung groaza din inima mea, mă forțez să respir. Panica mă va face să cedez. Ochii mei cercetează perimetrul camerei, dar nu reușesc să răzbată dincolo de luminile care mă orbesc. Știu ce se află dincolo

de două dintre aceste uși, din planul nivelurilor pe care l-am memorat. Dar pun pariu că nu pot folosi aceeași cale de evadare de două ori, chiar dacă aş putea să trec de acești indivizi. Chiar dacă, după ore de stat aici pe scaun, aş reuși să fug mai repede decât răpitorii mei.

Poate că, dacă aş fi mai curajoasă, aş putea s-o fac. Poate dacă ar exista o parte din mine care să merite să fie salvată, dincolo de nevoia de răzbunare. Dar... nu vreau să mor. *Nu pot* să mor. Nu acum, când sunt *atât de* aproape să ajung la Roderick LaRoux.

Unul dintre bărbați — cel care s-a luptat cu mine — se oprește brusc, făcându-le celorlalți semn să facă liniște. Duce un deget la ureche, iar eu îmi dau seama că cineva îi dă ordine prin intermediul unei microcăști.

— Da, domnule, spune el luând poziție de drepti, deși persoana cu care vorbește n-are cum să-l vadă. Înțeleg, domnule.

Urmează o pauză lungă, în care omul ascultă. Apoi face semn din cap spre unul dintre ceilalți și arată spre întunericul din spate, în direcția inelului.

— Da. Da, am înțeles. Vă mulțumesc, *monsieur*.

Mă crispez din tot corpul. Un singur om este într-atât de arogant încât să reînvie o limbă moartă doar pentru a-și însuși un titlu unic. Ordinele acestui bărbat vin direct de la Roderick LaRoux.

— E seara ta norocoasă, scumpete, spune omul, scoțându-și casca din ureche. Am auzit că nu doare deloc și nici măcar nu știi că se întâmplă. Pur și simplu... paf! continuă el, mimând o mică explozie cu degetele lângă tâmplă, și ăla ești, te-a înlocuit cu ceva mult mai ușor de abordat. Este un mod mult mai uman de a obține răspunsuri. Deși mult mai puțin amuzant.

Nu. Dumnezeu, nu. Simt vibrațiile inelului prin podea, propagându-se prin picioarele scaunului, în timp ce mașinăria începe să intre în funcțiune. Simt podeaua mișcându-se așa cum s-a mișcat pământul sub mine când tatăl meu s-a transformat într-o bombă.

Bărbatul care vorbea cu mine își înlocuiește dispozitivul de comunicații cu altceva, un obiect electronic pe care l-a agățat la ureche.

— Pregătiți-vă, le ordonă el celorlalți, care se echipează ascultători cu dispozitive similare, cu aerul unor muncitori care își pun pe cap căștile de protecție sau al unor chirurghi care își pun mănușile.

În timp ce ei își îndreaptă atenția spre inelul metalic din mijlocul camerei, eu încerc să mă uit în jur, să văd dacă există vreo cale de scăpare. Probabil că ieșirile sunt blocate și, chiar dacă aș putea să le deschid, m-ar prinde până să ajung acolo. Ei sunt prea departe de mine ca să pot să iau arma vreunuia fără să mă observe când mă ridic din scaun. Sunt ținută aici, exact ca și cum m-ar fi legat de el.

Îmi încordez atât de tare privirea ca să scrutez întunericul încât, la început, nu sesizez că se schimbă ceva. În întuneric se aprinde o luminiță minusculă, un singur led verde, care clipește o dată, de două ori, apoi rămâne aprins. Mă uit la el pierdută, amintindu-mi pentru o clipă, în mod absurd, de focurile răătăcitoare de pe Avon. Și-apoi, dintr-odată, exact în clipa când anchetatorul meu se întoarce să vină spre mine, îmi dau seama ce este.

Una dintre camerele de luat vederi a pornit singură.

Îmi mut repede privirea în altă parte și închid ochii, astfel încât ei să nu vadă unde mă uitam. Nu-mi pasă nici că-mi zdruncină din nou scaunul ca să nu mă lase

să mă odihnesc. Este o speranță prostească, o speranță nebunească — din câte îmi dau seama, ar putea fi LaRoux care le pune în funcțiune pentru a vedea ce urmează să se întâmple.

— Am permisiunea să-ți fac o ofertă, spune șeful bărbaților, privindu-mă în față. Dacă știi vreo modalitate de a-l contacta pe tânărul cu care te-ai întâlnit la sediul LRI și dacă poți să-l convingi să vă întâlniți într-un anumit moment și într-un anumit loc, te vom lăsa să pleci.

Tresar surprinsă, în timp ce valul de adrenalină din corpul meu se calmează.

— Mă lăsați să plec? murmur eu, luată pe nepregătite. Nu, e o șmecherie.

Cuvintele îmi scapă înainte să-mi amintesc rolul pe care trebuie să-l joc. Ei au planificat totul perfect, așteptând până voi *ști* ce urmează, ce se va întâmpla cu mine, înainte să-mi dea această cale de scăpare. Alexis ar fi trebuit să profite de această șansă.

Nimeni n-ar da vina pe ea pentru asta, dacă ar fi reală. Ar fi speriată, s-ar simți singură și ar accepta orice cale de scăpare. Dar eu ar trebui să fiu mai mult decât atât. Eu ar trebui să lupt. Nu-mi place că, pentru o clipă, am fost mai mult Alexis decât Sofia.

El scutură din cap.

— Nu e nicio șmecherie. Noi n-avem nimic cu tine. Putem chiar să-ți promitem că băiatul nu va păți nimic. El e doar următoarea verigă din lanț și, într-un fel sau altul, noi tot vom ajunge la el. Colaborați cu noi și veți scăpa cu viață amândoi.

Următoarea verigă din lanțul care duce la Valet. Îmi simt pulsul atât de puternic în urechi, încât abia pot să gândesc. Bătăușii aceștia de la serviciul de securitate al

companiei LaRoux Industries n-au decât să pună mâna pe Valet — din partea mea, cu atât mai bine. N-au decât să se omoare între ei. Eu nu-l vreau decât pe omul din vârful piramidei. Îmi ling buzele cu limba uscată, încercând să mai câștig câteva secunde ca să mă gândesc.

În spatele bărbatului văd ledul camerei. Clipește de două ori în timp ce mă uit la el. Apoi, de trei ori într-o succesiune rapidă. Apoi de cinci ori. De șapte ori. De unsprezece ori. De treisprezece ori...

Numere prime.

Îmi reprim un suspin de ușurare și încerc să fac răspunsul meu să sune ca o capitulare.

— Bine, zic eu cu respirația întretăiată. Bine, am să vă spun cum să-l găsiți.

Toți ochii se întorc spre mine — o diversiune perfectă.

Te rog, Gideon. Te rog să fii tu. Spune-mi că e un semnal, că ai primit mesajul meu, că ai înțeles, pentru că nu mai știu ce minciuni să le îndrug.

Nu mai am nevoie decât de una.

Bărbatul ne mută pe câțiva dintre noi, iar pentru asta folosește o navă care călătorește prin nemișcare și o clipă suntem atât de aproape de casă, încât îi simțim pe ceilalți la o șoaptă distanță.

Lumea este suficient de deschisă ca să putem ajunge acolo și să descoperim că acest loc, spre deosebire de locul unde a apărut primul punct subțiat, are mulți alții ca bărbatul cu ochi albaștri. Este locul perfect pentru a învăța. Pentru a înțelege. Pentru a decide dacă existența lor merită cunoscută sau dacă ar trebui condamnați la întuneric.

Găsim o fetiță în mahalale și la ea descoperim visele. Ea visează lucruri frumoase și, copil fiind, nu îi este frică de noi. Ne numește prieten. Noi îi arătăm oceanul pe care ea tânjește să-l vadă. Ea ne lasă să călătorim prin visele ei așa cum noi lăsăm navele să călătorească prin neclintire mai repede ca lumina.

În lumea aceasta, totul în jurul ei este întuneric și durere, însă în visele ei este frumos. Ea merită s-o privim. Merită s-o cunoaștem. Dar într-o bună zi ea dispare, iar noi rămânem singuri.

Gideon

Spațiul e incredibil de strâmt în canalele de ventilație. Nu mă pot târî nici măcar de-a bușilea — sunt nevoit să mă strecur folosindu-mă de coate, ceea ce mă încetinește și înseamnă că trebuie să calculez fiecare mișcare înainte s-o fac. În plus, e întuneric beznă — dacă la plecare nu m-aș fi gândit să-mi iau ochii-de-noapte, acum aș fi terminat. Cu ochelarii ăștia, totul capătă o nuanță verde sinistră care suprapune fricii mele o umbră de anticipare. Memoria senzorială este un lucru remarcabil și, de obicei, atunci când lumea pare verde, ca acum, sunt băgat până-n gât în comiterea unei infracțiuni. Acesta este genul de loc unde mi-am făcut ucenicia și mi-am umplut contul bancar. Așa l-am creat pe Valet, lucrând fiecare oră din zi ca să aflu ce-mi trebuia pentru a găsi secretele lui LaRoux.

Cele mai valoroase servere sunt ținute complet izolate de exterior, fără conexiune la hipernet ca să-mi trimit

spionii electronici. Singura modalitate de a le accesa este de a pătrunde fizic la ele și de a le atașa echipamentul meu. Dar într-un astfel demers, de obicei am mult mai mult timp la dispoziție, mult mai mult echipament și — lucrul cel mai important — un plan bine pus la punct.

Bine-ar fi să mergă, Gropiță. E singura idee care mi-a venit în minte.

Acum sunt atât de aproape, încât nu mai pot să șoptesc comenzi în căști pentru a le reactiva vocal fără să risc să fiu auzit. Mă înghesui în canalul de aerisire de deasupra holocamerei, lucrând în tăcere cu degetele pe lapscreenul meu. Mi-am tras rucsacul în față, cu echipamentul strâns la piept, ca să am mai mult loc să mă târăsc prin aceste tuneluri extrem de înguste.

Deși ei m-ar auzi dacă aș vorbi, eu încerc să le ignor vocile în timp ce-mi calmez respirația și mă concentrez doar pe ecranul din fața mea, deschizând ferestrele de care voi avea nevoie. Deodată se aude o înjurătură — vocea unui bărbat de sub mine îmi distrage atenția din locul unde stă mereu când lucrez.

— Este *adevărat*, suspină Alexis cu capul plecat. Jur că e adevărat.

— Ai avut o șansă, păpușă.

Bărbatul pare acum supărat; calmul de mai devreme i-a dispărut.

— Dacă ai de gând să ne spui povești, schimbăm foaia.

— Dar *era* un aeromotor, am reținut plăcuța de înmatriculare, de ce nu mă asculți?

Vorbește precipitat, pe un ton ridicat și aspru, și am senzația că în vocea ei este o notă de disperare reală. Din cauza modului cum sunt orientate luminile, nu văd prea mult prin captura de pe camera de securitate. Atunci mai

înaintez puțin, până ajung deasupra unei deschideri în canalul de aerisire și mă uit prin grilaj ca să văd dacă pot să-l scot. Au îndreptat luminile spre Alexis — și spre camere, nu-i de mirare că nu puteam să văd — dar nu din cauza asta inima mea începe să bată ca un ciocan, gata să-mi sară din piept. Au pornit falia și, în timp ce eu încă n-am văzut cu ochii mei ce poate face chestia aia, Alexis a văzut. Și a fost de-ajuns ca să se albească de groază.

Fir-ar să fie. Nu sunt pregătit. Nu am timp...

Degetele mele zboară pe ecran în timp ce inima îmi bate cu putere în coaste. Trebuie să echilibrez regulile jocului, să sting aceste lumini, dar pentru asta e nevoie de un program care ia timp, secunde pe care nu le am. Secunde pe care Alexis nu le are. Știu că în clipa când îmi voi pierde concentrarea și degetele mele vor bâjbâi, voi pierde. Și o voi pierde și pe ea.

Aud gorilele vorbind și vocea lui Alexis care încearcă să-i convingă că e gata să ciripească tot ce știe. Bâzâitul faliei devine tot mai puternic, acoperindu-le vocile, și crește până când încep să simt în coate și-n genunchi vibrațiile tunelului de ventilație în care mă aflu. Strâng din dinți.

N-am să reușesc.

Evidența acestui fapt îmi explodează brusc în minte, făcând ca degetele mele să ezite. Asta este. Vor face din ea o umbră. O fracțiune de secundă mai târziu, mașinăria se cutremură, scoate un scârțâit și bâzâitul amuțește. Scântele albastre care începuseră să se adune pe marginile ei dispar.

— Fir-ar să fie.

Șeful grupului, cel care a luat-o Alexis, se apropie de mașină, apoi duce o mână la ureche.

— Nu, domnule, a avut loc un fel de... Da, am înțeles. Nu pleacă nicăieri.

Lasă mâna jos, apoi se uită încruntat la ceilalți din încăpere.

— Aduceți aici o echipă de tehnicieni, *acum*. Avem o săptămână și dacă până atunci nu se repară, nu eu voi fi acela pe care va da vina monsieur LaRoux, m-ați auzit?

Am rămas încremenit, cu inima cât un purice. *Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc*. Nici nu știu cărei persoane sau cărui lucru mulțumesc pentru această amânare. Reamintindu-mi să respir, pipăi cu degetele de-a lungul deschiderii de ventilație de sub mine până când găsesc punctele de presiune. Apoi mă uit cu atenție la ecran, verific încă o dată aplicația și spun în gând o rugăciune către singura persoană care știu că s-ar putea să vegheze asupra mea. *Hai să nu ne reîntâlnim astăzi, frate. Încă nu sunt pregătit.*

Ating ecranul pentru a executa programul și toate luminile din clădire se sting pe rând, lăsând holocamera în întuneric.

Pentru o clipă, nu mișcă nimeni. Apoi lovesc cu pumnul în grilajul gurii de ventilație. Acesta cade cu zgomot pe podea și Alexis se întoarce în direcția sunetului, sărind în picioare cu un reflex incredibil. O gură de foc de la una dintre armele gorilelor luminează camera pentru o clipă și, într-o imagine perfect statică, îl văd pe șeful lor repezindu-se spre ea, cu mâinile întinse. Nu, *nu*.

O prinde de tricou și se rostogolesc amândoi pe podea, luptându-se în întuneric, învăluiți în lumina verde din punctul meu de observație din tavan. Ea scoate un țipăt când cade, impactul cu solul tăindu-i respirația, iar

lovitura ei sălbatică cu piciorul șterge inofensiv brațul bărbatului. Cu respirația precipitată, acesta o răstoarnă pe spate ca să nu fugă, iar ea lovește din nou cu piciorul — de data asta îl nimereste între picioare și el geme, lovind-o orbește cu dosul mâinii în timp ce se chircește de durere, ținându-o pe jumătate la pământ.

Îmi scot din rucsac coarda de alpinism și o trec prin ham, aruncând capătul cu buclă în cameră. Îmi proptesc picioarele de-o parte și de alta a deschiderii ventilului în timp ce ea se luptă ca să se elibereze de răpitorul ei, smucindu-se cu disperare în lumina verde a ochelarilor mei cu vedere de noapte.

— Aici! îi șoptesc eu, știind că în întuneric ea nu vede absolut nimic.

Ea lovește cu piciorul în mâna bărbatului care încearcă s-o apuce de gleznă și se ridică în picioare. Din trei pași iuți, ajunge la coarda de care se ciocnește — îi ia câteva secunde până îi găsește capătul, apoi își trece piciorul prin buclă. Este o fată mititică și ar trebui să fie ușor, dar n-am niciun punct de pârghie, doar dispozitivul de asigurare-coborâre de pe hamul meu care mă ajută să trag coarda înapoi. Abia când simt coarda destinzându-se puțin văd o mână de-a ei apucând de marginea gurii de aerisire și reușesc să mă aplec destul cât să ajung la ea.

Palmele ni se unesc, iar eu o prind de mâini într-o strânsoare de fier, ignorând durerea din umeri când mă dau înapoi de lângă gura de aerisire și o trag după mine. Ea caută cu disperare să se sprijine de ceva cu picioarele în timp ce eu mă retrag repede cu spatele, dându-i drumul în clipa când ajunge să stea pe mâini și pe genunchi. Aș vrea s-o întreb dacă e bine, dar abia mai pot să respir.

— Să mergem, icnește ea, uitându-se în întuneric, cu ochii mari și gâfâind, în direcția în care știe că ar trebui să fiu eu.

Bag lapscreenul în geantă și mă dau înapoi. Ea e mai mică decât mine și poate să se târască, dar eu sunt blocat, sprijinit pe coate și genunchi, așa că n-am încotro și renunț să mă mai mișc fără zgomot, retrăgându-mă cât pot de repede spre intersecția din spatele meu. Laserul unei arme face o gaură în canalul de ventilație în spatele ei și ea se lasă să cadă cu reflexe perfecte — reflexe *experimentate* — pe podeaua metalică, închizând ochii pentru o clipă. Chiar lângă corpul ei văd o rază de lumină trecând prin ea. Cineva are lumina de pe vizorul armei în stare de funcționare.

Ajungem la intersecție și mă întorc cu fața înainte, lăsându-mă cu spatele mai jos ca să nu mai lovesc acoperișul. Asta e singura noastră șansă și cea mai bună, și nu e cine știe ce — canalele de aerisire șerpuesc prin toată clădirea, iar dacă noi reușim să ne mișcăm ușor și fără zgomot, ei nu vor ști în ce direcție am luat-o. Acum este cazul să renunțăm la viteză și să încercăm să ne furișăm.

Alexis nu are nicio problemă în spatele meu — e mică și ușoară, și poate să-și țină mâinile și genunchii pe marginea tunelului, acolo unde metalul nu se flambează, scoțând un zgomot care să ne dea de gol. Cu toate că ea nu poate să vadă, faptul că uneori mă atinge cu mâna pe gleznă o ajută să-și dea seama unde sunt și să se țină după mine. Sunt prea mare pentru ceea ce încercăm să facem și, deși cerebelul îmi strigă să fug, *fugi*, mă forțez să verific fiecare centimetru de tunel înainte să-mi mut greutatea corpului. Casca de pe cap îmi proiectează în

față o imagine cu schema tunelului, iar noi refacem cu o încetineală agonizantă drumul pe care l-am parcurs eu pentru a ajunge la ea.

Acum, când ei știu că suntem aici, puțurile lifturilor vor fi automat blocate în hol, chiar și liftul de serviciu. Nu putem ieși pe-acolo. Încerc să-mi amintesc cum sunt amplasate clădirile din jurul nostru, mai ales pe cea nouă care se construiește alături. Din când în când aud zgomotul stațiilor de comunicare pe undeva sub noi și îmi dau seama că nu vom putea să așteptăm aici. Se despart ca să ne caute. Va trebui să găsesc o nouă ieșire.

Aș vrea s-o întreb pe Alexis dacă este în regulă, dar câtă vreme aud zgomotul făcut din când în când de cei care ne caută, nu pot risca să scot nici măcar o șoaptă. Mă dor toate articulațiile, am mușchii și tendoanele tensionate de statul forțat într-o poziție nefiresc de înghesuită și simt cum mi se prelinge transpirația pe coaste.

Trece aproape o oră până ajungem la puțul ascensorului și abia când mă târăsc afară pe rampa de întreținere reușesc în sfârșit să respir normal. E destul de puțină lumină aici, provenind de la lămpile de întreținere amplasate din două în două etaje. Când mă întorc spre Alexis, văd că se ține strâns de marginea tunelului de aerisire și stă cu ochii închiși.

— Hei, șoptesc eu, punând mâna peste a ei. E în regulă, suntem încă înaintea lor. Dar trebuie să ne mișcăm ca să păstrăm avansul.

Ea scutură scurt din cap.

— Eu nu pot, îmi răspunde cu vocea gătită. Am... am rău de înălțimi.

Mă uit mirat la ea.

— Dar locuiești într-un *penthouse*.

Ea mă privește furioasă.

— Da, cu ferestre care nu se sparg nici dacă arunci un pian în ele!

Vocea i se ascute de iritare și, deși n-am niciun motiv să fiu încântat — mi se adresează direct mie, iar noi stăm aici în loc să urcăm —, constat că-mi place. Vocea aceasta, la fel ca gropița care îi apare în obraz când zâmbește pieziș, este adevărată. Și de cele mai multe ori nu știu ce este și ce nu este adevărat la fata asta.

— O vedere dintr-un penthouse este altfel decât... eu nu pot să mă cocoț acolo, Gideon!

Să-mi trag una! Asta îmi va îngreuna și mai mult strategia de ieșire. Oftez.

— Ai noroc, pentru că nu vom coborî. Vom urca.

Asta o face să deschidă ochii, chiar dacă numai pentru a-mi arunca o privire îngrozită.

— Și crezi că e mai bine? pufnește ea.

— Crede-mă, să urci este mult mai ușor decât să cobori. Până sus mai avem doar zece etaje și acolo există un pod suspendat spre una dintre celelalte clădiri.

Scormonesc în geantă până găsesc hamul de rezervă din microșesătură.

— Vino încoace, îi zic, pervazul este suficient de lat ca să stai pe el.

— O, Doamne, șoptește ea și, cu mișcări speriate și greoaie, scoate mai întâi un picior, apoi pe celălalt în afara conductei.

Ține ochii închiși, înaintând pe pipăite, iar eu am grijă s-o apuc cu blândețe de braț ca s-o sprijin.

— Te descurci bine, îi șoptesc, dorindu-mi să fi știut cum să-i vorbesc pentru a-și învinge această fobie care

nu este tocmai o fobie, deoarece aceasta implică o lipsă de rațiune.

Suntem la al douăzecilea etaj și o eventuală cădere de-aici stârnește teamă chiar și în cele mai logice minți. Singura parte bună este că, dacă ai cădea, ai muri instantaneu la impact, n-ai mai zăcea în agonie, cu oasele rupte. Însă nu cred că asta ar mai liniști-o pe Alexis.

O ajut să-și pună hamul — știu că e îngrozită, pentru că nici măcar nu clipește când verific chingile din jurul coapselor ei.

— O iei tu înainte, îi spun. Uite, am să te leg cu o frânghie.

O las să vadă cum leg coarda de hamul ei.

— Tu trebuie să iei astea — îi dau punga cu prize magnetice — și să faci o cale de urcat. Le lipești de perete, uite-așa, apoi răsucești la nouăzeci de grade, așa, ca să activezi magnetul. Apoi treci coarda prin carabinieră până face clic; dar întotdeauna din direcția asta, astfel încât, dacă se întâmplă să cădem, coarda să nu se desfacă.

Ridic privirea și văd că se uită la mine de parcă i-aș fi spus să mă împuște în față.

— Glumești.

Expir încet.

— Nu de data asta.

Ea înghite, lipindu-se cu spatele de peretele puțului ascensorului ca și cum ar putea să scape din povestea asta doar prin puterea voinței. Are părul răvășit și o pată roșie pe tâmplă care se pare că în curând se va transforma într-o minunată vânătăie. Rimelul i s-a scurs pe obraji în linii negre mânjite, și se vede o urmă de sânge la buza de jos, care e umflată de când a lovit-o cu dosul palmei

individul care a interogat-o. Nu cred că o doare prea tare, văzând-o cum arată. Apoi ea trage aer pe nas.

— Atunci ce mai așteptăm?

Până să parcurgem un etaj, umerii încep să mă doară din nou, în mare parte din cauză că, împreună cu Alexis, urcatul ne ia de două ori mai mult timp. Dar, în ciuda durerii, nu toate merg prost. Priveliștea care mi se oferă atunci când ridic privirea să văd cum se descurcă mă consolează din plin. Păstrez această observație doar pentru mine. Spre meritul ei, reușește să-și îndeplinească sarcina fără să cârcotească, deși la un moment dat o aud respirând întretăiat și-mi dau seama că plânge cu fiecare mișcare pe care se chinuie s-o facă.

Când ajungem la etajul al treizecilea, ea se trage peste buza pervazului de întreținere și stă în genunchi, lipită de perete, tremurând. O las să rămână acolo, iar eu merg mai departe, adăugând câteva prize magnetice, până reușesc să ajung la panoul de acces din partea de sus a deschiderii. Ideal ar fi să piratez panoul, dar cipul este în buzunar și buzunarul este sub ham, iar hamul este tot ce mă ține să nu cad treizeci de etaje spre o moarte, în mod cert, foarte rapidă. Va trebui s-o fac mecanic, iar asta nu e punctul meu forte.

Tocmai am desfăcut capacul și caut legăturile firelor electrice, când un zgomot îmi întrerupe concentrarea.

— Gideon..., mă strigă Alexis în șoaptă. Gideon!

— Ce?

— Ascensorul... ar trebui să se miște?

Mă uit la ea pentru o jumătate de secundă, apoi mă uit în jos și văd cum cabina ascensorului de sub noi se mișcă lin în sus. *Oh, la dracu'.* Deși la început se mișcă lent, capătă viteză rapid. Pentru o fracțiune de secundă,

ochii mei și ai lui Alexis se întâlnesc din nou, apoi mă aplec spre panou, înjurând la greu. Degetele mele ezită — respirația mi se precipită — palmele îmi transpiră și nu pot să apuc bine firele, am unghiile prea scurte ca să îndepărtez stratul izolator, Alexis strigă ceva lângă mine și în cele din urmă, *în sfârșit*, reușesc să conectez două dintre fire, iar ușile ascensorului se deschid cam cinci-sprezece centimetri la nivelul taliei.

Mă întind spre Alexis, strigându-i să se miște, și de data asta nu ezită — îi ghidez un picior de-al ei spre piciorul meu și o împing în sus, încordându-mă din răspuțeri sub greutatea suplimentară, în timp ce clema de care mă țin cu cealaltă mână — cea care se prinde de dispozitivul de frânare asistată — începe să cedeze. Ea se cațără prin deschizătură, strecurându-se cu greu și răsucindu-se prin spațiul îngust, apoi o văd din nou când împinge cu piciorul în una dintre uși, forțând-o să se deschidă încă vreo câțiva centimetri. Pe urmă se apleacă — *Dumnezeule, ce dracului mai aștepți, du-te!* — iar eu îmi dau seama că întinde mâna spre mine.

Cabina ascensorului se mișcă uruind sub noi ca un tren ce se apropie, iar eu știu că ea strigă ceva spre mine pentru că îi văd buzele mișcându-se. Mă apucă de încheietura mâinii, eu renunț la dispozitivul de frânare controlată, lăsând coarda să se ducă, și mă țin și cu cealaltă mână. Pentru un moment, am sentimentul oribil că nu voi reuși, mușchii mi se contractă, apoi mă mișc, ridicându-mă, lovind scurt cu picioarele în aer, după care mă prăbușesc împreună cu Alexis pe podea, chiar când cabina trece scârțâind pe lângă noi. Printre ușile deschise sar scânteii în timp ce cabina rupe prizele magnetice de pe pereții puțului, ca frunzele de pe o tulpină.

Gâfâind, tușind, căzuți unul peste altul, transpirând și tremurând, Alexis și cu mine ne întindem pe podea. Îmi lipesc fața de marmura rece, revenindu-mi treptat în simțiri și la lumea din jur. Ferestrele de la capătul îndepărtat al holului îmi spun că au apărut zorii — prima geană de lumină brăzdează cerul și poleiește ramele ferestrelor. Ieșirea spre podul suspendat este chiar după colț, și odată ce vom ajunge în clădirea vecină, nu va dura decât câteva momente până voi intra în acel sistem și voi face o plimbare până la nivelul străzii. Suntem în siguranță.

Tot atunci îmi dau seama că Alexis este întinsă peste mine — pentru un moment sunt tentat să rămân nemișcat, să stau acolo cât mai mult timp, deoarece acum, când pericolul iminent de a fi strivit a trecut, m-aș putea obișnui cu asta. Dar în timp ce ne ridicăm încet amândoi, îmi dau seama că nu se dă la o parte deoarece tremură prea violent ca să se miște.

O cuprind cu un braț, începând să mă alarmez.

— Esti bine? Ești rănită?

Ea scutură din cap fără să zică nimic, iar eu văd groaza ce persistă pe chipul ei brăzdat de lacrimi. N-a glumit când a spus că are rău de înălțime — dacă aș fi știut că suferă în halul ăsta, n-aș fi obligat-o să urce. Aș fi... nu știu, găseam eu ceva. Cum Dumnezeu a reușit să facă asta?

Brațul meu se strânge în jurul ei înainte să-mi dau seama ce fac, trăgând-o lângă mine.

— Ai reușit, murmur eu, întorcând capul ca să-i vorbesc la ureche. Suntem în regulă. Mai avem puțin și ieșim de-aici.

Ea rămâne o clipă nemișcată în cercul brațului meu, apoi brusc se lipește strâns de pieptul meu, cuprinzându-mă cu brațele și ascunzându-și fata în tricoul meu.

Încă tremură, respirând greu și înăbușit pe pielea mea, iar eu o cuprind și cu celălalt braț, ținând-o strâns. Nu este o prefăcătorie de-a ei. În clipa asta, nu se joacă cu mine, sunt sigur de asta.

Dintr-odată, sunt sigur de mult prea multe lucruri, iar primul dintre ele este acela că am dat de belea.

— Să mergem. După ce traversăm podul suspendat, trebuie să plănuim următoarea mișcare cât suntem încă înaintea lor.

Ca și cum cuvintele mele ar fi un semnal, ea își drege vocea, îndepărtându-se de mine, și întorcând capul cât să-și șteargă repede ochii, lucru pe care eu mă prefac că nu-l observ, în timp ce ne ridicăm în picioare.

— Trebuie să mă întorc în apartamentul meu, spune ea cu o voce care arată că e frântă de oboseală.

— Gropiță, nu se poate să te întorci acolo. Știi bine că nu te poți întoarce acolo.

Se uită la mine cu ochii înroșiți.

— Tu nu înțelegi, eu am... am lucruri acolo, lucruri de care am nevoie.

— De viața ta ai mai multă nevoie, îi șoptesc.

Cuvintele îmi scapă fără voie exact în clipa când încep să realizez ce urmează. Știu unde vom merge.

Ochii ei se umplu de lacrimi, dar clatină din cap.

— Știu.

Înghite în sec, apoi repetă:

— Știu. Dar unde altundeva am putea merge? N-am nici bani, nici măcar tableta palmară sau un act de identitate.

Știu răspunsul, dar chiar când cuvintele se pregătesc să iasă, le opresc.

Nu pot. Bârlogul meu e sacru. Nimeni nu intră acolo, în afară de mine. Nimeni. Regula asta m-a ținut în viață

în ultimii cinci ani. Regula asta mi-a păstrat secretă identitatea. Nu pot s-o încalc pentru nimeni, indiferent de motiv — mai am multe de făcut până să mă prindă.

Dar eu am băgat-o în povestea asta — pe mine mă voiau când au pus mâna pe ea — și în timp ce mă ridic încet în picioare, căutând în zadar un alt răspuns care s-o liniștească, simt ceva schimbându-se în aer. Simt că se schimbă calea pe care mi-am stabilit-o.

— La mine, mă aud spunând. Vom merge la mine acasă.

Încă un test, spune bărbatul cu ochi albaștri. Încă unul, apoi veți pleca acasă.

Vom face așa cum ne cere. Vom rămâne pe această nouă planetă tânără și mică, încurajând acest curs al lucrurilor și suprimând evoluția. Pământul va rămâne moale și cerul acoperit. Când privim lumea prin ochii celor care trăiesc aici, locul acesta este mereu cenușiu.

Trebuie să rămâneți ascunși în continuare, spune bărbatul cu ochi albaștri. Rămânând pe această planetă tânără, vom sta liniștiți. Nimeni nu se va gândi să ne caute. Dar aici mai este și întuneric, așa cum era în locul de data trecută. Frica ne urmărește. Specia aceasta este furioasă, mereu furioasă, iar noi nu mai suntem curioși în privința ei. Vrem să plecăm acasă. Vrem să se termine testul acesta.

Dar erau vise.

Sofia

Ușile mag-liftului se deschid spre cartierele sărace, lăsând să intre un curent de aer cald și umed care îmi suflă în părul căzut pe față. Încerc să nu strâmb din nas în momentul când mirosurile de poluare și de mâncare de pe stradă mi se amestecă în sinusuri, dar stomacul mi se întoarce pe dos în ciuda eforturilor mele. Nu se compară cu aerul uscat, inodor, purificat și răspurificat din penthouse-ul meu, nici măcar cu mirosul de turbă al mlaștinilor de pe Avon. Aici miroase a oameni. Foarte mulți oameni înghesuiți într-un spațiu deja mult prea mic chiar și pentru jumătate dintre ei.

Lângă mine, Gideon înalță capul, iar în colțul gurii are un surâs aproape imperceptibil, pe care ochii mei îl sesizează. Pentru el, aici este acasă.

Presupun că, dacă ai crescut într-un astfel de loc, nu ți se pare atât de rău. Probabil că zgomotul constant — larma făcută de vânzătorii care strigă să-și vândă marfa,

panourile publicitare suspendate pe care rulează întruna reclame, spectacolul pestriț al bicicletelor cu pedale, al traficului pietonal, al sirenelor de poliție și al dronelor transportoare de marfă — ți s-ar părea reconfortant. Numai că eu sunt obișnuită cu nopțile blânde și liniștite, învăluite în ceața Avonului, și primele două luni petrecute pe Corint, aici, în orașul de jos, nu mi-au fost de ajuns ca să mă obișnuiesc cu zgomotul. Dar dacă ai crescut cu toate astea...

Presupunând că Gideon a crescut aici. Acasă la Kristina, când a folosit InteliChelnerul, părea a fi obișnuit cu aparatura casnică de ultimă generație, iar când eu nu mă uitam, el a recunoscut fără ezitare cel mai scump obiect de lux din tot apartamentul — opera de artă Miske. Poate că el își croiește drum prin mulțime cu ușurința unuia de prin partea locului, dar și eu pot. Măcar atâta lucru am învățat și eu în două luni de zile. Totuși, cu toții am venit de undeva și ceea ce contează pentru mine acum este ca el să rămână prudent — *noi* să rămânem prudenți — odată ce-am coborât aici. Fără să-mi dezlipesc ochii din ceafa lui, ca să nu-l pierd în mulțime, trebuie să recunosc că e plăcut să-l văd relaxându-se puțin.

Cât am coborât cu mag-liftul nu a scos o vorbă, prefăcându-se că se uită într-un mic dispozitiv portabil care semăna puțin cu o tabletă palmară. Mi-am dat seama că se prefăcea după faptul că baleia prin ea într-un ritm mult prea regulat, mișcându-și degetul în sus și-n jos pe ecran cu gesturi mecanice. Îmi dau seama după umerii lui tensionați, deși se sprijină cu spatele de peretele liftului într-o manieră dezinvoltă, după expresia gurii de obicei amuzată, dar care acum are buzele puțin cam prea strânse, după ochii lui căprui care evită să-mi întâlnească privirea.

Facem un mic ocol pentru ca Gideon să-mi cumpere o pereche de pantofi ieftini — mersul în picioarele goale prin orașul subteran este o rețetă sigură pentru a contacta o mulțime de boli neștiute. Dar este mai mult decât un simplu ocol — nu vrea să mă ducă „la el acasă”. E foarte clar. Dacă nu m-aș fi pierdut cu firea după ce am ieșit din puțul liftului, nu știu dacă s-ar fi oferit. Nu mi-a fost greu să storc acele lacrimi — de fapt, a fost tulburător de ușor, dat fiind că tremuram atât de tare și eram atât de panicată —, dar tocmai asta le-a făcut să pară mai reale.

Am știut că l-am convins la ieșirea din puțul liftului, când am văzut că m-a luat în brațe. Pe jumătate întinsă pe podeaua holului, obrazul meu s-a potrivit în adâncitura de sub umărul lui. Ne potrivim. Ca acele pandantive care se vând în magazinele de cadouri și care formează simbolul yin-yang atunci când le așezi unul lângă altul.

Inspir repede și adânc pe nas, strâmbându-mă când simt amestecul de mirosuri extrem de variate. Acele coliere sunt din platen ieftin, cu vopseaua scorjită. Se rup aproape la fel de repede ca prietenii pe care le simbolizează. *Concentrează-te*. Doar pentru că rolul este ușor de jucat, nu înseamnă că nu este un rol.

— E chiar aici, îmi strigă Gideon peste umăr.

Vocea lui mă smulge din gândurile mele exact la timp pentru a mă feri din calea unei biciclist care venea foarte hotărât spre mine, cu bicicleta încărcată cu bidone de platen pline cu sake de casă.

Stomacul îmi chiorăie din nou, deși de data asta în replică la un vag miros de ceva savuros și picant — întind gâtul să mă uit în jur, dar nu văd decât o tarabă cu falafel, la o jumătate de stradă mai în spate. Totuși, undeva, cineva gătește fideluțe. Pentru o clipă, simt mirosul de soia,

usturoi și lămâie verde. Apoi Gideon mă trage pe o stradă laterală și nu mai simt decât mirosul de gunoi umed și ambalaje alimentare aruncate în rigole.

Aici nu există indicatoare stradale sau hărți de orientare așa cum se găsesc sus. Asta, în combinație cu calitatea slabă a semnalului de recepție al tabletei palmare, înseamnă că, dacă nu știi dinainte încotro să mergi, probabil te vei rătăci în mai puțin de un minut. Încerc să înregistrez mental fiecare cotitură, dar îmi este mai ușor să memorez traseele văzute din perspectivă aeriană — cu o hartă sau o schemă, aș putea învăța tot sectorul în câteva zile. Aici, cu noroiul care îmi murdărește pantofii, cu zgomotul de peste tot și felinarele care se leagănă în vânt din cauza traficului aerian, mi-e mai greu să mă descurc.

Abia când văd iar căruciorul cu falafel — pe cealaltă parte a străzii de data asta — îmi dau seama de ce. *Vrea să mă amețească. Vrea să fie sigur că nu mai știu să mă întorc aici.* Cu fiecare pas, inima mi se strânge tot mai tare.

Abia spre amiază, Gideon se oprește în sfârșit la o ușă de un verde-șters, cu vopseaua scorojită și pe jumătate tapetată cu fluturași publicitari ferfenițați, prea vechi ca să mai poți citi ce scrie pe ei. N-are niciun număr pe ea, deși în timp ce studiez pe sub gene fațada clădirii, observ o cameră video mică, nu mai mare decât un tub de ruj, ascunsă pe scara de incendiu. Asta mi-e de ajuns ca să-mi dau seama că aici locuiește Gideon.

Scoate un inel de chei antic, cu o cheie metalică reală, pe care o potrivește în broască după ce se uită la mine cu un zâmbet arogant. Nu există nici măcar un mecanism de blocare. Deschid gura să protestez, să spun că aici nu-i mai sigur decât în penthouse-ul meu — cel puțin la mine puteam să setez o alarmă la lift —, când el

mă poștește într-un hol puțin mai mare decât o cabină info din partea de sus a orașului.

Peretele este acoperit de cutii poștale, deși judecând după murdăria și praful din colțuri, cred că, în afară de Gideon, nimeni nu mai locuiește în această clădire de ani de zile. Uneori, în spatele unor uși închise cum este aceasta, clădiri întregi rămân părăsite. Gideon întinde mâna spre una dintre cutii, apasă cu degetele pe plăcuța cu numărul apartamentului și aceasta se duce înăuntru cu un clic. Fațada cutiei poștale se deschide spre exterior, dând la iveală un scanner optic și trei tastaturi diferite. Nu e de mirare că din exterior pare o locuință ieftină închiriată — cu sistemul de securitate pe care îl are Gideon, ar bate la ochi și oricine și-ar da seama că aici locuiește cineva important. Sau cineva care are ceva important de ascuns.

El apasă cu degetul mare pe una dintre tastaturi — este un scanner de amprentă mascat —, apoi se apleacă astfel încât camera să-i scaneze retina.

— Iubito, am venit acasă, murmură el.

Recunoaștere vocală? Sau Gideon are chef de glume? Tastează un cod numeric pe una dintre celelalte tastaturi, destul de repede cât să-mi fie greu să-l urmăresc, dar el nu se sinchisește să se ascundă de mine. La urma urmei, doar dacă aș avea degetul lui mare și globul lui ocular — și eventual corzile lui vocale — aș putea să intru fără invitație.

După un bip vesel de acceptare, tot peretele zăngăne și se deplasează puțin. Gideon îl împinge cu umărul și acesta se dă la o parte, lăsând să se vadă o scară de metal care duce în jos, în timp ce se aprind niște lumini slabe.

— După tine.

— Minunat, răspund eu pe un ton sarcastic care să-mi ascundă neliniștea autentică.

Scara duce spre o cămăruță întunecată ca o peșteră, mobilată sumar și dominată de un perete acoperit în întregime de monitoare. Echipamentul și scaunul, unul ergonomic și personalizat, sunt în mod clar singurele lucruri de aici pentru care s-a deranjat să cheltuie bani, iar covorul roșu-albastru de pe podea este singura notă intimă din toată încăperea. Patul din colț este puțin mai mare decât un pat de campanie, cu o saltea străveche aruncată deasupra. Oftez.

— Presupun că era prea mult să mă aștept la un palat secret ascuns în văgăuna asta.

— Nu sunt un tip pretențios, răspunde el pe un ton lejer și absolut nepăsător.

Sare ultimele trepte direct pe podeaua de ciment, apoi trece pe lângă mine și se apleacă peste birou, uitându-se cu atenție la monitoare. Pe câteva le închide înainte să văd ce face, altele sunt pline cu tot felul de chestii codificate care nu înseamnă nimic pentru mine. Restul par a fi feeduri de chat și site-uri conspiraționiste trăsnite. Cred că cu toții avem niște plăceri vinovate ascunse.

În afară de scaunul de la calculator nu există altceva pe care să stai, așa că mă așez cu grijă pe marginea saltei uzate. Deși e foarte veche, pare să fie relativ curată, cel puțin. Cealaltă parte a camerei este goală, dar plafonul este plin de echipamente rabatabile. Recunosc o bară de tracțiune și niște frânghii.

— Vasăzică aici te antrenezi ca să escaladezi puțurile lifturilor? întreb eu, păstrând un ton relaxat și încercând în continuare să-mi recapăt cumpătul.

Gideon se îndepărtează de monitoare, zâmbind în colțul gurii.

— Oh, nu, e doar un moft. E nevoie de multă muncă pentru a fi în formă fizică perfectă, să știi.

— M-aș preface că te cred, dar se vede că fetele nu te vizitează prea des.

O arată salteaua jerpelită și covorul ponosit de pe pardoseala de ciment rece.

— M-ai prins, zice el uitându-se în jurul lui de parcă atunci ar vedea camera pentru prima oară. Multe dintre cele mai tari ținte ale mele sunt izolate. Fără conexiuni înspre sau dinspre servere, fără riscul unei piraterii la distanță. Trebuie să faci o vizită la domiciliu dacă vrei să știi ce-i acolo, iar asta presupune uneori să te cațeri.

— Deci intri și prin efracție.

— Păi, odată ce te-ai apucat de treabă, o mică violare de domiciliu nici nu mai contează. Dar de escaladat puțurile lifturilor mă ocup numai la ocazii speciale, Gropiță. Sunt dificile.

— Eu prefer să conving omul să-mi deschidă, decât să intru cu forța.

Gideon îmi zâmbește, dar eu sesizez în zâmbetul lui o umbră din tensiunea pe care am văzut-o la el când coboram cu mag-liftul în mahalale.

— Pun pariu că ai vrea să fi cerut mai multe detalii înainte să mă convingi să te aduc aici. Dacă aș fi știut că vii, aș fi pus măcar niște perdele...

Deși ferestrele lipsesc cu desăvârșire din bârlogul lui subteran. Privirile ni se întâlnesc și aerul său arogant dispare pentru o clipă, iar el devine gânditor, ponderat.

— M-ai cam luat pe nepregătite.

Înghit în sec, ocolindu-i privirea.

— Cum m-ai găsit?

— Am primit mesajul tău, am accesat înregistrările camerelor de supraveghere de la tine.

Se așază în scaun, lăsându-se pe spate, în timp ce acesta se pliază în jurul lui, adaptându-se la forma corpului său.

— Te-am urmărit de-acolo.

— Camerele de supraveghere...

Brusc, nu mă gândesc decât la faptul că m-am dezbrăcat în mijlocul livingului atunci când bărbații aceia m-au obligat să mă schimb acolo — și camera de supraveghere este chiar în mijlocul tavanului.

— Poți să vezi imaginile înregistrate de camera de supraveghere din *apartamentul meu*?

Gideon râde, ceea ce nu m-ajută să scap de roșeața care mi-a cuprins brusc obraji.

— Nicio grijă, Gropiță. Dacă vreau să te văd fără haine, o fac în maniera tradițională.

Dau ochii peste cap, dintr-odată foarte conștientă de faptul că stau pe patul lui. Dar dacă m-aș ridica în clipa asta, m-aș da de gol, așa că rămân pe loc.

— Foarte bine. Să știi că îți sunt recunoscătoare pentru că ai venit să mă scapi. Dar nu *chiar atât* de recunoscătoare. Hainele mele rămân unde sunt.

Gideon râde din nou, deși mai încet de data asta, iar râsul lui este punctat de scârțâitul scaunului în care se apleacă să se sprijine cu coatele pe genunchi.

— Cum zici tu, Gropiță.

Aluzia nu foarte subtilă prin care îmi reamintește că el încă nu-mi știe numele mă face să-mi doresc să-mi scot de pe piele plasturele care îmi acoperă marca genetică. Răsufu lung și lent, aruncând o privire spre monitoare.

Pe unul, în fundal, se vede rulând o funcție de căutare — nu-mi dau seama de-aici ce anume caută, dar e clar că piaptăna hipernetul în căutare de informații, colectează date de ici, colo și le coroborează pentru a fi mai ușor asimilate. Mi se face pielea de găină, iar mâncărimea de pe antebraț devine brusc copleșitoare.

Ce naiba fac, mă încurc tocmai cu un hacker? Data viitoare când mai deschide ușa aia ca de seif, ar trebui s-o tai de-aici. Când am venit pe Corint și am coborât din mașina care m-a adus fără să plătesc tocmai de la stația orbitală Ivanoff, credeam că eram capabilă să vrăjesc pe oricine întâlneam ca să facă tot ce am nevoie.

Dar prima mea încercare de a comite o escrocherie aici m-a costat aproape o jumătate din toate economiile câștigate cu greu și a trebuit să fug ca să scap de un tip pe nume Thor. Timp de mai multe săptămâni a fost ceva de genul doi pași înainte, un pas înapoi. Am acceptat tot ce am găsit, tot ce mi s-a oferit, până am câștigat încrederea primelor mele relații, apoi m-am folosit de ele ca de niște rampe de lansare spre următorul obiectiv.

Să pornesc de la zero, să-mi construiesc din nou relații, ar dura luni de zile. Timp de care s-ar putea să nu dispun acum, când LaRoux Industries este pe urmele mele.

A fost și-așa destul de rău când doar au crezut că pot să-i ajut să pună mâna pe Valet — acum ei știu sigur că am văzut falia și ce se poate face ea. Și asta e de-ajuns pentru a continua să mă urmărească prin toată galaxia. Trebuie să găsesc o cale pentru a ajunge mai repede la LaRoux. Înainte ca el să ajungă la mine.

Poate că un hacker este exact ce-mi trebuie.

— Uite, spun eu pe un ton calm, lăsând privirea în po-dea. Vreau să am încredere în tine, Gideon.

Îl las să simtă această dorință în vorbele mele, ceea ce mi-e destul de ușor întrucât este adevărat ceea ce spun. Dar a vrea și a face sunt două lucruri foarte, foarte diferite.

— Mi-ai salvat viața. Și... te plac.

— A-ha-ha, zice el pe un ton sec și sceptic, complet diferit de tonul șoptit și dulce cu care mi-a vorbit când eram pe acoperiș.

Am înțeles, nu merge așa. Reorientează-te. Va trebui să-i arăt câteva dintre cărțile mele ca să le pot vedea și eu pe-ale lui. Două părți adevăr, o parte minciună.

— Vorbesc serios, zic eu privindu-l printre gene, apoi ridicând sfidător bărbia ca și cum l-aș provoca să nu mă creadă. Știi bine că sunt o mincinoasă, știi că îi escrochez pe oameni. Nu ești prost. De mult, foarte mult timp n-am mai avut încredere în cineva.

Adevărat.

Gideon mă privește în ochi, apoi se uită repede spre peretele din față. Limbajul corpului îi este mascat de scaun, dar pe chip, cel puțin, pare a avea o expresie contrariată.

— Nici eu.

— Atunci poate ne ajutăm reciproc. Am nevoie de informații despre moartea tatălui meu, informații deținute de LaRoux Industries. Și tu cauți ceva pe-acolo, altfel n-ai fi fost la sediul lor în ziua aia.

Adevărat.

De data asta nu răspunde, dar îl văd căzând pe gânduri. Vrea să aibă încredere în mine. O țintă bună vrea întotdeauna să aibă încredere în tine — o țintă bună vrea s-o escrochezi. Publicul vrea să reușești. Trebuie doar să am grijă să n-o dau în bară.

Înghit cu greu.

— Nu vreau decât să aflu adevărul despre ce s-a întâmplat cu tatăl meu.

Fals.

— Cei de la LaRoux Industries sunt periculoși, Gropiță, spune Gideon cu vocea lui lentă și tărăgănată. Poate ar fi mai bine să pleci de pe Corint, să-ți schimbi numele din nou, să dispari.

Mă lupt să nu scrâșnesc din dinți. N-am nevoie să mi se spună că este periculos. Sunt o fiică a Avonului — am trăit în umbra a ceea ce poate face LaRoux Industries aproape toată viața mea. Am văzut cum singurul meu părinte a fost distrus de furia creată de LaRoux. Am fost singura de-acolo în pericol să i se șteargă memoria mai abitir decât uneia dintre unitățile de date ale lui Gideon. Nici nu-mi imaginez că voi reuși să scap și să am o viață ușoară după uciderea lui Roderick LaRoux — obiectivul meu este un drum fără întoarcere. Deși, normal, Gideon nu știe treaba asta. Și nici n-are de ce să știe.

În loc să-l reped, clipesc spre el, apoi mă aplec în față, astfel încât furia din vocea mea să sune a pasiune.

— Dacă ei ar fi de vină pentru moartea unei persoane dragi ție, tu te-ai mulțumi să dispari?

El rămâne tăcut mult timp, atât de mult încât încep să mă întreb dacă nu cumva s-a prins totuși că sunt furioasă. Apoi expiră audibil și dă din cap într-un semn de încuviințare aproape imperceptibil.

— Bine, spune el încet. Poate ne ajutăm reciproc.

Aproape că scot și eu un oftat de ușurare.

— Dar îmi promiți un lucru?

Gideon ridică o sprânceană și mă privește din nou amuzat.

Amie Kaufman și Meagan Spooner

— Suntem abia la a doua întâlnire și ai deja pretenții.

— Nu-i spune Valetului despre mine, zic eu arătând cu privirea spre monitoarele pe care rulează nesfârșite șiruri de date. Te rog. Am supraviețuit atâta timp rămânând pe cont propriu și va fi destul de greu să colaborez cu un aliat. Eu doar... Sunt de partea ta. Atâta timp cât e vorba doar de partea *ta*. Poți să faci asta?

De dată asta ridică ambele sprâncenele și ezită.

— N-am să spun nimănui despre tine, răspunde el în cele din urmă.

Nu mă pot abține și scot un oftat care se dovedește mai tensionat decât aș vrea. Simt că mi s-au încins palmele sprijinite pe coapse. O actriță bună simte o parte din ceea ce vrea să transmită, dar trebuie să mă controlez. N-ar trebui să-mi pese dacă are încredere în mine sau nu, ci numai dacă mă va duce acolo unde trebuie să ajung.

Mă privește cu obișnuitul său farmec indolent, deși acum observ perspicacitatea din spatele zâmbetului gales. Preț de o clipă, simt un impuls puternic, nebunesc, de a-i spune adevărul — îmi vine să-i spun tot. Mă stăpânesc. *Ai grijă, Sofia.*

Ridic din nou bărbia, de data asta ca să mă pot uita în ochii lui.

— Atunci poate ar fi cazul să-ți spun... Sofia. Mă cheamă Sofia. (*Adevărat.*) Doamne, nici nu mai țin aminte de când n-am mai spus cuiva numele meu real. (*Adevărat.*) Deci... gata cu secretele.

Fals.

Timpul este o boală creată de această specie și, fiind prizonierii lor, timpul ne infectează și pe noi. Simptomele sunt nerăbdarea, plictiseala, nebunia și disperarea. Și cel mai rău dintre toate: înțelegerea. Aceste creaturi nu se pot vedea unele pe altele așa cum le vedem noi și de aceea se cunosc între ele numai prin cuvintele pe care le inventează. Iar cuvintele generează neadevăr.

Și bărbatul cu ochi albaștri ne tot minte.

Gideon

Sofia. Numele i se potrivește. Este grațios, ca și cum mi-ar aluneca printre degete, fără să lase nicio urmă că ar fi fost vreodată acolo.

— Fără secrete, repet eu, deși știu că din partea mea nu poate fi o promisiune.

O clipă văd lucrurile așa cum sunt — că există mult mai mult în spațiul dintre noi, că amândoi am putea să ne spunem mult mai mult. Dar chiar când simt că sunt pe punctul de a face o prostie, ea oftează, lăsându-se pe spate în pat, astfel încât să se sprijine cu capul de zid, întrerupând momentul. Las lucrurile așa.

— Ai ceva de mâncare pe-aici? întreabă ea, scoțându-și pantofii luați de mine astfel încât să-și strângă genunchii la piept și să închidă ochii.

— Nu cred că va fi pe gustul tău, o avertizez, ridicându-mă în picioare și întinzându-mă spre grinzi, unde este

dulapul pe care sunt sigur că l-am umplut cu snacksurile mele.

— Hei, zice ea, deschizând un ochi. Doar pentru că ai văzut că locuiesc într-un penthouse nu înseamnă că m-am născut acolo.

— Habar n-am unde te-ai născut, recunosc eu, deși guguloiul acela cenușiu care se cheamă Avon, îmi trece fugitiv prin minte. Dar m-ai rugat să nu încerc să aflu.

Găsesc câteva batoane energizante și două cutii de băuturi stimulente. Rup cheița uneia și i-o întind ei, apoi o deschid pe-a mea, luând o înghițitură zdravănă.

Ea soarbe puțin și se strâmbă, apoi soarbe din nou.

— N-ai nevoie să știi asta ca să lucrăm împreună.

— Adevărat, recunosc eu. Pot să trăiesc și fără să dezleg misterul.

— Lucrezi pentru Valet, Gideon.

Se uită la mine firesc, fără să mă mai privească printre gene. Nu-i o scuză, dar este ceva legat de asta — o explicație pe care ea vrea ca eu s-o înțeleg.

— Știu că nu-i adevărat tot ce se spune, dar chiar și numai o frântură dacă este așa, el este un tip fără scrupule, imposibil de atins. Ar putea fi LaRoux, pentru că nimeni nu știe mai nimic despre el. Tu ești lacheul lui, până la urmă. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.

— Lacheu mi se pare un cuvânt cam dur, zic eu încercând s-o dau pe glumă, deși îmi dau seama după tonul propriei mele voci că nu prea reușesc. Prefer paj. (Ea nu zâmbește și nici eu nu zâmbesc.) Eu îmi aparțin mie. Poți avea încredere în mine, îți garantez.

— Încerc, răspunde ea obosită. Tu ai venit după mine deși nu aveai nicio obligație. Dar eu *în el* nu am încredere.

— Cine ți-a spus să n-ai încredere în el? întreb eu fără să mă pot abține.

După ce voi termina cu toate, îl voi căuta pe cel care îmi strică reputația și voi născoci o pedeapsă de mă vor pomeni și generațiile viitoare. O pedeapsă care o va face pe comandantul Towers să privească anul acesta din viața ei, petrecut fugind de mine, ca pe o simplă plimbare în parc.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunde ea strâmbându-se după ce soarbe din nou din cutia de băutură, apoi așezând-o jos, lângă pat, hotărâtă să renunțe s-o mai bea. Dar crede-mă, știu ce spun.

Tăcerea se așterne între noi și, cu toate că se încrețește pielea pe mine la gândul că cineva se află în bârlogul meu, atmosfera este parcă mai caldă având-o pe ea aici. Aș fi ultimul care să recunoască treaba asta, dar după ce-am văzut la sediul LRI, chiar nu vreau să fiu singur.

— De-acum ne vor căuta fără încetare, murmură Sofia.

Și ea se gândește că abia am scăpat cu viață.

— Cel puțin până când LaRoux Industries va termina ce are de gând cu falia aceea.

Sofia ridică privirea, uitându-se la mine cu o ezitare ce nu-i stă în fire.

— Dacă n-ai s-o spui tu, am s-o spun eu. Toată lumea a auzit de transmisiunea de pe Avon. Despre asta vorbea Flynn — Flynn Cormac, tipul din înregistrarea aceea. Despre creaturi care îți pot afecta mintea.

Pare o nebunie. Mai mult decât o nebunie. Și dacă n-aș fi văzut prin ce-au trecut Tarver și Lilac, dacă n-aș urmări-o pe femeia care l-a ajutat pe LaRoux să acopere conspirația de pe Avon, i-aș arăta politicianului ușa fetei ăsteia și m-aș întoarce la monitoarele mele.

— Da, spun eu cu o voce care sună slabă și nesigură chiar și pentru urechile mele. „Șoaptele”, așa le-a numit el. Zicea că erau șoapte dintr-un alt univers.

— Cu siguranță că există o cale de a separa universul nostru de al lor, astfel încât LaRoux să nu poată folosi șoaptele.

Mă grăbesc să scutur din cap.

— Ele vin din hiperspațiu. Dacă am închide ușa universului lor, n-am mai avea posibilitatea de a trece prin dimensiunea lor pentru a călători dintr-un loc în altul. N-ar mai fi posibilă nici călătoria cu viteza superluminică, nici comunicarea interplanetară prin hipernet.

Sofia face o grimasă.

— Bine, atunci hai să nu facem asta. Deci, *cum* te lupți cu ceva care poate pătrunde în mintea ta, controlându-ți gândurile?

Aș vrea să am un răspuns, dar din nou se așterne tăcerea în jurul nostru, o tăcere grea și sufocantă de data asta. Nu *știu* cum să lupt cu șoaptele. De-aceea încerc să lupt cu LaRoux însuși, să-l scot la lumină. În ciuda faptului că o cunosc de puțin timp, e ciudat s-o văd pe Sofia atât de dezorientată. Inspir adânc și spun ceva ce n-am mai spus nimănui, doar lui Mae.

— Luptând în schimb cu el. Cu compania lui.

Ea ridică ochii din podea, înălțând din sprâncene.

Îi arăt monitoarele mele cu un gest din bărbie.

— N-avem ce face împotriva unor ființe care pot intra în mintea noastră, dar putem opri ceea ce sunt folosite să facă. Indiferent despre ce este vorba. Oamenii de pe Avon au reușit să se ridice împotriva lui LaRoux, deși aceste creaturi erau acolo. Și...

Nu-mi găsesc cuvintele și aproape că mă sufoc în efortul de a-mi stăpâni avântul.

— Și cred că și supraviețuitorii de pe *Icarus* le-au întâlnit, închei eu în cele din urmă.

Nu sunt pregătit ca ea să știe despre legătura mea cu tânăra LaRoux.

Sofia mă privește contrariată.

— De unde știi tu asta?

— E o poveste lungă. Dar eu caut. De ani de zile fac săpături în legătură cu LaRoux Industries. Ți-am spus că am motivele mele pentru care doresc să-i înfund.

Sofia se lasă pe spate, sprijinindu-se cu umerii de peretele de lângă pat. Se gândește înainte să răspundă și simt ochii aceia cenușii ațintiți asupra mea ca pe o greutate tangibilă.

— Eu ți-am spus care sunt motivele mele, spune ea încet. Nu crezi că ar trebui să știi și eu de ce te-ai băgat în povestea asta? De ce-aș avea încredere în tine?

Instantaneu, în fața mea apare chipul fratelui meu. În amintirea mea, întotdeauna mă uit în sus; el era mai mare, deși acum eu sunt mai înalt decât era el când a murit. Pistruiat, surâzător, râde mereu în imaginația mea, deși nu-mi amintesc niciodată glumele. Chestii amuzante, ca între frați, glume prostești de copii, care pentru alții n-au haz. De atâta tristețe, mi se pune un nod în gât și abia mai pot să înghit.

— Pentru că familia LaRoux mi-a omorât fratele.

Sofia tace o vreme, dar simt că încă mă privește.

— Îmi pare foarte rău, spune ea în cele din urmă și deocamdată e de ajuns.

Tușesc ca să-mi dreg vocea, îndreptându-mă în scaunul meu.

— Deocamdată suntem în siguranță aici. Nimeni nu a găsit vreodată locul ăsta și eu stau aici de ani de

zile. Putem să ne repliem, să ne gândim la următoarea mișcare. Așteptăm câteva săptămâni, vedem dacă situația se calmează.

— Câteva săptămâni..., repetă Sofia și brusc nu se mai uită la mine, ci mai degrabă privește în gol, pe lângă mine, cu o expresie îngrijorată.

— Ce e? Știi că aici nu e un penthouse, dar e mai bine decât...

— Nu, nu, locul e OK, spune Sofia cu indiferență.

Acum știu că e cu gândul în altă parte.

— Îmi amintesc ce a spus unul dintre tipii ăia la sediul LRI, chiar înainte să ajungi tu acolo. Că au o săptămână la dispoziție ca să repare falia și să se asigure că funcționează bine.

— Și... ce anume se întâmplă într-o săptămână de este atât de important pentru LaRoux?

Sofia ridică din sprâncene.

— Serios? Nu știi?

Ridică un colț al gurii, stârnind o vagă urmă de gropiță și alungând de pe chip umbrele tristeții.

— Tu scoți vreodată nasul din ecranele alea?

— Gropiță, într-o săptămână se întâmplă o mulțime de lucruri. Probabil că știu mai multe decât știi tu.

— Poate. Dar primează calitatea, nu cantitatea, om bun. Dă o căutare după „*Daedalus*”.

Când aud numele, mă cutremur. Nu e nevoie să-l caut — toată galaxia știe de nava-soră a lui *Icarus*.

— Oh, fir-ar să fie, ai dreptate. În curând va avea loc marea deschidere a muzeului de pe *Daedalus*.

— Iar gala de deschidere este totodată și o petrecere de bun venit pentru toți trimișii planetari invitați la summitul de pace, explică ea strâmbând din gură într-un

mod care n-are nicio legătură cu un zâmbet. Pentru a discuta despre acele rebeliuni care nu se mai termină.

Senatorii șefi de pe toate planetele din galaxie, toți în aceeași cameră, toți cu garda jos.

— Drace.

— LaRoux vrea putere, continuă Sofia.

Când pronunță acest nume, fața ei devine dură ca un granit. O fi ea o actriță desăvârșită, dar ura nu și-o poate ascunde.

— Dacă le-ar face senatorilor ce le-a făcut oamenilor de pe Avon sau celor de la sediul LRI...

— Ar controla întreaga galaxie.

Simt că mi se usucă gura, în timp ce un fior îmi răscolește stomacul și îmi vine să tremur. LaRoux și compania lui ar fi foarte greu de demascată dacă până și autoritățile ar fi controlate mental.

— Ar putea să mute ceva atât de mare ca falia pe care am văzut-o noi? Și s-o ascundă de o întreagă navă plină de oaspeți, plus personalul, ca să nu mai vorbim de jurnaliștii care vor mișuna peste tot la gală?

Sofia ezită, uitându-se mai întâi la mine, apoi la monitoarele mele, apoi în altă parte.

— Am o relație în interiorul LRI, spune în cele din urmă. Am aflat doar puține de la ea, urma să ne întâlnim în holocameră în ziua aceea. Dar mi-a spus că tehnologia folosită de LaRoux pentru a crea faliile este aceeași tehnologie folosită la noile motoare hiperspațiale, ceea ce se leagă cu ce mi-ai spus tu, anume că șoaptele vin din hiperspațiu. Omul meu de legătură înțelege cum funcționează faliile, cred că a lucrat la proiect sau cel puțin la noile motoare, cum ar fi cel de la bordul navei *Icarus*.

— Și cel de la bordul navei *Daedalus*.

Nu-i nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama încotro bate, iar eu deja mor de nerăbdare să arunc o privire la planurile navei.

— S-ar putea ca și acolo să fie deja o falie, ascunsă chiar sub nasul nostru.

— Și dacă noi nu ajungem primii la el, LaRoux o va folosi pentru a transforma întregul Consiliu Galactic în niște marionete aflate sub comanda sa.

— *Drace*, repet eu, închizând ochii.

— Chiar că drace, zice și ea.

— Aduceți-o înapoi! țipă la noi, prin punctul subțiat din lumea cenușie, bărbatul cu ochi albaștri. Pe cercetătorii de pe Elysium i-ați adus înapoi de atâtea ori. I-ați înnebunit cu asta. Nu vă cer decât o singură viață, una singură...

Rămâne fără cuvinte.

E supt la față, iar părul lui negru a încărunțit pe la tâmpile și la ceafă. Durerea lui este diferită de durerea pe care am descoperit-o în lumea cenușie. Această durere este specială, individuală, unică. El ne învață ce este plăcerea. Această specie are un cuvânt pentru ea. *Răzbunare.*

— Vă rog, șoptește bărbatul cu ochii albaștri. Dacă nu pentru mine, măcar pentru fetița mea. Are nevoie de mama ei.

Noi rămânem tăcuți. Să știe și el ce este singurătatea. Să înțeleagă și el. Să fie și el cel care se uită, se vaită și învață. Lectiile lui sunt amare.

Iar eu voi învăța ce este plăcerea.

Sofia

Mă fură somnul în timp ce Gideon lucrează în fața ecranelor lui, încercând să se gândească pe cine ar trebui să contactăm pentru a-i avertiza pe participanții la gala de pe *Daedalus* cu privire la planurile lui LaRoux. Știu că ar trebui să rămân trează, dar este pentru prima oară când mă simt în siguranță de când am văzut falia de la sediul LRI și epuizarea își spune cuvântul. Aici nu-mi dau seama ce oră este, dar nu poate fi decât după-amiază devreme și mă simt gata să pic. La un moment dat mă gândeam să ies ca să cumpăr ceva de mâncare. Am gătit destul pe Avon și am învățat câte ceva despre ingredientele din lumea de-afară în scurta perioadă de timp cât am fost Lucy, chelneriță pe Paradisa, dar numai gândul că trebuie să mă mișc parcă îmi face corpul și mai greu. Mă proptesc în colț ca să nu mă prăbușesc, dar în ciuda eforturilor mele, mi se pare că au trecut doar câteva secunde când mă trezesc pe întuneric.

Pe moment mă simt dezorientată, apoi perna de care sunt rezemată se mișcă și îmi aduc aminte unde mă aflu. Nu sunt rezemată de pernă, ci de *Gideon*. Probabil că s-a oprit din lucru și s-a hotărât să tragă un pui de somn lângă mine. O clipă mă simt indignată când el se mișcă din nou, iar pieptul i se ridică și coboară cu un oftat sub obrazul meu, dar când ochii mei se obișnuiesc cu întunericul, îmi dau seama că nu mai sunt în colțul meu. Eu sunt cea care s-a mutat la celălalt capăt al patului, ca să mă sprijin de el.

Dumnezeule, mă simt mai singură decât credeam.

Ar trebui să mă retrag, să mă așez frumușel în colțul meu și să sper că dormea destul de adânc ca să nu mă fi observat. Abia îl cunosc, dar de mult timp n-am mai avut pe cineva care să fie atât de aproape de ceea ce aș numi o persoană de încredere. *Chiar și așa, îmi spun cu asprime, el a colaborat cu Valetul. Ar încerca, probabil, să te oprească dacă ar ști de ce îl urmărești pe LaRoux. Și nici nu știi dacă tot ce spune e adevărat.*

Și totuși, nu mă mișc.

Un sunet slab se aude peste vâjâitul ușor al calculatoarelor lui Gideon și deschid din nou ochii. Îmi încordez auzul, ridicând capul astfel încât bătăile inimii lui Gideon să nu acopere sunetul. Este un vuiet ascuțit, ca zgomotul de pe un șantier îndepărtat, doar că nu sună îndepărtat. Nu sunt obișnuită cu zgomotele de-aici, din orașul subteran, probabil nu e nimic.

Abia când se aude o bufnitură înăbușită, dar suficient de clară ca să-mi dau seama că este aproape, mă ridic în capul oaselor. Îl apuc pe Gideon de braț, fără să-mi pese dacă va observa cât de aproape de el m-am tras în timp ce dormeam.

Se trezește repede, dar e bulmac, o siluetă care abia se deslușește în întuneric.

— Mmm? Întreabă el începând să se ridice.

— Mai locuiește cineva în această clădire? șoptesc eu.

Gideon își regăsește vocea, dar din fericire răspunde tot în șoaptă.

— Nu, doar eu.

— E cineva afară. Ascultă.

Câteva secunde e doar tăcere, apoi se aude din nou acel bâzâit ascuțit.

Antebrațul lui Gideon se crispează sub mâna mea.

— Nu se poate, murmură el.

Așteaptă încă o secundă, apoi sare brusc din pat, îmbrăcat încă în hainele pe care le purta când a venit să mă salveze. Se repede la monitoare, fluturând o mână spre ele ca să le trezească. Se aude un mic semnal sonor și o voce feminină sintetică spune pe un ton calm:

— Alertă de efracție. Intrusul încearcă să pătrundă în zona protejată.

— Acum îmi spui? o repede el.

Cu câteva pocnituri din degete activează imaginea de la camera de supraveghere.

— Dumnezeuule.

Mă dau jos din pat și mă duc spre monitoare: cel din mijloc arată trei bărbați greu de recunoscut din cauza neclarității imaginilor filmate. Dar văd destul ca să-mi dau seama că unul dintre ei stă ghemuit în fața ușii și umblă cu un fel de dispozitiv la mecanismele de blocare ale lui Gideon.

Mi se face inima cât un purice, frica alungându-mi orice urmă de somn și de căldură de la corpul lui Gideon.

— Ce vor să...

— Găuresc ușa.

Vocea lui Gideon este încordată și rece; fără să mai piardă o secundă, Gideon se pune în mișcare, deschizând dulapuri din care se văd bancuri de calculatoare, rafturi cu echipamente pentru intrare prin efracție și o serie de alte lucruri pe care nu le pot identifica.

— Cum ne-au găsit? Întreb eu cu respirația întretăiată.

Nu mai pierd vremea întrebând cine sunt.

Fără îndoială că sunt trimiși de LaRoux.

— Nu contează, răspunde Gideon. Trebuie să fugim. E o ieșire prin spate. Ține, ia asta și pune în ea tot ce crezi că ne-ar trebui.

Îmi aruncă o geantă goală, apoi ia și el o geantă, aceeași pe care a avut-o când a venit după mine în sediul LaRoux. Aruncă în ea un braț de aparatură electronică, apoi scoate din sertarul de jos al biroului o carte pe suport de hârtie, veche și jerpelită. O bagă cu grijă și delicatețe în geantă lângă lapscreenul lui. Îi ia un moment prețios ca să închidă geanta, apoi o aruncă pe jos.

Eu mă pun pe treabă, îndesând în geantă haine și pachete cu gel proteic. Deodată se aude un țipăt dincolo de ușă, chiar și prin straturile de oțel, iar când mă uit spre ecranele de securitate, văd că una dintre siluetele acelea neclare e întinsă la pământ.

— Măsurile de apărare nu-i vor ține pe loc la nesfârșit, spune Gideon fără să clipească. Gazul ar trebui să fie eliberat într-un minut, dar dacă sunt băieți deștepți, vor avea măști.

Ia un dispozitiv portabil care, imediat după ce-l pornește, emite un sunet ca un bâzâit atât de înalt, încât pare aproape silențios, dar care în același timp face să mă doară maxilarul. Începe să-l plimbe în sus și în jos pe

lângă bancurile de drive-uri — ecranul care arată imaginile de pe camera de supraveghere începe să pâlpeie, pe el apar niște dungi albe și negre, apoi imaginea dispare cu totul. O agrafă de hârtii aflată pe unul dintre drive-uri zboară și se agață de dispozitiv — un electromagnet. Gideon își șterge urmele.

— Astea de-aici, îmi ordonă el, făcând semn spre un dulap, iar eu golesc ascultătoare în geantă o cutie cu drive-uri USB. Apoi Gideon lipește niște cărămizi mici din ceea ce pare a fi un lut gros pe interiorul dulapului cu drive-uri. Eu dau să bag în geanta mea un drive extern mai mare și mai greu decât celelalte când el sare în picioare și mi-l ia din mână.

— Nu, ăsta merge aici.

Și bagă drive-ul în geanta lui, bătându-l ușurel și afectuos cu mâna.

— ăsta este aluminizat, ca să nu se șteargă. Este un drive mult prea important ca să risc.

În timp ce vorbește, se mișcă — din câțiva pași ajunge lângă mine, aplecându-se să apuce de marginea covorului uzat de pe podea și dându-l la o parte.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu...

Pe moment uit de oamenii care încearcă să pătrundă în sanctuarul nostru și mă uit surprinsă la trapa ce se ascundea sub covor.

— Ești ca un tâlhar dintr-un film vechi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că singurul obiect de casă normală de aici era ca să ascundă o cale de evadare.

— Cu clasicii n-ai cum să dai greș, răspunde Gideon și, deși gluma este în stilul lui, vocea nu pare a lui.

Este tot încordată din cauza primejdiei și observă că panica începe să se infiltreze în privirea lui, în ciuda

a ceea ce, fără îndoială, este un plan de urgență bine exersat.

Nu este obișnuit să fie găsit de oameni, îmi dau eu seama. El nu a dus o viață așa cum duc eu de un an încoace, mereu cu un pas sau doi înaintea Valetului, așteptându-mă mereu ca el să mă găsească și să mă facă să mă mut din nou.

— Să mergem, îi zic, iar el nu mai stă să se uite la trapă și o deschide.

Încep să cobor scara spre subsol, apoi mă opresc.

— Trebuie să facem cumva să tragem covorul la loc peste trapă, altfel își vor da seama pe unde am fugit.

— Vor fi prea ocupați cu alte lucruri, spune Gideon pe un ton sumbru. Grăbește-te.

Scara coboară spre ceea ce pare a fi un vechi sistem de canalizare nefolosit de pe vremea când orașul subteran al Corintului era *singurul* oraș. Acum este uscat, gol și, după ce Gideon închide trapa deasupra noastră, cufundat într-o beznă totală. Încremenesc, încercând să-mi aduc aminte dacă am băgat și o lanternă în rucsacul din spate, dar înainte să apuc să mă uit, o ușoară strălucire roșiatică iluminează tunelul.

Arunc o privire înapoi și văd că Gideon tocmai își prinde o lampă cu led la gulerul hainei, după care îmi aruncă și mie una. Deșteaptă treabă — din tot spectrul, lumina roșie este cea care afectează cel mai puțin vederea pe timp de noapte. Dacă va trebui să închidem lămpile și să ne ascundem, vom putea vedea totuși și ce mai este pe-aici.

— Trebuie să mergem mai departe, spune Gideon cu o voce încă tensionată, care face să mă doară sufletul.

Din cauza mea s-a întâmplat asta.

— Gideon, îmi pare foarte rău. N-am vrut niciodată să...

— Nu e vina ta, mă întrerupe el, apoi ridică privirea și se uită în ochii mei.

Lumina roșie îi golește chipul de orice altă culoare, spălând șatenul-nisipiu al părului și nuanța ca aluna a ochilor lui. Respiră adânc și, când vorbește din nou, pare să-și mai fi revenit.

— Pot s-o iau de la capăt. Am intrat împreună în povestea asta.

Înghit în sec și, cu toate că îmi doresc să găsesc ceva de spus, nu e timp pentru asta. În ciuda promisiunii lui Gideon, mă aștept ca gorilele acelea să deschidă trapa în orice clipă. Pornesc mai departe prin tunel în timp ce pașii lui Gideon se aud în spatele meu.

Îl aud numărând în șoaptă în timp ce ne deplasăm, dar nu într-un ritm potrivit pentru a măsura timpul — numără pașii noștri. Chiar când să-l întreb de ce face asta, ajunge cu numărătoarea la o sută și se oprește. Mă întorc și văd că ține ceva în mână, un obiect de mărimea unui drive USB sau a unui jeton. Trage aer în piept și se uită la mine.

— Pregătește-te.

N-am timp să cer mai multe detalii pentru că el apasă un buton de pe obiect și în tunel se aude o detunătură, făcându-mă să țip fără să vreau și să-mi acopăr urechile cu palmele. O ploaie de praf, pânze de păianjen și alte lucruri despre care nu vreau să știu cad peste părul și umerii mei, iar eu mă lupt cu impulsul de a mă arunca la pământ. Cunosc acest zgomot. Îl cunosc atât de bine încât îl aud și în coșmarurile mele, îmi face umărul să-mi zvâcnească doar la amintirea durerii.

O explozie.

Ecourile ei se sting în tunel, iar eu rămân gâfâind, tremurând și uitându-mă la Gideon, care bagă dispozitivul înapoi în buzunar.

— Ce naiba... ziceai că...

El scutură din cap, vorbind cu blândețe.

— Ecourile o fac să pară mai puternică decât a fost. Șarja a fost doar pentru a distruge tot ce-a rămas pe drive-urile mele. Chiar dacă au apucat să intre, s-au ales cel mult cu un țuit în urechi și poate cu niște vânătăi dacă unda de șoc i-a doborât.

Simt un gust amar și, deși încerc să merg mai departe, am mușchii tensionați și tremură carnea pe mine. Prin lumina palidă și roșie a ledurilor, aproape că văd baza de pe Avon, când primii oameni din echipa de intervenție alergau spre incendiu, aproape că simt mirosul acru de fum și substanțe chimice, aproape că aud strigătele și țipetele soldaților răniți care au început să umple aerul.

— Hei, se aude vocea lui Gideon, mult mai aproape de mine. Ești bine? Îmi pare rău, ar fi trebuit să te avertizez... Promit că suntem în siguranță aici. Locul ăsta ar rezista la zece explozii ca asta și nu s-ar prăbuși.

Clipesc, încercând să-mi feresc ochii de un fum care nu există și îmi dau seama că el m-a apucat de braț; mâna lui e caldă și reală, spre deosebire de dogoarea focului care a cuprins cazarma și pe care n-o pot uita.

— Sunt bine, răspund cu respirația întretăiată, fără să-mi pot opri tremurul vocii. Nu vreau să vorbesc despre asta. Să mergem.

Gideon ezită și continuă să mă privească, dar eu îl întorc spatele. Dacă îi spun despre așa-zisa sinucidere a

tatălui meu, el va reuși să-și dea seama cine sunt în clipa când va avea din nou acces la hipernet. Deși susține că nu mai lucrează pentru Valet, n-am de unde să știu cât de apropiate sunt legăturile lui sau dacă nu m-ar trăda în cazul când ar afla că eu sunt cea pe care o urmărește Valetul de un an de zile.

Pornesc mai departe, trăgându-mi brațul din mână lui, și după încă o secundă de ezitare îl aud venind în urma mea. Din câțiva pași grăbiți, mă ajunge din urmă, dregându-și vocea.

— Vom merge acasă la Mae, spune el, stârnind în pâcla amintirilor din capul meu o senzație de ușurare că nu insistă asupra subiectului. E o veche prietenă de-a mea și, dacă există cineva pe net care a auzit zvonindu-se că la gala *Daedalus* urmează să se întâmple ceva rău, ea trebuie să știe.

— Putem avea încredere în ea?

— Categorie.

Gideon îmi aruncă o privire surâzătoare în lumina roșie și palidă a lămpilor noastre cu leduri.

— Este unul dintre puținii oameni de pe planeta asta în care eu chiar *am* încredere. Am cunoscut-o prin hipernet și abia după câțiva ani ne-am întâlnit în persoană. E un om bun. Și are o platformă bună, așa încât putem să ne reorganizăm la ea acasă.

Expir lung și lent. Îmi este destul de greu să mă învăț să am încredere în Gideon, iar încrederea la mână a doua este și mai greu de acceptat. Dar clatin din cap, spunându-mi că, dacă el are încredere în ea, nu trebuie să am și eu. Încă pot să fug dacă este cazul. Încă mai știu cum să mă fac nevăzută.

— Ea unde este?

— Locuiește chiar în acest sector, în partea de nord. La nivel mediu.

— Oh, perfect.

Încerc să-mi rețin surprinderea. Nivel mediu înseamnă bani, cel puțin cât să-ți permiți un loc decent, un aeroglisor, un stil de viață stabil. Mă așteptam la versiunea feminină a lui Gideon și mă pregăteam pentru o altă vizuină.

— Dar Gideon... ce facem pe urmă? Dacă urmează să se întâmple ceva pe *Daedalus*, nu ne mai rămâne mult timp ca să-l oprim pe LaRoux.

Gideon își trece mâinile prin păr, un gest de frustrare care începe să devină repede familiar pe măsură ce îl cunosc mai bine.

— Știu. Nu-mi vine să cred că spun chestia asta, dar ar trebui să anunțăm poliția. Nu că am avea dovezi, dar poate că o anchetă chiar și-așa, fără tragere de inimă, ar fi de ajuns pentru a-i pune bețe în roate lui LaRoux.

Poliția? Înghit cu greu, nereușind din cauza epuizării să-mi amintesc ce i-am spus lui Gideon și ce nu. Știe că sunt o mare escroacă, știe că n-am niciun chef să amestecăm autoritățile în povestea asta. Dar el nu știe toate motivele pentru care eu *chiar* nu doresc să atrag atenția poliției asupra mea. O atenție care ar putea duce la întrebări de genul „De ce deții o armă de foc ilegală?”, „Ce faci cu schița sediului central al companiei LRI?” și „De ce îți ascunzi marca genetică și identitatea?”.

— Cu siguranță că LaRoux are oameni și în poliție, spun eu în cele din urmă. Ca să nu mai vorbim de faptul că sectorul se bazează foarte mult pe forța de securitate privată a lui LaRoux și, oricât de „distractiv” a fost să am

de-a face cu ei ultima oară, nu m-ar deranja să evit să intru în vizorul lor încă o dată.

Gideon scutură din cap, cu o privire distantă și buzele strânse, expresia lui fiindu-mi atât de clară, încât aproape că-i simt suferința ca și cum ar fi a mea. Pierderea cămăruței în care locuia înseamnă mult mai mult pentru el decât a însemnat pentru mine pierderea apartamentului.

Îmi înmoi vocea.

— Putem avea încredere în ei?

— Trebuie să avem încredere în cineva, spune Gideon în cele din urmă. Ne vom păstra anonimatul. Nici măcar nu trebuie să spunem că este vorba de LaRoux, poate doar o amenințare cu bombă, ceva obișnuit, ceva ce ei trebuie să verifice. Orice le poate atrage atenția asupra navei *Daedalus*, pentru că altceva nu știu ce putem face.

Problema este că el are dreptate. Mai sunt câteva zile până la gala de la bordul navei *Daedalus*, iar arsenalul nostru constă într-un rucsac cu tot ce-am apucat să luăm înaintea ca el să-și transforme ascunzătoarea într-un morman de moloz. N-avem nimic. Înghit gustul amar al adrenalinei pe care încă îl simt în gură și îl las pe Gideon să mă conducă prin întuneric.

Așteptăm în lumea cenușie și căutăm rostul urii și neîncrederii dintre oamenii ei, dar nu îl prea găsim. Momentele lor de bravură și eroism sunt îngropate în setea de violență și răzbunare care îi dezbină.

Există o fată cu foc în sânge care îi stârnește pe ceilalți cu același magnetism pe care l-am văzut la bărbatul cu ochi albaștri, făcându-i s-o urmeze doar cu ajutorul cuvintelor și nimic altceva. Ei se răzvrătesc împotriva conducătorilor lor așa cum și noi am încercat să ne răzvrătim împotriva bărbatului cu ochi albaștri.

Dar băiețelul care adesea stă alături de ea este cel care ne stârnește curiozitatea cel mai mult. Aceste creaturi nu pot vedea una în interiorul celeilalte, nu pot vedea infinitele ramificații ale unor viitoruri posibile. Dar noi putem.

Iar băiatul acesta cu ochi verzi va fi important.

Gideon

Sunetul pașilor noștri este înăbușit de nisipul moale de sub picioare și îmi aud respirația în urechi, prea tare și prea aspră pentru viteza cu care fugim. Dar bineînțeles că nu din cauza efortului îmi bate inima să-mi sară din piept. Un cor de voci îmi răsună în cap, amplificând zgomotul.

Bârlogul meu.

Asta se întâmplă dacă lași pe cineva să intre.

Sigur am șters drive-urile din colț?

Mi-am luat cartea? Da, îmi amintesc că am luat-o.

Oh, la dracu'.

Așa s-o fi simțind și Towers? Să-și facă mereu bagajele și să fugă, așteptându-se să vină cineva pe urmele ei în orice clipă?

Așa sper să fie. Sper s-o sperii de moarte.

Toți soldații aflați sub comanda ei au avut încredere în ea, iar ea s-a prefăcut că nu vede atunci când conta cu

adevărat. Nu i-a protejat, la fel cum, cu ani în urmă, comandantul fratelui meu nu a avut grijă ca el să fie în siguranță.

Au acceptat această responsabilitate. Ar trebui să se conformeze unor standarde mai înalte.

Și să accepte consecințele atunci când nu reușesc să le respecte.

Dar cum ne-au găsit?

— Cum ne-au găsit?

O clipă mai târziu, îmi dau seama că Sofia a rostit cu voce tare propriul meu gând și scutur din cap, fără să încetinesc pasul.

— Habar n-am. Poate aveau scanată fața vreunuia dintre noi, ne-au surprins pe o cameră de recunoaștere facială când am coborât.

— Una care ne-a văzut chiar când intram pe ușa aceea? Întreabă ea pe un ton sceptic. Credeam că le aveai foarte bine securizate.

— Așa e. Nu sunt conectate la nicio rețea, doar la a mea; e imposibil ca să fi interceptat cineva imaginile.

— Trebuie să aflăm cum ne-au găsit înainte să mergem la prietena ta, altfel cine știe, s-ar putea să vină după noi acolo.

Inima mea are încă o mică sincopă la gândul acesta. Fata asta chiar se pricepe să fugă — nu m-aș fi gândit la asta. Încetinesc pasul.

— Bine, să ne gândim. Să presupunem că nu ne-au surprins pe camere, pentru că este foarte greu de confirmat și foarte greu de acționat în funcție de asta. Ai adus ceva cu tine de la sediul LaRoux, ceva ce nu aveai înainte?

Se uită în jos la ea, făcând un inventar în minte, apoi scutură încet din cap.

— Sunt sigură că nu.

— Ai mâncat sau ai băut ceva?

— Nimic.

Scot un mormăit plin de frustrare, apoi mă opresc când ea ridică brusc o mână, făcând ochii mari în lumina roșiatică.

— Mi-au făcut o injecție.

Mă opresc brusc, stârnind cu piciorul un nor de nisip.

— O ce?

— Am crezut că era ceva care să mă facă mai supusă, nu le răspundeam la întrebări. Dar nu știu sigur.

Se străduiește din greu să-și păstreze calm tonul vocii, dar îi simt frica — presupun că sunt atent la ea, din moment ce aceeași frică pulsează și prin mine.

— Și dacă m-au injectat cu ceva ca să mă poată găsi? Cu un fel de dispozitiv de urmărire?

Scutur din cap, închizând ochii, forțându-mă să mă concentrez. Să-mi mut gândurile de la bârlogul meu distrus la care revin mereu.

— Știau unde erai și nu s-au gândit că vei scăpa. Adică, lăsând modestia deoparte, era de neconceput, mai ales că ei nu au știut că noi doi ținem legătura sau că tu ai trimis un semnal în afară. Injectarea unui dispozitiv de urmărire depășește măsurile de precauție și intră pe teritoriul paranoiei.

Tăcerea ei mă face să deschid din nou ochii. Fața ei este perfect nemișcată și de data asta nu-și mai poate stăpâni tremurul vocii.

— Aveau de gând să mă transforme într-o posedată, să-mi ia mintea cu... cu falia aceea. Aș fi făcut orice mi-ar fi spus, dar poate că nu aș fi putut să le raportez. Poate că ei ar fi trebuit să aibă cum să mă găsească dacă... eu nu puteam să comunic.

Înghite speriată, iar mie îmi vine s-o iau în brațe și s-o strâng până când ne vom simți amândoi în siguranță. Mă mulțumesc să strâng din pumni și îmi păstrez calmul vocii.

— E o teorie de lucru. Hai să vedem ce putem găsi.

Ascultăm amândoi cu atenție să auzim dacă ne urmărește cineva prin tunel, dar nu putem merge mai departe până nu suntem siguri că nu-i conducem tot mai aproape de casa lui Mae. Sofia stă la pândă în tăcere în timp ce eu improvizez un scanner, sacrificând unul dintre dispozitivele mele de verificare a securității și conectându-l la lapscreenul meu, scoțând cipul din buzunar și introducându-l pentru a pune totul în funcțiune — este ultima mea măsură de precauție în cazul în care cineva ar pune mâna pe lapscreenul meu. Poate sunt paranoic, dar ziua de azi s-a dovedit o zi numai bună pentru a fi paranoic.

Ea se întoarce, trăgând în jos de gulerul cămășii până văd un punct roșu chiar sub partea mai cărnoasă a umărului. Strâng din dinți și apăs scannerul pe pielea ei, încercând să ignor faptul că o face să tresară. Apoi întinde brațele ca să-i pot trece aparatul peste fiecare curbă a lor, plimbându-l încet, astfel încât imaginea de pe ecranul meu să aibă timp să se stabilizeze.

Nu știu ce i-au implantat în braț, dar obiectul s-a deplasat puțin — îl găsesc aproape de articulația umărului, unde a coborât de la punctul său de intrare. Nu-i mai mare decât două grăunțe de nisip, dar eu știu ce văd.

— Taie și scoate-l, șoptește ea brusc, uitându-se la mica imagine de pe ecran. Ai un cuțit?

Scutur din cap.

— N-avem timp, nici trusă de prim-ajutor și sunt chestii importante la încheietura umărului pe care le-aș putea

nimeri din greșeală. Putem să-l neutralizăm acum și să scăpăm de el mai târziu.

Ea strânge din buze în timp ce eu scot electromagnetul portabil pe care l-am adus cu mine, prins la exteriorul genții. Îl țin departe de tot echipamentul meu și îl apăs pe pielea ei înainte de a-l porni. O înțeleg — și eu aș vrea să-l scot din mine — dar viteza contează și amândoi știm asta.

Imediat ce ne asigurăm că l-am anihilat, ea mă ajută să-mi pun echipamentul înapoi în geantă și plecăm mai departe în liniște.

Ieșim din tunel într-un gang din spatele unui club de dans non-stop, zgomotul muzicii din interior făcând să se cutremure pereții din jurul nostru. Lumina zilei, așa difuză și artificială cum este aici, mă face să mă poticnesc și să clilesc. Chiar când să mă întorc și s-o iau spre ieșirea din gang, Sofia mă apucă de braț, răsucindu-mă cu fața spre ea. Inima îmi tresare — ajunge cu surprizele —, dar ea îmi scoate lanterna de pe cap și îmi netezește părul, apoi îmi îndepărtează o pânză de păianjen de pe piept.

— Nu vrem să atragem atenția asupra noastră, spune ea, ridicându-mi mâna și întorcând-o cu palma în sus ca să-mi pună ambele lanterne în ea, apoi trecându-și mâinile peste propriile ei haine și aranjându-le repede.

Parcă ar încerca să-și recapete cumpătul în timp ce face asta, iar când se uită din nou la mine, e calmă. Tot ce se petrece în interiorul ei este închis ermetic. Îi invidiez această abilitate.

Îndes lanternele în geantă și o iau înainte. O luăm pe o ruta directă — suntem cât se poate de siguri că ei nu ne urmăresc de la distanță, așa că trebuie acum să dispărem din zonă înainte să pună ochii pe noi fizic.

Ținând capetele plecate, o luăm prin plăță, iar eu nu mă pot abține să mă întreb dacă voi mai reveni vreodată aici. Se pare că suntem deja pe o pistă și ne îndreptăm spre confruntarea pe care am plănuț-o de ani de zile, fără posibilitatea de-a o evita. Falla, șoaptele — toate sunt aici, pe Corint, deci fie vom lua lupta cu LaRoux, fie le va aduce el la noi.

În liftul care duce spre nivelul lui Mae este liniște, iar diferența față de cacofonia pieței este evidentă în momentul când ușile se deschid silențios. Ne strecurăm pe lângă un grup de evangheliști din ușă-n ușă și doi îndrăgostiți veniți la întâlnire — sunt lipiți cu totul unul de altul — și ieșim în străzile curate și îngrijite din cartierul ei. Nivelurile mijlocii sunt lipsite de ostentația penthouse-ului Kristinei McDowell, dar nici casele mici și compacte de-aici nu se compară cu locuințele închiriate din mahala. Clădirile au cel mult zece etaje, iar majoritatea locuințelor au o poveste a lor. Este vorba despre nivelul de la care începi să ai propriul dormitor, chiar dacă este doar cât o cutie de chibrituri.

Mae locuiește la trei străzi distanță și ne deschide ușa la al treilea ciocănit. Rămâne cu gura căscată când mă vede și, deși mă chinui să afișez o umbră din zâmbetul meu obișnuit, nu ajută cu nimic.

— Scumpete, ce *naiba*? șoptește ea, dându-se înapoi și făcându-ne semn să intrăm repede în casă. Toată configurația ta a dispărut acum o oră și se discută serios despre ceva care a bubuit în cartierul Botigues. Am fost înnebunită. Veniți repede înăuntru.

Închid ușa de la intrare și mă sprijin de ea, răsuflând încet. Încă îmi bate inima foarte tare și mă ard plămânii de parcă aș fi alergat kilometri. *Suntem acasă la Mae,*

îl spun corpului meu. *Încearcă să te liniștești. Suntem în siguranță aici.*

— Adevărul este mai tare decât zvonurile, spun eu. Mae, ea este...

Mă opresc.

— Alice. Alice, ea este Mae.

Nu știu la ce se aștepta Sofia, dar eu sunt sută la sută sigur că nu la asta — Mae arată cât se poate de normală, într-o rochie de ceai vintage, foarte la modă acum, cu părul strâns într-o coadă de cal, de parcă numai ce s-a întors de la o partidă de tenis. Arată ca un membru al comitetului pentru strângere de fonduri de la școala copiilor ei — de fapt, așa și este — nu ca și cum ar fi partenera mea într-una dintre cele mai cunoscute piraterii informatice din galaxie.

Totuși, trebuie să recunosc că fata are meritele ei. Întinde mâna ca și cum tocmai i-a fost prezentată lui Mae la o petrecere, iar zâmbetul ei arată mult mai bine decât al meu.

— Îți rămânem datori, spune ea simplu.

— Draga mea prietenă, asta-i o datorie mai complicat de plătit, crede-mă, zice Mae râzând. Scumpete, presupun că, dacă facem prezentările, sunteți siguri că nu v-a urmărit nimeni?

Clatin din cap, dându-mi brusc seama — stânjenit — că trebuie s-o atenționez pe Mae să nu-mi zică Valet de față cu Sofia. N-am nevoie de o zi mai complicată de-atât.

— Sunt sigur, dar bârlogul meu nu mai există. A trebuit să-l distrug.

Ea oftează îndelung.

— Ai nevoie de echipament?

Clatin iar din cap.

— N-o să rămânem mal mult decât e nevoie, dar aici este singurul loc care are tot ce-mi trebuie ca să calculăm următorul pas. Mă gândeam...

Dar ceea ce vreau să-i cer este ceva imens — un utilizator obișnuit este destul de rezervat în a lăsa pe cineva să aibă acces la sistemul său. Pentru Mae, a lăsa un alt hacker să folosească echipamentele ei este ca și cum ar invita pe cineva la dans cât timp ea e în pielea goală. N-am ce garanție să-i ofer — adevărul este că aş putea să fac orice vreau odată ce m-a lăsat să intru și ea știe asta. Deci, totul este o chestiune de încredere.

Mae clatină încet din cap.

— Dacă tot suntem băgați în povestea asta până-n gât, să mergem până la capăt. Haideți, amândoi. Să vă instalez înainte să vină copiii de la școală.

Observ că Sofia înregistrează tot ce vede în timp ce intrăm în apartament — la urma urmei, eu mă pricep la rețele electronice, iar ea le stăpânește pe cele sociale. Deci ea face ceea ce știe să facă cel mai bine. O văd studiind orarele școlare de pe ecranul din bucătărie, fotografiile cu Mae și copiii, mobilierul confortabil, la prețuri modice. Mae și partenera ei, Tanya, au apelat la un donator pentru a avea copii, apoi Mae a rămas mamă singură, când s-a dovedit că creșterea copiilor nu-i lucru ușor. A ridicat din umeri și a spus că mai bine să crească doi decât trei. Așa e Mae — copiii sunt tot ce contează. Sunt convins că Sofia își dă seama de toate astea din tot ce se vede pe-aici.

Deși foarte discret, aproape că zâmbește când intrăm în biroul lui Mae. Cred că majoritatea celor ca mine nu au ghivece cu plante bine îngrijite și portrete de familie înrămate în viziunile lor secrete de hackeri.

În ce mă privește, sunt nerăbdător să ajung la imensul banc de ecrane al lui Mae. E ca un gol în mine să nu am nicio modalitate de a intra online — e o dependență și eu știu asta, dar este o dependență care mie îmi place. Îmi pun mânușile mele cu senzori și mă așez în scaunul lui Mae. Cu un bâzâit ușor, contururile lui se ajustează în timp ce se pliază în jurul meu și, ca prin farmec, mă simt ca acasă. În spatele meu le aud pe Mae și Sofia vorbind despre mâncare și băutură, dar eu deja mă cufund în lumea mea.

Majoritatea ecranelor sunt ocupate cu forumuri pe care Mae probabil se uita când am ajuns noi. Sunt specialitatea ei, chiar dacă și eu mai bag nasul pe-acolo. Orice s-ar spune despre adepții teoriilor conspirației, paranoia lor ne pică bine. Dacă apare ceva interesant în orice colț al hipernetului, unul dintre ei va observa, iar câteva comentarii bine plasate îi vor trimite ca pe o armată de furnici ca să facă investigații. Apoi nu mai rămâne decât să extragi adevărul dintre fantasmagorii. Totuși, asta merită s-o faci în ocaziile mai speciale, și de aceea Valetul asigură locuri anonime protejate pentru discuțiile lor. Se pare că Mae tocmai verifica grupul Corintul Împotriva Tiraniei — după protestul lor din ziua în care eu și Sofia ne-am întâlnit, un grup de susținători de-ai lor sunt încă dați dispăruți. Cu controlul strict pe care LaRoux îl are asupra mass-media, aceștia nu reușesc deloc să stârnească niște valuri. Asta e problema cu toate grupurile care au ascultat nefericita Transmisiune de pe Avon a lui Flynn Cormac. Chiar dacă ei îl cred, nu vor reuși niciodată să transmită mesajul mai departe.

Introduc două drive-uri USB pentru a instala programele pe care le vreau și urmăresc informațiile care încep

să curgă. Pentru o clipă, văd în fața ochilor o imagine cu toate fișierele mele revărsându-se prin hipernet, protejate și criptate dincolo de cele mai îndrăznețe vise ale agențiilor guvernamentale, parte dintr-un nesfârșit râu de date. Oare totul alunecă prin hiperspațiu într-o formă recognoscibilă pentru cei care sălășluiesc acolo, pentru ființele șoptitoare? Mă întreb ce fac ele cu poveștile pe care le trimitem noi — scrisori de dragoste, declarații fiscale și toate celelalte.

Alung din minte această întrebare și, în timp ce aștept ca fișierele să fie scanate, îmi îndrept atenția spre o discuție despre Avon care ocupă primele două ecrane din partea dreaptă.

Nimic nou pe primul — o reluare a acelorași vechi dispute despre Flynn Cormac, dacă este sau nu doar un țicnit, fără nicio referire la Towers, niște date noi cu privire la ultimele rapoarte de terraformare de pe Avon și apoi... *Oh, foarte frumos.* Kumiko și gașca ei de veterani de pe Avon, presupuși supraviețuitori ai Furiei, s-au încins într-o discuție cum n-am mai văzut până acum. Autorul Transmisiunii de pe Avon vine pe Corint.

Cineva a copiat și a inserat comunicatul de presă, cu unele comentarii sarcastice despre modul în care „Omul” continuă să pretindă că discursul lui Cormac a fost o minciună. *„Membru al delegației oficiale de pe Avon, care sosește pe Corint pentru a-și prezenta acreditările primului senator ales al planetei la Consiliul Galactic și care urmează să participe la summitul de pace, Cormac este cunoscut pentru implicarea sa în mult discutata Transmisiune de pe Avon, în care pretindea...”* Continuarea o știu.

Probabil că experta mea în problema Avonului deține mai multe informații despre delegație decât a postat pe

forumuri, însă curiozitatea mea de pe acest front va trebui să aștepte. Mi-o și imaginez pe Kumiko în vizuina ei din sudul acestui sector, cocoșată în fața ecranelor. Ea este o sursă de informații mai sigură decât majoritatea, mai ales când vine vorba de Furia de pe Avon, dar niciodată n-am avut atâta încredere în ea, încât să-i spun că eu o caut pe Towers. Nu știu sub comanda cui a servit Kumiko pe Avon și, din moment ce rolul lui Towers în epidemia de Furie de-acolo nu este cunoscut publicului, n-am de unde să știu încotro se îndreaptă loialitatea lui Kumiko.

Apar casetele de text pe care le aștept și îmi încep căutarea, în timp ce Mae deschide o doză de stimulent și mi-o așază alături. Îmi stabilesc rapid parametrii — creez o serie de profiluri de utilizator clandestine ca să pot trimite alerta de bombă pentru gala *Daedalus*, astfel încât poliția să înceapă căutarea fără să știe cine i-a alertat. În spatele meu, Mae și Sofia vorbesc liniștit despre *Daedalus* — aud surprinderea din vocea lui Mae. Până și ea, regina zvonurilor de pe hipernet, n-a auzit nimic despre vreo acțiune dramatică planificată pentru gală.

Acum, că programul meu m-a introdus în sistemul lui Mae, obișnuitele ferestre încep să se deschidă una câte una. Subprogramul meu Towers prinde viață, deși n-are nimic de raportat, ca de obicei. Nu pot fi sigur, dar nu cred că a plecat de pe Corint. Prima dată am găsit-o când a părăsit Avonul — zice-se pentru a se retrage într-un loc liniștit. La momentul acela n-am crezut că își va face bagajele și se va stabili undeva după toate astea, după atâția ani în care s-a făcut că nu vede, apoi a făcut curățenie pentru LaRoux. Așa că setez un program care să caute anomalii în tiparele de călătorie — oameni care fac îmbarcarea pentru un salt în hiperspațiu, dar nu coboară

la destinație, liste de pasageri din care în final lipsește o persoană, lucruri de genul ăsta.

E cel mai simplu mod de a afla ce trebuie să investighezi. Nu cauți prin terabiți de date până când te dor ochii în cap. Trebuie doar să cauți excepțiile, punctele de date cu comportament anormal, și pe *acelea* să le urmărești. Acelea vor fi interesante. Și chiar în preajma datei când Towers a demisionat, la următorul transport de pe Avon a apărut în rețea un număr de identitate care se presupune că aparținea unui orfan de război. Pretinsa orfană, un cetățean obișnuit al Avonului fără nicio resursă financiară pe numele ei, a dispărut din transportul care se îndrepta spre orfelinat și a continuat să sfideze orice așteptare și orice logică, sărind de pe o planetă pe alta și schimbându-și identitatea mai des decât își schimbă oamenii hainele. Era cineva care voia să-i deruteze pe copoi de pe urmele ei și singurul lucru de pe Avon demn de atâta secretomanie era ceva ce LaRoux pusese acolo.

Așa că în ultimul an am fost copoiul personal al lui Antje Towers și n-am lăsat-o deloc să se odihnească. E undeva pe planeta mea și, chiar și-atunci când dorm, boții și subprogramele mele o caută. Oricât de greu îmi este să trăiesc izolat, îi fac viața un adevărat iad. Cu cât fuge mai mult, cu atât va obosi mai tare și va deveni mai neglijentă în eschivările ei. În cele din urmă va comite o greșală. Iar eu voi fi acolo când o va face.

Cu un mic semnal sonor, ecranul îmi afișează o casetă de dialog care mă întreabă dacă vreau să trimit un mesaj. Îmi dau seama că stau acolo de zece minute, cu anonima despre amenințarea cu bombă scrisă și netrimisă, și abia când Sofia termină conversația cu Mae și vine lângă mine mă scutur de gândurile mele. În mod normal, poliția

este ultima instanță la care ar apela oricare dintre noi doi, dar n-avem altă soluție. Mă uit la Sofia, care citește mesajul — inspiră adânc și încuviințează dând din cap spre mine, iar eu, cu o simplă mișcare din degete, lansez alerta noastră în hipernet ca să-și facă treaba.

Expir ușurat și mă las pe speteaza scaunului, simțind brusc cum mă doboară tensiunea și epuizarea. Am aruncat pisica în curtea lor și, chiar dacă polițiștii nu știu adevăratul motiv pentru care sunt trimiși să investigheze situația de la bordul navei *Daedalus*, prezența lor va arunca suficientă atenție asupra galei, astfel încât LaRoux să nu îndrăznească să facă ceva ca să-i oprească.

Sofia oftează lângă mine și nu trebuie să mă uit la ea ca să știu că pe chipul ei se citește aceeași ușurare.

— Ce facem acum?

— Acum așteptăm, zic eu trăgând de umeri înapoi și tresărind când îmi trosnesc oasele spatelui. Și dormim, dacă tot avem unde să ne odihnim.

Pentru prima oară în întreaga noastră existență, suntem în conflict. Noi am fost întotdeauna o singură entitate, infinite euri legate laolaltă, împărtășind același gând. Dar aceia dintre noi care au existat în punctele subțiate, care au atins mințile și inimile acestor ființe care au atâta pasiune în ele... acum suntem diferiți. Diferența, într-o existență în totală armonie și împlinire, ne distruge.

Unii dintre noi vor să-i alungăm pe indivizi, să îi excludem din lumea noastră pentru totdeauna, să le respingem navele și fluxul de date, să devenim încă o dată un singur eu.

Dar mai sunt unii dintre noi care nu sunt atât de siguri. Aceia dintre noi care au văzut, au fost, oricât de scurt, altceva...

Ceva... unic.

Sofia

— Sigur nu vrei să-ți mai aduc și altceva?

Mae introduce vasele în fanta mașinii de spălat în timp ce noi stăm la teigheaua din bucătărie, mâncăm sendvișuri și bem ceai cu gheață. A trecut o oră și, deși Gideon nu a recepționat nicio intensificare a comunicării dintre oamenii legii cu privire la gală, pare încrezător că este doar o chestiune de timp până să se scurgă informația prin canalele corespunzătoare.

— Nu, mulțumesc, Mae.

Gideon își mestecă sendvișul mai relaxat decât l-am văzut de când s-a trezit cu spărgătorii la ușă.

Eu rezist tentației de a băga mâna pe sub puloverul pe care mi l-a dat Mae ca să mă scarpin la bandajul de la umăr. Gideon a împrumutat trusa de prim ajutor a lui Mae și, cu puțin spray cu anestezic, o tăietură rapidă și un al doilea spray de NuSkin, m-a scăpat de dispozitivul de urmărire al LRI dezactivat. Tăietura de la umăr prin care

l-a scos arată de parcă nu a fost niciodată nimic acolo. *Paza bună trece primejdia rea*, a spus el, și are dreptate.

Constat că mi-e greu să mă liniștesc. Camera aceasta, femeia aceasta — sunt atât de diferite de lucrurile cu care sunt eu obișnuită, încât pentru mine este un chin să-mi dau seama cum să mă integrez. Mă simt ca acasă și în mizerie, și în lux — indiferent că este vorba de cartierele sărace din Corint sau de mlaștinile de pe Avon, sau de un apartament penthouse în cel mai bogat cartier din acest sector, m-am învățat cu acele lumi. Știu cum să navighez prin ele. Dar aceasta... aceasta este mama altcuiva, care deja îmi este necunoscută, într-o cameră care pare a fi un platou de filmare din acele sitcomuri cu oameni din clasa de mijloc.

Ciugulesc din sendvișul meu și îmi las privirea să rătăcească prin încăpere în timp ce Mae și Gideon stau de vorbă, deși mintea mea prelucrează automat tot ce spun ei. Dacă par atentă la altceva, ei nu vor avea impresia că ascult ce vorbesc, iar eu pot afla mai multe despre ei. E clar că se cunosc de ani de zile și durata acestei legături îmi stârnește puțină invidie. Nu cred că se văd prea des în persoană, judecând după un comentariu de-al lui Mae despre înălțimea lui Gideon și exclamațiile lui atunci când ea îi arată o fotografie cu copiii ei — Mattie și Liv, gemeni fraterni. Dar, în ciuda acestor dovezi care arată că nu s-au văzut de mult timp, comunică cu o ușurință de parcă ar vorbi în fiecare zi.

Poate chiar vorbesc. Îmi amintesc zecile de ferestre pe care Gideon le avea deschise oricând, multe dintre ele fiind chaturi cu nume de utilizatori pe care eu nu le cunoșteam.

— Hopa, ăștia sunt copiii de la școală, exclamă Mae devenind atentă și ducând o mână la casca de la ureche. Mă duc să vorbesc cu ei, voi terminați de mâncat.

Comentariul este mai mult pentru mine decât pentru Gideon, al cărui sendviș a dispărut în întregime de-acum câteva minute. În timp ce Mae intră în camera de zi, Gideon își vâără picioarele sub bara transversală a scaunului și începe să se balanseze înainte și înapoi, privindu-mă pieziș.

— Ești bine?

Mușc repede din sendviș, apoi dau din cap, arătând spre gura mea ca să-i dau de înțeles că urmez ordinele lui Mae. Gideon așteaptă, totuși, și până la urmă trebuie să înghit și să răspund.

— V-am lăsat să vorbiți pentru că nu v-ați văzut de mult. Pare foarte de treabă.

— Chiar este, răspunde Gideon zâmbind. O cunosc de când aveam doisprezece ani, deși pe-atunci ea nu știa că asta era vârsta mea. Majoritatea celor de pe net încă nu știu. Nimeni nu ia în serios un adolescent.

— Adevărat, răspund eu, luând încă o gură, apoi împingând spre el ultimul sfert din sendvișul meu. Dar tocmai asta îmi face mie treaba mai ușoară. Nimeni nu mă suspectează că pun ceva la cale.

Gideon primește oferta mea fără întrebări și încântarea cu care termină sendvișul îmi amintește că în vizuina lui nu avea decât băuturi stimulente și geluri proteice.

— Mae este specialist în analize predictive la o mare companie de medicamente, așa încât poate lucra de-acasă. Asta îi dă posibilitatea și timpul necesar să se ocupe și de alte proiecte. Și de copii.

Mă uit prin ușa deschisă în camera de zi, unde Mae vorbește încă la telefon, întoarsă cu spatele la noi.

— Pare fericită.

— Tu pari surprinsă.

Clipesc, uitându-mă din nou spre Gideon.

— Nu, doar că...

Ezit, jucându-mă cu paiul din ceaiul meu cu gheață.

— Presupun că am tendința să cred că oricine face ce facem noi trebuie să renunțe la genul ăsta de viață. Noi suntem infractori. Majoritatea infractorilor nu ajung să fie fericiți.

Gideon respinge această idee, cu o simplă mișcare din degete.

— Chestia asta este doar ceea ce facem noi, nu cine suntem. Tu ai fi tot tu dacă de mâine nu i-ai mai escroca pe oameni.

— Și ai fi același tu fără toate ecranele și porturile tale de date? îl întreb ridicând din sprânceană.

Gideon ezită, dar e scutit de răspuns când Mae se întoarce în cameră zâmbind radios.

— Ce ziceți de un film? întreabă ea. Am HV Instant, deci aveți de ales dintr-un milion de opțiuni.

— Nu trebuie să te duci să-i iei pe copii? întreb eu, uitându-mă la ecranul de pe perete care pâlpâie afișând ora și informații despre vreme.

Mae se uită în direcția în care mă uit eu, apoi privește în altă parte.

— După școală se duc pe la un prieten. E în regulă. Poate o comedie romantică, ce ziceți?

Gideon strâmbă din nas, ridicându-se de pe scaun și urmând-o pe Mae înapoi în camera de zi.

— Sunt depășit numeric, nu-i așa? se plânge el.

Cred că am văzut o singură comedie romantică de când am venit pe Corint — și nu prea mi-a plăcut —, dar nu țin să-i spun nici lui Mae, nici lui Gideon că am crescut într-o mlaștină, fără HV sau acces la hipernet. Așa că mă duc după ei, încercând să ignor stânjeneala pe care o simt.

Mae pornește HV-ul care ocupă jumătate din pereți — e clar că copiii ei sunt mari amatori de divertisment, podeaua fiind presărată cu jucării și racorduri care fac programele mai captivante. Canalele se succed prea repede, iar Mae explică dregându-și vocea:

— Scuze, dispozitivele de citire oculară fac figuri.

Gideon se trânteste pe una dintre canapele, scoțând o tabletă palmară și uitându-se prin ea probabil ca să vadă dacă a apărut vreo mișcare ca reacție la mesajul nostru către poliție. Eu însă nu-mi iau ochii de la Mae care văd că se luptă cu comenzile, clipind prea repede pentru ca dispozitivele de citire oculară să funcționeze corect.

Ceva nu e în regulă.

În cele din urmă selectează un film pe ecran, apoi îmi face semn să mă așez pe canapea.

— Mă duc să mai strâng prin bucătărie și vin și eu imediat.

Eu o iau încet spre canapea în timp ce ea se precipită în bucătărie — unde deja totul e imaculat — și mă opresc într-un loc de unde pot s-o văd dintr-o parte în oglinda din hol. Îndată ce nu se mai vede direct din camera de zi, își duce din nou mâna la casca din ureche și începe să-și miște buzele, dar vocea îi este acoperită de genericul de deschidere al filmului. Nu a întrerupt nicio clipă apelul telefonic de mai devreme.

Inima începe să-mi bată repede și mă așez pe canapea, la câțiva metri de Gideon, încercând să-i captez atenția. El nici măcar nu ridică privirea din ecranele

lui — când e ocupat cu asta, nu aude, nu vede — așa că apelez la o mică stratagemă, dându-mă mai aproape de el până ni se lipesc coapsele. Asta îl face să se oprească brusc, tableta palmară îi cade în poală, iar el se uită la mine, cu sprâncenele ridicate.

— Te simți bine, *Alice*? spune el și, cu toate că are un ton de șicană, văd că mâna lui începe să se strecoare spre mine.

— Vorbește încet și încearcă să te porți normal, îi zic eu încet, nu în șoaptă, pentru că sibilantele pronunțate în șoaptă se aud mai bine decât dacă vorbești pe un ton scăzut, ci murmurând, ca și cum ne-am relaxa împreună. Ceva nu e în regulă.

— Ce vrei să spui?

Gideon aruncă o privire spre tableta palmară, ca și cum răspunsul la întrebarea lui ar putea fi acolo.

— În legătură cu Mae. Ceva se întâmplă cu ea, limbajul corpului i s-a schimbat complet.

— Ce tot spui?

Gideon se lasă pe spate, dar e imposibil să vadă în bucătărie de unde suntem acum, nici măcar în oglindă.

— Sofia, trebuie să te mai și relaxezi. Am făcut ce trebuia să facem, de-aici încolo se va ocupa poliția. Și pe Mae o cunosc de patru ani. Ar fi putut să divulge... identitatea mea online de zeci de ori până acum, dar n-a făcut-o niciodată. Suntem în siguranță aici.

— Tocmai faptul că o cunoști atât de bine te împiedică să vezi.

Nu mă dau în lături să mă folosesc de apropierea dintre noi pentru a-i atrage atenția și mă întind să-i pun mâna pe braț.

— Eu n-o cunosc deloc, n-am de ce să fiu părtinitoare și îți spun eu, nu știu ce-a fost cu acel apel telefonic, dar se

întâmplă ceva. Ne-a trădat sau are de gând s-o facă sau e ceva ce nici măcar nu pot anticipa, dar ceva e în neregulă. Trebuie să mă ascuți.

Gideon ezită, apoi brusc își trage brațul încruntând sprâncenele.

— Acum cu ce încerci să mă păcălești? Vrei să mă întorci împotriva prietenei mele? Ce obții cu asta?

Mă uit spre arcada bucătăriei, având grijă să nu ridic vocea din cauza frustrării.

— Nimic! Doamne, Gideon, tu nu crezi că aş da orice ca să stau aici, să mă uit la un film și să mă simt în siguranță, măcar o dată, *o dată*?

Spre groaza mea, simt că încep să mă înțepe ochii și nu pentru că încerc să plâng. În clipa asta, lacrimile n-ar face decât să-i întărească lui Gideon convingerea că încerc să-l păcălesc. Și totuși, lacrimile îmi joacă în ochi, gata să curgă, făcându-mă să clilesc ca să mi le rețin.

Deoarece chiar când rostesc aceste cuvinte, îmi dau seama că sunt adevărate. Pentru prima dată de la moartea tatălui meu, dorința de a fi aici, în siguranță, stând pe canapea cu acest băiat pe care abia îl cunosc, mi se pare mai reală decât nevoia de a-l face pe LaRoux să plătească. Și asta mă sperie mai mult decât orice.

— Am încredere în Mae, spune el cu o voce joasă și crispată.

În clipa asta, văd cât de mult l-a afectat pierderea casei lui. Nu e pregătit să piardă și acest ultim refugiu.

— Am mult mai multă încredere în ea decât am în tine.

Răsufli încet, încercând să nu iau în seamă cât de mult mă doare această înțepătură. Dar nu pot să-l învinuiesc — chiar n-ar trebui să aibă încredere în mine.

— Oricine poate fi cumpărat, răspund eu cu blândețe. Toți avem o slăbiciune. Loialitatea ei față de tine cântărește

mai mult decât propria ei viață? Sau decât viața copiilor ei?

Fără să vrea, Gideon aruncă o privire spre consola de deasupra ecranului HV, unde pozele cu gemenii împodobesc fiecare spațiu liber.

Profit de avantajul meu, insistând cât pot.

— Spune-i că ne ducem să verificăm o pistă sau că ne întâlnim cu o persoană de legătură, orice. Găsește o scuză ca să plecăm și, dacă încearcă să ne convingă să rămânem, atunci vei ști că ne reține aici pentru un motiv anume.

Gideon doar scutură din cap, mut de data asta, uitându-se fix la ecranul HV unde tocmai se joacă o scenă la bordul unei stații spațiale pe acordurile unui recent hit de muzică pop. Când Mae revine în cameră cu un castron mare de popcorn, furia îi dispare și se uită la ea zâmbind. Mi se strânge inima.

— Poftim, spune ea întinzându-ne bolul. Nu sunt din alea sintetice, sunt din porumb adevărat. Am făcut greșeala să cumpăr o dată și acum copiii mei nu mai vor să se atingă de celelalte.

Își drege vocea și dă să se întoarcă în bucătărie.

— Nu rămâi să te uiți la film cu noi? întreabă Gideon, ținând vasul pe genunchi.

— Oh, nu, am puțină treabă, spune Mae fără să se întoarcă.

Gideon tace, uitându-se în castron, cu maxilarul vizibil încleștat. Apoi spune încet:

— Știi, nici noi nu putem să rămânem prea mult. Am primit un semnal de la unul dintre contactele mele și trebuie să mergem la punctul de întâlnire până nu se răcește treaba.

Preț de o clipă, nu-mi doresc altceva decât să-l iau de mână, dar îmi stăpânesc acest impuls. Chiar dacă verifică teoria mea, asta nu înseamnă că are nevoie de consolarea mea.

Mae se oprește în prag. Ezită doar o fracțiune de secundă până să se întoarcă cu fața spre noi, apoi modul mult prea relaxat în care se sprijină de cadrul ușii probabil că este evident chiar și pentru Gideon.

— Nu vă faceți griji pentru asta, spune ea zâmbind. Amândoi păreți epuizați. Trimite un SMS și spune-i omului că vă vedeți diseară sau mâine. Aveți mai multă nevoie de odihnă decât de încă o informație.

Gideon se apleacă să pună vasul pe masa de cafea și se ridică.

— Aș vrea, Mae, chiar aș vrea. Dar s-ar putea să obținem ceva care să dovedească ce pune la cale LaRoux, ceva de care vom avea nevoie chiar dacă poliția va opri ce se pregătește pe *Daedalus*.

Mae se crispează puțin, aruncând o privire în lateral — acolo unde era afișajul orei în bucătărie — apoi se uită iar la noi.

— Am să chem un XFactor sau unul dintre administratorii din orașul de jos, să meargă la locul de întâlnire în locul vostru.

Gideon renunță la atitudinea relaxată și umerii îi cad.

— Mae, spune el în șoaptă. Ce-ai făcut?

O umbră trece peste trăsăturile lui Mae și zâmbetul îi dispare, iar mie mi se strânge inima. Am avut dreptate. Aș vrea să mă simt răzbunată, în schimb mă doare sufletul. Trădarea este cea mai grea lovitură pe care o poți primi.

— Mi-au luat copiii, răspunde ea, cu o voce sugrumată de lacrimi reținute. N-am avut de ales.

Gideon scoate o înjurătură și începe să-și îndese lucrurile înapoi în rucsac.

— Ce știi? De unde au știut să ia copiii?

Mae scutură din cap.

— Nu știu, dar era Mattie la telefon.

Vocea îi tremură.

— I-a luat de la școală. Mi-a spus că trebuie să vă rețin aici până...

— Fir-ar să fie, *fir-ar să fie*.

Gideon își pune lapscreenul în rucsac, apoi se uită la mine. Pare că-și cere scuze din priviri sau cel puțin asta se citește printre toate celelalte emoții amestecate de pe chipul lui.

— Probabil că LRI are oameni infiltrați în poliție.

Capul îmi vâjâie de gânduri și mi-e greu, din cauza oboselii, să înțeleg ce se întâmplă.

— Cei care au interceptat amenințarea înainte... dar cum au depistat că a fost trimisă de-aici?

Gideon scutură din cap, cu o privire disperată.

— Nu *știi*. N-ar fi trebuit să depisteze. Probabil că am făcut eu o greșală, mi-a scăpat ceva.

N-a dormit decât câteva ore de când a plecat să mă salveze pe mine de la LRI — brusc nu știu cum de nu ne-am dat seama de această mișcare greșită. Are maxilarul încleștat și știu că își face griji atât pentru copiii lui Mae, cât și pentru siguranța noastră.

Îmi vine să plâng, să mă arunc pe jos și să renunț. Casa lui Mae este doar ultima dintr-un șir de adăposturi sigure din care LaRoux ne-a izgonit. Dacă oamenii lui au interceptat amenințarea noastră, înseamnă că

nu l-am oprit — nici măcar nu l-am încetinit. El tot va aduce falia la bordul navei *Daedalus*, iar delegații Consiliului vor cădea pradă ființelor șoptitoare care au puterea să le manipuleze mințile, iar universul nostru va deveni ceva de nerecunoscut — vor face tot ce vrea el și nu vom mai avea cum să-i oprim. Toată tensiunea pe care o simțeam deja până să trimitem acea amenințare cu bombă revine în forță și mă copleșește, o povară cu atât mai greu de suportat cu cât începusem să cred că eram liberi.

Cu un efort monumental, rămân în picioare, fără să mă clintesc din loc. *Ia-o ușurel*, îmi spun.

— Cât timp mai avem? o întreb pe Mae, încercând să nu folosesc un ton acuzator.

Faptul e consumat, acuzațiile nu mai au niciun rost.

— Nu știu. Probabil că au localizat mesajul aici... sau ei știu că sunt o cunoscută colaboratoare a...

— Mae, o întrerupe Gideon. Știi unde sunt ținuți ostatici copiii tăi?

Ea dă din cap că nu, se sprijină cu tot corpul de cadrul ușii, apoi se lasă să alunece încet pe jos.

— Doamne, nu pot să cred ce se întâmplă. Nu se poate așa ceva.

Gideon rămâne pe loc, vizibil tulburat, neștiind cum să se împartă între dorința de a o consola pe Mae și dorința de a fugi.

— Gideon, spun eu încet. Trebuie să plecăm. Mae, aruncă niște lucruri pe jos, să pară că te-ai luptat.

Ea își înghite lacrimile, dar se apleacă fără ezitare și răstoarnă măsuța de cafea cu tot cu vaza care se face țandări.

Gideon face un pas, apoi se oprește.

— Ne descurcăm noi, îi spune el lui Mae pe un ton precipitat. Spune-le că ai făcut tot ce-ai putut, că tocmai am plecat. Spune-le...

Ezită și, când mă uit la el, văd că pe chipul lui se citește clar nehotărârea.

Pentru o clipă aproape că-i simt gândurile, de parcă ar fi ale mele. Cu cât Mae le va da mai multe informații despre Gideon celor de la LRI, cu atât va părea mai cooperantă și va avea mai multe șanse să-și recupereze copiii. Dar, cu fiecare informație pe care ea le-o va da, va îndepărta încă un strat de pe anonimatul lui Gideon, lăsându-l mult mai expus și mai vulnerabil. Îmi dau seama de lucrul acesta.

Ezitatea lui durează doar o secundă.

— Spune-le tot ce știi despre mine.

Mae este deja albă la față, dar face ochii și mai mari.

— Tot? Vrei să spui...

Gideon o întrerupe, cu un gest din mână.

— Da, asta vreau să spun. Ori îl batem pe LaRoux, ori nu, și în ambele cazuri...

Înghite în sec.

— În ambele cazuri n-o să mai am nevoie de... identitatea mea online.

Vocea i se înmoaie.

— Cooperează cu ei, Mae, și îți vor elibera copiii.

Nu vrea ca eu să-i știu identitatea online și, cu toate că pe de-o parte mă irită faptul că această femeie ajunge să știe mai multe despre el decât mine, nu-l pot învinui că-și păstrează secretele. La urma urmei, și eu mi le-am păstrat pe-ale mele.

Mae plânge, aruncând pe jos o pernă decorativă de pe canapea ca să dea impresia că aici a avut loc o luptă, cu

mâna însângерată de la un ciob de vază, dar încuviințează din cap. Gideon își pune rucsacul pe umăr, apoi se uită la mine. Îi urmez exemplul și mă îndrept spre ușă.

— Ei știi cine sunt. Au deja portretele noastre din înregistrările de pe diferite camere de supraveghere. Secretul meu nu mai are nicio valoare, poate doar ca monedă de schimb pentru a dovedi că ești cooperantă și pentru a-ți recupera copiii. Spune-le ce vor să știe.

Mae clatină din cap în tăcere, iar Gideon se întoarce și mă ia de braț să plecăm, în timp ce eu pun palma pe senzorul de lângă ușă și aceasta se deschide cu un șuierat. Chiar atunci o aud cum se îneacă de plâns, apoi își drege vocea vrând să spună ceva și amândoi ne oprim.

— Gideon... Alice..., spune ea uitându-se la noi. Îmi pare rău.

Mâna lui Gideon se crispează pe brațul meu.

— Și mie:

Apoi mă împinge să ieșim și, în timp ce râsetele din film răsună în fundal, ușa se închide în spatele nostru.

El rămâne nemișcat, iar eu stau acolo, simțindu-i degetele fierbinți pe brațul meu, neștiind ce să-i spun.

La naiba. Găsesc eu mai târziu cum să scap.

Fac un pas înainte și mă întorc spre Gideon, cuprinzându-l cu brațele de mijloc și trăgându-mă aproape de el.

— Îmi pare rău.

Gideon scoate un mic oftat, apoi se apleacă, lipindu-și fruntea de umărul meu și cuprinzându-mă cu brațele. Port aceleași haine în care m-am îmbrăcat când am fost luată din apartamentul meu și cred că miros oribil, dar brațele lui mă strâng mai tare.

— Eu doar... Mae..., spune el cu glasul înfundat în umărul meu.

Eu respir ușor.

— Îți era ca o rudă, răspund eu. Iar LaRoux a luat-o și pe ea.

Simt degetele lui Gideon făcându-se pumn în spatele meu și strângându-mă de pulover.

Întorc capul, îngropându-mi fața la pieptul lui și-i zic:

— Hai să nu-l lăsăm să ne mai ia nimic altceva.

Un test, atunci.

Îi vom privi. Îi vom urmări prin punctele subțiate, prin imaginile și cuvintele care curg prin lumea noastră și în scurtele momente când putem scăpa din cuștile bărbatului cu ochi albaștri.

În caz că va trebui să decidem dacă vom deveni și noi indivizi, trebuie să înțelegem ce înseamnă să fii om. Trebuie să-i cunoaștem, fiecare atom din ei, fiecare scânteie din ceea ce-i face cine sunt. Trebuie să ne concentrăm doar pe câțiva ale căror vieți conțin durere și bucurie laolaltă. Câțiva care ar putea deveni orice — care ar putea să cadă în întuneric, ură și răzbunare, sau care ar putea folosi acea durere pentru a deveni mai buni.

Vom începe cu fetița cu părul de culoarea piersicii, ai cărei ochi seamănă atât de bine cu ochii celui care ne ține prizonieri. Altădată râdea și ne arăta dragoste.

Gideon

Fugim amândoi pe stradă de simt c-o să-mi sară inima din piept. Parcă am picioare de plumb și mă tot poticnesc cu respirația întretăiată. N-are niciun rost să încercăm să ne furișăm — ne aflăm în suburbiile unde locuiesc familii cu copii, aici străzile nu sunt aglomerate ca să ne putem ascunde în mulțime, nici nu există alei dosnice pe unde să ne strecurăm. Suntem expuși orice-am face. Mereu i-am spus lui Mae că din cauza asta e periculos aici. Ea râdea și zicea că le convine copiilor.

Copiii.

La gândul ăsta, simt că mintea mi-o ia razna și, în timp ce alerg pe trotuar, din supărat devin furios, căutând să mă agăț de ceva mai ușor de suportat decât durerea. Cine ar lua ostatici niște *copii*? Dacă era vorba doar de mine, m-aș fi predat în schimbul lor, dar eu și Sofia suntem singurii care stăm între LaRoux și ororile pe care le-ar produce falia. Mă doare sufletul când mă gândesc că

Mae a rămas în urma noastră absolut singură, simt că mă sufoc, parcă m-ar strânge cineva de gât.

Sofia mă trage de mână când ajungem la o intersecție cu o stradă mai mare și în sfârșit întâlnim câțiva oameni, câteva aeromașini, o șansă de-a ne pierde în mulțime. Ne ținem de mâini cu degetele împletite și, deși știu că ar trebui s-o las să plece, nu găsesc în mine puterea s-o fac. Nu mi-a rămas decât ea.

Doar Sofia și hotărârea care arde în mine, mai fierbinte ca niciodată.

LaRoux e de vină — el mi-a luat casa, mi-a luat-o pe Mae —, dar altceva nu va mai lua de la mine. De la nimeni. *Nu va mai lua nimic.*

Trebuie să coborâm cât mai multe niveluri și cât mai repede cu putință. Trebuie să găsim un loc unde să nu ne caute nimeni, un loc unde să putem dispărea. Un loc uitat de lume.

Sofia mă strânge de mână în timp ce ne îndreptăm amândoi spre cel mai apropiat ascensor; o strâng și eu cu putere, într-un gest în care se amestecă teama și furia, durerea și suferința. Acum suntem amândoi în aceeași barcă, n-am de gând s-o pierd.

Așa că fugim.

Jos.

Mai jos.

Tot mai jos.

Să ne ascundem în beznă.

Băiatul, cel din lumea cenușie, a cărui soră era plină de înflăcărare. Ea și-a făcut alegerile, iar noi îi vedem viitorul, unde vor duce toate căile ei — spre o viață curmată timpuriu. Prea timpuriu pentru ca noi să putem citi, să putem înțelege.

Dar viitorul băiatului este încă incert, întunecat ca norii care înconjoară această planetă. Nu vedem unde va ajunge, ce se va alege de el. Moartea surorii lui îl va schimba pentru totdeauna, va planta semințele răzbunării și iertării adânc în sufletul lui — dar ce va alege el, nu știm.

Îl vom urmări și pe el, pe băiatul cu ochii verzi, pe acest copil al apei, al stufurilor și al nesfârșitului cer cenușiu.

Sofia

Ne ghemuim amândoi după un colector de deșeuri ca să nu ne vedem din stradă, pe o alee la câțiva kilometri de locul unde era locuința lui Gideon. Aici e imposibil să-ți dai seama cât timp a trecut, dar corpul îmi spune că probabil au trecut câteva ore, ceea ce înseamnă că sus începe să se însereze. Gideon mă ține în continuare de mână, dar nici eu n-am încercat să-i dau drumul. În ciuda zgomotelor orașului subteran care se mișcă și respiră în jurul nostru, tăcerea este apăsătoare, fierbinte și neobosită. Închid ochii.

— Trebuie să ne ducem chiar noi acolo, spune Gideon rupând tăcerea după o așteptare interminabilă.

Ridic capul, privindu-i atent profilul pe care cu greu îl disting.

— Unde?

— Pe nava *Daedalus*.

Își mișcă degetele, strângându-le ușor pe ale mele.

— Faptul că am apelat la autorități nu ne-a ajutat cu nimic, doar a înrăutățit situația. Trebuie să-l oprim chiar noi. Să distrugem falia sau s-o dezactivăm cumva, să-l împiedicăm să preia controlul asupra senatorilor din Consiliu.

Toată ființa mea țipă să nu facem fix asta — a pune reflectoarele pe LaRoux înseamnă a pune reflectoarele pe mine, pe Gideon, pe trecutul meu. Și chiar dacă vom câștiga, chiar dacă vom împiedica ce urmează să se întâmple, LaRoux nu va plăti niciodată, nu în adevăratul sens al cuvântului.

Dar va fi acolo, în persoană, la bordul acelei nave...

O parte din mine vrea să-i mărturisesc lui Gideon adevărul, să-i spun că este minunat să-l oprim pe LaRoux să-și pună planul în aplicare, dar eu nu vreau decât să-l fac pe LaRoux să plătească pentru ce i-a făcut tatălui meu. Să-mi plătească mie. Înghit în sec.

— E o navă uriașă. Dacă el ascunde falia de oaspeți, noi cum o vom găsi?

— Mă descurc eu, răspunde Gideon, întorcându-se într-un târziu să se uite la mine cu coada ochiului. Falia folosește o imensă cantitate de energie. În ziua când ne-am întâlnit la sediul LRI, începusem să observ niște ciudate fluctuații de energie. Nu știam că falia era în aceeași încăpere cu noi, dar sunt convins că asta era cauza. Dacă aș reuși să ajung la bordul navei, aș putea s-o depistez după consumul de energie de pe navă. Numai că ei vor avea opt niveluri de securitate... mi-ar fi imposibil să fac în așa fel încât să ne strecurăm înăuntru.

Gândurile îmi zboară deja la contactele mele, selectându-le pe cele care probabil n-au fost compromise încă și la care mai pot apela.

— Pot să rezolv eu să ajungem pe navă, îi șoptesc.

— Soffa, murmură el după o clipă de ezitare. Știu că... nu asta facem noi. Dar nu știu cine altcineva îl poate opri.

Vorbesc prudent, încercând din răspuseri să nu las să simtă înverșunarea din ceea ce vreau să spun.

— Aș vrea ca să... pună cineva capăt aceștei povești. Să-l lichezeze.

Inima îmi bate nebunește în tăcerea ce urmează acestor cuvinte. Mai explicit de-atât nu pot să-i spun lui Gideon care este scopul meu final, nu știu dacă el îmi va fi alături sau mă va acuza că mă gândesc la răzbunare.

Gideon oftează iar și se sprijină cu capul de zidul din cărămidă aparentă al clădirii din spatele nostru.

— Asta n-ar rezolva nimic. Vor fi alți cinci locotenenți de-ai lui care să-i ia locul și să ducă mai departe ce-a început el. Noi compania trebuie s-o oprim, nu omul.

În sfârșit, nu mă mai strânge atât de tare de mână, parcă s-ar pregăti să-mi dea drumul.

Îmi las ochii să se închidă din nou. Mă gândesc la arma rămasă pe podea în apartamentul meu, mă gândesc la chipul tatălui meu, la ochii lui goi, chiar înainte să intre în cazarmă, mă gândesc la Flynn când l-am văzut ultima oară, la băiatul pe care îl știam odată atât de distrus de ce i-a făcut LaRoux lui, și casei noastre. Ce contează compania, dacă omul care stă în spatele ei nu plătește niciodată pentru ce-a făcut?

— Ai dreptate, îi spun cu glas pustiu, încercând să ignor suferința pe care mi-o produce minciuna.

Nu-mi pot permite să renunț. Așa că îl strâng de mână, dându-i impresia că nu vreau ca el să renunțe.

Și cel mai rău este că nu vreau.

Nu putem risca să stăm într-o casă închiriată legal în condițiile în care LRI e hotărâtă să ne caute prin camerele de supraveghere în toate cotloanele sectorului. Dar începe să se facă târziu, amândoi suntem sleiți de puteri și trebuie să găsim un loc unde să dormim. Lui Gideon îi vine în minte un loc unde ne putem ascunde în următoarele câteva zile și jură că e complet în afara rețelei, nu există camere de luat vederi, nici oameni, ceea ce aici, în orașul de jos, ar fi aproape imposibil. Dar el cunoaște acest oraș mai bine decât mine și toate relațiile pe care le-am avut aici sunt de mult pierdute. Nu am de ales decât să am încredere în el.

În timp ce Gideon intră într-un magazin de second-hand ca să cumpere niște păături și câteva provizii, eu mă ocup să pun câteva lucruri în mișcare. Folosind o tabletă palmară preplătită de-a lui, aranjez cu o cunoștință de-a mea să ne facă rost de invitații pentru gala *Daedalus*, și cu alta să ne caute niște haine potrivite pentru eveniment. Până să reapară Gideon, sunt gata să arunc tableta palmară în primul coș de gunoi.

În orașul subteran, ziua e aproape la fel ca noaptea, prea puțin din lumina soarelui ajunge pe străzi, în parcuri și pe bulevardele din straturile mijlocii și superioare, chiar și în zilele cele mai însorite. Venirea nopții este doar o accentuare subtilă a înnegurării, o transformare a luminii din gri murdar în întuneric adevărat.

Însă în orașul subteran, când vine vorba de oameni, străzile prind viață abia când vine noaptea.

Gideon mă conduce pe străzi și alei luminate de felinare de toate felurile și culorile — făcute din hârtie și

materiale textile pentru a putea fi ușor înlocuite atunci când se decolorează din cauza poluării — și strălucitoare ca focul. Numărul vânzătorilor de mâncare s-a triplat, iar mirosurile de usturoi și ulei, de cafea, ienibahar și drojdie de bere umplu aerul și în final acoperă poluarea. Undeva, în depărtare, se aude o muzică și după sonoritatea aspră și puternică îmi dau seama că e un spectacol de stradă. O violă și un erhu se duelează pe fondul unei perechi de cajónuri și pentru o clipă uit de LaRoux, de *Daedalus*, de arma pe care am lăsat-o în apartamentul meu. Pentru o clipă de nebunie, mă gândesc doar la cât de mult aș vrea să las totul baltă și să mă duc să dansez cu Gideon după muzica aceea.

Un camion trece uruind pe stradă și Gideon mă apucă de mână, întorcându-mi atenția spre el.

— Vino, hai să urcăm în el.

— Stai, eu nu...

Dar el nu mai așteaptă, o rupe la fugă fără să-mi dea drumul la mână, așa că sunt nevoită să fug și eu ca să nu fiu târâtă. Camionul nu merge repede — este imposibil să conduci cu viteză pe străzile congestionate ale orașului subteran — așa că, atunci când trece pe lângă noi, Gideon se apucă de bara de lângă ușa de încărcare și mă saltă după el.

Într-o altă zi, i-aș fi reproșat tăios că face pe grozavul sau că se folosește de asta ca să mă cuprindă cu brațul de mijloc, lipindu-ne amândoi de partea din spate a camionului. Într-o altă zi, m-aș fi luptat ca să rămân cu picioarele pe pământ. Dar nu e o altă zi și, imediat ce vom reuși să ajungem la gală, totul se va schimba — dacă pe *Daedalus* voi avea ocazia la care sper. Când voi avea ocazia.

Așa că îl las pe Gideon să mă strângă cu brațul de talie și îmi aplec capul pe spate. Felinarele se succed în viteză pe deasupra, trecând pe lângă noi ca niște meteorizi în întunericul adânc al nopții. Uitasem, în lunile care au trecut de când am schimbat cămăruța mea dintr-un bloc sordid cu un penthouse, cât de frumos poate fi în orașul de jos.

Camionul se oprește la un semafor și Gideon mă strânge de braț înainte să sară din spatele camionului. Mă ține de mână ca să mă ajute să cobor după el, dar îmi dă drumul imediat ce sunt pe picioarele mele.

— Pe-aici.

Arată cu capul spre o stradă laterală extrem de întunecată, unde felinarele lipsesc cu desăvârșire.

Îl las să mă conducă, rămânând în spatele lui suficient de aproape cât să-i disting silueta. Scot din buzunar încă o tabletă palmară din cele pe care mi le-a împrumutat el și o deschid, folosind luminozitatea alb-albastră a ecranului pentru a vedea pe unde calc. Gideon merge câțiva metri mai în față, prin întuneric, apoi se oprește la o ușă baricadată cu scânduri. Mă aștept să bombăne dezamăgit — evident că nu aici trebuia să ajungem, la o clădire închisă și abandonată —, dar el începe să pipăie marginea scândurilor. Nu văd ce găsește, dar după câteva momente întregul panou de scânduri se deschide spre exterior și ușa odată cu el.

— După dumneavoastră.

Face o plecăciune care ar impresiona până și cea mai pretențioasă persoană de la petrecerea aceea de pe *Daedalus* — o plecăciune care aparține celui care a știut ce operă de artă să admire pe peretele din apartamentul Kristinei. Pun acest gând deoparte pentru mai târziu.

— Sper că n-ai de gând să mă omori, nu-l așa? murmur eu, târșâindu-mi picioarele în spațiul de dincolo de ușă.

Pare a fi un spațiu mare, deoarece vocea răsună cu un oarecare ecou; lumina tabletei palmare este prea slabă pentru a dispersa întunericul la mai mult de un metru în fața mea. Gideon nu răspunde, îi aud doar pașii îndepărtându-se și dispărând în liniștea din jur. Chiar înainte de-a începe să mă panichez, crezând că am fost abandonată, în întuneric se aprinde pâlpâind o luminiță. Ceva mai încolo se aprinde un panou cu neon pe care scrie MUZICĂ LIVE, cu litere luminoase, verzi-albastre. Apoi se mai aprinde o lumină, apoi alta, și alta, până devin o cascadă de lumini de vitrine și felinare.

Este o întreagă galerie de magazine și restaurante abandonate. Podeaua este din gresie de piatră lustruită, acoperită de un strat subțire de praf care înceteșează luminile de neon reflectate în ea asemenea luminilor unui șir de case reflectate într-un râu.

Mă întorc și îl văd pe Gideon lângă intrare, închizând ușa unui tablou de siguranțe cum erau odată. Probabil că surpriza se citește pe fața mea, deoarece când se întoarce să se uite la mine, pe chip îi apare un zâmbet îngâmfat.

— Destul de frumos ca să ne adăpostim aici câteva zile? mă tachinează el.

— Ce este aici? întreb eu în șoaptă.

— Cred că altădată a fost un mall, răspunde Gideon, îndepărtându-se de intrare și venind lângă mine. Probabil că a fost închis în urmă cu cel puțin treizeci de ani; o să vezi, nu există pupitre de hipernet, numai neoane și firme digitale retro. Părerea mea este că l-au evacuat cu intenția de a-l demola și de a construi în locul lui clădiri de locuințe, dar dezvoltatorul s-a răzgândit sau compania

a renunțat la proiect, nu știu. Din câte îmi dau seama, a fost complet uitat.

Caut un răspuns, prea uimită de straniețea locului — o întreagă parte a orașului pierdută în timp — pentru a vorbi mai coerent. Vreau să-i spun că e frumos, pentru că este, și trist totodată — singur în strălucirea firmelor sale, așteptând clienți care nu vor veni nicio dată, revărsând lumina pe podeaua de marmură unde singurele urme lăsate în praf sunt ale noastre.

Gideon se îndepărtează, lăsându-și jos rucsacul de pe umăr și sacul cu provizii. Cu una dintre pături șterge puțin praful de pe jos, apoi le întinde pe celelalte una peste alta pentru a face un loc unde să stăm. Mă duc încet spre el, încă fascinată de galerie, dar prea obosită ca să nu mă las pe podea lângă el. În ultimele două zile, n-am dormit decât câteva ore, cât am stat în cămăruța lui Gideon. Iar el și mai puțin.

— Am găsit niște planuri schematice ale navei *Daedalus*, spune el scoțând o tabletă palmară din rucsac și deschizând-o. Sala mașinilor, unde cel mai probabil va fi falia, este cu câteva punți mai jos de locul unde va avea loc gala. Agenții de securitate vor avea grijă să-i împiedice pe oameni să părăsească zonele publice, dar aici intervin eu.

— Va fi chiar atât de ușor să intri în sistemul de securitate al LaRoux Industries? îl întreb ridicând o sprânceană, dar el este atent la ecranul său.

— Am mai făcut-o și înainte, spune el absent, ca și cum asta nu e mare lucru. Dar la gală va fi multă lume, iar eu n-am câteva săptămâni la dispoziție pentru a încerca să mă angajez ca IT-ist.

— Vom merge ca invitați.

El ridică privirea surprins, iar eu îi zâmbesc.

— Nu te speria. Nu e atât de greu să te amesteci în acea mulțime. Câtva timp ne vom comporta frumos, vom bea șampanie, vom dansa și așa mai departe, dar la un moment dat LaRoux și, fără îndoială, fiica lui, de asemenea, vor ieși în față și vor ține niște discursuri.

Gideon strâmbă din gură, încruntându-se ușor.

— Și dacă LaRoux ne cunoaște fețele din capturile de pe camerele de supraveghere? Ne vor recunoaște.

— Vom ieși din sală când el va urca pe scenă. Muzeul propriu-zis va fi încuiat, vom avea destul timp să ajungem în sala mașinilor înainte ca ei să deschidă expozițiile pentru public.

Asta dacă nu reușesc să-l împușc pe LaRoux înainte să ieșim din sala de bal. Îmi dreg vocea.

— Dă-mi voie să-ți explic regulile de etichetă ale acestui tip de eveniment, ca nu cumva să ofensezi accidental jumătate din delegațiile planetare.

În timp ce discutăm despre ce se va întâmpla la petrecere, mă gândesc fără să vreau la Daniela, femeia care m-a învățat aproape tot ce trebuia să știu în primele câteva săptămâni după ce am plecat de pe Avon. Având puțin peste treizeci de ani, ea nu mai trecea drept o adolescentă nevinovată, deci avea nevoie de o complice mai tânără, care s-o ducă în locurile unde nu putea merge singură. Trei luni am fost împreună. Iar când a venit vremea, Dani m-a trădat cu aceeași ușurință cu care mă luase sub aripa ei ocrotitoare, lăsându-mă în seama autorităților atunci când una dintre țintele noastre s-a prins că urmăream să punem mâna pe banii ei.

Mintea mea refuză să formuleze întrebarea care îmi chinuie sufletul. Nu vreau să mă întreb dacă și pentru mine va fi atât de ușor să-l trădez pe Gideon, mai ales

acum, după ce a pierdut-o pe Mae. Pur și simplu va trebui. Vreau să-l opresc pe LaRoux la fel de mult ca și el, dar dacă va fi să alegem între a da în vileag existența fa-
liei pentru a-i doborî compania și a-l distruge pe LaRoux, omul însuși... Gideon a spus clar că el va alege prima variantă. Și asta înseamnă că eu trebuie să fiu dispusă să mă delimitez de el.

Inventăm o poveste de acoperire. Vom fi Jack Rosso și Bianca Reine, un cuplu de proaspăt absolvenți ai școlii din orașul alfa de pe Paradisa, care participă la gala de deschidere ca parte a unui tur de forță al galaxiei înainte de a merge la universitate. Găsesc un designer care vrea să scape de una dintre rochiile colecției din sezonul trecut la preț foarte mic și trimit măsurile lui Gideon unui croitor din orașul de mijloc. Pare să aibă fonduri nelimitate pentru asta — nu că eu n-am propriile mele resurse, dar e clar că el s-a descurcat destul de bine și ar fi putut să-și aleagă o locuință mai frumoasă decât cea pe care tocmai a distrus-o.

În timp ce eu mă ocup de ținutele noastre pentru gală, Gideon mai face o magie cu ajutorul bazei sale de date și reușește să încropească niște cipuri de identitate false pentru amândoi, completate cu proiecțiile holografice ale fețelor noastre, în caz că cineva ni le scoate din tabletele palmare.

Nu-l întreb când m-a scanat cu o cameră 3D. Nu vreau să știu.

Gideon descoperă o poză postată de Mae cu ea și gemenii, cu data acelei zile — e modul ei de a ne informa că i-au fost înapoiți. O parte din apăsarea pe care o simțea se risipește când îi vede împreună, dar eu știu că

pierderea acestui ultim loc sigur unde putea să se adăpostească i-a frânt inima.

Zilele trec una câte una, cu activități frenetice alternate cu perioade lungi și agonizante în care nu putem decât să așteptăm. Am putea să profităm de această ocazie ca să vorbim despre noi, să ne apropiem mai mult, dacă tot suntem legați unul de altul de misiunea pe care ne-am ales-o. Dar nici unul dintre noi nu face acest pas. Păstrăm tăcerea, ne păstrăm secretele și ne ascundem în acest loc suspendat în timp; pare că și noi suntem suspendați în timp.

Încerc să găsesc o cale să plec, măcar pentru câteva ore, dar Gideon nu se dezlipește de mine — are toate motivele să n-o facă. Trebuie să mă întorc cumva în apartamentul meu, doar un minut, cât să-mi recuperez plas-pistolul din dormitorul Kristinei. Am muncit luni de zile pentru a obține această armă extrem de ilegală și este imposibil să obțin alta înainte să ne punem în aplicare planul de a urca la bordul navei *Daedalus*. Și nu vreau ca Gideon să știe de ce vreau să iau un pistol cu noi.

Cu două zile înainte de gală, nu mai rezist și mă dau bătută.

— Va trebui să ies puțin de-aici la un moment dat, îi spun, fără să-mi iau ochii de la ecranul ultimei tablete palmare pe care mi-a dat-o.

Îmi dau seama că se uită la mine — răsuflă sonor când mă privește —, dar eu nu ridic privirea.

— Trebuie să iau hainele noastre și alte câteva lucruri, continui eu pe un ton normal.

— Sigur, răspunde Gideon simplu. Vin și eu. Asta ca să nu dai de vreo belea.

Îmi dreg vocea, ridicând în cele din urmă privirea și constatând că zâmbește.

— Nu vreau să-ți rănesc orgoliul de cavaler, dar pot să mă descurc și singură.

— Așa cum te-ai descurcat în apartamentul tău?

Zâmbetul îi tremură pe buze, iar eu îmi dau seama că regretă ce-a spus.

Aș vrea să mă port cu nonșalanță, ca și cum nu m-a deranjat. Dar instantaneu mă revăd în apartamentul meu, ascunzându-mă în bucătărie de niște bărbați de două ori mai mari decât mine. Înghit în sec și mă mulțumesc să las privirea în jos, astfel încât Gideon să nu vadă că mi-e frică.

— Pot să dispar mai ușor dacă sunt singură.

Cum el nu-mi răspunde, ridic privirea. Încă se uită la mine, deloc deranjat de faptul că l-am surprins privind-mă. Nu-și mută privirea, ci înclină ușor capul într-o parte, ca și cum ar încerca să mă vadă mai bine dintr-un alt unghi. Mă frapează din nou inteligența vie din privirea lui, atât de ușor de trecut cu vederea atunci când afișează figura aceea de ticălos arogant și îngâmfat. Deodată, nu mai sunt atât de sigură că am să-l păcălesc cu scuzele mele pentru a mă lăsa singură. Mai rău decât atât: brusc, sunt absolut sigură că nici nu *vreau*.

— Trebuie să mă întorc în apartamentul meu, zic eu încet, înainte să mă pot opri.

Ochii lui Gideon se închid, rămânând așa o fracțiune de secundă, iar eu îmi dau seama că am avut dreptate. Știa că ascund ceva. Îl las să creadă că m-a prins.

— Sofia, nu se poate.

— De-aia nu ți-am spus, îi răspund cu o voce ascutită. Știu că e periculos. Dar eu am să intru și-am să ies repede,

în mai puțin de un minut. Nu au timp să vină, chiar dacă mă văd pe camerele de supraveghere.

Gideon face o grimasă, uitându-se încruntat în podea.

— Ce este atât de important încât să merite să-ți riști viața?

Arma mea. Cuvintele îmi răsună în minte. *Singura mea cale de scăpare din acest iad. Singura mea șansă, singura armă pe care o pot trece prin filtrul de securitate al lui La-Roux.* Mi se pune un nod în gât și, spre groaza mea, simt că încep să mă înțepie ochii. Încerc să mă stăpânesc, să canalizez această pornire spre altceva — resentimente sau feroare, sau încredere, orice —, dar nu pot. El continuă să mă privească și chiar acum, în acest moment, realizez că nu pot minți.

— Tatăl meu, spun eu cu glas răgușit în cele din urmă, clipind și lăsând să curgă o lacrimă ce-mi rămâne agățată pe obraz. Singura fotografie cu el pe care o am a rămas în acel apartament. Dacă o pierd...

Măinile mi se încleștează pe pătura pe care stau, într-o încercare inutilă de a mă stăpâni.

— Dacă n-o pot recupera, atunci îl pierd cu totul. Pentru totdeauna.

Ăsta e adevarul. *Chiar* vreau să recuperez acel desen, ascuns bine în spatele uneia dintre fotografiile false de pe bufet, aproape la fel de mult ca arma din dormitorul meu. Aproape — dar nu chiar.

Expresia de pe chipul lui Gideon, atât cât văd printre lacrimi, se înmoaie.

— Înțeleg, sincer. Știi și tu asta.

Aruncă o privire spre rucsacul lui și, pentru o fracțiune de secundă, văd tristețea mea reflectată pe chipul

lui. I-am amintit brusc de acea carte pe care a adus-o cu el, singurul lucru pe care l-a luat din vizuina lui, în afară de echipamentele de calculator.

— Dar, Sof, e doar un obiect.

Scutur din cap și asta face să-mi scape încă o lacrimă. Chiar acum, amintirea acelei imagini — un desen pe care mi l-a făcut Mihail, deoarece noi nu am avut un aparat de fotografiat — se estompează. Încerc să-mi amintesc chipul tatălui meu, să-mi imaginez vocea lui, dar frânturile de amintiri zboară care încotro, imposibil de reasamblat. Bătăturile din palma lui, cântecelul pe care îl fluiera în timp ce lucra, hârșăitul cizmelor lui pe ștergătorul de la ușă, când venea acasă — de fiecare dată când îmi revine în minte o amintire, celelalte dispar.

Dar când țin în mâini bucata aceea de hârtie, fragmentele se așază, atrase de liniile de cerneală și grafit ca moliile de felinarele de hârtie care iluminează noaptea orașul de jos.

— Nu este doar un obiect, zic eu în șoaptă.

După un lung moment de ezitare, Gideon oftează.

— Nu. Nu este. Dar... ai grijă, bine?

El ridică o mână, mișcându-se destul de lent cât să mă pot retrage. N-o fac. Îmi șterge bărbia cu vârful degetului, iar lacrima agățată acolo se scurge la atingerea lui.

Clipesc ca să-mi limpezesc vederea și văd că ochii lui căprui, cu marginea verde, îi privesc pe-ai mei.

El tușește ușor și se retrage, regăsindu-și cumpătul și ridicându-se în picioare.

— La urma urmei, dacă te răpește careva și eu trebuie să mă duc singur la gala *Daedalus*, poate mă invită la dans vreo mondenă și-atunci sunt terminat.

Surprinderea mea este de-ajuns ca să mă agăț de ea și să ies din starea mea de întristare.

— Nu știi să dansezi?

Gideon ridică o sprânceană.

— Ți se pare că știu să dansez?

Simt cum un surâs încearcă să-și croiască drum printre urmele de lacrimi care încă îmi răcoresc fața.

— Pot să te învăț eu.

Gideon tace gânditor, fără să-și dezlipească ochii de gura mea. Cred că vede și el surâsul, pentru că zâmbește brusc.

— Păi dacă la gala *Daedalus* se va dansa, atunci aș fi penal de neglijent să merg acolo fără să știu măcar câțiva pași, nu crezi?

— Ei..., zic eu încet. Nu chiar. Dacă te invită cineva la dans, poți să spui doar că nu ai chef să...

— Am spus, mă întrerupe Gideon, subliniind fiecare cuvânt în parte, că ar fi penal să nu învăț să dansez, nu crezi?

Cu ochii strălucind, își ia lapscreenul ca să dea volumul mai tare și să deschidă o aplicație radio pe hipernet.

— Găsește un post cu muzică clasică, îi zic în cele din urmă, tușind ușor și ridicându-mă în picioare. Un vals dacă se poate, acelea sunt ușor de învățat.

Abia după ce-i spun asta, îmi dau seama că poate el nici măcar nu știe ce este un vals — eu n-am știut până s-o întâlnesc pe Dani —, dar el nu ezită nicio clipă. Nu pentru prima oară, mă întreb dacă nu cumva el a mai avut de-a face cu înalta societate. Știu atât de puține despre el, despre trecutul lui și despre ce l-a adus aici, încât aș putea la fel de bine să spun că am în fața mea

un străin. După ce testează câteva locuri diferite pentru a găsi recepția prin satelit și baleiază câteva stații, găsește un vals vioi și vesel. Nu-l știu — nu cunosc prea bine muzica clasică sau orice alt gen de muzică, doar cântecele pline de viață cântate la vioară și bodhran³ de pe Avon.

— OK. Deci cum se procedează?

Gideon ia poziție de drepti, uitându-se la mine și apoi se repede la tableta palmară, ca și cum sursa muzicii care răsună grandios în galerie l-ar putea ajuta mai mult decât mine.

Este emoționat. Îmi vine să râd, numai că nici ritmul inimii mele nu s-a potolit de atâtea zile. Revino-ți, Sofia.

— Vino aici, spun eu, încercând să adopt un ton vioi, profesional.

Nu mă mai pot minți că avem doar o înțelegere și-atât, dar nici nu pot să cedez. Gândurile mele vor să se ducă departe, să privească dincolo de momentul *Daedalus*, dar eu știu că nu există „dincolo de momentul *Daedalus*”. Și dacă mă las să cred că ar putea exista, nu voi mai fi în stare să duc la bun sfârșit ceea ce pun la cale de un an încoace. El urmărește să demaște planurile lui LaRoux, dar eu urmăresc să ajung suficient de aproape de el ca să-l fac să plătească pentru uciderea tatălui meu. Nu-l pot lăsa pe Gideon să devină mai important decât uciderea monstrului care este Roderick LaRoux.

Gideon se uită la mine, așteptând să-l instruiesc. Privindu-l, nu pot să nu mă gândesc că *poate* există viață și după *Daedalus*. De-atâta timp îmi doresc moartea lui LaRoux, încât am uitat să-mi doresc și altceva, dar aici, cu fața lui Gideon aproape de-a mea, această

³ Instrument de percuție tradițional irlandez. (N.trad.)

certitudine rece pare tot mai puțin solidă cu fiecare secundă care trece.

— Sof?

Alung aceste gânduri și adopt un ton calm.

— Ia-mă de mână, uite-așa. Eu pun cealaltă mână pe umărul tău, așa, iar tu o pui pe talia mea.

Mă opresc.

— Am spus pe *talie*, Gideon.

Îmi aruncă o privire cu o sclipire șireată în ea, apoi mută mâna mai sus.

— Probabil că n-am auzit bine.

— Mm-hmm, zic eu păstrând un ton inexpressiv. Acum ascultă ritmul muzicii. Auzi acel un-doi-trei, un-doi-trei? Așa vor merge și pașii noștri...

Învăță repede. Dacă n-aș fi primit deja mai mult decât suficiente dovezi ale agilității lui în timp ce escalada conducte și puțuri de lift, asta m-ar convinge că toate echipamentele de antrenament din ascunzătoarea lui i-au servit la ceva bun. Până la sfârșitul primului vals, a prins deja ideea, iar următoarele melodii sunt o varietate de alte stiluri, care îmi dau ocazia de a explica diferențele dintre câteva dansuri.

Judecând după numărul melodiilor de până acum, după o oră de dans, Gideon a învățat cât de cât. Se mai încheie un cântec și noi ne oprim, gâfâind ușor. A fost o melodie mai antrenantă, iar Gideon a devenit destul de sigur pe el ca să mă rotească, dar numai cu un oarecare succes. Nu e un dansator strălucit, dar e destul de bun. Nu va atrage atenția pe ringul de dans, nici în bine, nici în rău — și noi exact asta urmărim.

Știu că ar trebui să propun să ne oprim pentruastă seară. Știu că ar trebui să propun să ne separăm din nou

păturile și să mergem la culcare fiecare în colțul lui. Și stingem luminile și să lăsăm acest loc să se odihnească din nou în praf și întuneric.

Dar n-o fac.

Următoarea melodie începe cu niște acorduri de pian care se repetă obsedant și eu încremenesc.

Știu acest cântec. Este una dintre puținele piese pe care le recunosc și o știu numai pentru că o înregistrase un prieten de-al tatălui meu cu douăzeci de ani înainte de să mă nasc eu, înainte de interzicerea radiodifuziunii pe Avon. Când am auzit-o prima oară, am început să plâng și prietenul tatălui meu — al cărui nume nu mi-l amintesc, de ce nu pot să mi-l amintesc? — mi-a dat mie înregistrarea și mi-a zis s-o păstrez.

Abia după ce am plecat de pe Avon am aflat cum se cheamă: Valsul Fluturilor în mi minor. A fost compus de un copil minune, o fată în vârstă de paisprezece ani, dintr-o țară de pe Pământ numită Iran, în secolul XXIII. Fata a murit într-un accident de navetă spațială, la scurt timp după ce a terminat de compus piesa. A fost singurul cântec pe care l-a scris. Cumva, acest detaliu tragic și oribil a făcut ca piesa să fie mai frumoasă. Mai tulburătoare. Deși ea a murit de tânără, acest cântec, această părticică din ea, este încă aici. Și răsună prin clădirile pustii ale unei galerii abandonate înainte de-a mă naște eu.

— S-a întâmplat ceva?

Abia când aud vocea lui Gideon, îmi dau seama că m-am oprit din dans.

— Scuze... nu. Te descurci bine, sunt impresionată.

Încerc să-mi alung gândurile și mă las condusă de el într-o rotire lentă. *Fii atentă la pași.*

— Nu-i chiar atât de greu, răspunde Gideon cu voce înceată, ca și cum muzica l-ar afecta și pe el. Cine te-a învățat să dansezi?

Nu răspunde. Inventează ceva. Schimbă subiectul.

Fără să vreau, deschid gura și spun adevărul:

— Tatăl meu.

Gideon își mută mâna pe talia mea și mă atrage puțin mai aproape.

— A murit demult? mă întreabă el cu o voce blândă.

— În urmă cu aproape un an.

— Și de-atunci ești singură?

Mă gândesc la Dani, și la un băiat de pe stația spațială Polaris, care m-a ajutat să obțin primul meu card de identitate fals, mă gândesc la perechea de pe *Starchaser* care m-a lăsat să călătoresc clandestin, ascunsă în cabina lor în drum spre Corint. Înghit în sec.

— Prefer să fiu singură.

— Și eu.

Când ridic ochii, privirea lui Gideon o așteaptă pe-a mea.

— E mai ușor așa. Fără complicații.

Nu mai încercă întoarceri și piruete. Palma lui pe spatele meu se simte caldă și abia atunci îmi dau seama că, dacă mâna lui e pe spatele meu și nu pe talia mea, înseamnă că în ultima oră ne-am apropiat, răsuflare cu răsuflare, unul de celălalt.

— Nu se amestecă nimeni în planurile tale, răspund eu cu o voce abia perceptibilă.

Pașii lui încetinesc, la fel și ai mei, până ne oprim într-un spot de lumină reflectat de firma luminoasă a unei librării din spatele nostru.

— Nu rănești pe nimeni dacă se amestecă.

— Nu te rănește nimeni.

El lasă mâna în jos odată cu a mea — nu ne mai prefacem că dansăm. Degetele lui se strâng și, deși știu ce urmează, nu mă pot trage de acolo. Luminile neonului i se reflectă în ochi în toate culorile, culori de care nici n-am știut că există când eram pe Avon. Văd cum i se mișcă gâtulejul în lumină în timp ce înghite.

— Gideon, șoptesc eu, incapabilă să vorbesc mai tare de-atât. Nu-i o idee bună.

— Știu.

Privirea lui nu se clintește de pe fața mea, scanându-mi trăsăturile, zăbovind în ochii mei, pe buzele mele.

— Las-o să fie o idee proastă peste câteva momente.

Când înclină capul spre mine, îi simt buzele moi, atingându-le pe ale mele o dată, apoi încă o dată, puțin mai lung, venind puțin mai aproape. Apoi se îndepărtează ușor, lăsându-mi șansa să mă retrag.

Asta ar trebui să fac. Sau să mă joc cu el. Ar trebui să pun punct acum, înainte de a merge mai departe, sau ar trebui să profit de acest moment și să-mi asigur loialitatea lui, alungând orice urmă de neîncredere. Ar trebui să fac un milion de alte lucruri, dar fac singurul lucru pe care nu trebuie să-l fac, singurul lucru pe care îl vreau.

Mă apropii mai mult și înclin capul pe spate, reîntâlnindu-i gura și ridicându-mă pe vârful picioarelor ca să-l pot săruta mai bine. Mâna lui se încordează pe spatele meu și mă trage spre el, lipindu-se de mine cu trupul lui cald, buzele noastre se deschid, eu îl cuprind cu brațele de după gât, el geme ușor lipit de gura mea și simt cum mi se aprinde tot corpul în timp ce în fundal

Valsul fluturilor cântă despre dorință, despre visare, despre lucruri pierdute mult prea curând.

Poate că există și altceva în afară de uciderea lui La-Roux. Poate... *poate*...

Brusc, muzica se întrerupe, lăsându-ne în tăcere. Mă smulg surprinsă din brațele lui, uitându-mă la tableta palmară care acum s-a oprit și caută semnalul. Respir prea repede, prea tare — îmi aud respirația răsunând în liniștea din jur. Îmi simt buzele fierbinți, umflate, iar privirea mea se întoarce spre Gideon ca atrasă de un magnet.

El mă privește, arătând la fel de răvășit ca și mine. Are ochii ușor aprinși, părul ciufulit într-o parte, acolo unde mi-am trecut degetele prin el. Înghite greu, iar când vorbește, vocea îi tremură puțin.

— Ai dreptate, îngaimă el, uitându-se la mine. A fost o idee foarte proastă.

În lumea cenușie, bărbatul cu ochi albaștri a găsit un mod de a ne separa de universul nostru. Nu-i mai putem simți pe ceilalți, nici în această lume, nici într-a noastră. Cândva eram infiniți. Acum suntem trei.

Senzația de gol este dureroasă și singura mângâiere vine în scurtele străfulgerări pe care le vedem când străpungem pentru o secundă închisoarea bărbatului cu ochi albaștri. Încercăm să-l urmărim pe băiatul cu ochi verzi, încercăm să ne amintim planul nostru, dar acum am rămas atât de puțini.

Suntem singuri. Iar singurătatea înseamnă o nebunie care te distruge treptat. Ceilalți doi își lasă agonia să scape printre gratiile închisorii din jurul nostru, înnebunindu-i pe oamenii din această lume.

Dar noi... eu... îmi aduc aminte de ocean, și de fetița care m-a numit prieten.

Îmi amintesc visele.

Gideon

Parcă s-a produs un fel de scurtcircuit în creierul meu, îmi simt sângele pulsând în tâmples și nu vreau decât să mă apropiu din nou de ea și să las la o parte nevoia de a vorbi, cel puțin pentru alte câteva minute. De-atâtea zile îmi doream cu ardoare să fac exact ceea ce tocmai am făcut, și acum nu vreau decât s-o sărut din nou.

Dar, cu toate că ochii ei sunt întunecați cum probabil sunt și-ai mei, mă strânge de mână și mi-o îndepărtează de pe talia ei, iar eu nu pot decât s-o las. Tușește ușor.

— Nu prea ai ținut ritmul ultima dată, dar cred că vom face față destul de bine pe ringul de dans, dacă va trebui.

— Pe...

Aproape că am uitat ce este un ring de dans, dar clatin din cap pentru că știu că asta trebuie să fac și, puțin câte puțin, încep să-mi adun gândurile mele și să le pun din nou în ordine.

— Ai dreptate. Înseamnă că nu mai exersăm?

Îmi zâmbește în colțul gurii în replică la tachinarea mea, dar știu că și ea e la fel de tulburată de ardoarea acelui sărut. Așa că, atunci când se dă înapoi, mă duc să iau tableta palmară și s-o opresc înainte să înceapă din nou muzica — amândoi avem nevoie de puțin răgaz pentru a ne reveni.

— Un pic de odihnă? sugerează ea.

— S-a făcut târziu, consimt eu, lăsând jos tableta după ce aproape că o scap din mână, și mă așez în culcușul nostru făcut din pături, cu spatele lipit de perete.

Ea vine să se așeze lângă mine, luându-și tableta pe care a tot folosit-o astăzi și începe să-și verifice mesajele primite de la contactele ei. Făcându-se ocupată.

Sunt hiperconștient de prezența ei, de faptul că genunchiul ei aproape că-l atinge pe-al meu. Numai puțin dacă întind mâna și-aș putea s-o ating, simt cum aerul se electrizează efectiv între noi, dar mă abțin. Trebuie să fiu mai rezervat — pentru că, dacă nu pun o oarecare distanță între noi, nu voi reuși să gândesc corect.

— Știi ce? Așteaptă-mă aici doar două minute. Mă duc să-ți aduc ceva care o să eclipseze de tot mâncarea fițoasă pe care o mănânci tu în orașul de sus.

Nu-mi permit să mișun prea mult pe-aici, unde există camere de supraveghere la fiecare colț de stradă, dar știu că intrarea în alee este un punct orb — este unul dintre motivele pentru care am ales-o. Așa că ies în stradă având grijă să țin capul plecat, iar bannerul roșu-aprins pe care îl caut este cu doar două standuri mai încolo. Partea din față a magazinului, pe unde se vinde mâncarea la pachet, nu-i mai mare decât un cort, un acoperiș de pânză întins

între cele două clădiri vecine, cu bucătăria ascunsă în fundul clădirii din spatele ei.

Doamna Phan are cel mai bun potol pan-asiatic din sectorul ăsta, care depășește cu ani-lumină porcăriile pretențioase servite în restaurantele de patru stele din orașul de sus, cu prețuri de sute de galactici. Sofia merită o pauză de la batoanele mele proteice și pachetele cu gel. *Ce vrei să faci, omule? Să-i duci un cadou ca s-o cucerești?*

Alung vocea din capul meu și o salut cu un semn din cap pe doamna Phan, care vinde chiar ea la teighea. Au și un meniu aici, dar localnicii cer pur și simplu orice se gătește; întotdeauna este bun. Ridic două degete ca să-i arăt câte porții vreau să comand și ea se îndepărtează grăbită să dea instrucțiuni neinteligibile personalului din bucătărie. Doi tipi stau la o masă într-un colț, uitându-se adânc unul în ochii celuilalt, și o femeie de lângă celălalt perete rezolvă un puzzle logic pe tableta palmară, dar nici unul dintre ei nu se uită la mine.

Doamna Phan pune pe teighea două cutii cu fideluțe aburinde, două sticle cu bere preparată în casă de soțul ei și două perechi de bețișoare de unică folosință. Îmi ia banii și am plecat în mai puțin de două minute. Succes.

Ochii Sofiei se luminează când mă întorc și efectiv aruncă tableta, întinzând mâinile după fideluțe.

— Miroase *incredibil*, șoptește ea, cu un aer aproape evlavios, dar zâmbește și îl zâmbesc și eu.

Fără să mai zicem nimic, deschidem amândoi cutiile cu mâncare și desfacem capacele sticlelor de bere, stârbind nori de abur în timp ce amestecăm cu bețișoarele prin fideluțe. Iau prima gură și sosul picant mă arde la limbă. Este perfect. Lângă mine, Sofia gustă din mâncare

și face ochii mari, iar manierele ei perfecte se evaporă când spune cu gura plină:

— O, *Doamne*.

— E bună, nu-i așa?

Suntem în siguranță cât timp mâncăm și preț de câteva minute tăcem amândoi — fără calcule, fără preocupări, ne bucurăm doar de o masă bună. Încă ne revenim după acel sărut. Eu încerc să nu mă uit pieziș în timp ce ea linge sosul de pe capetele bețișoarelor.

— Nu te-a văzut nimeni? întreabă ea într-un târziu.

— Sunt sigur, răspund eu cu gura plină. Țsta e un loc sigur. Nu intră nimeni neinvitat.

— Și casa mea era un loc sigur, îmi amintește Sofia pe un ton sec. La fel și a ta.

Și a lui Mae.

Zilele astea am avut timp să mă gândesc la ce-a făcut. N-am îndrăznit s-o contactez — dacă a făcut ce i-am spus și l-a vândut pe Valet pentru a-și recupera copiii, înseamnă că vor monitoriza pas cu pas tot ce face și n-o vor scăpa din ochi. Nu există nicio modalitate sigură de a o contacta, pentru niciunul dintre noi. Și ea știe asta, și de aceea a postat fotografia cu ea, Liv și Mattie ca imagine a profilului ei public, sunt sigur. Nu mă așteptam însă să-mi fie dor să vorbesc cu Mae. De ani de zile, n-a trecut o zi fără să văd ce face și simt o durere în care se amestecă singurătatea și mâhnirea că ea a renunțat la mine. Dar, într-adevăr, nu pot s-o învinuiesc. N-o învinuiesc.

Îi învinuiesc pe cei care s-au folosit de copiii ei ca s-o amenințe.

Aceasta este răzbunarea mea, deși nu știu în fața cui mă justific când stau treaz noaptea, certându-mă cu un

adversar imaginar. Remarcând în tăcere faptul că asta — amenințarea unor copii nevinovați — este doar ultimul argument dintr-o listă lungă de motive care susțin justetea cauzei mele și eu nu fac decât ceea ce trebuie pentru a demasca LaRoux Industries. Nu o dată am stat și m-am gândit, încercând să găsesc o urmă de compasiune pentru femeia pe care o hăituiesc prin toată galaxia sau măcar să-mi înfrânez satisfacția pe care o simțeam când era nevoită să renunțe la o altă identitate falsă și să fugă iar ca disperata. Dar adevărul este că mă hrănesc din frica ei. Îmi imaginez, doar puțin, că este frica lui LaRoux. Că el este cel pe care îl hăituiesc. Și, la urma urmei, marele comandant Towers s-a expus de bunăvoie atunci când a ales să privească în altă parte, acoperindu-l pe el.

— Cred, sper că locul ăsta este mai sigur decât au fost casele noastre, spun eu în cele din urmă, revenind la conversația dintre noi. Și stai liniștită că îți apăr eu spatele, Sofia, îți promit.

— Știu, spune ea încet, aproape gânditoare. Nu pot să-ți spun cât timp a trecut de când mi-a spus cineva asta și eu am crezut. N-am mai avut pe nimeni în care să pot avea încredere.

Îmi vine să las mâncarea deoparte și să mă întorc din nou spre ea. Aleg totuși să-i răspund.

— Mă ai pe mine acum, murmur eu.

Ea găsește cartea de vizită a restaurantului de la care am cumpărat fideluțele, o scoate din partea laterală a cutiei. Cu un aer absent, o trece printre degete, plimbând-o înainte și înapoi, aproape prea repede ca s-o urmăresc, trecând-o dintr-o mână în alta. Apoi ridică o mână ca să-și dea părul după ureche și cartea îi dispare pur și simplu din palmă. Râde când vede ce expresie am.

Amie Kaufman și Meagan Spooner

— Amintește-mi să nu mă pun cu tine la jocurile de noroc, îi spun înclinând capul și încercând să-mi dau seama dacă nu cumva a ascuns-o în păr. Aș pierde și cămașa de pe mine.

— Dezavantajul fiind? mă întreabă ea aruncându-mi un zâmbet.

— Aș prefera să ți-o pierzi tu pe-a ta.

Cunosc fete care ar fi roșit, s-ar fi uitat urât la mine sau chiar s-ar fi ridicat și ar fi plecat. Dar Sofia râde din nou, sprijinindu-și bărbia în mână.

— Prestidigitația pare ceva complicat, dar e vorba doar de exercițiu. Oricine poate. Adevăratul truc este să-i citești pe *oameni*, să-ți dai seama ce vor face în continuare. Nu-i vorba doar despre a-i convinge să facă ceea ce vrei tu. E vorba despre a-i face să creadă că a fost ideea lor, în primul rând. În asta constă adevărata abilitate.

— Îi spune ea tipului care a invitat-o în ascunzătoarea lui și i-a dezvăluit toate secretele lui, remarc eu pe un ton sec. Sunt aproape sigur că a fost ideea mea, nu?

— Desigur, răspunde ea serioasă.

Nu i-am arătat toate secretele mele, desigur, nici pe departe, dar faptul că ea a pătruns totuși în vizuina mea o face specială. Asta a fost regula mea de aur, eu am încălcat-o și uite unde am ajuns. Cu toate astea, nu mă pot abține să mă apropii de unul dintre acele secrete pe care nu i le-am spus.

— Te-ai potrivi cu Valetul, mă aventurez eu și, bineînțeles, zâmbetul îi dispare.

— El mă sperie.

Cartea reapare în palma ei și ea o privește lung, ca și cum mărturisirea ar costa-o.

— Cineva care îți poate afla toate secretele, chiar și atunci când încerci să ștergi orice urmă. E ca și cum cineva ți-ar citi gândurile. Cele mai intime amintiri.

Are o expresie încordată în timp ce vorbește, plăcerea relaxată a dansului și a mesei, și chiar sărutul nostru fiind umbrite de acea precauție obosită de care niciodată nu se debarasează în totalitate.

— Nimeni nu poate vedea totul, spun eu cu blândețe.

Nu mă pot abține: întind mâna și-i dau părul după ureche, apăsând două degete pe tâmpla ei.

— Unele lucruri nu le lași niciodată să iasă de-aici.

— Dar el aproape că reușește, răspunde ea, apucând din nou bețișoarele și luând din porția de fideluțe.

— Sofia, pot să te întreb ceva?

Tonul meu o face să devină atentă și mă privește cu precauție. Încearcă să mascheze cu un zâmbet, dar nu este zâmbetul care trebuie. Două gropițe, nu una.

— Nu-ți dau ce-a rămas din mâncarea mea, dacă asta vrei să știi.

Insist, deși știu că n-o să-mi placă răspunsul.

— Voiam doar să... ce zici tu despre Valet... Dacă mi-ai spune ce-a făcut de te-a speriat atât de tare, poate aș putea să te ajut.

Ea nu ridică ochii din cutia cu mâncare.

— N-ai de ce să-ți faci griji.

— Dar îmi fac.

— Gideon, ai lucrat pentru el, spune ea pe un ton mai moale. Nu vreau să te pun într-o poziție în care trebuie să alegi între mine și ce îți cere el să faci.

— Te-aș alege pe tine, mă grăbesc eu să răspund și-mi vine să-mi mușc limba. *Revino-ți, Gideon.* N-am să te pun

în pericol, îți promit. Te rog, văd că ai încredere în mine ca să ajungem pe *Daedalus*. Ai încredere în mine și în privința asta.

— N-are de-a face cu încrederea, răspunde ea, aplecându-se deasupra castronului ei. Dacă nu dai cuiva o armă, n-o poate folosi niciodată împotriva ta.

O ușoară iritare răzbate brusc din vocea ei și ea înghite.

— Este suficient să spun că mi-a făcut viața un iad și nu știu de ce. Nu vreau să știu de ce.

Simt că mă sufoc auzind ce spune. Mi-au trebuit *ani* ca să clădesc renumele Valetului, să-mi câștig reputația de cel mai bun de pe Corint — cel mai bun de oriunde. În timpul meu liber, fac lucrurile pentru care nu voi ajunge în rai. O urmăresc pe Antje Towers și caut o modalitate de a da în vileag crimele lui LaRoux de pe Avon și Verona. Dar în restul timpului, Valetul este cel mai bun hacker pe care banii îl pot cumpăra și totuși o mare parte din munca lui o face gratis. Practic, sunt un fel de Robin Hood. Am lăsat în urmă anii plini de furie de la început, când mi-am dat seama că fratele meu ar fi îngrozit să vadă ce am devenit. M-am schimbat, în cea mai mare parte.

Și acum cineva, undeva, deturneză acea reputație la care am muncit din greu ca s-o construiesc, și o folosește pentru a-i face rău fetei de lângă mine. Fata asta la care țin mult, mult mai mult decât ar trebui. Mult mai mult decât ar fi prudent pentru oricare dintre noi.

— N-o să mă folosească drept armă, spun eu calm. Nimeni nu mă poate forța să fac asta.

Ea scutură din cap.

— Știu că lucrează pentru familia LaRoux sau a lucrat la un moment dat. Iar prietenul dușmanului meu este și

dușmanul meu. Ar putea să se folosească de tine împotriva mea dacă ar vrea.

— El nu e...

Mă străduiesc să-mi păstrez calmul, reprimându-mi frustrarea care tinde să răzbată în tonul meu. Este imposibil să discut în contradictoriu despre mine, la persoana a treia.

— N-am văzut nimic care să arate că are vreo legătură cu LaRoux Industries. Nu cred că îi agreează mai mult decât îi agreeam noi.

— Te înșeli, spune ea pe un ton moale, dar sigur. Odată, am încercat să dau de urma lui. Bani aruncați pe fereastră, desigur. E prea deștept ca să fie descoperit. Dar am ajuns până la o planetă mai nouă din sistemul Sulafat și o mică proprietate cu două nume pe contract: Tarver Merendsen și Lilac LaRoux.

Ce-ai făcut? Fără îndoială că a găsit pe cineva *bun* care a făcut treaba asta. Probabil că nu e momentul acum să aflu cine este această persoană și s-o scot din circuit, dar o adăug pe lista lucrurilor de făcut după ce îl oprim pe LaRoux.

— Asta nu înseamnă că lucra pentru LaRoux Industries, nu crezi? Poate că îi spiona.

— Nu s-ar fi zis, spune ea cu un aer obosit, închizând ochii. Ce contează?

— Contează, pentru că tu nu ești doar aliatul meu, și știu că te pricepi destul de bine să mă citești ca să știi lucrul ăsta.

Asta o face să deschidă din nou ochii, iar eu insist.

— Spune-mi de ce îți făcea rău și eu te pot proteja.

Ea ia sticla de bere și bea îndelung, după care o așază pe podea cu un gest prea apăsător.

— Nu știu de ce. Dar promite-mi că nu-i vei spune unde sunt. Promite-mi, Gideon. Încă ține strâns sticlă de bere. Nu știu ce anume i s-a întâmplat, dar se vede că e îngrozit-o.

Cum aș putea să-i răspund? Dacă recunosc cine sunt ea va fugi. Dacă promit, mint. Nu pot decât să clatin din cap. Și când o fac, ceva din interiorul ei se detensionează.

— Mă vânează, șoptește ea. De aproape un an de zile mă urmărește. A trebuit să învăț cum să-mi dau seama când se apropie. Alarmer, declanșatoare digitale, chestii de genul ăsta. El are stegulețe pe conturile mele, înregistrări ale călătoriilor mele. De fiecare dată când cred că sunt în siguranță, de fiecare dată când cred că l-am pierdut, apare. Îi ia doar câteva săptămâni, o lună sau cel mult două, până să mă găsească. Aici, pe Corint, am reușit să rămân cel mai mult în același loc. Dar mă va găsi până la urmă. Numai că n-am ajuns niciodată atât de aproape de LaRoux și dacă Valetul mă găsește înainte ca eu să pot să...

Strânge din buze și nu termină ce are de spus.

Eu mă simt de parcă am căzut zece etaje. Cunosc aceste șmecherii — Dumnezeu, eu am inventat majoritatea metodelor prin care hackeri ca mine urmăresc diverse persoane în ziua de azi — dar *niciodată* nu le-aș folosi pentru a-i face rău uneia ca Sofia, un om nevinovat. Numai că cineva se folosește de arsenalul meu, cel pe care îl păstrez pentru oameni ca LaRoux, Towers și alții care le tolerează crimele — și îl folosește pentru a teroriza oameni. Nu pot decât să repet cuvintele ei ca un idiot.

— Te vânează?

Ea clatină din cap.

Mă întind să-i acopăr mâna cu mâna mea.

— Eu îți promit că, oricine te urmărește, acum ești în siguranță. Cunossc acest joc.

— Oricine? repetă ea încruntându-se. E vorba de Valet, Gideon. Sunt convinsă. Trei hackeri mi-au confirmat asta, fiecare în parte. Își semnează opera, narcisistul de el. Ca un artist.

Apoi, cu un mic zâmbet strâmb, deloc amuzant, adaugă:

— Sau un criminal în serie.

Am să aflu cine mă copiază și am să fac în așa fel, încât o după-amiază cu un criminal în serie să pară o petrecere de copii.

— Vom face în așa fel încât să fii în siguranță, îi spun eu încet. Îți promit. Ai încredere în mine în privința asta.

Vreau doar ca ea să rămână cu mine, iar eu pot rezolva problema. Poate că, după ce se vor termina toate astea, nu voi mai avea nevoie de Valet. Dar înainte de a-l lăsa să dispară, îl voi găsi pe cel care i-a făcut rău și îi voi produce și mai mult rău.

Sofia scoate un mic oftat de ușurare, întorcându-și mâna cu palma în sus și împletindu-și degetele cu ale mele. Puțin mai stăpână pe ea de data asta.

— A trecut foarte, foarte mult timp de când nu eram singură, șoptește ea și, când mă uit, privirile ni se întâlnesc. Mi-a fost dor de acel sentiment.

Privirea ei îmi pătrunde direct în inimă. *Și mie mi-a fost dor.* Și mai e ceva la fata asta — atât de puternică, atât de vulnerabilă, atât de hotărâtă în a-și urmări scopul, dar atât de singură — care contracarează toate intențiile mele cele mai bune.

Continuă să mă privească în timp ce-mi așez mâncarea deoparte, apoi o iau și pe-a ei și o pun deoparte. Înghite când mă aplec să-mi lipesc fruntea de-a ei,

cuprinzând-o cu mâna de după gât, atingându-i cu vârful degetelor pielea dezgolită.

Tot ce există între noi — cei pe care îl iubim și care au murit, felul cum ne-am luat de mână când am fugit după trădarea lui Mae, cursa nebună de la sediul companiei LaRoux, șoferul de taxi care striga după noi, urcușul chinuitor prin puțul liftului, acel vals perfect — toate acele momente se învolutează în capul meu și fuzionează într-o singură clipă de instinct pur.

Toate lucrurile pe care ar trebui să le spun — *Eu sunt Valetul, nu știi cine sunt aliații mei, eu sunt îndrăgostit de tine* — trec pe planul doi.

Ea respiră întretăiat, iar mie mi se taie respirația, apoi ne îmbrățișăm ridicându-ne în genunchi, astfel încât ea își încolăcește brațele în jurul gâtului meu, iar eu mă aplec să o sărut și să mă pierd în ea.

Câteva ore mai târziu, Sofia tresare și murmură în somn și atunci mă trezesc. Culcușul nostru este luminat doar de strălucirea slabă a ecranului meu din apropiere și mă ridic cu grijă într-un cot să văd cât este ceasul. Mai sunt câteva ore până dimineată.

Când mă uit din nou la ea, văd că s-a chircit de tot, cu fruntea încruntată, un vis făcând-o să împingă cu o mână de parcă ar vrea să se apere. În ultimele zile am tot văzut-o așa, dar mă surprinde din nou. *Chiar și în somn se simte amenințată.*

Ridic cu grijă pătura și o trag peste ea ca s-o acopăr. De cele mai multe ori e de-ajuns ca să se liniștească și funcționează și de data asta.

— O să arăți ca un semn de întrebare când o să te trezești, murmur eu, iar ea se destinde puțin, respirând

mai liniștită. Un mic și surprinzător de frumos semn de...
Parcă sunt un idiot. Vorbesc singur.

Mai și zâmbesc. Tot ca un idiot. Trebuie să-mi revin înainte să se trezească și să mă vadă așa.

Mă trag în jos ca să mă întind din nou lângă ea, să las pielea ei caldă s-o încălzească pe-a mea, și atunci îl văd.

Brațul ei întins și dezgolit, acolo unde altădată pielea era întotdeauna perfectă, acum e mânjit cu un fond de ten de sub care se vede puțin! dintr-un desen. O fi un tatuaj? Sau ... ia stai! Este un *cod genetic*. M-am uitat să văd dacă are așa ceva pe braț în prima seară în apartamentul Kristinei, când am ajuns la concluzia că Sofia trebuie să fie de pe Avon. Atunci nu l-am văzut, iar acum îmi dau seama de ce. A reușit să-l ascundă foarte bine. N-am mai văzut unul la cineva până acum — sunt folosite în coloniile care nu au încă statut planetar și țin locul unui act de identitate guvernamental propriu-zis. Majoritatea oamenilor de pe aceste planete nu au bani pentru a călători în locuri unde să-i întâlnesc. Niciunde, de fapt. Există o piață neagră în plină expansiune pentru vânzarea secvențelor de mărci genetice către cetățeni cu drepturi depline care vor să desfășoare acțiuni ilicite — eu însumi am făcut rost de vreo șase. Sunt genul de ID-uri pe care oameni ca Towers le folosesc atunci când încearcă să-și piardă urma. Dar acesta este chiar al ei — tatuat pe pielea ei.

Trag ecranul aproape ca să pot vedea mai bine la lumina lui slabă și, fără să mă gândesc, șterg ușor cu degetul pata de machiaj. Simt o furnicătură la ceafă care îmi spune că n-ar trebui să fac asta, dar nu rezist șansei de a afla ceva despre fata care mi-a dat viața peste cap. Poate chiar șansa de a afla cine este — de a afla de ce-ar

urmări-o cineva, folosindu-se de numele meu. Lumea digitală este a mea, nu a ei.

Dacă înțeleg de cine trebuie s-o apăr, știu că este o luptă pe care o pot câștiga.

O repet în sinea mea, de parcă m-ar ajuta să cred că este singurul motiv pentru care fac asta.

Tatuajul este în formă de spirală, însă fondul de ten acoperă răsucirea liniilor negre. Numărul scris de-a lungul curbei lor devine vizibil treptat, pe măsură ce trag cu degetul mare de-a lungul ei. În momentul când apar cifrele, mi se oprește respirația și mi se strânge inima în piept.

Am mai văzut acest număr.

Oh, nu.

Mă răsucesc cu fața în jos, sprijinit pe coate, și deschid lapscreenul de-a binelea. Caut în subprogramul Towers și îl găsesc acolo. Misteriosul meu număr de identitate. Orfanul de război care a părăsit Avonul — persoana a cărei identitate a fost folosită de către comandantul Towers ca să poată evada. Cea care nu se poate — era exclus — să existe. Cea pe care eu...

Îmi revine în minte vocea Sofiei. Mă vânează. De aproape un an de zile este pe urmele mele... *De fiecare dată când cred că sunt în siguranță, de fiecare dată când cred că am scăpat, hop și el.*

Hop și eu.

Măinile îmi tremură. Câteva apăsări de taste aduc povestea ei la viață, fișiere și imagini umplându-mi ecranul. Aș fi putut să-mi dau seama în tot acest timp. Aș fi putut să caut și s-o găsesc acolo, o fată adevărată. Dar eu am fost atât de arogant, atât de convins că Towers merită să sufere, atât de convins că sunt destul de inteligent pentru

a găsi secretele murdare ale lui LaRoux — atât de hotărât s-o fac cu orice preț.

Cu *orice* preț. Ca și când niciun preț nu era prea mare.

De fiecare dată când mi-o imaginam pe Towers fugind, căutând cu disperare un loc sigur, de fiecare dată când zâmbeam satisfăcut în întuneric după ce o goneam dintr-o altă ascunzătoare și o aduceam la disperare... era de fapt fata asta care doarme alături de mine, cu buzele încă arcuite într-un zâmbet vag. Era fata asta de care sunt îndrăgostit nebunește. Fugea speriată, cu viața transformată într-un calvar de umbra Valetului care o urmărea, din motive pe care ea nu putea să le înțeleagă. Probabil că, în tot acest timp, Towers a stat liniștită la ferma ei, nu a fost niciodată conspiratorul LaRoux pe care mi l-am imaginat, iar Sofia a fost sacrificată în locul ei. În tot acest timp, eu am fost monstrul ei, iar ea a alergat direct în brațele mele.

Nu pot spune cu exactitate care a fost momentul când am devenit monstru și nu știu cum am reușit să mă orbesc în halul ăsta. LaRoux l-a ucis pe fratele meu și el m-a împins pe un drum despre care îmi spuneam că este nobil. Că era just să-i rănesc pe cei care meritau, câtă vreme în rest eram un băiat bun. Că era în regulă să fiu hăitașul, câtă vreme vânăm doar prada care merita.

Cum s-o conving pe Sofia că eu n-o vânăm *pe ea*, că niciodată n-am vrut să-i fac rău? O să mă creadă când o să-i spun că s-a temut degeaba?

Mă va ierta?

Cum aș putea să-i spun?

Dau ecranul deoparte, lăsându-mă încet lângă ea în timp ce un fior de teamă mă trece pe șira spinării. Deocamdată nu o pot trezi. Nu înainte să știu ce să-i spun. Nu

Înainte să știu cum să-i spun. Am să găsesc cuvintele care s-o facă să înțeleagă că n-am vrut să-i fac rău, că n-am vrut s-o sperii. Am să-i dovedesc că am urmărit-o doar pentru că eu căutam ceva care ar putea lovi în LaRoux Industries, nu în ea. Vânam o femeie care credeam că merită, care deținea secrete — numai că, dacă Antje Towers nu a folosit niciodată ID-ul Sofiei ca să fugă, atunci a făcut ceea ce a promis în tot acest timp. A așteptat să fie demobilizată și a plecat să-și trăiască viața în liniște și pace, departe de tehnologie. Departe de lumea în care există LaRoux... și oameni ca mine.

Întins lângă Sofia în întuneric, rumeg în minte explicații, plănuiesc discursuri, caut cele mai potrivite cuvinte de început care s-o facă să stea să mă asculte. Trebuie să mă asculte — chiar dacă nu mă va ierta niciodată, ea trebuie să creadă că Valetul n-o va mai urmări de-aici înainte. Trebuie să știe că, cel puțin din partea mea, n-are de ce să se teamă. Gândurile îmi aleargă în cercuri tot mai strânse până cad într-un somn agitat.

Când mă trezesc, păturile de lângă mine sunt reci, iar Sofia a dispărut. Mă scol repede, cu inima bătând accelerat în timp ce mă ridic în genunchi și mă uit în jur după ea.

Ea stă în picioare, îmbrăcată și cu lapscreenul meu în mână.

Am uitat să-l închid înainte să adorm.

Palidă ca o stafie în lumina lui, îl ține atârând dintr-o mână, așa încât văd dosarul pe care l-am găsit folosindu-mă de codul ei genetic. Îi văd fotografia de identificare, adevărata ei fotografie de identitate. Îi văd

dosarul cu fișiere despre tatăl ei; cazier, fișă medicală, fișă de angajare. Autopsie.

Mi se strânge inima, mintea mi se blochează. Trebuie să găsesc o scuză, să-i spun adevărul, să zic *ceva*. Dar pur și simplu încremenesc.

Apoi ea lasă privirea în pământ, iar eu văd ce se află la picioarele ei. Cartea mea. Un exemplar vechi și neprețuit din *Alice în Țara Minunilor*. Talismanul meu norocos, suvenirul meu din viața pe care o duceam odată. Cartea e deschisă, iar pe ea, bomboana pe colivă. O carte de joc din pachetul de modă veche pe care îl foloseam eu și fratele meu.

Inima începe să-mi bubuiască în piept. Gura mi s-a uscat.

Este valetul de inimă roșie.

— N-a fost decât un joc?

Mă așteptam la răceală și dezamăgire, însă Sofia are o voce clară, aprinsă de frică și trădare. În acest moment, este exclus ca ea să joace teatru.

— A fost ceva adevărat?

Gândurile mi s-au împotmolit, torentul de lucruri pe care ar trebui să le spun acumulându-se ca apa în spatele unui baraj.

— Sofia..., bâigui eu.

Astea fiind zise, ea lasă lapscreenul din mână și se îndepărtează spre ușă.

Aș vrea să mă duc s-o opresc, să o fac să rămână, să o fac să mă asculte. Măcar dacă-aș putea s-o fac să mă asculte. Dar n-o pot opri cu forța. Nu mă pot duce după ea, după toate astea. Nu se mai poate.

— Te rog, așteaptă, bâigui eu. Te rog, lasă-mă să...

Amie Kaufman și Meagan Spooner

Ea se oprește în pragul ușii cât să arunce o privire înapoi spre mine și îmi spune pe un ton apăsător:

— Dacă mă mai cauți iar, te omor. Ai înțeles?

Rămas în îngenunchi, mă uit la ea, incapabil să mai scot un cuvânt.

Apoi pleacă.

Cuvintele lor zboară prin lumea noastră ca undele, iar noi învățăm să le captăm și să urmărim mesajele pe care și le trimit unii altora. Scrisorile despre victimele războaielor lor sunt cel mai ușor de urmărit, conducându-ne la durere și furie, emoții atât de puternice, încât noi putem să ne agățăm de ele și să experimentăm puțin mai mult lumea lor, intensitatea sentimentelor lor fiind tangibilă prin pereții invizibili care despart universul nostru de al lor.

Nu e nimic neobișnuit la cea care ne conduce spre o căsuță mică înconjurată de flori. Nu există niciun motiv pentru care să zăbovim, nimic care să ne facă să ne oprim. Suferința acestor oameni nu diferă de nici o alta pe care noi am gustat-o.

Și totuși constatăm că putem rămâne, atrași în interior, purtați pe câmpii până sus pe vârful dealurilor, până la un copac în ale cărui crengi stă cuibărit un băiețel care strânge la piept un carnetel. Își păstrează cuvintele scrise pe hârtie pentru ca noi să nu le putem citi prin hipernetul lor, dar o clipă le simțim în sufletul lui.

Apoi poezia se estompează, iar noi rămânem să așteptăm următorul val de cuvinte care să ne poarte mai aproape de înțelegere.

Sofia

Mergi mai departe.

Cuvintele îmi răsună mereu în minte, acoperind alte gânduri, în ritmul pașilor mei. Zgomotele amestecate ce provin de la vânzătorii ambulanți și de la trafic se pierd în fundal, într-un murmur monoton și pulsativ, acoperit de țiuitul din urechile mele. Aș vrea să fug, să pun cât mai multă distanță între mine și Valetul de inimă roșie, dar fuga mea ar atrage prea mult atenția. Nu mă pot uita peste umăr, nu mă pot furișa. Trebuie să merg ca și cum aș fi de pe-aici. Șterpelesc o pălărie de la un chioșc, o pereche de ochelari cu lentile închise la culoare de la altul, ca să-mi ascund fața de camerele video cu recunoaștere facială pe care LRI le-ar putea monitoriza. Trebuie să arăt ca și cum n-aș avea nicio grijă pe lumea asta. Dacă n-ar fi aceste cuvinte care îmi trec prin minte în ritm constant și sacadat ca un staccato de tobe, nu cred că aș putea.

În primul rând trebuie să ajung la fostul meu apartament înaintea lui. Să iau arma, să iau poza tatălui meu. Dacă nu le iau acum, altădată nu mai pot risca. Nu pot să gândesc dincolo de ziua de azi, la *Daedalus* — nu mai există niciun *Daedalus*, nu împreună cu Gideon —, dar trebuie să-mi iau lucrurile. E tot ce știu. Și după aceea, în districtul de sud, la tipul care îmi face rost de ID-uri false, ca să-mi iau un nume nou, un cip de identitate nou. Gideon — Valetul — o cunoaște pe Alexis. Și o știe pe Bianca Reine — Regina Albă. Dumnezeu, el *mi-a dat* numele acela. Sunt o idioată.

Și, lucrul cel mai rău, el o știe pe Sofia.

L-am lăsat să mă sărute. L-am lăsat să mă atingă. L-am lăsat... mă ustură ochii în spatele ochelarilor cu lentile negre și peliculă protectoare. M-am lăsat *singură* să cred că poate, totuși, nu eram singură, că poate nu mai trebuia să *rămân* singură. Că poate viața mea n-avea să mai fie doar ură, durere și răzbunare. În consecință, m-am lăsat să alerg direct în brațele celui care a transformat ultimul an din viața mea într-un coșmar. Un amestec de durere, amărăciune și ură mă străbate prin tot corpul, făcându-mă să mă cutremur, făcându-mă să-mi doresc să găsesc un duș, un duș *adevărat*, cu apă, așa cum nu se găsește aici, jos, și să stau acolo ore întregi, zile, ca să spăl fiecare celulă a pielii mele de care s-a atins Valetul de inimă roșie.

Nici când ajung la ascensorul ce duce spre celelalte niveluri ale orașului pielea mea nu încetează să se înfioare. Smogul începe să se estompeze, să facă loc luminii soarelui, clarității, iar eu nici nu observ. Rămân în picioare, amintindu-mi cât de ușor m-a găsit Valetul

când am fost reținută de oamenii lui LaRoux. Mă dor plămânii — nu, inima mă doare.

Mergi mai departe.

Mintea mea nu captează decât niște instantanee din minutele și orele care urmează. Știu că trebuie să mă concentrez, știu că nu am voie să cedez. Nu încă. Însă singurele fragmente care nu-mi dispar din minte sunt cele care dor, cele care străbat ceața tot mai deasă a panicii. Unghiile mele prinzând cărămida care se scoate din alee, acolo unde păstrez mănușa de urgență, cheia de la apartamentul Kristinei. Picioarele mele dureroase și grele, când mă furișez pe lângă portar în fosta mea clădire, în timp ce el stă cu capul întors în altă parte. Măinile mele tremurând atât de tare, încât aproape că nu reușesc să folosesc mănușa codificată pentru a urca cu liftul la penthouse. Ochii mei înceteșându-se și înțepându-mă în timp ce mă precipit în dormitor în căutarea armei, rugându-mă ca gealații lui LaRoux să nu se fi întors după ea. Inima mea ridicându-mi-se în gât atunci când o găsesc ascunsă sub pilota pe care am tras-o de pe pat în timpul luptei. Tăietura de-a lungul degetului meu arătător când sparg geamul fotografiei înrămate care ascunde desenul cu tatăl meu. Senzația de greață din stomac când răscolesc prin caseta de bijuterii a Kristinei și iau șiragurile de diamante și perle de care nu m-am atins niciodată în cele trei luni cât am locuit aici. Junghiul din inimă când să aștept ca liftul să coboare, teama mea crescând cu fiecare secundă că, atunci când ușile se vor deschide, dincolo mă va aștepta fața lui Gideon.

De data asta, când ies din nou în holul clădirii, nu mă mai sinchisesc să mă uit la portar. Oricum nu mă mai

Întorc aici. Nu mai are nicio importanță dacă arăt ca un om terminat.

Simt lumina soarelui ca pe niște cuțite atunci când ușile batante mă scot înapoi în stradă. Încă mă ustură ochii, iar în momentul în care pornesc pe trotuar și mă ciocnesc de un cuplu, aceștia îmi aruncă o privire și se îndepărtează în grabă. Mă uit spre ușile din sticlă de la intrare și văd niște ochi înroșiți, o dungă de un roșu-aprins acolo unde probabil m-am frecat cu mâna însângerată pe față, un păr răvășit. Trebuie să cobor de la nivelul superior — deocamdată aici fac notă discordantă. Îmi pun din nou pălăria furată pe cap, frecându-mi mâna de cămașă.

O iau pe unde am venit ca să ajung la ascensor, dar mă răzgândesc și mă îndrept spre cel din direcția opusă. E mai departe, dar e prea riscant să-l folosesc tot pe cel dinainte, cel pe care l-am luat cu Gideon. Prea târziu îmi amintesc de tableta palmară pe care mi-a dat-o el și pe care încă o am în buzunar. *Fir-ar să fie, fir-ar să fie.* Până și eu pot să dau de urma cuiva cu ajutorul unui dispozitiv cu GPS de genul ăsta. Nu gândesc. Trebuie să gândesc.

Un curier așteaptă semnalul de trecere la capătul trotuarului și se uită prin tableta lui în timp ce electrobicicleta bâzâie sub el. Mă străduiesc să-mi stăpânesc tremurul mâinilor suficient de mult cât să-i strecur telefonul de unică folosință în buzunarul lateral al genții atârnată pe umăr.

Gideon — Valetul — n-are decât să-l urmărească prin tot orașul în timp ce eu fug. În timp ce eu dispar.

Când căldura și smogul sub-orașului mă învăluie din nou, mă simt ca în brațele reconfortante ale unui prieten care mă primește acasă. Dintr-odată, îmi amintesc de ce m-am ascuns aici în primele aproape două luni după

venirea mea pe Corint. Nu doar din cauza lipsei fondurilor. Aici, chiar dacă am sânge pe față și se citește panica în mișcările mele, nimeni nu mă privește cu insistență.

Probabil că sus a început să se întunece, pentru că aici, jos, se aprind felinarele. E din ce în ce mai greu să merg mai departe. Trebuie să găsesc un loc unde să mă opresc.

Nu pot închiria o cameră fără să-mi accesez conturile pe care el probabil le urmărește — dacă folosesc bijuteriile furate ca să cumpăr bunăvoința cuiva aș stârni suspiciuni într-un loc respectabil și m-aș expune periculos în rest. Aici există o mulțime de cămine și adăposturi gratuite care nu cer verificarea identității sau scanarea retinei pentru acces, dar Gideon va căuta acolo. El știe că sunt prea inteligentă ca să folosesc cipul de identitate al lui Alexis sau al Biancăi și va presupune că voi merge într-un loc unde pot fi anonimă.

Așa că mă îndrept spre una dintre stațiile monitorizate de poliție. Ar fi o nebunie să mergi într-un loc unde identitatea tuturor rezidenților și a locatarilor intră imediat în sistemul informatic guvernamental, care este și mai ușor de accesat de către un hacker priceput decât sistemele din căminele aflate în proprietate privată.

În mod normal, m-aș învăța pe-aici până aș găsi o țință potrivită care să mă strecoare înăuntru, cineva suficient de disperat ca să fie păcălit de niște ochi mari și un zâmbet, dar nu-mi amintesc cum se face, cum să-i evaluez pe oameni. Siluetele care trec pe lângă mine sunt străine, expresiile de pe chipurile lor fiind scrise într-o limbă pe care nu mai știu s-o citesc. Așa că ocolesc prin spate și aștept până se deschide ușa de la ieșirea de incendiu. O față cu capul ras și cercei de un galben-fluorescent iese să

fumeze un joint, având grijă să țină gheata cu platformă în ușa ca să nu se închidă și să rămână încuiată pe-afară.

Las totul baltă și îi pun un șir de perle în mână.

— Trebuie să intru, îi spun cu vocea răgușită. În liniște.

Ea se uită la perle, apoi la mine. Nu știe dacă sunt veritabile. Mă aștept în orice clipă să-mi spună să mă duc dracului și să-mi trântască ușa în nas.

Dar ea linge capătul jointului ca să-l stingă și îl vâă cu tot cu perle în sânul cămașii, apoi deschide ușa cu piciorul. Nu spune nimic, deși nu-și ia ochii de la mine când trec pe lângă ea. Când mă uit peste umăr, ea a și luat-o din loc, cu umerii aplecați, pe jumătate alergând pe alee și dispărând în mulțime.

Înăuntru e la fel de întunecat ca în aleea de-afară. În cameră sunt înșiruite paturi supraetajate cu cadre din oțel și saltele neacoperite. Câteva capete se ridică în momentul când intru, dar nimeni nu spune nimic, chiar dacă cineva poate a observat că nu sunt fata care a plecat. De aceea am ales un astfel de loc. Jumătate dintre acești oameni sunt infractori eliberați condiționat, iar cealaltă jumătate vor deveni în câțiva ani. Lor nu le pasă lângă cine dorm. La controalele care se fac la fiecare jumătate de oră nu se verifica identitatea ocupanților, atâta timp cât numărul de persoane din camere se potrivește cu numărul de persoane care au fost înregistrate.

Găsesc un pat jos, într-un colț, pe care au rămas câteva ambalaje de ciocolată. Evit pata mare din partea de jos a saltelei, neidentificabilă în lumina slabă din încăpere, și mă lipesc cu spatele de perete, bine ascunsă în întuneric.

Încerc să-mi conving corpul să se oprească din tremurat. Îmi spun că acum sunt în siguranță. Că el nu mă

poate găsi. Că stând în afara câmpului vizual al ochiului de securitate din centrul plafonului, nici măcar o scanare riguroasă pentru recunoaștere facială prin toate camerele de supraveghere din tot districtul nu m-ar putea găsi. Dar acum, când m-am oprit, nu teama e cea care mă face să tremur.

Cu ochii în lacrimi, încerc să ignor mirosurile, zgomotul, salteaua aspră și izul de mucegai ce se degajă din țesătură.

Aici, în partea de jos a orașului, nimănui nu-i pasă dacă începi să plângi. Jumătate dintre oamenii din această cameră suferă de alienare într-o formă sau alta, iar restul știu să-și vadă de treaba lor. Nu vii aici ca să cauți alinare. Vii aici ca să dispari.

Mizeria ar trebui să mă facă să-mi fie dor de apartamentul meu. Ar trebui să-mi imaginez cocteilurile pe care le poate prepara InteliChelnerul, să-mi amintesc senzația plăcută pe care mi-o dădeau așternurile moi ale Kristinei, să închid ochii și să văd stelele false răsărind la ferestre.

Dar singurul lucru la care mă gândesc, singurul lucru pe care îl aud în timp ce îmi înăbuș plânsul cu brațele, este Valsul fluturilor care răsună mereu în mintea mea.

Când vine dimineața, ochii mi s-au uscat. Somnul, deși adunat în secvențe de câteva minute fiecare, m-a ajutat să-mi revin. Nu văd în furtuna de noaptea trecută decât un atac de panică și atâta tot. N-am mai avut de câteva luni, însă în săptămânile de după moartea tatălui meu mă lăsau zdruncinată și pustiită. Dar chiar și așa, zdruncinată și pustiită, pot să merg mai departe.

Trebuie să ajung la bordul navei *Daedalus* în seara asta. Nu s-a schimbat nimic din cauza trădării lui Gideon,

cu excepția faptului că acum nu mai am nimic de pierdut, nimic care să-mi stârnească vreo urmă de vinovăție. Chiar dacă el decide să meargă singur la gala *Daedalus* pentru a dezactiva falia fără mine, nu contează. Nu falia mă interesează pe mine. Gideon va fi cu ochii în patru, fără îndoială, va aștepta să vadă dacă apar, dar nu-mi pasă că va ști unde voi fi. A dovedit că nu contează unde mă duc sau cine devin — el mă va găsi mereu. Indiferent că lucrează pentru LaRoux Industries sau că are propriile sale motive bolnave ca să mă vâneze prin toată galaxia, nu contează. Nu contează nici dacă mă găsește pe *Daedalus*, pentru că până atunci eu îmi voi îndeplini misiunea pentru care m-am pregătit de când am fugit de pe naveta-orfelinat care m-a luat de-acasă.

În seara asta voi fi în aceeași încăpere cu omul care l-a ucis pe tatăl meu.

Și dacă Valetul mă va găsi pe *Daedalus*, n-are decât. Nimic din ce mi-ar putea face nu poate fi mai rău decât să-l văd pe tatăl meu murind. N-are decât să mă ia. N-are decât să mă omoare dacă ăsta este scopul său final. Oricum voi fi moartă până la sfârșitul serii într-un fel sau altul. Dacă voi fi prinsă, LaRoux Industries va avea grijă să șteargă în liniște existența mea din această lume. Iar dacă voi reuși, dacă voi prinde ocazia, oricum mă vor omorî agenții de securitate.

Pentru că în seara asta am să-l împușc pe Roderick LaRoux.

În lumea cenușie este atât de ușor să găsești disperare și furie. Durerea lor arde atât de intens, încât uneori eclipsează orice altceva. Dar sunt și momente ca niște rare scăpărări de lumină în întuneric, când bucuria strălucește atât de tare, încât nu se poate să n-o vedem.

În lumea cenușie există o fetiță pe care tatăl ei o învață să danseze. Ea greșeste pașii, dar tot râde; la fel și el, iar noi simțim o clipă cum inima lui se umple de bucurie când îi vede zâmbetul cu gropițe în obraji.

Apoi muzica se oprește, la fel și luminile, și întunericul se așterne peste lumea cenușie așa cum se întâmplă adesea când mașinăria lor se defectează. Peste tot simțim înălțându-se piroanele arzătoare ale fricii și furiei, dar fetița simte în inima ei numai încântare în timp ce tatăl o duce în brațe la culcare. Ne agățăm de lumina aceea micuță în timp ce întunericul înghite totul în jur.

Gideon

Sunt un idiot.

Dar asta nu mă ajută cu nimic. Sunt mai prost decât toate țintele pe care le-am piratat vreodată ca să mă amuz, am un IQ sub limita de jos și habar n-am nici ce trebuie să fac mai departe. Stau și mă uit neputincios cum tot ce-am planificat și tot ce-am vrut se duce de râpă fără ca eu să mai pot face ceva.

Ea mi-a spus mereu să nu am încredere în nimeni. Parcă o și aud.

Dacă nu-i dai cuiva o armă, nu va putea niciodată s-o folosească împotriva ta.

Dar eu am făcut asta și mai mult decât atât. Ea știe cum arăt, știe cum mă cheamă. Știe că eu sunt Valetul. Am făcut prostie după prostie.

Dar niciuna dintre ele n-a depășit marea tâmpenie pe care am făcut-o. Această onoare nu revine momentului când am uitat să închid ecranul pentru ca ea să nu-și

vadă acolo propriul dosar când se trezea. Nu revine momentelor când am ignorat semnalele care ar fi trebuit să-mi spună că persoana urmărită de mine nu era Towers.

Medalia de aur o merită momentul când am îngenucheat acolo ca un idiot rămas fără grai, în timp ce această fată de care m-am îndrăgostit a ieșit din viața mea. Ar fi trebuit să spun ceva, *orice*, nu să stau să mă uit.

Nu am nicio justificare pentru ce-am făcut, nicio scuză pentru ceea ce am devenit din cauza obsesiei mele, dar ar fi trebuit să încerc. Ar fi trebuit să-mi cer iertare. Ar fi trebuit s-o implor.

I-am depistat tableta palmară după ce-a plecat și i-am văzut pictograma deplasându-se pe ecran spre nivelurile de sus, îndreptându-se spre fostul ei apartament. Am urmărit-o până când, la un moment dat, a început să se miște prea repede, apoi camerele de supraveghere mi-au arătat că scăpase de tabletă, plasându-i-o unui curier. Puțin după aceea, pur și simplu a dispărut.

Dacă n-o găsesc în seara asta, atunci nu știu dacă o voi mai găsi vreodată. Nu fără s-o urmăresc — și, după câte a suferit din cauza mea, n-aș mai putea s-o trădez astfel nici măcar pentru a avea șansa de a-mi cere scuze în fața ei. Nu-mi rămâne decât să mă rog ca ea să fie acolo unde cred că va fi și sunt dispus să mă expun riscului de a fi prins de poliție — sunt dispus să risc să fiu prins de însuși LaRoux — numai ca să am șansa s-o mai văd o dată.

Pentru că știu ce-i datorez. Și chiar dacă am s-o pierd pentru totdeauna, vreau să mă achit de acea datorie.

Aștept la docul de îmbarcare pe navetă, îmbrăcat într-un frac cum poartă toți băieții. Aș fi putut hrăni zece

familiei timp de o lună la cât m-a costat, dar acum nu e momentul să mă calicesc și să stârnesc suspiciuni. La cât câștigă Valetul din contracte de piratare de elită, soldul meu de credit poate să suporte. Dacă îmi iese chestia asta, voi ajuta mai mult de zece familii demascând compania LaRoux Industries.

Și o voi ajuta pe Sofia.

Știu că îmi concentrez atenția asupra jachetei care îmi restrânge mișcările și asupra pantofilor care n-au o aderență corespunzătoare pentru că nu vreau să mă gândesc la faptul că ea nu a apărut încă. *Trebuie să vină.* Nu doar pentru că asta este singura și cea mai bună șansă de a găsi dovada mârșăviilor lui LaRoux, nu doar pentru că nu cred că voi reuși să intru fără ea, ci pentru că... ea *trebuie să vină.*

Cuvintele îmi ocupă mintea, repetându-se în capul meu ca niște bătaii de tobe, într-un ritm rapid și necontenit: *Te rog, Sofia. Te rog, Sofia. Te rog, Sofia.*

Mi se taie respirația de fiecare dată când se deschide portiera vreunei mașini, trimițându-mi mici puseuri de adrenalină prin tot corpul, dându-mi fiori pe șira spinării de fiecare dată când zăresc o altă rochie, o umbră a celei dinăuntru. Apoi vine dezamăgirea, de fiecare dată când apare o nouă figură și nu este ea.

Te rog, Sofia. Te rog, Sofia.

Atunci când coboară dintr-un automobil negru și lucios, sosind printre ultimii, inima începe să-mi tresalte de bucurie, apoi aproape că-mi stă în loc când văd cum este îmbrăcată. Sfinte Sisoe, Gropiță. Poartă o rochie lungă și mulată de culoarea lavandei, căptușită pe interiorul fustei cu lumini electrice, care se văd strălucind printr-o despicătură lungă, până sus pe coapsă, de fiecare

dată când se mișcă. Are un decolteu adânc, cu straturi de franjuri care amintesc de rochiile la modă în anii 1920 pe vechiul Pământ. Rochia ei aruncă reflexe de culoarea ametistului pe trotuar atunci când merge și poartă niște tocuri înalte care ar face să pălească și un fotomodel de pe marile podiumuri ale modei. Cred că e aproape la fel de înaltă ca mine în sandalele acelea.

Are și niște fibre optice țesute prin părul care este tot blond-platinat — nu încearcă să se ascundă. Ori n-a crezut că voi veni, ori știa că voi veni și nu-i pasă. Nu sunt sigur care dintre ele. Luminile se văd dintre buclele ei și aruncă umbre peste pielea ei fără cusur. Ține în mână o poșetă din care scoate invitația în timp ce își așteaptă rândul la intrare. Mi s-a uscat de tot gura și nici măcar nu mă pot preface că este din cauza emoțiilor. Arată incredibil.

Aproape la fel de bine cum arăta când stătea tolănită în cuibul nostru din galeria comercială, cu părul ciufulit, cu pachetul de gel proteic în mână, oferindu-mi zâmbetul cu o singură gropiță care mie îmi place atât de mult — zâmbetul adevărat.

Nu cred că n-o să-mi dea biletul dacă mă vede și în niciun caz n-am s-o las să intre singură acolo câtă vreme pot s-o ajut. Chiar dacă are vreun plan de a localiza falia și a o dezactiva fără mine, va fi mai sigur pentru ea s-o ajut și eu. Și indiferent ce s-a petrecut între noi, încercarea lui LaRoux de a prelua guvernul este mai presus de noi — nu ne putem permite să eșuăm în seara asta.

Nu sunt niciodată agitat când am o treabă de făcut, dar de data asta este altceva și inima începe să-mi bată cu putere în timp ce mă îndrept spre ea. Ar putea să mă strige, ar putea să-mi spună pe nume în fața tuturor. Ar putea să mă acuze că o urmăresc sau că o hărțuiesc și să

asmută agenții de pază pe mine. Ar putea să-mi întoarcă spatele și să înfrunte pericolul de una singură.

Rămân în urma ei ca să nu mă vadă până în ultimul moment. Când cei de la securitate încep să scaneze invitația cuplului din fața ei, trec ușurel înaintea ei și o cuprind cu brațul de talie, ca și cum am forma un cuplu. Ea rămâne perfect nemișcată, apoi întoarce capul cu grijă, ca să vadă cine și-a permis această libertate. Chipul ei abia dacă tresare, dar eu îi văd sclipirea de frică din ochi. În minutul următor se controlează și mâna ei vine să se odihnească peste mâna mea care o ține de talie.

— Am crezut că n-o să vii, spune ea pe un ton liniștit și prietenos, deși tocmai mi-a înfipt unghiile în tendonul de la încheietura mâinii, făcând să mă săgeteze o durere în tot brațul și lăsându-mă fără cuvinte.

Individul de la intrare se înclină politicos și întinde mâna spre invitația Sofiei.

— Jack Rosso și Bianca Reine, spune ea dulce, iar el ne poartă înăuntru.

A avut o sursă bună, deoarece invitația este acceptată fără probleme după verificare. Răsuflu ușurat.

Cât privește naveta, este cu totul altceva. N-am mai văzut un asemenea lux de ani de zile. Peste tot lumini ambientale, covoare groase de culoare roșie și fotolii capitonate în locul scaunelor dintr-o navetă obișnuită. Chiar și centurile de siguranță sunt moderne, căptușite cu catifea și brodate în ton cu perdelele de la hublouri. Este o mostră de decadență victoriană, marca LaRoux Industries — deși moda din exterior a trecut la un nou sezon, în seara asta am fost teleportați înapoi în timp, în lumea navei *Icarus*. Sofia alege două fotolii aflate mai în spate, evitând în continuare să se uite în ochii mei și, în

timp ce ne punem centurile, un tânăr în haine elegante, de majordom, se apropie pe culoar cu o tavă de argint plină cu pahare de șampanie. Îl ușurez de două — o dau dracului de abținere, nu cred că voi rezista fără puțin ajutor — și golesc unul din câteva înghițituri. Sofia refuză paharul pe care i-l întind, scuturând din cap.

— Ascultă, murmur eu, încercând să nu strâng prea tare în mână paharul rămas. Chiar vreau s-o fac să mă asculte.

Am repetat cuvintele în gând — știu că n-are rost să apelez la ceea ce ea a simțit, poate, pentru mine. Trebuie să fac apel la voința ei de fier, la acea parte din ea care de un an încoace a făcut-o să meargă mai departe.

— Tot ai nevoie de ceva. Și eu la fel. Du-mă acolo și îmi voi ține promisiunea. Iar după aceea, dacă așa îmi vei cere, n-am să mă mai apropii de tine niciodată.

Ea privește tăcută prin hublou la mulțimea din depărtare, care se împuținează până ce la bord urcă ultimii invitați la gală și nu mai are la ce să se uite. Abia când se închid ușile și zumzetul ușor al motoarelor se transformă într-un vuiet surd, îmi răspunde și ea.

— Am spus că te omor dacă mă mai cauți.

Înghit în sec, uitându-mă la profilul ei.

— Știu.

— Dar ești aici.

— Trebuie să-l oprim pe LaRoux.

Și chiar dacă recunosc numai față de mine, poate mai important este s-o apăr pe ea. Îi datorez asta. Și vreau asta și pentru ea.

Naveta trepidează ușor și se ridică de la sol, prinzând repede viteză. Aproape că nici nu se simte, dar Sofia își lasă poșeta în poală și se ține de brațele fotoliului,

sprîjinindu-și capul de tetieră și închizând ochii. Când vorbește din nou, cuvintele ei sunt scurte și tăioase:

— După ce ne întoarcem pe Corint, ai să pleci și ai să mă lăși în pace. N-ai să mă mai cauți. Nici măcar n-ai să mai introduci numele meu în programele tale de căutare.

Parcă mi-a răscolit măruntaiele, dar mă forțez să clatin din cap. Apoi, dându-mi seama că ea n-are cum să mă vadă cu ochii închiși:

— Înțeleg. Și până când ne întoarcem pe Corint?

— Hai să facem ceea ce am venit să facem. Dacă te las să umbli de capul tău, fără mine, o să te dai de gol și pe urmă vor afla cu cine ai venit.

Nu-mi pasă că acceptă de nevoie. Mi-e de-ajuns. Vreau s-o ajut. Vreau s-o protejez. Vreau să răscumpăr tot răul pe care i l-am făcut de un an încoace — și vreau ca LaRoux să răspundă pentru ceea ce a făcut. Sper că nu trebuie să aleg între cele două.

Sofia încă se ține de fotoliu de parcă naveta ar putea să cadă din cer dacă ea nu se concentrează personal s-o mențină în aer și brusc îmi dau seama că are frică de zbor. Presupun că pe Avon nu a călătorit prea des cu o navetă. Caut ceva care să-i distragă atenția și o întreb pe un ton scăzut:

— Spune-mi care e programul pentru seara asta. Știm când e momentul să acționăm?

Astăzi trebuia să punem la punct ultimele detalii. Astăzi trebuia să fim împreună.

Ea expiră încet ca să se liniștească și îmi răspunde în șoaptă, cu privirea ațintită înainte. Nu lasă să se vadă dacă s-a prins că o întreb asta doar ca să-i distrag atenția de la zbor.

— Nivelul de securitate este foarte ridicat. LaRoux însuși va fi acolo, împreună cu fiica lui și soldatul acela cu care urmează să se mărite.

Biata și chinuita mea inimă începe din nou să bată cu putere. Este în regulă. Deși Lilac și Merendsen îl cunosc pe Valet, ei nu l-au văzut cum arată. Și chiar dacă Lilac ar putea să mă recunoască, a trecut atâta timp, încât mă îndoiesc că și-ar aminti de mine.

— Toată familia? zic eu încercând să păstrez un ton relaxat. Toți într-un singur loc, e mare lucru. N-am crezut că soldatul a ieșit în public.

Sofia dă ochii peste cap.

— Nu e chiar un erou, așa cum a fost prezentat în toate videoștirile, murmură ea. O parte dintre medaliile cu care a fost decorat sunt pentru așa-zise victorii împotriva Avonului, împotriva poporului meu. S-a întors acolo chiar înainte de Transmisiune, după ce... tatăl meu... Și a fugit imediat ce situația s-a înrăutățit.

Simt un gust de amarăciune. La urma urmei, el a plecat imediat după ce le-a transmis lui Jubilee Chase și Flynn Cormac informația pe care am găsit-o eu. Normal că Sofia vede asta ca pe un abandon.

— Cred că mass-media a înțeles greșit tot felul de lucruri, spun eu doar ca să umplu tăcerea dintre noi. Ce părere ai despre securitate? Bănuiesc că vor avea o mulțime de oameni acolo.

— Va fi o echipă diferită de cele pe care...

Sofia se oprește o clipă. Presupun că faptul că răpitori i-au invadat casa nu mai este cel mai rău lucru care i s-a întâmplat în ultimele două săptămâni.

— ... le-am întâlnit noi. Ar trebui să fim în siguranță, asta dacă nu cumva te vede cineva intrând în computerele lor.

Îmi pipăi buzunarul unde mi-am ascuns cea mai subțire versiune a echipamentului meu pe care am reușit s-o pun la punct.

— Cu puțin noroc, nu va dura mai mult de câteva minute după ce găsim falia.

Poate că ar trebui să mă prefac că durează mai mult, ca să am o scuză pentru a vorbi și a-mi susține cauza în fața ei.

Naveta iese din atmosferă și zborul devine lin, zgomotul motoarelor scade, iar mâna Sofiei care se ține strâns de brațul fotoliului se relaxează. Prin hubloul de lângă ea, stelele apar din norul negru de poluare care învăluie Corintul.

— Seara va începe cu aperitive, spune ea încet, pe un ton profesional. Socializare, dans. Mai târziu, se va deschide sectorul muzeal. Problema este că ei oferă tururi private ale expoziției în prima jumătate a petrecerii, iar traseul nostru spre sala motoarelor trece chiar prin expoziție, deci timpul nostru e limitat. Trebuie să intrăm după ce se încheie vizitele, dar înainte să se deschidă muzeul — în timpul discursurilor. Vom avea o fereastră de o jumătate de oră, poate patruzeci și cinci de minute.

— Este de-ajuns, promit eu.

Sper că nu mint.

Tăcem amândoi în timp ce ne apropiem de *Daedalus*, care este atât de masivă, încât nu văd decât o felie din ea prin hublou, stelele dispărând în spatele ei. Este exact sora geamănă a navei *Icarus*, construită în paralel cu aceasta, programată să fie lansată cu numai câteva săptămâni mai târziu. Dar când *Icarus* s-a prăbușit, planurile pentru *Daedalus* au fost puse în așteptare până când LaRoux și-a dat seama că ar putea valorifica acea tragedie transformând nava *Daedalus* într-un fel de atracție

turistică bizară pentru toți cei dornici să caște gura la dezastru.

Prin interfon se aude un mic anunț, apoi intrăm ușor în zona de andocare și, cu o serie de clincuri, hamurile de siguranță se desfac în jurul nostru, personalul ridicaându-se în picioare pentru a ne conduce afară. Sofia îmi smulge mâna din buzunar când mă vede prea relaxat, forțându-mă s-o îndoi din cot, astfel încât ea să mă ia de braț și să nu facem notă discordantă față de celelalte cupluri. Au trecut ani de când a trebuit să trec printr-o astfel de paradă, iar micile trucuri mi s-au șters din minte.

— Prefă-te că ești într-o dramă de epocă la HV, șoptește ea. Asta fac toți.

Trecem de uși și ne pomenim într-o altă lume. Tavanul boltit se înalță deasupra noastră, strălucitoare candelabre de cristal ce refractă lumina pe fiecare suprafață, finisaje de catifea și de aur, lemn prețios lustruit. Tăvile plutitoare alunecă prin mulțime, preluând comenzi și oferind mâncare și băutură, iar oaspeții roiesc într-un caleidoscop de culori, bărbații în sobre ținute negre și femeile în toate nuanțele de culori pe care le-am văzut vreodată. Niște muzicieni cântă pe o platformă într-un capăt al sălii și pentru o clipă mă simt din nou copil, căutând-o pe mama mea prin această mulțime.

Apoi Sofia mă înghiontește și-mi face semn din cap spre un cordon roșu care interzice accesul spre o ieșire. Un grup de petrecăreți își face apariția prin ea, condus de un ghid turistic îmbrăcat ca un soldat — asemenea unuia dintre pasagerii morți de pe *Icarus*.

— E o porcărie sinistră, murmur eu forțându-mă să privesc în altă parte. Ar trebui să fie cea mai mare rușine a lui LaRoux. Cincizeci de mii de oameni, morți. Crede că

dacă o expune în fața tuturor, de parcă ar avea dreptul s-o arate, ei vor accepta pur și simplu că nu a fost vina lui?

— A fost cea mai mare știre din ultimele decenii, răspunde încet Sofia. Pentru acești oameni, singurul lucru mai rău decât a muri pe nava aceea a fost faptul că ei n-au făcut-o. Asta le permite să pretindă că au fost acolo.

— Fără inconvenientul de a muri, mormăi eu. LaRoux merită ca planurile lui să fie demascate în fața întregii galaxii.

Ea privește în altă parte când orchestra trece la un vals și muzica se aude un pic mai tare, iar cuplurile încep să se adune pe ringul de dans.

— Merită să se facă dreptate.

E o duritate în tonul ei care îmi stârnește un fior pe șira spinării și care mă face să mă întreb pentru o clipă ce înseamnă acest cuvânt pentru ea, dar zâmbetul ei e la fel de cald și de plăcut ca întotdeauna. Două gropițe — nu e cel adevărat. Poate că nu voi mai vedea niciodată zâmbetul ei adevărat.

Cei din jurul nostru încep să migreze spre ringul de dans ca să valseze și în curând vom rămâne singuri. Înainte de-a avea șansa s-o întreb cam cum ar arăta dreptatea pe care o urmărește, ea mă trage după ei și ne amestecăm în mulțime. Nici că era un loc mai bun pentru a ne ascunde.

Câteva clipe mai târziu, o țin în brațele mele așa cum am făcut alaltăieri — parcă-a trecut o viață. Este exact la fel și totuși altfel Valsul fluturelui. Sunt încă fascinat de chipul ei, tânjesc să mă aplec și s-o sărut, simțind atingerea ei electrizantă. Și totuși este distantă, pentru că, deși eu mă uit la ea, ea privește în altă parte, urmărind fluxul și refluxul mulțimii, supraveghind ieșirile, reținând

fiecare detaliu. Pentru ea, aceasta este o datorie. Numără câte minute au mai rămas până ne terminăm treaba și eu plec pentru totdeauna.

— Discursurile ar trebui să înceapă în aproximativ zece minute, spune ea întorcându-se în cele din urmă cu fața spre mine, astfel încât să-mi vorbească la ureche dacă îmi plec capul. De aceea am vrut să vin cu ultima navetă. Mai puțin timp pentru a fi descoperită. Îi vezi pe tipii de pe marginile sălii?

O rotesc astfel încât să pot să mă uit, lăsându-mi privirea să treacă peste oamenii care nu dansează, bărbați și femei așezați în jurul camerei, la intervale regulate. Se uită la mulțimea de oameni la fel ca Sofia și brusc, ca și cum mi s-a limpezit vederea, văd exact ce sunt: agenții de securitate ai lui LaRoux.

— I-am văzut, zic eu discret. Să sperăm că niciunul dintre ei nu se hotărăște să meargă la o plimbare în timpul discursurilor.

— N-o vor face, spune ea încrezătoare.

— Prefer mașinăriile, fără discuție. Când oamenii intră în ecuație, de nimic nu mai ești sigur.

— Nu-i chiar așa, răspunde ea în timp ce trecem pe lângă un alt cuplu, muzica întetindu-se. Oamenii sunt previzibili. Doar când crezi că poate nu sunt, atunci dai de necaz.

Cu asta e de-ajuns să-mi închidă gura. Îmi petrec următoarele câteva minute exersând cum să-mi cer scuze și renunțând, căutând cuvintele care o vor convinge să se uite în ochii mei fără acea privire circumspectă pe care o are acum. Încercând să ignor durerea care tinde să-mi pună un nod în gât, făcându-mă să amuțesc complet. Și în timp ce eu fac toate astea, îi urmez instrucțiunile

șoptite, ghidându-ne prin mulțime, încercând să ascund faptul că respirația ei pe pielea mea îmi trimite fiori pe șira spinării.

Ea ne conduce spre o coloană de lângă intrarea în expoziție, unde ne putem opri un moment fără să fim văzuți de echipa de securitate. Suntem încă vizibili din unele unghiuri, totuși, și fără ezitare, ea se lipește cu spatele de el împreunându-și brațele pe după gâtul meu și trăgându-mă în jos ca să-mi șoptească la ureche.

— LaRoux va veni în curând, murmură ea și eu zâmbesc în caz că se uită cineva.

Următoarele câteva minute vor hotărî soarta noastră. Dacă suntem prinși furișându-ne în expoziție când accesul este restricționat, viața noastră ar putea depinde de abilitatea noastră de a juca la cacealma. Trebuie să spun ceva înainte să facem asta. Trebuie să încerc.

— Îmi pare rău, îi zic, șoptindu-i la rândul meu la ureche. Am scuze și știu că nu vrei să le auzi, așa că nu voi încerca să ți le spun. Doar că... îmi pare foarte rău. Nu am vrut niciodată să-ți fac rău. N-am vrut să te hăituiesc.

Ea ridică fața spre mine și privirile ni se întâlnesc — e ca și cum mulțimea din jurul nostru dispare în timp ce ea mă ține captiv. Apoi șoptește pe un ton perfect clar, tăindu-mi elanul ca un duș rece.

— Gideon, nu-mi pasă ce crezi și nu vreau să aud ce ai de spus. Sunt aici pentru un singur motiv și acela este LaRoux. Merită să *moară*.

Fiori de gheață mă trec pe șira spinării. În clipa aceea, când ne uităm unul la altul, văd în adâncul ochilor ei.

— Moartea e simplă, murmur eu. Noi...

Dar nu mai continui. Pentru că e *chiar acolo*, în ochii ei. Văd cât de departe va merge — văd ce anume vrea.

Nu știu cum o va face, dar văd ce intenționează să facă.

Mă aplec mai aproape, cu respirația tăiată, cântându-mi cuvintele. Am un minut, poate două.

— Sofia, eu... n-am dormit azi-noapte.

Întredeschide buzele pregătindu-se să răspundă, iar eu scutur din cap, refuzând răspunsul lipsit de compasiune care știu că urmează.

— N-am putut să dorm. Am vorbit cu fratele meu. Tu vorbești vreodată cu tatăl tău?

Închide gura subțindu-și buzele și încearcă să plece de lângă coloană. Disperat, o strâng mai tare de braț ca s-o țin pe loc.

— Te rog, te implor, ascultă-mă un minut. Aseară am realizat ce a făcut din mine această vânătoare a lui LaRoux. M-a transformat într-o persoană care calcă pe oricine în picioare, care plătește orice preț pentru a-l distruge pe omul pe care îl urăște. Pe omul care mi-a luat singurul frate. Și eu am făcut-o, Sof. Am încercat să-ți distrug viața crezând că ești cineva care avea o legătură îndepărtată cu LaRoux. Am realizat în timp ce eram întins în pat fără să dorm, stând de vorbă cu omul care a fost eroul meu, că nu l-am mai ascultat de foarte mult timp.

— Ce frumos pentru tine, răspunde ea în șoaptă pe un ton rece și aspru de parcă cineva i-ar scoate cuvintele cu forța. Asta n-are nicio legătură cu mine.

— Nu înțelegi? șoptesc eu vehement, practic poticnindu-mă în cuvinte. Are legătură cu tine. Aseară mi-am dat seama că există un preț pe care eu *nu vreau* să-l plătesc, orice-ar fi. Că există un preț pe care fratele meu n-ar fi vrut să plătesc.

Încă ne privim în ochi și văd o licărire într-ai ei. Continui cu disperare. Trebuie s-o fac să înțeleagă.

— Cred că tatăl tău ți-ar spune același lucru. Cred că ți-ar spune că unele prețuri nu merită plătite. Ce ți-ar face, ce ai pierde... tu nu ești această persoană. Crede-mă, am fost pe marginea acestei prăpăstii, m-am uitat în hăul ei. Nu te voi lăsa să faci asta.

— Tu nu ești eu, Gideon, îmi spune Sofia printre dinți cu o expresie feroce. Și tu nu mă cunoști. Suntem diferiți. L-am pierdut pe tatăl meu, mi-am pierdut casa, i-am pierdut pe toți cei la care am ținut, dacă mai pierd încă ceva eliminându-l pe LaRoux, așa să fie. Se va termina. Nu contează.

I s-au umplut ochii de lacrimi și îmi doresc cu disperare s-o ating — nu ca în clipa asta când mâinile mele îi ținuesc brațele ca s-o opresc să nu fugă, ci așa cum trebuie. Încet, cu grijă, astfel încât ea să poată întoarce capul dacă dorește, ridic degetul mare și-l trec peste obrazul ei, ștergându-i lacrimile.

— Contează, îi șoptesc. Nu știi cât de mult ți-a mai rămas de pierdut. Oh, Sof. Contează.

Ea nu întoarce capul, iar faptul că mă lasă s-o țin face să-mi vibreze tot corpul. S-a mai înmuiat puțin, foarte puțin, dar când ridică din nou ochii spre mine, parcă se simt primele semne ale unui dezechet.

— Nu știu ce altceva să fac, șoptește ea. Asta este tot ce am.

— Facem ce am plănuț. Găsim falia, îl împiedicăm pe LaRoux să preia controlul asupra Consiliului. Putem face asta, îi promit eu înflăcărat, știind că n-ar trebui, că nu-mi pot ține această promisiune.

Și după ce am terminat, va fi timpul să-ți câștig iertarea. Va fi timpul să renunț la Valet.

Încet-încet, gheața începe să se topească. Ea ridică puțin bărbia, foarte puțin, și inima mea tresare când recunosc invitația. Încet, reverențios, înclin capul și-i ating ușor buzele cu ale mele, apoi o sărut de-a binelea. Îmi lipesc palma de marmura rece din spatele ei, iar ea își strecoară mâna sub jacheta mea, pipăind cu degetele peste echipamentul pe care mi l-am legat de trunchi, căutând un loc pe unde să-mi simtă pielea prin materialul subțire al cămășii.

Vibrez, sunt ca electrizat, și îmi ia câteva secunde ca să-mi dau seama că o parte din această vibrație este externă — dansul s-a oprit pentru aplauze. Ceva se întâmplă pe podium, dar eu sunt încă prea distras ca să-mi pese. Ridic capul, clipind nedumerit, iar ea îmi zâmbeste o clipă făcând gropițe în timp ce-și duce un deget la buze pentru a verifica dacă i s-a întins rujul.

— A venit, șoptește ea, deși încă se uită la mine.

Clatin din cap, nedorind încă să mă îndepărtez de ea. Căutându-i încă privirea.

— Promite-mi, murmur eu. O vom face împreună.

— Împreună, șoptește ea, iar eu simt că-mi crește inima.

Acum nu-i nevoie decât să mă împingă cu un gest foarte ușor pentru a mă da la o parte, așa că mă întorc și urmăresc aplauzele până la podiumul din fața sălii de bal.

Monsieur LaRoux urcă pe scenă.

Arată la fel ca întotdeauna — ochii albaștri pătrunzători și părul alb tuns scurt, o față pe care o recunoaște toată galaxia. E flancat de două gărzi de corp și chiar în spatele lui vine un cuplu care în ultimul an a apărut pe aproape tot atâtea ecrane HV ca și el. Chiar și în costum

negru, Merendsen tot ca un militar arată — se vede după cum stă. Se mai relaxează doar atunci când pune o mână pe spatele lui Lilac LaRoux, poftind-o să urce scările după tatăl ei, astfel încât el să stea între ea și fotografiile din partea de jos a scărilor.

Am dialogat cu ei prin text-chat de zeci de ori și, prin intermediul feedurilor interceptate de mine pe când le-am făcut aranjamentele de securitate personală, pot să mă uit la fețele lor oricând am chef. Dar acum este pentru prima oară când ne aflăm cu toții în același spațiu fizic și sunt fascinat. Arată exact ca în fotografiile de publicitate, de la felul cum ea întoarce capul ca să se uite la el, până la felul cum el o ține cu brațul de mijloc, zâmbind discret când ochii li se întâlnesc. Toată lumea știe cum se uită cei doi unul la altul. Ca și cum n-ar mai fi nimeni în cameră. Îmi înghit un moment din amărăciunea pe care o simt de fiecare dată când îi văd împreună pe ecran. Ei fac să pară atât de ușor să fie împreună.

Sofia se uită alături de mine, dar nu suntem în pericol de a fi descoperiți. Toată sala e fascinată. Apoi ea se mișcă, pășind înainte, spre trioul de pe scenă, de parcă a uitat că sunt și eu acolo. O apuc de braț și ea încearcă să se elibereze.

— Ce faci? șoptesc, ducându-mă lângă ea.

Ea mă ignoră, întorcând capul pentru a se uita încet de jur împrejur. Observă încă o dată gorilele din echipa de securitate, își oprește privirea asupra scenei, încordată din toți mușchii corpului — ca un câine de vânătoare care adulmecă în aer, urmărindu-și prada.

O strâng de braț.

— E timpul să mergem, îl șoptesc la ureche, trăgând-o înapoi spre coloană.

Mă cuprinde din nou nervozitatea, de teamă că ea va uita promisiunea pe care mi-a făcut-o. Și brusc, ca și cum ar lua o decizie sau ar ajunge la o concluzie, ea mă lasă s-o iau de acolo. Se întoarce să mă apuce de reverele hainei și mă împinge cu spatele lipit de coloana de marmură, apoi se ridică pe vârful picioarelor să mă sărute. Mâinile ei mă cuprind de după ceafă, făcându-mă să simt din nou fiori pe șira spinării când pielea ei o atinge pe-a mea, iar buzele ei îmi ating urechea.

— E timpul să mergem, încuviințează ea. Trebuie să pară că ne furișăm ca să... Încearcă să pari că mă vrei.

Nicio problemă, Gropiță. Nicio problemă.

Ne ținem de mâini când ne strecurăm pe ușă, iar faptul că mă întorc cu spatele spre toți acei agenți de securitate îmi creează o stare de disconfort pe care o simt ca niște furnicături în spațiul dintre omoplați. Mă trage de mână ca să mă oprească în momentul când dau să merg mai departe pe coridor, apoi mă lasă și se dă repede înapoi ca să-și lipească urechea de ușă, ascultând să vadă dacă vine cineva. După câteva secunde, dă din cap.

— Stai așa, spune ea, apoi se apropie de mine și îmi desface cravata cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă îmi descheie cămașa la câțiva nasturi de sus.

— Chiar este momentul acum?

Ezit imediat ce-mi scapă gluma din gură — deși am acordul ei, nu știu dacă am obținut și iertarea ei.

Dar ea îmi aruncă un mic zâmbet și scoate un tub de ruj din poșetă pe care îl aplică din nou cu grijă, apoi mă trage în jos ca să-și lipească buzele de gulerul meu, lăsând acolo o urmă de un roșu-aprins. Se dă un pas înapoi ca să mă privească iar din cap până-n picioare, apoi îmi trage un colț al cămășii afară din pantaloni.

Apoi e rândul ei să se aranjeze. Își ciufulește părul, trecându-și degetele prin buclele dese până le pune în dezordine, apoi se apleacă să-și desfacă sandalele cu tocuri imense, scoțându-le din picioare și ținându-le de curele ca să le ducă în mână. Dacă ne găsește cineva, nu se va întreba ce anume făceam pe-acolo arătând așa.

Când se uită din nou la mine, a redevenit dură, iar în privirea ei nu e nimic altceva decât fermitate.

— Să mergem. Timpul trece.

Bărbatul cu ochi albaștri vine foarte rar acum la punctele subțiate și n-o mai aduce cu el pe fetița cu râsul acela plin de încântare care îl transforma chipul. Dar aceleași frânturi de sunet și culoare care se revărsau în nemișcare se revarsă în punctul subțiat, și prin ele putem vedea mai mult din acest univers. Ne străduim să aflăm mai multe din cuvintele, scrisorile și mesajele lor, dar imaginile vorbesc, poartă în spatele lor fantomele sufletelor.

Ne ia ani de zile să-i găsim pe bărbatul cu ochi albaștri și pe fiica lui, dar constatăm că ea nu mai este o fetiță mică. În atâția ani de captivitate, noi am aflat cum se cheamă expresia de pe chipul bărbatului care ne-a fascinat atât de mult. Acum și chipul ei are această expresie, dar pentru altcineva, un băiat de vârsta ei. Este îndrăgostită pentru prima oară, iar noi simțim asta de parcă și noi am fi îndrăgostiți pentru prima oară.

Bărbatul cu ochi albaștri are în suflet ură pentru băiatul acesta și, pe măsură ce trece timpul, toate variantele de viitor pentru băiatul pe care fiica lui îl iubește se reduc la una singură: el va muri și moartea lui va frânge inima ei.

Însă nu vedem ce se va întâmpla cu inima ei după aceea.

Sofia

Vuietul din urechile mele nu încetează nici acum, când mocheta plușată de pe coridor înghite sunetele pașilor mei împleticiți alături de cei ai lui Gideon. Poșeta din mâna mea îmi pare că-i din plumb, pistolul din interiorul ei atârând mai greu decât o povară fizică.

Am fost în aceeași încăpere cu el. Cuvintele continuă să-mi răsună în minte. Am fost în aceeași încăpere cu Roderick LaRoux și nu l-am omorât.

Dar acele vagi reflexe luminoase care înconjurau podiumul demonstrau prezența unui câmp de securitate și cu Gideon lângă mine n-aș fi ajuns suficient de aproape ca singurul meu cartuș să aibă șansa de a lovi ținta. Echipa de securitate era chiar acolo. Pentru o clipă m-am pierdut și, dacă Gideon nu m-ar fi apucat de braț, cred că aș fi încercat oricum. Probabil că mi-aș fi irosit singura șansă.

Deși știu că cel mai inteligent lucru pe care puteam să-l fac a fost să plec și să aștept un moment mai prielnic,

tot am impresia că ar fi trebuit să găsesc o modalitate. Bifez mental o listă cu o mie de lucruri pe care ar fi trebuit să le fac — să-l fi convins pe Gideon că trebuia să dezactivăm sistemul de securitate al navei ca să reducem șansele de a fi prinși, să-l fi pus să dezactiveze câmpul pentru mine. M-aș fi repezit spre podium în timp ce atenția celor din încăpere era îndreptată spre fiica lui și logodnicul ei. Să fi făcut orice, mai ales că n-ar mai fi fost nevoie să rămân discretă. Se presupunea că era un drum fără întoarcere.

Dar eu am stat fără să fac nimic, cu mâna Valetului pe brațul meu, cu buzele lui aproape de urechea mea, în timp ce Roderick LaRoux și întreaga lui familie fericită stăteau în picioare și zâmbeau. E tot ce pot face ca să nu tip — să nu plâng — sau să nu vomit.

Coridorul care duce spre expoziție și spre lifturile de dincolo este întunecat, acoperit cu un covor de un roșu decadent, probabil la modă atunci când nava *Icarus* a făcut blestemata călătorie inaugurală. Picioarele mele goale nu scot niciun zgomot, chiar și pașii lui Gideon sunt aproape de neauzit. Muzica și râsetele ce răzbăteau înăbușit dinspre sala de bal se estompează pe măsură ce ne îndepărtăm. De-o parte și de alta se deschid tot felul de camere, reproduceri ale interioarelor de pe nava *Icarus*, care arată cum trăiau pasagerii ei înainte de a muri. În dreapta, o simulare a punții de observație; în stânga, o serie de cabine și camere comune de la diverse niveluri ale navei, de la zona personalului până la puntea militarilor și la clasa întâi. Lângă fiecare este și o notă scrisă, prin care vizitatorii de pe *Daedalus* sunt informați că, dacă își pun ochelarii „Experiența *Icarus*”, pot vedea cum arătau aceste camere după prăbușire.

Fără cadavre, bănuiesc.

Înghit cu greu, încrucișându-mi brațele la piept ca să mă opresc din tremurat.

Gideon mă vede și își duce mâinile spre reverele hainei.

— Ti-e frig? șoptește el, glasul lui risipind tăcerea, ca și transa în care am intrat.

— Nu, murmur eu, forțându-mă să par calmă.

El lasă mâinile jos.

— Să coborâm în sala motoarelor.

Trec pe lângă el, încercând cu disperare să-mi pun ordine în gânduri.

Gideon crede în continuare că amândoi suntem aici ca să găsim falia, să-i sabotăm planurile lui LaRoux. N-are decât să creadă asta — poate că încă mă pot folosi de el. Ca să acceseze calculatorul, va trebui să treacă de pază și poate reușesc să-l conving să dezactiveze și câmpul de securitate care protejează podiumul. Dacă nu, aș putea să declanșez o alarmă în timp ce el își face treaba și, în timp ce securitatea va fi ocupată să-l urmărească pe el, eu mă pot întoarce în sala de bal.

El pretinde că vrea să demaște nelegiuirile lui LaRoux în fața galaxiei. Nu pot să cred că e atât de naiv, încât să creadă că asta ar ajuta la ceva. Ce dreptate ar fi aceea să-l vezi arestat pe unul ca LaRoux? Chiar dacă avocații săi n-ar reuși să-l scape de toate acuzațiile, în cel mai bun caz ar petrece cel mult câteva luni într-o celulă de „închi-soare”, în comparație cu care penthouse-ul meu ar arăta mai degrabă ca așa-zisa casă unde am dormit azi-noapte. Mult mai probabil ar fi să pună totul în cărca vreunui subaltern din companie, iar LaRoux să domine următoarele cincizeci de ediții de știri, în care să-și exprime șocul

și groaza față de ce s-a făcut în numele său. Probabil că ar mai organiza încă o serată caritabilă pentru strângere de fonduri în beneficiul familiilor „afectate” de accident și de masacrele de pe Avon, și în final ar ieși din toată povestea asta mai iubit ca oricând. Deși numărul nostru, al celor care-l văd așa cum e în realitate, continuă să crească, suntem doar o picătură într-un ocean al maseilor, și dacă ne-am opune poveștii pe care oamenii vor s-o creadă, am fi pur și simplu spulberați.

Reproducerea salonului de la clasa întâi se deschide în fața noastră în timp ce ne îndreptăm spre lifturi și pașii mei ezită. Lumina din încăpere este difuză și caldă, însă proiectoarele holografice nu sunt pornite — nu există fantomele unor pasageri care se mișcă prin preajmă, nici muzică, nici tăvi plutitoare. Tocmai această liniște totală face cu atât mai ușor să ne dăm seama că nu suntem singuri. Îl apuc pe Gideon de braț când dă să treacă pe lângă mine și el mă privește surprins. Într-o parte, lângă unul dintre separeurile luxoase căptușite cu piele, sunt Lilac LaRoux și Tarver Merendsen.

Eu și Gideon ne retragem înapoi în umbră, așteptând să vedem dacă ne-au observat. Dar soldatul o cuprinde în brațe, iar ea stă cu fața lipită de umărul lui, și nici unul dintre ei nu se uită în direcția noastră. Probabil că am fost atât de ocupată să mă asigur că nu ne vede nimeni, pe mine și pe Gideon, când am plecat pe furiș, încât n-am observat nici când cei doi au procedat la fel. În timp ce ne uităm, Lilac LaRoux ridică puțin capul. Fața ei albă fardată contrastează cu rujul roșu care îi subliniază poziția fermă a gurii. Poartă o rochie neagră, de parcă ar fi în doliu după tot ce se află în jurul lor.

Acum, că mă uit mai de-aproape, văd că soldatul are ochii înroșiți.

El murmură ceva ce nu aud și, în replică, fata șoptește:
— Ca niște fantome, tu și eu.

Pentru o clipă, aproape că îmi pare rău pentru ei. Indiferent ce-au făcut, cu cine sunt rude, ei sunt singurii supraviețuitori din univers care au fost aici, care i-au cunoscut pe oamenii reprodusi în holograme, toți morți acum, care poate chiar au fost în salonul de clasa întâi înainte ca *Icarus* să se prăbușească.

Am văzut privirea aceea de pe fața fetei lui LaRoux de zeci de ori pe Avon. Ca și cum tot ce era în ea a fost îndepărtat, rămânând doar umbra a ceea ce a fost. Fără coafură, rochie, cadrul acesta luxos, aproape că ar putea trece drept un orfan de război care așteaptă să i se vindece urmele traumei. Aș putea s-o scutesc să mai piardă timpul și să-i spun că nu se vor vindeca niciodată.

Brusc, ea întinde o mână și se apucă de marginea mesei ca să se ridice, făcând o grimasă, iar soldatul o ia repede în brațe. Vocea lui pare alarmată și cuvintele se disting clar.

— Ești aici, ești cu mine, Lilac.

— Le simt, șoptește ea cu maxilarul încleștat, abia mișcându-și buzele, tendoanele gâtului devenind o clipă vizibile.

Apoi îi trece și, scoțând un oftat ușor, își îndreaptă ținuta.

Eu și Gideon ne uităm unul la altul, iar el mă întreabă mișcându-și buzele: *Pe cine?*, dar nu știu să-i răspund. Fantomele trecutului, presupun, care o întreabă de ce este complicea unui om atât de rău cum este tatăl ei.

Soldatul spune din nou ceva, dar tonul scăzut al vocii lui face cuvintele și mai greu de descifrat, iar fata dă din cap. Înclină capul să o sărute pe tâmplă și, când se îndepărtează, ea e din nou Lilac LaRoux. Cu zâmbetul radios, coloana vertebrală dreaptă și toate semnele, pe care am crezut că le-am văzut, șterse.

— Asta e iubita mea, spune soldatul zâmbind, și orice urmă de compasiune dispare.

Mi-aș dori să pot și eu să las tragedia la o parte cu atâta seninătate.

Mă uit la Gideon pregătită să-i fac semn din cap să plecăm — nu-i nevoie să știm ce fac cei doi, trebuie doar să ne ferim de ei —, dar constat că și el îi privește pe îndrăgostiți cu aceeași intensitate cu care îi priveam eu. Clipesc nedumerită când îmi dau seama că stă cu mâinile atât de încheștate, încât i s-au albit încheieturile degetelor și că privirea îi scânteiază reflectând luminile din salon fiindcă are ochii umezi. Se uită la ei la fel cum mă uit eu la poza tatălui meu; ca și când bărbatul care o ține în brațe pe Lilac LaRoux este ultima rămășiță a unei părți din el însuși pe care a pierdut-o demult.

Ezit, apoi îl ating cu vârful degetelor pe mânecă. El respiră brusc pe nas, apoi se întoarce într-o parte, evitând să se uite la mine. Fără să mai scoatem o vorbă, trecem mai departe, lăsându-i pe supraviețuitorii de pe *Icarus* să bântuie singuri prin sălile de pe *Daedalus*.

Lifturile pe care Gideon vrea să le folosim sunt situate într-o aripă a expoziției cu prăbușirea propriu-zisă, într-o sală unde sunt expuse vreo douăzeci de fragmente din epavă. Textul holografic cu explicațiile despre fiecare exponat ne apare în fața ochilor pe măsură ce înaintăm,

mișcarea noastră declanșând imaginile care tind să ne distragă atenția. Dar Gideon nu are ochi decât pentru ușile ornate de la capătul sălii și se îndreaptă spre ele în tăcere.

Pășim înăuntru, iar eu caut încă în minte cuvintele potrivite. În timp ce coborâm în liniște spre sala motoarelor, simt că LaRoux se îndepărtează tot mai mult. Dar care e următoarea mea mișcare? *Gideon, știu că avem o mulțime de... lucruri de făcut. Nu este nici momentul, nici locul potrivit ca să discutăm. Dar poate... poate atunci când se termină totul, după ce obținem informațiile de care avem nevoie, putem să...* Da, cam așa. Și să-i strecur ceva de genul *nu trebuie să tai toate câmpurile de securitate de peste tot, ca să fii sigur că nu rămâne nimic ascuns?*

Inspir adânc pregătindu-mă.

— În regulă, am tăiat alarma, spune Gideon înainte să zic ceva, cu ochii la lapscreenul lui. Am reușit să izolez doar etajul cu sala motoarelor... dacă închid toată nava, se dezlănțuie iadul.

La naiba.

Sunt încă în căutarea unui răspuns când ușile se deschid spre sala motoarelor, iar eu sunt nevoită să cobor după el în hol. Poate că, dacă urmăresc planul lui Gideon și dezactivăm falia, asta îl va face pe LaRoux să plece din sala de recepții complet securizată și îmi va da ocazia de care am nevoie. O parte din mine e îngreșată de ușurința cu care îi zâmbesc lui Gideon, prefăcându-mă că totul e bine. Dar nu-mi iese din minte faptul că alături de mine îl am acum pe Valet... nu va mai fi niciodată doar Gideon.

La acest etaj lipsesc elementele decorative de la etajele superioare; stilul este pur-funcțional, cu schele care

urcă pe pereții din stânga noastră și o punte metalică ce duce spre centrul compartimentului. Știu din planurile pe care le-am studiat că acest nivel este deschis în întregime, înalt cât mai multe etaje. E ca un stadion imens, având în centru motoarele hiperspațiale, cu stații de lucru agățate de pereți ca niște cuiburi metalice, legate printr-o rețea complicată de scări, astfel încât motorul să poată fi văzut și accesat din zeci de unghiuri.

Gideon se mișcă repede, iar eu mă bucur că mi-am luat pantofii într-o mână ca să pot ține pasul și mă grăbesc după el pe coridor în picioarele goale, simțind cum îmi intră în carne grila metalică a podelei. Poate va merge repede... poate vom găsi falia rapid, o vom dezactiva și ne vom întoarce la petrecere. Încă mai am timp să-l împușc. Pot să-mi aranjez părul, să-mi refac machiajul și să mă amestec din nou în mulțime... sunt atât de preocupată să mă remontez, încât respirația îmi iese ca un chițăit jenant când mă ciocnesc brusc de spatele lat al lui Gideon.

— Ce naiba? zice el în șoaptă, însă eu nu văd nimic de corpul lui.

Abia când mă dau într-o parte, văd și eu priveliștea din fața noastră. Coridorul se termină într-un balcon fixat pe perete, care dă spre spațiul imens destinat motorului, înalt de câteva etaje. Scările duc în ambele direcții, parte din gigantica rețea metalică de schele și poduri rulante..., dar nu asta l-a făcut să se oprească în drum.

În spațiul imens unde ar trebui să fie motorul hiperspațial — unde ar trebui să fie falia — nu e nimic. Cuplele masive ca niște gheare metalice care ar trebui să fixeze motorul se întind pur și simplu în aer fără să apuce nimic. Pentru o clipă, rămân la fel de nedumerită ca și

Gideon; fuseserăm atât de siguri că LaRoux își punca în aplicare planul cu falia aici, în seara asta. Apoi mă lupt cu impulsul de a face stânga-mprejur și de a mă întoarce în sala de recepții, cu sau fără câmp de securitate, ca să încerc să-l împușc pe LaRoux.

— Am să intru în sistem, spune el, mobilizându-se brusc înainte ca eu să apuc să scot o vorbă și traversând cu pași mari micul balcon pe care ne aflăm, spre scările din capătul lui.

Continuă să vorbească în timp ce le coboară, iar eu mă țin după el.

— Falia de la sediul central provoca enorme fluctuații de energie. Înseamnă că este în altă parte pe navă. Am să urmăresc citirea nivelurilor de energie ca să-mi dau seama unde. *Trebuie* să fie pe undeva.

E o notă de disperare în glasul lui, o incertitudine căreia nu este pregătit să-i facă față. Nu sunt multe locuri pe o navă ca asta unde s-ar putea ascunde ceva atât de masiv ca falia pe care am văzut-o la sediul LRI.

— N-avem mult timp, îl avertizez eu când ajungem la baza instalației extrem de înalte.

Este un șir lung de console, majoritatea inactive, monitoare dispuse deasupra comenzilor tactile.

— Nu dacă ne îndreptăm spre o a doua locație de pe navă, continui eu.

Gideon nici măcar nu răspunde, atent la ce face. Înainte aproape că îmi plăcea să-l privesc în timp ce făcea asta — expresia de concentrare totală de pe chipul lui, n-am văzut niciodată pe nimeni mai concentrat decât el. Probabil că dacă m-aș fi dezbrăcat și m-aș fi întins goală pe biroul lui, el și-ar fi mutat monitorul puțin mai încolo ca să vadă peste mine. Era ceva fascinant în chestia asta,

ceva atrăgător în felul cum dispărea pur și simplu în treburile lui.

Dar acum... acum mi-l imaginez urmărindu-mă pe mine în felul acesta. Urmărindu-mă cu acea atenție hotărâtă.

Mă uit peste umărul lui chiar când pe lapscreen apare planul navei. În minte îmi revine neconținut planul meu. Dacă traseul ne duce înapoi, pe lângă sala de recepții, am o șansă să mă îndepărtez pe furiș de el și să-mi încerc norocul cu domnul LaRoux. Aș putea să...

Părul mi se zbârlește la ceafă, instinctul avertizându-mă înainte ca creierul meu să interpreteze sunetul perceput de urechile mele: fâșâitul silențios al ușilor liftului deschizându-se.

— Vine cineva, șuier, apucându-l pe Gideon de braț ca să-i atrag atenția.

El ridică privirea, apoi smulge firele din lapscreen și se ascunde sub consolă; nu mai avem timp să fugim în altă parte. Mă bag după el în genunchi, adunându-mi poalele stratificate ale rochiei și împingându-le în spațiul liber din jurul meu ca să nu se vadă. Parcă rochia ar avea viață, luptându-se cu mine, încercând să se elibereze. Inima îmi bate nebunește în ritm cu pașii care coboară grăbiți pe aceleași scări metalice pe care am venit noi dinspre lift.

— Fir-ar al drac...

E o voce de fată, dură și iritată. I se văd bocancii când ajunge în josul scărilor, apoi se vede și ea. E înaltă, cu pielea închisă la culoare și ochii negri, cu doar câțiva ani mai mare decât mine.

E într-o uniformă de agent de securitate și, cu toate că are o atitudine relaxată, ține brațul drept la doar câțiva centimetri de tocul armei de la coapsă, în care se vede

un fel de pistol. Nu e o uniformă LRI — este unul dintre ofițerii de securitate ai delegațiilor planetare venite în vizită. Chiar ambasadorii pe care am venit să-i protejăm. Sau cel puțin Gideon a venit să-i protejeze. Nu apuc să-i văd emblema de pe jachetă pentru că se întoarce să se uite spre scări, unde probabil a rămas însoțitorul ei.

— Nu-i aici, strigă ea peste umăr. Nu e nimic. Mai bine sună-i și spune-le că nu este niciun pericol ca ea să coboare aici. Trebuie să vadă.

Mintea mea lucrează cu febrilitate, confuzia amestecându-se cu motivele. A venit aici pentru falie? Pentru motor? Va mai conta dacă ne găsește sub consolă? Deja instinctele mele intră în acțiune, ticluind o poveste. Eu am părul ciufulit, al lui Gideon stă anapoda. Pot să spun că am plecat pe furiș de la petrecere. Pot să spun că mă excită motoarele și am vrut o aventură în sala motoarelor.

— Gata, l-am apelat, zice tipul de pe scări și vocea lui mă străbate ca un curent electric.

Cunosc această voce. Instantaneu îmi amintește de o pereche de ochi verzi surâzători și o claie de bucle negre. Vocea aceea înseamnă *acasă*.

Corpul meu acționează înainte să apuc să mă gândesc mai bine și ies de sub consolă, încurcându-mă o clipă în poalele rochiei, apoi sărind în picioare.

— Flynn!

El stă pe scară, cu gura căscată, încremenit ca o statuie — în costumul său negru, nu mai seamănă deloc cu băiatul cu care am copilărit, dar în același timp, nu s-a schimbat deloc.

Un clic venind din stânga mea mă face să-mi revin din surpriză și îmi dau seama că fata de lângă mine a scos arma.

Flynn clatină din cap.

— Am crezut că te-au dus pe Paradisa. Ce dracului faci aici?

Mi se pune un nod în gât. *Sunt aici ca să-l lichidez pe Roderick LaRoux*, tipă gândurile mele. Dar Flynn nu a fost niciodată adeptul violenței, iar Gideon ar încerca să mă oprească dacă ar ști că tot vreau să-l omor pe LaRoux. Așa că îmi înghit emoțiile amestecate și zic:

— Cred că suntem aici din același motiv ca și voi.

Flynn aruncă o privire spre Gideon, cu sprâncenele ridicate.

— Cine e prietenul tău?

Pentru oricine altcineva, schimbarea rapidă a subiectului ar fi un non-sens. Dar eu știu de ce întreabă Flynn.

— Cineva care are motive să creadă că Transmisiunea de pe Avon este adevărată, răspund eu cu prudență.

— Ai încredere în el? mă întreabă Flynn uitându-se din nou la mine.

Nu am ce să-i răspund. Nu, nu am încredere în el. Nu, el este monstrul care m-a terorizat în ultimul an. Nu, și poți să-l arunci în prima ecluză care-și iese în cale. Nu, dar el e singurul meu aliat.

— Am venit aici împreună, intervine Gideon când tăcerea mea prelungită începe să devină jenantă.

— Am avut motive să credem că LaRoux plănuia ceva pentru gala din seara asta.

Trec peste problema cu încrederea, încercând să ignor felul cum Flynn ridică din sprâncene când aude cuvântul *împreună*. Mă uit la fată — la Chase — și văd că are în continuare un aer circumspect, deși nu mai ține mâna deasupra pistolului.

— Ceva în legătură cu... ăă...

— Cu falia, continuă Flynn în locul meu, alegându-se cu o privire tăioasă din partea lui Jubilee și una surprinsă din partea lui Gideon. Am putea să-i spunem elefantul din cameră. Sau elefantul care nu mai e în cameră, după caz, adaugă el arătând cu capul spre locul gol, unde ar fi trebuit să fie motorul hiperspațial.

— Dacă ești de pe Avon, spune Chase, apropiindu-se de noi, atunci vei înțelege. Noi trebuie să ne asigurăm că ceea ce s-a întâmplat acolo nu se mai repetă niciunde altundeva.

Flynn oftează lung.

— Uite, dintr-o clipă în alta, restul echipei noastre va veni aici. Le-am trimis un semnal când am constatat că falia lipsește. Și n-o să vă vină să credeți, dar...

Nu termină fraza. Își dă seama după fețele noastre că ne uităm dincolo de el, atenți la scările din spatele lui. În capul scărilor stă Tarver Merendsen în costumul lui de seară impecabil, alături de Lilac LaRoux, în toată splendoarea ei de fată perfect pusă la punct.

Cum e posibil? Simt că-mi bubuie tâmpilele. *Restul echipei noastre*, așa a spus Flynn, dar aceasta este fiica lui Roderick LaRoux care stă și se uită la noi.

Cum de *aceste* patru persoane pot fi în *acest* loc? Și împreună?

Apoi îmi amintesc cuvintele lui Gideon când ne-am întâlnit prima oară: că el era convins că supraviețuitorii de pe *Icarus* au întâlnit aceleași creaturi care de un an de zile terorizau Avonul — ființele șoptitoare, așa le-a numit Flynn în transmisiunea lui.

Încă îl privesc cu gura căscată și nu reușesc să înțeleg nici în ruptul capului, când îmi dau seama că Lilac LaRoux privește fix pe lângă mine. Mă uit peste umăr și-l

văd pe Gideon. Inima începe să-mi bată și mai tare când îi văd chipul. Grav, fără nicio urmă de zâmbet, rigid; și când mă uit din nou la Lilac LaRoux, văd că s-a albit la față.

Deschide gura, buzele ei dând forma unui cuvânt pe care nu-l pot identifica. Îi ia câteva secunde bune până să-și recapete suflul ca să-l articuleze, iar când o face, sună ca o șoaptă fragilă, speriată.

— Simon?

Fiica celui ce ne ține prizonieri; băiatul cu ochi verzi din lumea cenușie; fata al cărei tată va muri, lăsând-o distrusă de durere; poetul cu oțel și frumusețe în suflet; orfanul ale cărui vise poartă atâta speranță...

În curând cu toții vor fi distruși din cauza bărbatului cu ochi albaștri și, când se va întâmpla asta, vom vedea ce vor deveni ei. Dacă vor cădea așa cum cădem noi, atunci vom părăsi pentru totdeauna acest univers, lăsându-l în beznă lui.

Mergând pe căile lor, în viitorurile lor posibile, vedem o întunecime unde traseele lor se intersectează. Cu un impuls pe ici, pe colo, fiecare va merge pe calea lui și nu se vor intersecta niciodată, nu ne vor arăta niciodată ce poate fi umanitatea.

Dar mai este... a șasea cale. Dacă îl punem și pe el lângă ceilalți, întunecimea se risipește. Nu este prea greu deoarece calea lui este deja aproape de cea a fiicei celui care ne ține prizonieri.

Șase vieți, șase fire. Vom vedea ce lese din întrețeserea lor.

Gideon

Privirea lui Tarver Merendsen se mută de la mine la Lilac, el însuși arătând surprins.

— Simon? repetă el și pare clar că numele îi spune ceva. Simon, băiatul care...

— Cu care trebuia să fie ea, continui eu când văd că Lilac nu dă niciun semn că ar vrea să răspundă. Simon, cel care a murit pentru ea. Simon pe care ea l-a uitat în clipa când a fost trimis pe front.

Nu vreau s-o privesc în față pe Lilac, dar nu mă pot abține. Ea se uită la mine de parcă aș fi înviat din morți — se uită la mine de parcă aș fi o stafie oarecare, una dintre multe altele.

Tarver e nevoit s-o țină de braț când coboară scările — ea nici nu se uită unde pune piciorul și e cât pe ce să cadă.

— Ce naiba se întâmplă? întreabă el, ignorând-o pe Sofia.

Sofia, care stă la doar câțiva pași, tăcută, cu o figură inexpressivă. Sofia, care mă aude dând în vileag încă o minciună — nu mi-am dat seama cât de mult din tot ce i-am spus era fals. Dar acum, văzând minciunile înșirate una lângă alta... și eu crezusem că în ea nu pot avea încredere?

— Simon...

Vocea lui Lilac este abia o șoaptă, dar fruntea i se încruntă și surpriza uriașă pe care a avut-o inițial când m-a văzut începe să se risipească. Ceea ce mi se pare și mai incredibil în acest moment este faptul că nici ei, nici lui Tarver nu li se pare imposibil să creadă că eu *aș putea* fi Simon, deși el e mort de câțiva ani.

— Nu, spun eu în cele din urmă. Dar ești pe-aproape.

— Oh, Doamne, șoptește ea. *Giddy*.

De patru ani n-am mai auzit porecla asta și îmi stârnește un fior în tot corpul. Brusc nu-mi doresc altceva decât să mă ghemuiesc din nou în dulapul fratelui meu, să mă ascund printre pantofi, circuite și colecții de cărți de joc. Înghit în sec, străduindu-mă să-mi păstrez calmul vocii.

— Bingo.

Tarver întinde mâna și o cuprinde pe Lilac de talie — de câte ori nu l-am văzut pe fratele meu atingând-o în felul acesta?

— Lilac, intervine Flynn cu prudență. Ea este prietena mea Sofia, este de pe Avon. Individul ăsta a venit aici cu ea. Tu îl cunoști?

Încercând vizibil să își revină, Lilac își îndreaptă spaatele și înghite în sec.

— El este Gideon. Tarver, el este fratele mai mic al lui Simon Marchant.

Ochii lui Tarver se măresc puțin și, chiar dacă el nu se relaxează, vocea îi sună mai calmă atunci când vorbește.

— Simon, băiatul cu care ai fost... cel pe care tatăl tău l-a omorât pentru că s-a îndrăgostit de tine?

— Exact acela, răspund eu înaintea lui Lilac. Dar, de fapt, amândoi mă cunoașteți.

Ochii tânărului se îngustează.

— Nu cred că...

— Îmi spuneiți Valetul de inimă roșie.

În tăcerea care urmează, o aud pe Sofia tresărind și când mă uit spre ea cu coada ochiului, o văd făcând încet un pas spre scară. Aproape că văd ce se petrece în mintea ei — se gândește dacă s-o ia la fugă. Și chiar n-o învinuiesc. Încă nu și-a revenit de când a aflat că eu sunt Valetul care de un an de zile o teroriza — acum adaug și faptul că eu sunt un vechi prieten de familie al celor vinovați pentru moartea tatălui ei.

Cu toate că „prieten” e cam mult spus.

— El este cel care a aflat informațiile pe care ni le-ai trimis pe Avon? Întreabă Jubilee, uitându-se la mine.

Lilac nici n-o ia în seamă.

— Tu ne-ai ajutat să punem la punct sistemul nostru de securitate? izbucnește ea, trecând peste starea de șoc și, în sfârșit, semănând pentru o clipă cu fata pe care am cunoscut-o când eram copil. Dar de ce... tu de fapt nu ne ajutai, nu?

Mi se încleștează mușchii maxilarului și scrâșnesc din dinți de-mi vine să-i sparg de atâta furie.

— Ce concluzie pripită, domnișoară LaRoux. Mă simt jignit. Istoric vorbind, nu familia mea a distrus-o pe-a ta.

Lilac face un pas înainte, îndepărtându-se de mâna lui Tarver, și fără să-și ia privirea din ochii mei.

— Îmi pare rău că n-am venit să te văd după...

Vocea i se gătuie, apoi continuă.

— Aveam doar paisprezece ani. Eram distrusă, a fost vina mea și nu am putut să...

Simt privirile lui Flynn și Jubilee îndreptate asupra mea, dar și mai rău, simt ochii Sofiei îndreptați spre mine, și într-un colț îndepărtat al minții mele mă întreb cât reușește ea să înțeleagă din aceste fragmente de poveste. *Concentrează-te pe asta. Concentrează-te pe ea. Nu te mai gândi la Simon.* Simt că-mi clocotește sângele, vâjâind în urechi ca niște voci șoptitoare. Încerc să mă concentrez pe asta și nu pe fata din fața mea.

— Eu l-am iubit pe fratele tău, Giddy.

Lilac se oprește, renunțând să se apropie mai mult de mine, deși îmi dau seama după limbajul corpului ei că ar vrea.

— Eu n-am vrut niciodată să i se întâmple ceva. Și niciodată, dar niciodată nu l-am uitat.

În spate, logodnicul ei nu zice nimic. Poate că îl doare s-o audă pe Lilac vorbind despre așa-zisa ei dragoste pentru un alt tip, dar n-o arată.

— Da, bine.

Mi-aș dori să-mi bag mâinile în buzunare și, cu umerii gârboviți, să plec departe de-aici. Discuțiile astea față în față sunt specialitatea Sofiei, nu a mea.

— Atunci suntem doi. Cel puțin tu n-ai avut nicio problemă să-ți vezi mai departe de viața ta.

— Nu-i cinstit, protestează Lilac cu o voce ușor precipitată, ceea ce face să-mi vâjâie și mai tare sângele în urechi. Giddy... Gideon... faptul că m-am îndrăgostit de Tarver nu schimbă ceea ce am simțit pentru Simon.

Simon este... Simon va fi *mereu* în inima mea. La fel cum va fi mereu în inima ta.

Răsufală lung și lent.

— Semenii atât de mult cu el, adaugă ea.

— Ei bine, atunci nu trebuie să te gândești mult la niciunul dintre noi, dacă ai crezut la început că v-am ajutat cu sistemul de securitate doar ca să vă distrug.

— Și-atunci de ce atâta secretomanie? întreabă Lilac. De ce să te ascunzi în spatele unor pseudonime și, și... de ce să nu ne spui cine ești?

— Pentru că nu mai sunt cine eram, îi răspund cu dispreț, încercând fără succes să-mi păstrez calmul. Frațele mai mic al lui Simon a murit odată cu el.

— Atunci o să am și asta pe conștiință, spune Lilac într-un târziu.

— Știți ce, zice Tarver, intervenind cu blândețe în discuție. Indiferent de ce se întâmplă aici, nu este nici momentul, nici locul potrivit ca să discutăm despre asta. După câte se pare, nu suntem singurii pe care i-ai înșelat.

Privirea lui se îndreaptă spre Sofia și brusc îmi dau seama că înțelege mult mai mult decât pare.

Când mă uit la Sofia, văd că mă privește lung, cu o figură împietrită. Știu că am pierdut-o. Am pierdut-o în clipa în care a găsit cartea de joc a fratelui meu. Dar acum, prin legătura mea cu Lilac LaRoux, am pierdut-o și ca aliat, iar eu nu sunt pregătit pentru o rană atât de adâncă, o simt cum mă arde în piept. E ca o lovitură tangibilă, atât de viscerală, încât aproape că-i simt gustul în gură, un val aspru de cocleală.

În cele din urmă, Flynn Cormac își regăsește graiul și intervine, deși pe un ton timid:

— Ei au venit aici pentru ființele șoptitoare. Ei știu ce face el cu ele. Trebuie să discutăm despre asta.

— Și vom discuta, îl aprobă Tarver pe un ton calm. Dar eu și Lilac trebuie să ne întoarcem înainte să se observe că am dispărut. Ea încă nu și-a ținut discursul.

— Sigur, n-am vrea să ratați șampania și caviarul.

Vocea îmi sună tăioasă, plină de ură, chiar și pentru urechile mele. Bâjbâi după un punct de sprijin. Sunt în cădere liberă.

— Ajunge, izbucnește Lilac și, preț de o clipă, ochii ei seamănă atât de mult cu cei ai tatălui ei, încât mă dau un pas înapoi.

Înainte nu avea această vehemență. Nu sunt singurul care s-a schimbat de când eram copii.

— Pentru Dumnezeu, Gideon, ai o părere atât de proastă despre mine, încât crezi că am venit pe Corint pentru a sărbători această... această expoziție *macabră*?

— Nu te cunosc deloc, îi răspund liniștit. Și nici nu-mi doresc.

— Ei bine, va trebui, intervine Jubilee, care ține o mână pe umărul lui Flynn. Suntem cu toții aici din același motiv. Suntem cu toții aici pentru această falie, pentru a afla ce face tatăl ei cu ființele șoptitoare. Suntem aici pentru a afla lucrul acesta și pentru a-l scoate la lumină.

— Flynn, cum poți să..., izbucnește Sofia. Ea e *fata* lui.

— Da, o repede Lilac pe un ton tăios. Așa că știu foarte bine cum e el.

N-am decât o fracțiune de secundă să înțeleg totul, să-mi dau seama că poate nu suntem pe poziții antagonice, că suntem de aceeași parte a baricadei, înainte ca vuietul din urechile mele să crească brusc. Sofia face un pas înapoi amețită, scuturând din cap ca pentru a-și

reveni, și brusc îmi dau seama: nu pulsul meu se aude. Nu e deloc o părere de-a mea. Aerul s-a umplut de șoapte și, înainte să apuc să zic ceva, șoaptele se transformă într-un țipăt care răsună de-a lungul punții.

Sunetul o izbește pe Lilac ca o rafală de vânt violent, făcând să-i fluture rochia și părul și doborând-o peste Tarver, dar în rest nimeni nu e atins. Pentru noi, aerul are acea nemișcare pe care o găsești doar în spațiu, după ce treci de câteva sasuri diferite.

— Lilac? o strigă Tarver îngrijorat și îl văd cum înghite, probabil că are în gură același gust pe care îl am și eu, un pronunțat iz metalic ca de sânge sau electricitate. Te simți...

— Mi-e bine, spune ea cu răsuflarea întretăiată, agățându-se de mânecile lui ca să se repună pe picioare. Ele sunt. Le simt, încearcă să... E în regulă. Mă simt bine acum, totul e sub control.

— Dar falia nu e aici, spune Tarver.

Vorbește încet și repede, căutând să vadă ceva în ochii lui Lilac — ce anume, nu știu.

— Nu e nicăieri pe navă, spun eu liniștit, deși, nu știu de ce, îmi doresc să le ofer tot sprijinul meu. Tocmai terminasem de căutat semnătura energetică atunci când ați venit voi. Nimic. Noi am crezut că a mutat-o aici sau că mai are una — ne-am înșelat.

— Sunt bine, murmură Lilac, ridicând capul să-i zâmbescă lui Tarver. Sincer. Doar mi-am pierdut puțin concentrarea.

— Știu cum este, intervine Sofia.

În comparație cu vocea lui Lilac, vocea ei este ca lase-
rul care trece prin mătase. Își strânge poșeta în mâini atât de tare, încât i s-au albit articulațiile și s-a aprins la față.

— Vocile acelea, gustul metallic... este Furia.

— Nu chiar, Sof, spune Flynn punând o mână pe brațul ei. Lilac este... ea e motivul pentru care suntem aici.

— E o falie aici, spune Lilac încet. Undeva în apropiere. O simt.

— Ascultați-mă, spune Tarver răsuflând grăbit. N-avem timp să explicăm de ce, dar Lilac este conectată la aceste falii și noi știm că ultima este undeva în apropiere sau pe Corint.

— Conectată, repetă Sofia, iar eu îmi dau seama că acest cuvânt nu-l ajută.

Tarver clatină încet din cap.

— Nu pot să vă spun de ce sau cum, dar trebuie să găsim ultima falie și s-o închidem ca s-o salvăm pe Lilac.

Sofia se uită când la el, când la Lilac.

— E o LaRoux.

— Da, răspunde Flynn cu blândețe, încă alături de Sofia. Și datorită ei planeta ta este liberă acum. Datorită ei nu ești o pată de sânge pe un perete din prefabricate, spulberată de un soldat căzut pradă Furiei. Trebuie să te oprești și să asculți, Sof.

— Așa e, zic eu încet, cu lehamite. Amândoi i-au ajutat pe Flynn Cormac și Lee Chase să elibereze Avonul. Știu. I-am urmărit.

Ea deschide gura să vorbească. Dar înainte s-o facă, o altă voce răsună în liniștea din jur și un bărbat se apropie agale pe podul de deasupra noastră, oprindu-se în capul scărilor.

— Scumpa mea, spune domnul LaRoux cu o voce blândă și o privire pătrunzătoare. Mă întrebam unde te-ai dus.

Bărbatul cu ochi albaștri vine și ne scoate dintre ceilalți, apoi ne aduce într-o lume nouă. Ultima, spune el. Întrezărim doar o părticică minusculă din ea, și din oamenii ei atât de numeroși, deși facem toate eforturile să-i vedem pe toți. Clădiri care ajung la cer, zgomot, lumină și haos, toate îmbinându-se într-un model mai amplu.

Dar nouă nu ni se permite s-o explorăm. Suntem constrânși să rămânem în anumite limite. Suntem încarcerati.

Noi...

Eu.

Eu sunt singur aici.

Singur... dacă n-ar fi bărbatul cu ochi albaștri.

Sofia

Monsieur LaRoux, îmbrăcat într-un frac impecabil, coboară încet scările, cu mâinile în buzunare. Ochii lui albaștri se plimbă peste noi patru, oprindu-se în cele din urmă asupra lui Lilac, care stă cel mai aproape de el, chiar în spatele lui Tarver.

— Lumea așteaptă să-ți asculte discursul, draga mea, spune el cu un zâmbet vag și nonșalant, de parcă n-ar fi intrat într-o încăpere cu o atmosferă atât de tensionată, încât ar putea s-o taie cu cuțitul. Mă întrebam ce anume putea să-ți atragă interesul. N-aș spune că aici, în cala motorului, există ceva care să fie considerat o atracție.

Îmi stă mintea în loc, nu pot reacționa. Aici nu există câmp de securitate, nu există pază — nu trebuie decât să bag mâna în geantă, să scot arma și să apăs pe trăgaci. Mintea mea le strigă și le ordonă degetelor mele s-o facă, dar eu nu mă pot mișca.

Lilac este cea care rupe tăcerea mormântală.

— Unde e falie? Unde sunt ființele șoptitoare?

— Draga mea, spune el făcând o mică grimasă, însă rămânând imperturbabil. Nu știu despre ce anume vorbești, dar va trebui să mai aștepte, altfel vom întârzia.

— Toată lumea de aici știe despre ce vorbim, intervine Tarver pe un ton dur. Răspunde la întrebare. Unde e ultima falie?

Monsieur LaRoux îl fixează cu o privire mult mai puțin afectuoasă.

— Ființe șoptitoare? Falie? De unde ai mai scos poveștile astea?

— De la mine, spune Lilac printre dinții încleștați.

— Se află pe Corint, nu-i așa? spune Gideon pe un ton glacial, dar cel puțin el e capabil să vorbească pe când eu am rămas încremenită, incapabilă să mă mișc. N-a părăsit nicio clipă sediul LRI.

— Chiar nu știu despre ce vorbești, răspunde LaRoux. Dar dacă te referi la ceva mare cât un motor hiperspațial, ar fi absurd să încercăm să-l mutăm, nu crezi?

Vocea lui Lilac nu seamănă deloc cu a lui — Lilac tremură toată.

— Dacă ai știi măcar cum mă face să mă simt...

El neagă scuturând din cap.

— Este pur și simplu inimaginabil ca o creatură ipotetică, dintr-o falie ipotetică, să poată ajunge la tine de la sediul LaRoux, draga mea. Ne aflăm pe orbită — suntem mult prea departe.

— Poate să ajungă la ea și din mijlocul galaxiei, nemernicule, îl repede Tarver strângând furios din pumni. Trebuie să le eliberezi, să le trimiți înapoi.

— Băiete, spune LaRoux, așezându-și mai bine la ureche ceea ce pare un dispozitiv de comunicare. Oricât

mi-aş dori să-ţi fac pe plac, am prea multe de făcut în următoarele zile ca să stau aici şi să discut cu tine. Lilac, vino.

Se întoarce puţin, făcând un gest spre scară ca şi cum s-ar aştepta ca Lilac să-l urmeze ascultătoare.

— Nu, spune Lilac cu o voce joasă, încordată. Nu de data asta, Tată. Nu mai pot continua aşa. Ştim despre experimentele tale, despre Avon, despre fiinţele şoptitoare, despre falii... Ştim tot. Iar tu ştii că ştim. Nu mai putem să trecem peste asta, să ne prefacem că suntem o familie fericită. Mă... mă distrugi cu asta.

Figura aparent calmă a lui LaRoux se înăspreşte puţin.

— Eşti bine, insistă el. Şi chiar dacă această... această falie, cum o numiţi voi, te afectează, există metode mult mai bune de a împiedica lucrul acesta decât distrugându-mi munca de-o viaţă.

Îşi duce mâna la aparatul de la ureche cu un zâmbet. Acelaşi lucru am văzut că-l făceau oamenii de la sediul LRI când se pregăteau să folosească falia împotriva mea.

Constatarea mă cutremură ca un duş rece.

— Normal, zic eu cu glas scăzut, în timp ce mâinile încep să-mi tremure de furie. Tu n-ai creat o armă care ar putea fi folosită împotriva ta. Ai găsit o cale de a te imuniza pe tine.

— Deşteaptă fată, răspunde LaRoux renunţând să se mai prefacă şi, deşi cuvintele lui sunt un compliment, le spune pe un ton dur. Bun, am terminat aici? Probabil că se toastează deja la şampanie în timp ce noi vorbim.

— Ai avut un remediu, zic eu cu o voce subţire şi încordată, clipind din greu ca să scap de lacrimile furioase care îmi înceţoşează vederea. Ai avut un remediu care i-ar fi putut salva pe toţi cei de pe Avon.

LaRoux ridică din sprâncene.

— Îmi pare rău pentru acele morți, chiar îmi pare rău. Dar cineva trebuie să fie dispus să facă sacrificii în numele progresului. Dacă te consolează cu ceva, gândește-te cât de mult înseamnă viața lor acum, cât de mult înseamnă moartea lor. Ar fi trudit în anonimat, în existența lor mărunță, lipsită de sens, pe o planetă lipsită de sens, iar acum sunt parte din ceva mult mai mareț decât ei înșiși.

Sclipirea din ochii lui mă sperie cu mult mai mult decât vorbele lui — el *crede* ceea ce spune, o crede cu fiecare fibră a ființei lui.

Mă mișc înainte să gândesc, iar corpul meu se oprește din tremurat, concentrându-se spre un singur scop. Scot arma din geantă și o ridic spre LaRoux, totul în jurul meu reducându-se la fața lui.

El abia reacționează.

Aud vag vocea lui Gideon, scăzută și tremurând de încordare.

— Sofia, nu.

E la câțiva pași de mine — prea departe ca să mă ajungă înainte să apăs pe trăgaci.

— Nu face asta. Mi-ai promis că nu vei deveni asta.

Ignoră-l, îmi spun, concentrându-mă pe omul din fața țevii armei de foc.

Tarver și Lilac stau perfect nemișcați, dar tatăl ei pur și simplu mă privește fix de parcă aș fi o nouă și fascinantă specie de insectă.

— Nu cred că te-aș putea convinge să folosești acel obiect pentru a trage în domnul Merendsen...

— Tată, intervine Lilac pe un ton scurt și ferm.

Seamănă cu el și când *vorbește*, mai ales acum, când se luptă să recâștige controlul.

— Glumeam, draga mea, răspunde el, întinzându-se s-o mângâie pe obraz cu un deget îndoit.

Dacă n-aș ști ce fel de om e, aș zice că e vreun profesor bătrân și jovial sau vreun filantrop binevoitor. Înghit, încercând să ignor faptul că mi s-au umezit palmele în efortul de a menține arma îndreptată spre el. LaRoux se întoarce din nou spre mine.

— Eu chiar cunosc destule lucruri despre această tânără, continuă el. De curând, a petrecut câțva timp la noi și în cele din urmă am reușit să-i aflăm adevărata identitate. Oricât de mult mi-aș dori, nu va trage în domnul Merendsen.

— Nu, îngaim eu, amintindu-mi că trebuie să respir.

Nu pot să trag drept dacă sunt pe jumătate inconștientă din cauza lipsei de oxigen.

— Nu în el.

— Sofia Quinn, continuă Roderick LaRoux, ca și cum ar recita din memorie. Șaisprezece ani, cu un cazier imaculat până când dispare pe drumul dintre astroportul de pe Avon spre un orfelinat de pe Paradisa în urmă cu un an și ceva.

LaRoux se întoarce zâmbind spre mine.

— Nu ești prima persoană care îndreaptă un pistol spre mine, draga mea. Pune-l deoparte și vom discuta orice dorești. Voi face tot ce-mi stă în puterea considerabilă pe care o am pentru a te ajuta.

— N-avem ce să discutăm, îi răspund cu dispreț, simțind cum crește furia în mine. Dacă știi cine sunt, atunci știi și de ce sunt aici. Tatăl meu a murit din cauza experimentelor tale bolnave de pe Avon.

LaRoux se mulțumește să scuture din cap.

— Mă tem că atât de multe vieți s-au pierdut din cauza evenimentelor tragice de pe Avon, draga mea. N-aș putea spera să mi le amintesc pe toate, dar sincere condoleanțe pentru pierderea suferită.

Nu știe. Nici măcar nu știe. El nici măcar nu... Măinile încep să-mi tremure din nou.

— Sofia, intervine Lilac, rostindu-mi numele cu o voce blândă și o privire brusc plină de compasiune care, venind de la ea, mă ia prin surprindere. Sofia... te rog. Lasă arma jos, iar tu și Gideon puteți veni cu mine. Vom discuta, după discursul meu. Vom discuta despre toate.

Nu se uită la tatăl ei, nici atunci când acesta o cuprinde cu brațul de după umeri, gest de o afecțiune paternă care face să mi se strângă inima în piept.

— Lasă arma jos.

Vocea este abia o șoaptă și îl simt pe Gideon lângă mine ca o ancoră, o căldură care mă trage înapoi către mine.

— Sofia, te rog. Tu nu ești așa. Te cunosc.

— Ah, da, complicele, spune LaRoux mutându-și privirea spre Gideon. Am avut destule date ca s-o identificăm pe domnișoara Quinn aici de față, dar niciodată n-am reușit să obținem o imagine suficient de clară cu tine.

Arunc o privire rapidă spre Gideon, care stă la câțiva pași de mine, cu mușchii contractați și maxilarul încheștat.

— Nu sunt prea fotogenic, răspunde el.

LaRoux se încruntă și trăsăturile lui sculptate capătă o expresie de concentrare.

— Îmi pari cunoscut, acum că te văd.

Înclină puțin capul, apoi, ca și cum s-ar referi la o petrecere de cocteil sau un eveniment de caritate, remarcă:

— Parcă am pus să fii omorât odată...

Sunetul care iese din gâtul lui Gideon, încurcat și plin de durere, mă scoate din starea de încremenire. Îmi recapăt glasul.

— Ești un... *nenorocit*...

De data asta n-am nicio problemă să ridic arma fără să-mi tremure mâinile, și să-i scot siguranța.

Timpul încetinește. Îl aud pe Gideon strigându-mi numele și simt curentul de aer când se repede spre mine. Îl văd pe Tarver reacționând fulgerător, îndreptându-se spre Lilac. Îi văd degetele care ratează cu câțiva milimetri s-o apuce de braț în timp ce ea se aruncă în fața tatălui ei, cu părul ca o flacăra. Îi văd panica de pe chip, emoțiile din ochi și, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda faptului că degetul meu apasă pe trăgaci, în ciuda urii, a disperării și a durerii mele, mă întreb dacă aceasta a fost privirea de pe propriul meu chip în momentele dinainte ca tatăl meu să arunce barăcile în aer.

Apoi se aude detunătura armei din mâna mea și fragmente de plas-pistol mă taie la bărbie și la umăr, improșcând peretele din spatele meu. Forța împușcării mă doboară la pământ, iar când încerc să-mi ridic capul, mă simt ca un om beat, cu urechile țiuind, cu mișcări lente și prea fluide, cu mușchii vlăguiți. LaRoux se clatină și inima mea cântă de bucurie, dar se clatină pentru că l-a împins Lilac, și vocea lui Lilac se aude strigând de durere, sângele lui Lilac improașcă ecranul din spatele ei, Lilac este cea care cade la pământ.

Lilac.

— Ați fi putut s-o aduceți înapoi.

Bărbatul cu ochi albaștri știe că eu îl aud, dinăuntru închisorii din oțel și electricitate în care m-a izolat.

— Ați fi putut s-o aduceți înapoi pe Rose a mea, dar ați lăsat-o să putrezească pentru că mă urâți pe mine.

Când vine, îi scoate afară pe cercetătorii care studiază existența mea. Uneori trec luni de zile fără să treacă pe-aici, alteori vine în fiecare zi, dar ura lui față de mine, față de cei din specia mea, rămâne neschimbată.

— Încă n-ai aflat ce-i ura, șoptește bărbatul, iar vorbele lui sună a promisiune. Și întoarce spatele închisorii mele.

Ură. Dacă vrea ură... atunci ură va primi.

Gideon

Îmi țiuie urechile din cauza focului de armă care îmi răsună în creieri și mă orbește. Mă arunc spre Sofia, dar aterizez pe jos, și abia când îmi dau seama că ea geme pe jumătate țipând, mă dezmeticesc și mă târăsc spre ea.

Are mâna acoperită de arsuri acolo unde a explodat plas-pistolul și îi curge sânge din tăieturile de pe gât și umeri unde au atins-o schije. Există zeci de motive pentru care aceste arme sunt interzise, cel mai nesemnificativ fiind acela că păcălesc chiar și cele mai performante sisteme de securitate, iar cel principal fiind că ai șanse mai mari să fii ucis atunci când se declanșează, decât să nimerești ținta. O iau pe Sofia în brațe în timp ce panica îmi inundă tot corpul, alungând orice altceva — furia că a plănuit asta, teama de ce se va întâmpla cu ea când va fi arestată, amărăciunea care îmi persistă pe limbă după ce am vorbit cu Lilac LaRoux. O trag pe Sofia la pieptul

meu, iar ea nu se opune, durerea ei fiind mai puternică decât orice altceva simte față de mine în clipa asta. Înghite cu greu, sufocată de nevoia de a țipa, ținându-și mâna rănită la piept.

— Sst, e în regulă, murmur eu cu buzele lipite de părul ei. Ești cu mine. Ești cu mine.

Cormac cade în genunchi de cealaltă parte a ei, cu fața și vocea îngrozite.

— O, Doamne, Sof.

Ca și când vocea lui a deschis niște zăgazuri, brusc încep să înregistrez și alte sunete. Voci care strigă, cineva care găfâie, un val hohotitor de șoapte în aerul încremenit. Ridic privirea, așteptându-mă să-l văd pe LaRoux căzut la pământ, și constat că stă aplecat peste altcineva, vorbind cu disperare.

— Draga mea, spune el, cu vocea lui excesiv de manierată înecată de emoție. Uită-te la mine, sunt eu, tata, uită-te la mine!

Tarver își rupe bucăți din căptușeala fracului, alb la față, cu maxilarul încheștat și cu un aer ferm. Ridică ușor persoana de pe podea — e Lilac — astfel încât să-i sprijine capul în poala lui.

— E doar o rană la umăr, spune el cu o voce tremurată, începând să bandajeze rana cu fâșiile de mătase. Va fi bine, e doar...

LaRoux îi spune ceva pe un ton repezit, transfigurat în acel moment de atâta furie și atâta ură, încât nu-mi dau seama ce spune.

Tarver rămâne totuși calm, înfruntând privirea aceea albastră, rece ca gheața.

— Vrei să sângereze până moare?

Lângă el, Jubilee își scoate centura și i-o dă ca să lege bandajele improvizate, fixându-l pe LaRoux cu o privire care i-ar face ce n-a reușit glonțul.

LaRoux oftează din rărunchi, luând mâna lui Lilac într-ale lui și ridicând-o la buze ca s-o sărute.

— Rezistă, scumpa mea fetiță.

Sofia tresare în brațele mele, bâiguind cu o voce chinată de durere:

— Nu pe ea trebuia... De ce, de ce a făcut asta? N-am vrut să...

— Pentru că e tatăl ei, spune Flynn cu blândețe. Pentru că ea îl iubește și tu ai încercat să-l omori.

— E un monstru, șoptește Sofia care începe să-și revină din șocul provocat de rana ei și se luptă să se ridice.

— Și este *tatăl* ei, răspunde Flynn.

Fața Sofiei se schimonosește de plâns, lacrimile începând să-i curgă și să se amestece cu sângele de pe bărbie. Acum i-am citit tot trecutul. Știu ce s-a întâmplat cu tatăl ei. Și știu câte voci l-au numit monstru în urma morții lui. Cum trebuie să fie să iubești pe cineva, în ciuda a ceea ce a făcut. O strâng în brațe.

— Sunt aici, îi șoptesc.

Lilac începe să se miște și cei doi bărbați își întorc din nou atenția asupra ei, în timp ce Tarver termină să-i bandajeze umărul cu căptușeala de mătase a hainei.

— Tarver..., murmură ea, iar eu observ cum tatăl ei se schimbă la față, săgetându-l cu o privire plină de aversiune pe viitorul său ginere.

— Da, iubita mea, răspunde Tarver, uitând sau ignorând privirea pe care i-o aruncă LaRoux.

Zâmbește, înclinând capul ca să o sărute ușor pe frunte.

— O să te faci bine.

— Iar mă minți?

Vocea ei este atât slabă, încât abia o pot auzi.

Ceva, ca un fel de râs, dar fără prea mult umor, scapă de pe buzele lui Tarver.

— Nu de data asta, răspunde el. Crede-mă. Lee, cheamă un medic, nu o putem mișca.

Jubilee se ridică în picioare și aleargă spre punctul de comunicare de pe perete. Dar Lilac începe să se agite.

— Mă simt...

Vocea ei se stinge și, pentru un moment oribil, am impresia că a murit, că Tarver a omis ceva, că ea a fost rănită și în altă parte. Dar ea continuă cu o voce schimbată și ceva din tonul ei face să-mi înghețe tot corpul.

— *Furioasă.*

Și parcă în replică, toate șoaptele, vocile care umplu aerul încetează brusc, lăsându-ne într-o liniște deplină. Din nou simt în gură gustul de sânge și, deși o strâng în brațe pe Sofia, mușchii încep să-mi tremure de parcă aș fi făcut escaladări timp de o oră și corpul meu este prea epuizat ca să mai lupte.

Calmul lui Tarver se spulberă.

— Lilac... Lilac, uită-te la mine. Uită-te la mine, frumoaso, nu...

Ridică privirea spre LaRoux.

— Fă ceva! strigă el.

— Nu înțeleg, spune LaRoux încet, uitându-se prost la ce se întâmplă cu Lilac, ceva ce noi nu putem vedea.

— Ea nu mai e cum era, îl repede Tarver. Asta încercăm să ascundem de tine. Este conectată la ele și știe că tu încă le ții captive în ultima falie de aici. Ele o vor pe ea, nu înțelegi? De un an de zile au tot încercat să pătrundă

în mintea ei. Trebuie să închizi falia, să trimiți înapoi ființele șoptitoare. *Acum.*

— V-am spus, *nu* există nicio falie aici, pe *Daedalus*, răspunde LaRoux alb la față. N-a mai rămas decât una dintre creaturile alea, n-ar avea cum să...

— O *omoară*! Dacă este pe Corint, atunci du-te și sună!

— E imposibil..., spune LaRoux cu o voce gătuită. *N-are cum* să ajungă la ea...

— Sst.

Este din nou vocea lui Lilac, dar de data asta controlată, deloc confuză, șoptită și îndurerată. Dă ușor la o parte brațul lui Tarver și, așa rănită la umăr cum e, se ridică în capul oaselor.

— Mă simt bine.

Tarver a amuțit, la fel și LaRoux, ca și cum ordinul acela blând a fost o vrajă care le-a furat graiul celor doi bărbați.

— Ce lucru ciudat, spune Lilac, rotindu-și încet umărul vătămat, părând să nici nu observe că mișcarea produce un nou val de sânge care se prelinge de sub bandajul improvizat. Durerea este atât de diferită de ceea ce mi-am imaginat eu.

Mă trec fiori de gheață pe șira spinării, frica pătrunzându-mi în oase înainte să-mi dau seama de ce mi-e teamă. Îi fac semn Sofiei, iar ea, ca și cum mi-ar citi gândurile, se chinuie să se ridice în picioare și rămânem împreună, unul lângă altul.

Sesizând mișcarea, Lilac înalță capul să se uite la noi. Dar în locul ochilor strălucitori, albaștri ca seninul, la fel ca ai tatălui ei, văd niște ochi întunecați, ca două găuri goale.

Tarver stă și se uită la Lilac și, pentru prima oară, îl văd, îl văd *cu adevărat*, cum se uită la ea. Am fost atât

de preocupat să-l urăsc pentru că l-a înlocuit pe fratele meu, încât n-am observat... I se vede clar pe chip ce are în suflet, iar suferința cumplită ce se citește acolo în timp ce o privește pe Lilac face să mă doară și pe mine sufletul.

— Lilac, șoptește el. Iubita mea.

Ochii întunecați ai lui Lilac se întorc spre el și, deși fața ei rămâne neutră, aproape inexpresivă, vocea ei glacială face să mi se îngrețască pielea pe mine.

— Te cunosc.

Înfiorat, Tarver se ridică în genunchi și o apucă de brațe pe Lilac, privind-o intens.

— Lilac, știu că ești acolo. Poți să lupți. Ești mai puternică de-atât. Te rog... te rog. *Te rog.*

Lilac îl privește fix câțva timp, apoi chipul ei este străbătut parcă de o undă și ea se lasă un pic în jos, ca o marionetă căreia îi sunt tăiate sforile. Ochii ei clipesc și rămân pironiți pe chipul logodnicului ei.

— T-Tarver?

Tarver tresare cu respirația întretăiată și se dă mai aproape, privind-o adânc în ochi, căutând măcar o pălpăire din fata care altădată era acolo.

— Lilac.

Fata scoate un suspin și se apleacă spre el, lipindu-și buzele de-ale lui, într-un fel de sărut disperat. Pentru un moment, nimeni nu mișcă, întreaga încăpere reducându-se la cei doi, la mâna lui Tarver care se ridică s-o atingă pe obraz, la mișcările ei în timp ce îl sărută mai apăsător.

Apoi ea se retrage brusc, deschizând ochii — ochii aceia negri — și scoțând un râs scurt și dur.

— Ești atât de *vulnerabil*.

Ridică o mână și, ca și cum ar alunga o muscă, îl împinge cu atâta forță pe soldat, încât îl aruncă în aer, izbindu-l de peretele din față cu o bufnitură înfiorătoare.

Ea se ridică în picioare fără măcar să tresară atunci când Lee Chase scoate arma instantaneu și o îndreaptă spre ea.

— I-ai ucis pe frații mei, spune Lilac (sau cea care altădată era Lilac), uitându-se în continuare la Merendsen. Ca să-ți salvezi propria piele... ca să salvezi *această* piele, adaugă ea arătând cu dezgust spre propriul ei trup, i-ai ucis pe toți.

— Ei au vrut... ei *au cerut*...

Gemând de durere, Tarver se ridică cu greu de pe jos; are o privire tulbure, iar eu îmi dau seama că e într-o stare de semiconștiență.

— Minți. Nimeni nu *cere* moartea, spune Lilac uitându-se în jurul ei și înclinând capul parcă pentru a ne vedea mai bine pe fiecare dintre noi. Deși poate că voi o veți face înainte să se termine totul.

— Nu mișca, strigă Jubilee ținând arma îndreptată spre Lilac, cu toți mușchii încordați, cu tot corpul pregătit să reacționeze. Nu vreau să te împușc; dar o s-o fac dacă mai faci un singur pas.

— Nu... Lee..., spune Tarver sprijinindu-se cu o mână de perete ca să se ridice în picioare. Ea e acolo. E încă acolo. Nu trage.

Țeava pistolului coboară, un răspuns automat la ceea ce, în mod evident, a fost un ordin.

— La naiba, domnule...

Jubilee strânge nehotărâtă arma în mână, neștiind dacă să-și asculte instinctul de a se supune sau pe cel de a-l proteja.

— Dacă tragi în filca mea, îi spune monsieur LaRoux lui Jubilee pe un ton rece, dar străduindu-se vizibil să se stăpânească, voi avea personal grijă să fi executată.

— E în regulă, spune creatura din interiorul lui Lilac zâmbind spre Jubilee. Eu am fost primul, eu sunt cel mai vechi, iar acum eu sunt ultimul din specia mea aici. N-am nevoie să mă mișc pentru a-l ucide pe căpitan.

Din depărtare se aude un teribil urlet înfundat, ca geamătul unei fiare imense răsunând ca un ecou prin navă. Abia după o jumătate de secundă, când podeaua se cutremură sub noi, iar Sofia și cu mine ne ducem clătinându-ne înapoi spre perete, îmi dau seama ce-a fost. Zgomotul făcut de un metal extrem de gros care se rupe precum o foaie de hârtie.

Flynn se ridică în picioare împleticindu-se și se duce lângă Jubilee cu mișcări lente.

— Noi am mai întâlnit pe alții ca tine, spune el încet, cu o voce calmă, liniștitoare, sub care pot detecta doar niște semne vagi ale groazei ce domnește acolo, aceeași groază care o face pe Sofia să tremure lângă mine. Noi știm ce v-au făcut, dar noi nu vrem să vă facem niciun rău. Te rugăm, hai să discutăm. E clar că poți să ne distrugi ori când, dar dacă faci asta, nu vom mai putea vorbi unul cu altul. Nu pierzi nimic dacă aștepti, dacă asculți ce avem de spus. Dacă ne distrugi acum, ușa aceea se va închide.

E chiar mai bun decât a fost în Transmisiunea de pe Avon — eu, personal, m-aș preda dacă aș avea ocazia. Dar creatura Lilac se uită la el cu indiferență, deloc impresionată de pledoaria lui.

— Voiam să-l strivesc, comentează ea, uitându-se spre Tarver care se sprijină cu greu de perete. Dar așa e mult mai bine. Să moară știind că n-a putut s-o salveze. Să

moară așa cum ar fi trebuit să moară: prăbușindu-se într-un mormânt de metal contorsionat și foc.

Cuvintele răsună în aer, punctate de scârțâielile și gemetele îndepărtate ale navei, cu care se întâmplă ceva, și pentru un lung moment nu reușesc să înțeleg ce vrea să spună creatura. *Metal și foc... să se prăbușească...* Apoi, dintr-odată, încep să-mi tremure genunchii.

— Nu se poate...

Vocea mi-e gătită de frică, răgușită după atâta tăcere.

Sofia ajunge la aceeași concluzie ca mine.

— Dumnezeuule, șoptește ea.

Lilac va doborî nava *Daedalus*.

Nu voi ști niciodată cum o duc ceilalți care au rămas în lumea gri. Nu-mi dau seama dacă ai mei din cealaltă parte a faliei pot să mă vadă sau să mă simtă. Tot ce știu este ura care ne leagă pe mine și bărbatul cu ochi albaștri.

Adesea îmi vorbește despre soția lui, despre tânăra lui fiică, despre munca lui. A început să lucreze la două nave care se vor folosi de universul nostru pentru a călători și mai rapid printr-al lor și îi face plăcere să-mi povestească despre toate succesele din viața lui, convins că ele îmi vor produce durere.

Îmi pare rău că nu i-am adus-o înapoi pe soția lui, pentru că atunci aș putea să mă folosesc de ea ca să scap din închisoarea lui. Marcată de atingerea noastră, ea ar fi vulnerabilă, un vas care așteaptă să fie umplut. Aș putea să-i iau lucrul la care ține el cel mai mult și să-i zâmbesc cu buzele ei până când își va pierde mințile.

Aș putea să-i spun că noua lui tehnologie riscă să facă o gaură prin lumea noastră. Aș putea să-i spun că, dacă te joci cu materialul universului, riști pieirea. Aș putea să-i spun că noile lui nave sunt sortite eșecului.

Dar n-am gură ca să vorbesc. Așa că o să aștept.

Sofia

Nava se zguduie încă o dată, făcându-mă să mă ciocnesc de Gideon. Nu mă opun când el mă cuprinde în brațe — la naiba, și brațele mele se agață de el — pentru că, în acest moment, nu-mi pasă.

Nu-mi pasă de Valet, nu-mi pasă de legătura lui cu familia LaRoux, nu-mi pasă că acționez singură și nu mă angajez cu nimic, nu mă îndrăgostesc și nu mă atașez. Suntem pe o navă care se prăbușește din cer și dacă acestea sunt ultimele mele clipe în viață, mi le voi petrece îmbrățișându-l pe Gideon.

— Dacă prăbușești această navă, vei muri și tu, intervine Flynn, ridicând vocea ca să se facă auzit peste zgomotele dezastrului din jurul nostru.

— Scutește-mă.

Buzele lui Lilac se arcuiesc într-un zâmbet vag. Mi se face pielea de găină când o văd — ar fi mai ușor, mai bine, dacă n-ar arăta și nu s-ar purta ca ea. Dar am văzut

acel zâmbet de zeci de ori în reviste și în interviuri HV și, dacă n-ar fi întunecimea teribilă din ochii ei, aș crede că nu s-a schimbat nimic. Nu se compară cu ceea ce am văzut la tatăl meu, care nu mai era deloc el înainte să intre în acea cazarmă. Această... *arătare*, ce-o fi ea, este încă Lilac. Și totuși, nu este. Zâmbetul lui Lilac se transformă în rânjet.

— Distrug o navă fără să ridic un deget. Crezi că, dacă se va prăbuși, voi muri și eu?

— Atunci gândește-te la miile, sutele de mii de oameni din cartierul de pe pământ. Ei nu ți-au făcut nimic ție sau speciei tale, iar tu îi vei omorî pe toți când nava se va prăbuși. Dacă faci asta, nu ești cu nimic mai bună decât LaRoux.

Zâmbetul lui Lilac se lărgeste puțin și ea se uită în lateral. Aproape uitasem de LaRoux, iar asta mă face să tresar — aproape *uitasem*. El încă stă în genunchi acolo unde se aplecase lângă fiica lui după ce a fost împușcată. Se uită spre ea, cu o figură răvășită și brăzdată de riduri, cu ochii lui albaștri care par aproape înlăcrimați, pieriți, în comparație cu privirea teribil de întunecată a lui Lilac.

— Adevărat, răspunde ea continuând să se uite la LaRoux cu un amestec bizar de silă și dragoste. Presupun că sunt ceea ce m-a făcut tatăl meu să fiu.

Se apleacă puțin ca să pună mâna pe obrazul lui LaRoux — un gest tandru care mă face să mă cutremur.

— Dar te înșeli când spui că nu sunt mai bună decât el.

Flynn nu răspunde și știu de ce. A stat o viață întreagă în preajma unor oameni care nu voiau sau nu puteau să asculte de logică, de compasiune, de rațiune. El recunoaște nebunia când o aude.

Lilac așteaptă și, cum nu primește niciun răspuns, zâmbetul îi dispare de pe chip, lăsând în loc o privire de oțel și foc.

— Roderick LaRoux este o creatură care se definește prin putere. Iar eu... eu sunt mai bună decât el din toate punctele de vedere.

O explozie cutremură iarăși nava și mă crispez din tot corpul, străbătută de un val de panică și adrenalină care mă face aproape să nu mai simt durerea din mână. Fiecare mușchi îmi strigă să fug. Dar unde să fug? Ca să ajungem la navete, ar trebui să ne îndreptăm în direcția din care se aud sunetele dezastrului — dacă mai există navete.

Lilac coboară privirea spre tatăl ei și zâmbește.

— Tati, spune ea cu blândețe. Tu vei veni cu mine, da?

Roderick LaRoux întredeschide buzele, ridicând privirea spre cea care nu mai este fiica lui — și, ca la o comandă, expresia de pe chipul lui se schimbă. Tensiunea din umeri îi dispare, iar buzele i se întind într-un zâmbet tremurat. Îl văd forțându-se s-o creadă, cu aceeași convingere care l-a ajutat să creadă că ființa din falie nu i-ar face niciodată rău lui Lilac.

— Iartă-mă, șoptește el. Pentru Simon, pentru *Icarus*, mă ierți?

Creatura-Lilac îi întinde mâna și îl ajută să se ridice în picioare.

— Ești tatăl meu, spune ea, sărutându-l pe obraz. Și cu tine n-am terminat încă.

LaRoux o privește îndelung, cu mirare, apoi chipul lui se destinde într-un zâmbet — un soi de expresie deliberată, alegând să nu vadă realitatea.

— Oh, draga mea.

Vocea lui LaRoux sună înăbușit și aproape că mă aștept să-i văd ochii transformându-se în negru la fel ca ai lui Lilac — dar îi rămân clari și albaștri. Propria lui voință de a se amăgi este exact ce-i trebuie lui Lilac pentru a-l controla.

— Inima mea. Da. Să mergem.

Lilac aruncă încă o privire peste umăr spre Tarver, al cărui braț, cel cu care se sprijină de perete, îi atârna ciudat. El face un pas înainte clătinându-se, vrând să spună ceva, dar moștenitoarea LaRoux, controlată de creatura din mintea ei, îi întoarce spatele fără să scoată un cuvânt, conducându-l pe tatăl ei spre scară și spre locul dezastrului.

— Lilac! strigă Tarver cu glasul răgușit și brusc o ia la fugă după ea deși este rănit, iar pașii i se împleticesc, probabil din cauza loviturii puternice. Lilac...

— Domnule, nu!

Jubilee lasă arma jos și se întoarce să-l oprească pe Tarver, așezându-se cu tot corpul între el și scările pe care urcă Lilac.

El se izbește de ea destul de tare, făcând-o să geamă cu respirația întretăiată, dar ea nu cade, ci îl cuprinde cu ambele brațe și încearcă din răputeri să-l țină pe loc în timp ce cizmele îi alunecă pe grilajul de metal al podelei.

— Ajută-mă! strigă ea și Flynn i se alătură imediat, unindu-și amândoi forțele în încercarea de a-l împiedica pe Tarver să se ducă după Lilac.

— Dă-mi drumul! strigă Tarver luptându-se să scape, fără măcar s-o privească pe femeia care îl trage înapoi. Dă-mi drumul... trebuie să... *locotenent, îți ordon!*

E mai puternic decât ea, mai puternic decât amândoi, pe jumătate înnebunit de supărare, frică și durere, aproape incoerent.

Ea se luptă cu el, gâfâind și țipându-i în ureche:

— N-o poți salva... Tarver, creatura va avea grijă să supraviețuiască prăbușirii, iar tu n-o poți salva dacă mori!

El scoate un urlet în loc de răspuns și scapă din strânsoarea ei pentru o jumătate de secundă, apoi ea întinde brațul cu palma deschisă și-l prinde de cap, lovindu-l lateral. Pe jumătate năucit, el se împleticește spre perete, unde Flynn îl ține, încordându-se din răspuțeri.

Lee se uită spre noi și, ca și cum privirea ei ar declanșa un val de adrenalină, tot oxigenul îmi năvălește înapoi în plămâni.

— Poți să mergi?

Încerc, amețită de confuzie și șoc, să mă țin mai dreaptă. Clatin din cap și îl simt pe Gideon respirând ușurat lângă mine. Brusc, îmi dau seama că degetele mâinii mele tefere sunt împletite cu ale lui.

— Nu vreau s-o fac din nou, spune Tarver care tot încearcă, pe jumătate conștient, să-l dea pe Flynn la o parte. Nu vreau să trăiesc din nou fără ea. Nu pot. Nu pot. Lee... te rog. Te rog, lasă-mă aici. Te rog, Lee...

Jubilee îi aruncă o privire peste umăr, iar eu îmi dau seama, după cum stă cu spatele încordat, că o doare să-l vadă așa. Apoi se duce lângă Flynn și își trece pe după gât brațul nevătămat al lui Tarver.

— Flynn?

Acesta pare s-o înțeleagă dintr-o privire și îi face semn din cap spre celălalt capăt al punții.

— Trebuie să fie niște navete de salvare pe-aici pe undeva... nu vom putea să ajungem până la rampele de lansare ale ambasadorilor.

Ridic vocea ca să mă fac auzită peste un alt scrâșnet de metal și le strig:

— Navetele de întreținere, de-a lungul peretelui din față.

Cealaltă parte a halei imense este la o distanță egală cu jumătate din lungimea navei și abia se vede prin semiobscuritate.

În fața ochilor îmi apar frânturi de imagini cu planurile schematice ale etajelor pe care le-am memorat, dar sunt prea disparate pentru a-mi fi de folos. Nu trebuia să stăm aici mai mult de câteva minute, dar am studiat totuși întreaga punte. Oricine poate face un plan — cei diferențiază pe supraviețuitori de ceilalți este efortul de a se pregăti și pentru momentul în care lucrurile nu mai merg conform planului. Dar am început să-mi revin din starea de șoc și simt cum durerea îmi radiază în sus pe braț, în urechi aud voci șoptite, iar spaima mea este prea mare, prea tangibilă, ca să le pot distinge.

— Trebuie să plecăm, urlă Jubilee, încă luptându-se cu Tarver. Trebuie să ne retragem, domnule!

— Gideon, ajut-o să meargă, strigă Flynn, care încă se luptă să-l țină pe fostul soldat.

Gideon mă trage după el luând-o la fugă și ne poticnim amândoi atunci când o undă de șoc străbate lungimea podelei, doborându-ne din picioare și aruncându-ne înainte. Ne ridicăm cu greu, încă ținându-ne strâns de mâini, și când arunc o privire în spate văd că Tarver în sfârșit aleargă, flancat de Flynn și Jubilee.

Deasupra noastră se aude un scrâșnet puternic și ascuțit care îmi irită nervii, intensificând durerea chinuitoare de la arsura de pe mâna mea, răscolindu-mi creierii, astfel încât cu greu îmi amintesc să fug. Cu o bufnitură asurzitoare, una dintre stațiile de lucru prinse

sus pe pereți se desprinde și cade, izbindu-se de podea la doar câțiva metri în dreapta noastră.

Mă opresc din fugă atât de brusc, încât Gideon îmi scapă mâna din strânsoare și mai face câțiva pași fără mine în timp ce eu cad în genunchi. Mâna mă ustură înfiorător, urechile îmi țuie. Ca prin vis îl aud strigându-mă, înăbușit și neclar, de parcă aș fi sub apă. Peretele îndepărtat al sălii motoarelor pare că se scufundă, în vreme ce podeaua se cutremură sub mine. Nava cade de pe orbită, iar noi nu vom reuși să ajungem la navete.

Privim de după vălul dintre lumi, punând la un loc, bucată cu bucată, tot ce au descoperit ceilalți. Copiii cresc mari, fiecare alegere pe care o fac apropiindu-i, unindu-le destinele.

Ai noștri din lumea cenușie nu ne aud, dar noi îi auzim pe ei. Se zbat între disperare și speranță, ceea ce nu ne ajută să înțelegem mai bine aceste creaturi. Ceilalți, ținuți captivi în locul unde a apărut prima oară punctul subțiat, sunt tot mai slăbiți și mai obosiți. De mulți ani n-a venit nimeni, nici să-i termine, nici să-i elibereze.

Mai este unul pe care nu mai putem să-l vedem, nici să-l auzim — bărbatul cu ochi albaștri l-a închis atât de bine încât abia mai percepem existența lui.

Poate că el va afla răspunsurile pe care le căutăm.

Gideon

Podeaua se cutremură sub picioarele mele și mă poticnesc îndepărtându-mă de Sofia, încă strigându-i numele. În timp ce ea se clatină amețită, o apuc de mâna teafără și o ridic în picioare.

Cormac se uită în urmă când trece în fugă pe lângă noi împreună cu Merendsen și Jubilee, iar eu îi fac semn, arătând spre colțul unde sper să fie andocate navetele. Ocolește o balustradă care cade și lovește puntea scoțând un nor de scântei, apoi le strigă celorlalți ceva ce nu reușesc să înțeleg.

O trag pe Sofia după mine, dar ea își ține mâna vătămată lipită de corp, palidă ca un mort. În timp ce străbatem în fugă spațiul deschis al sălii motoarelor, încerc cu disperare să fiu atent la fragmentele care cad și în același timp să-mi croiesc drum printre stațiile de lucru, balcoanele și podurile rulante contorsionate care ne stau în cale. Pentru o clipă, mă întreb îngrozit dacă măcar coca

este intactă, dar dacă n-ar fi, am ști. Am avea o ușoară senzație de sufocare.

Flynn și Jubilee îl târăsc pe Tarver înaintea noastră, iar eu o țin pe Sofia de mâna teafără, încercând să ignor țipetele ei de durere în timp ce o trag după mine și ocolesc resturile fumegânde ale unei console. În ultimul moment, observ firele care scot scântei șerpuiind de-a lungul podelei în calea noastră, și o smucesc de mână ca s-o feresc, făcând-o încă o dată să se poticnească.

Îmi dau seama că ea este încă desculță — își scosese pantofii ca să joace rolul invitatei ciufulite în caz că ne prindea cineva și probabil că-i scăpase în timpul incidentului cu împușcătura. Are sânge pe piciorul drept, dar nu mă pot opri să văd dacă este rănită grav. În timp ce schimbăm direcția și ne îndreptăm spre zona de andocare, întreaga navă se cutremură încă o dată, trimițând o undă de șoc prin podea înspre noi. Sofia se poticnește din nou și eu mă răsucesc s-o prind, dar când mă cuprind cu brațele, mă dezechilibrez și cădem amândoi, iar eu simt că nu mai am aer în plămâni din cauza căzăturii puternice.

Așa a fost și pentru cei cincizeci de mii de oameni care au murit pe Icarus?

Mă ridic în coate, trăgând aer în piept. Ușa spre portul de andocare se zărește prin întuneric, ceilalți aproape c-au ajuns acolo, și e la doar câțiva metri în fața noastră.

Flynn se uită iar în urmă și arată cu brațul în sus, cu gura deschisă de groază. Ridic capul exact la timp și văd venind direct spre noi una dintre ghearele uriașe construite pentru a fixa motorul. Țip ca s-o avertizez pe Sofia și amândoi ne mișcăm într-o sincronizare perfectă — ea se lipește de mine, eu o cuprind în brațe și ne rostogolim spre

stânga mea până ne oprim într-un pupitru de comandă răsturnat pe-o parte. În clipa următoare, gheara lovește în el, dar deși îl deformează, acesta este suficient de înalt pentru ca marginea lui să ne protejeze. Ecranele de pe el se scurtcircuitează, scuișând scânteii deasupra noastră.

Când mă uit în sus, văd că pupitrul începe să se îndoie de la jumătate, așa că mă arunc peste Sofia, strivind-o, în timp ce fragmentul deformat ne prinde în spațiul liber dintre el și podea, ca într-un mic cort de metal. Ea țipă și îmi dau seama că mâna ei rănită este prinsă între noi; i se vede deja albul ochilor și mă proptesc în grilajul metalic al podelei, împingând din răputeri ca să dau la o parte greutatea de pe noi.

Chiar atunci, două mâini puternice mă apucă de sub brațe și o văd pe Jubilee scrâșnind din dinți și încercând să ne tragă de sub grămada contorsionată. O țin pe Sofia lipită de mine și ultimii câțiva metri îi parcurgem pe brânci, prăbușindu-ne prin ușa deschisă a navei unde așteaptă Flynn, care ne ajută să urcăm. Chase fuge din nou lângă Merendsen ca să-l țină pe loc în timp ce ușile navei se închid — îi vorbește la ureche, dar nu aud ce spune din cauza vacarmului produs de *Daedalus* care se prăbușește în jurul nostru.

— Jubilee, strigă Flynn din cabina de pilotaj, dacă vrei să nu pilotez eu drăcia asta, ai face bine să vii încoace!

Jubilee se uită încă o dată la Merendsen cu o privire plină de compasiune, apoi îi dă drumul și fuge să se așeze pe scaunul pilotului.

— În regulă.

Eu și Sofia am rămas căzuți pe jos în timp ce forța motorului crește și, cu un uruit ușor, naveta se desprinde de *Daedalus*. Respirația Sofiei e întreruptă de gemete

slabe, dar treptat gemetele încetează, iar eu sunt aproape sigur că nu e un semn bun. Mă forțez să deschid ochii și primul lucru pe care îl văd este mâna ei — e acoperită de bășici roșii în locul unde a explodat plas-pistolul, iar din răni se prelinge un fluid lucios.

Când ridic capul să mă uit dincolo de ea, îl văd pe Merendsen proptindu-se într-un scaun, cu ochii închiși, în timp ce Flynn se opintește icnind să-i pună înapoi umărul dislocat. Nu știu cum se face, dar Cormac arată la fel de bine ca la începutul serii: cu fracul încă perfect și un cârlionț căzându-i pe frunte. Merendsen, în schimb, nu mai are jacheta, pe care și-a rupt-o pentru Lilac, iar cămașa albă e pătată de sânge.

— Pregătește-te, strigă Jubilee din scaunul pilotului, însă Merendsen nici măcar nu reacționează.

Flynn îl împinge cu spatele la perete, fără să ia în seamă tresărirea lui de durere, și îi leagă centura de siguranță. Se ține de un alt scaun ca să se echilibreze și se apleacă lângă Sofia. Eu mă proptesc cu picioarele de partea de jos a unui rând de scaune, în timp ce naveta se înclină abrupt spre stânga, la un unghi de patruzeci și cinci de grade, cu motorul uruind a protest.

— Sunt navete peste tot și fragmente care cad, ne avertizează Jubilee. Țineți-vă bine de ceva, părăsesc zona.

Rămânem cu toții pe locurile noastre în timp ce ea își face treaba, iar eu îmi arcuiesc brațul peste Sofia, întins lângă ea, și închid ochii. Încep să număr în gând, încercând să-mi distrag atenția de la faptul că naveta virează și plonjează înainte, iar stomacul mi se ridică în gât, corpul navetei vibrând sub tensiune. Ajung la 127 când zborul se stabilizează, iar Jubilee comută comanda pe pilot automat și se ridică de pe scaun.

— Ar trebui să se deplaseze în siguranță, spune ea aruncând o privire mai întâi spre Flynn, apoi spre Tarver care acum stă resemnat în hamul său și se uită pe geam.

— Te rog, șoptește el. Te rog, nu.

Ca la un semn, ne ridicăm cu toții de la locurile noastre și ne îndreptăm spre șirul de hublouri de pe partea laterală a navei.

Îmi vin în minte zeci de motive pentru care el s-ar ruga așa, dar mi-e de-ajuns să arunc o privire ca să-mi dau seama că niciunul dintre ele nu se adevărește.

Daedalus se prăbușește.

Deviind puternic de la cursul ei, nava se dezintegrează în aer, fragmente de mărimea unui zgârie-nori rupându-se din corpul ei și prăbușindu-se spre orașul de sub noi. Este incredibil de mare și totuși mintea mea continuă s-o vadă ca pe o machetă care se rupe în bucăți, ca și cum grozăvia ce se întâmplă nu poate fi reală.

Acum, primele bucăți de navă lovesc orașul de jos și rămân fără suflare când văd cum una dintre ele taie o brazdă mare cât patru blocuri în suburbiile Corintului, rostogolindu-se înspre pământ și trecând prin complexuri de apartamente ca un cuțit prin brânză. Flăcări imense izbucnesc la mare depărtare sub noi, norii negri de fum acoperind distrugerile. Cade următoarea bucată, metalul sclipind în lumină preț de o clipă înainte să fie înghițit de flăcări și fum.

Privesc cum mor mii de oameni, iar atunci când va lovi cea mai mare bucată din nava *Daedalus*, voi privi cum mor sute de mii de oameni. Deși repet în gând aceste cuvinte și ele îmi răsună în minte ca o incantație de groază, nu pot să le înțeleg. Corintul este invincibil. Corintul este mereu acolo. Corintul va fi mereu acolo.

Corintul e în flăcări.

— Te rog, nu, repetă Tarver în șoaptă lângă mine, lipindu-și fruntea de geam, și lacrimile încep să-i curgă pe obraji în timp ce *Daedalus* se prăbușește peste oraș.

E ca și cum ai vedea o piatră căzând în apă — resturile zboară în toate direcțiile în urma imensei bucăți din navă, clădiri întregi se dezintegrează, aruncând în sus nori de praf și fum, metal contorsionat și flăcări.

Corintul e în flăcări.

Plec imediat de lângă fereastră și Sofia vine cu mine. Își aruncă brațele în jurul meu, iar eu o trag mai aproape, îngropându-mi fața în părul ei, și respir căldura ei, *viața* ei, încercând cu disperare să-mi alung din minte imaginile orașului muribund, pe care le văd și cu ochii închiși. În acest moment, noi nu mai suntem Valetul și escroaca, iar faptul că ea mă strânge în brațe nu e niciun tertip. Când ridic capul, văd că Flynn o ține în brațe pe Jubilee, iar ea îi șoptește ceva la ureche, ceva care îl face s-o strângă și mai tare în brațe.

Tarver Merendsen e singur și se uită în continuare pe geam, alb ca varul la față, în cămașa pătată de sânge, de parcă ar asista la propria lui execuție.

Și în clipa aceea, toată ranchiuna mea împotriva lui, acea parte din mine care l-a învinovățit pentru că i-a luat locul fratelui meu, acea parte se dizolvă și dispare. Acesta este genul de bărbat pe care Simon l-ar fi dorit pentru Lilac. Acum îmi dau seama.

O iubește. Văzând moartea și distrugerile de sub noi, știind că acea creatura capabilă de toate astea i-a furat-o, îmi dau seama că o iubește.

— Tarver.

Vocea mi-e răgușită, dar nu mă sinchisesc să mi-o dreg. Cred că și eu am lacrimi pe obraji, am și de ce. Lumea mea sângerează sub noi.

El întoarce încet capul, cu o privire rătăcită.

— Încă nu s-a terminat, spun eu încet.

Sprijinită de mine, Sofia înalță capul.

— Fii sigur că nu s-a terminat, spune ea cu o voce atât de hotărâtă încât nimeni n-ar îndrăzni să o contrazică.

Nimeni n-o contrazice.

— Trebuie să găsim un loc unde să aterizăm, spune Jubilee trecând pe lângă noi și ducându-se să verifice pilotul automat.

Dincolo de ea, văd o altă mulțime de resturi din navă dispărând în norul gros de fum care acum acoperă imensa dâră de distrugerii din partea de nord a orașului.

— Naveta asta a fost făcută doar pentru întreținere și pentru aprovizionarea navei, nu are suficient combustibil pentru a rămâne aici mult timp.

— Încotro ar trebui să ne îndreptăm? Unde este mai sigur? Nu știm dacă Lilac ne poate găsi, spune încet Flynn, trecându-și o mână prin părul creț și arătând, în sfârșit, mai puțin aranjat.

Mă uit înspre Jubilee — nu știu dacă ea mai este soldat sau nu, dar acum a adoptat o expresie militărească și ne privește pe toți patru fără să arate nici cea mai mică urmă din ce e în sufletul ei. „Chase Față-de-platră”, așa i se spunea pe Avon. Am citit în dosarul ei. Este și mai impresionantă, cunoscând-o în persoană. Și poate pentru că mă uit la ea, gândindu-mă la soldatul care încă trăiește în interiorul ei, îmi vine ideea. Dintr-odată îmi dau seama unde ar trebui să mergem.

— Am eu un loc.

Patru capete se întorc spre mine.

— Cunosco o femeie, o cheamă Kumiko. A fost în armată.

— Putem avea încredere în ea? întrebă Jubilee în cele din urmă.

Sofia mi-a pus aceeași întrebare despre Mae și îi simt privirea ațintită asupra mea. De data asta, înghit cu greu.

— Nu știu. Nu pot să promit. Dar tu și Merendsen ați lucrat în armată, asta va însemna ceva pentru ea. Și ea a fost în misiune pe Avon. Știe de ce este capabil LaRoux. Am mai avut de-a face cu ea înainte, când eram Valetul. Are încredere în Valet, la fel cum are încredere în oricine. Casa ei are sistem de securitate, este practic o fortăreață. Și cu siguranță are o trusă medicală.

Încerc să nu mă uit la mâna Sofiei, la fața ei unde o bucată de plas-pistol a tăiat-o la bărbie.

— Nu putem rămâne aici, spune Sofia.

Pare epuizată, iar când o cuprind cu brațul, pur și simplu se lasă pe mine, punând capul pe umărul meu.

— Trebuie să profităm de toată... toată confuzia asta ca să aterizăm.

Confuzia. Sutele de mii de vieți care au fost șterse de pe fața pământului, chiar sub noi. Milioanele de oameni care au pierdut un copil, un părinte sau un tovarăș de viață. Nu știu cum i-am putea spune ca să putem exprima mai bine toate astea, însă după tremurul din vocea ei îmi dau seama că mai are puțin și izbucnește în plâns. Nici eu nu mă simt mai bine.

Jubilee se uită la Flynn, pe urmă la Sofia — îl ignoră pe Merendsen care acum stă aplecat, cu capul în mâini. Apoi încuviințează încet.

— Dă-mi coordonatele.

Aterizăm pe acoperișul complexului lui Kumiko și, când naveta se așază pe X-ul vopsit de pe platforma de aterizare, la ferestrele de la casa scării apar șase arme îndreptate asupra noastră.

— Avem vreo șansă să facem prezentările înainte să fim împușcați? întreabă Flynn uitându-se cu atenție printr-un hublou.

Nu se vede prea bine în luminile de avarie ale navei.

— Vom avea, spun eu. Ar fi tras de sub noi în timp ce aterizam dacă așa ar fi vrut Kumiko.

— M-ai liniștit, bombăne Flynn.

— Bine că n-a făcut-o, spune Merendsen venind lângă el să se uite pe geam. Asta e o navetă de întreținere, nu e blindată.

Noi n-avem decât arma lui Jubilee; plas-pistolul Sofiei a dispărut de mult. Eu mi-am băgat trusa de piratare prin buzunare și mi-am legat-o de corp pe sub haine. Dacă m-am înșelat în privința lui Kumiko și voi fi închis pe undeva, voi avea cu mine armele care îmi trebuie. Presupunând că oamenii lui Kumiko nu mă vor împușca.

Ridic mâinile la vedere și încep să cobor treptele navei în timp ce Jubilee mă acoperă din ușă cu pistolul.

O siluetă îndesată apare în ușa care dă spre terasa complexului, cu o lanternă de urgență pe care o ridică într-o mână ca să ilumineze rampa de aterizare. Este îmbrăcată în negru, cu o batistă legată peste față, și dacă noi n-avem arme, cu siguranță lui Kumiko nu-i lipsesc. Are un pușcoci de grosimea antebrațului și îmi face semn cu el să mă opresc la câțiva pași de navetă.

— Poți să rămâi acolo, mersi frumos.

Inspir lent, apoi expir.

— Kumiko, eu sunt...

— Așa te cheamă, *eu*? mă repede ea, ridicând arma.

Face o manevră care scoate un clic, iar eu sunt convins că a tras siguranța armei.

O, drace.

— Valetul, spun eu trăgând brațele puțin mai jos din instinctul de a mă apăra. Valetul de inimă roșie.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Parola, îmi cere ea scurt, revenindu-și din uimire, și pentru o clipă mă simt pierdut.

Parola? Mintea începe să-mi bâjbâie, căutând cu disperare să asocieze acel cuvânt cu ceva, și chiar când încep să mă panichez, mi-o amintesc. Când am înființat forumul pe care îl găzduiesc pentru soldații ei, am ales împreună o parolă care să permită oricărui dintre noi să-l desființeze în caz că eram descoperiți. Atunci eram aproape convins că îi făceam pe plac unei paranoice.

— *Trodair*, mă bâlbâi eu.

Încet, ea lasă arma jos.

— Ce dracu' cauți aici?

— E o poveste incredibil de lungă, încep eu să-i explic. Am venit cu...

Mă opresc, neștiind ce să spun. *Prieteni? Cam mult spus.*

Dar ea nu mai ascultă. Acum se uită dincolo mine, spre ușa navetei.

— Căpitane? zice Kumiko cu glas scăzut și nesigur, mai blând de data asta. Căpitane Chase?

Își dă batista jos, dezvăluind și cealaltă jumătate a feței.

Jubilee Chase coboară încet scările și vine lângă mine, lăsând arma jos. Eu rămân nemișcat, sperând în sinea mea ca nu cumva Kumiko să se sperie și să înceapă să tragă.

Dar se pare că nu trebuie să-mi fac griji, deoarece Kumiko se holbează la Jubilee de parcă ar fi văzut o fantomă și clatină încet din cap.

Iar Jubilee se holbează la ea.

— Caporal Mori? Ce dracu' cauți aici?

Îi privim cum cresc. Toți trei suntem singuri și nu știm dacă ceilalți văd ceea ce vedem noi, dar noi ne continuăm misiunea și căutăm răspunsul la întrebarea noastră.

Fata ale cărei vise ne-au fascinat enorm este acum soldat și, deși este mai tânără decât ceilalți și mai mică, se antrenează mai mult decât oricare dintre ei. Deja își arată duritatea care o va apropia de poet. Schimbarea câtorva simboluri pe un document militar care zboară prin universul nostru o trimite să lupte alături de el.

Vor deveni prieteni. Ea va învăța de la el ce are nevoie, dar calea lui nu este alături de ea. Ea va rămâne aici, cu noi, în lumea cenușie.

Și noi o vom proteja.

Sofia

Mă trezesc din vise despre foc și durere, ridicându-mă în capul oaselor cu un icnet gătit, cu inima bătând cu putere. Cineva vine imediat lângă mine: o mână caldă pe umăr, o voce la urechea mea spunându-mi încet să mă întind la loc în pat.

— Gideon? Întreb cu vocea răgușită, încercând să mă smulg din somnul cu vise și să deschid ochii.

— E în regulă, e cu Mori și Jubilee.

Clipesc din nou și brusc îmi apare ca din ceață chipul lui Flynn.

— Stai liniștită, Sof, câtva timp o să te simți amețită.

Îl las să mă așeze înapoi pe ceea ce pare a fi un pat de campanie și răsuflu greu. Nu-mi simt mâna și, după o clipă de spaimă, mă uit în jos — încă o am, dar e înfășurată într-un cocon de bandaje și e amorțită de la umăr în jos. Suntem într-o cameră mare, slab luminată, cu umbre ciudate răsfrânte pe pereții goi de beton. Ici,

colo mai sunt câțiva oameni ale căror fețe nu le recunosc; stau îngrămădiți unii în alții, trași la față și înfricoșați, unii cu lacrimi pe obraz, alții cu chipurile înmărmurite. Doi dintre ei stau aplecați asupra unei tablete palmare încercând — și nereușind, îmi dau seama după frustrarea lor —, să prindă semnal.

— Unde suntem? șoptesc eu.

— La baza lui Mori. Kumiko Mori. O prietenă de-a lui Gideon. Și întâmplător, un fost soldat de-al lui Jubilee, a luptat pe Avon.

Mă uit la el, încercând să-mi pun mintea la lucru prin ceața groasă și impenetrabilă care îmi întunecă gândurile.

— Întâmplător...?

— Este unul dintre soldații atinși de Furie, îmi răspunde el cu glas scăzut. Ea și ceilalți de-aici sunt toți soldați care au servit pe Avon și au fost mutați după ce ființele șoptitoare de-acolo i-au făcut să cedeze psihic. Din ce mi-a povestit, s-au adunat aici ca să facă exact ce facem și noi — să găsească o modalitate de a-l doborî pe LaRoux.

Nicio lumină din tavan nu e aprinsă — nu se văd decât două lanterne cu led și o lampă de urgență.

— De ce... Ce-i cu toate...

Dar nu-mi amintesc cuvintele de care am nevoie, nu reușesc să-mi conving buzele să le articuleze.

Flynn îmi urmărește privirea ațintită asupra lămpii de urgență așezate pe o ladă lângă patul meu. Se uită apoi la mine.

— Ce îți amintești? A trebuit să te anesteziem ca să-ți tratăm mâna. N-am avut încotro pentru că tu tot...

Înghite în sec, cu o față sumbră și o privire ușor rătăcită.

— A trebuit să te adormim.

Înghit fiindcă îmi simt gâtul uscat și iritat de parcă aș fi strigat. Sau țipat. Închid ochii, inspirând adânc.

— Îmi amintesc de *Daedalus*.

Flynn mă apucă de degetele de la mâna teafără și mi le strânge într-ale lui.

— Impactul a întrerupt alimentarea cu energie electrică pe o rază de mai mulți kilometri, cel puțin. Comunicațiile au cedat, rețelele HV, totul. Gideon nici măcar nu poate să se conecteze la hipernet, deși acum el și Mori exact asta încearcă să facă.

— Ce s-a întâmplat cu...

Dar mi se pune un nod în gât când îmi apare în minte imaginea moștenitoarei LaRoux zâmbind spre noi cu ochii aceia întunecați. Nici măcar nu pot să-i rostesc numele.

— L-L-LaRoux? Ce s-a întâmplat cu LaRoux?

— Nu știm. Nici despre restul nu prea știm mare lucru.

Respir încă o dată, adânc, apoi încerc să mă ridic din nou, dând la o parte brațul lui Flynn, care vrea să mă oprească.

— Flynn, am vrut să...

Îmi pierde glasul.

— LaRoux era chiar acolo. Nu puteam să-l las să trăiască. Nu puteam...

— Ssst, știu.

Flynn pare mai îmbătrânit decât ar trebui să fie după numai un an. Are aceiași ochi verzi și părul negru ondulat. Și totuși, pare cumva mai real decât era înainte, puternic, cald, iar tristețea din privirea lui, compasiunea lui, este la fel de profundă cum a fost dintotdeauna.

— Știu, Sof.

— E vina mea, șoptesc eu, prea amorțită și prea amețită ca să plâng. Dacă eu n-aș fi...

— N-are nicio legătură, mă întrerupe Flynn. Din ce-am aflat de la Tarver, se așteptau de mult să se întâmple lucrul ăsta. Ființa șoptitoare încerca să pună stăpânire pe Lilac încă de când ea și Tarver au eșuat împreună pe planeta aceea. Cred că din cauza durerii, pur și simplu nu s-a mai putut concentra — oricum ar fi pus stăpânire pe ea până la urmă.

Dar nu s-ar fi întâmplat la bordul navei *Daedalus*. Mii de oameni, zeci de mii, poate chiar sute de mii de oameni ar fi acum în viață, dacă eu n-aș fi încercat să-l omor pe Roderick LaRoux.

— Vreau să-l văd pe Gideon, mă aud spunând spre surprinderea mea. Cumva e...

Dar înainte să termin întrebarea, Jubilee intră cu pași mari pe una dintre ușile de acces, împreună cu Gideon și cu o femeie cu părul negru tuns scurt, cu o batistă în jurul gâtului. *Kumiko*, îmi vine în minte răspunsul. *Caporal Mori*. Acea *troisième* care l-a împușcat pe Garret O'Reilly în stradă și a încălcat acordul de încetare a focului. Dar pe de altă parte, tatăl meu a ucis mai mulți oameni din cauza Furiei lui LaRoux, iar explozia provocată de el a declanșat un război. Gândurile mele sunt atât de încâlcite din cauza mâniei și a durerii, încât nu știu ce să cred când mă uit la fostul soldat de lângă căpitanul Chase.

Gideon se desparte de ele cu intenția vizibilă de a se îndrepta spre patul meu înainte să ridice capul și să mă vadă ridicându-mă — pașii lui ezită o secundă, apoi se grăbește să vină la mine. Flynn mă privește zâmbind în colțul gurii și se retrage, făcându-i loc lui Gideon să se așeze lângă mine.

— Hei, Gropiță.

E o ușurare vizibilă în ochii lui, în vocea lui — și totodată o reținere, ceva ascuns. E o luptă care se dă în spatele acestei priviri, iar mâna lui ezită, ca și cum ar vrea s-o întindă spre mine, dar nu poate. *Tu nu ești așa*, mi-a spus atunci când țineam pistolul îndreptat spre LaRoux. *Te cunosc.*

— Hei, îi răspund în șoaptă. *Nu mă cunoșteai.*

Nu m-am gândit că voi mai da vreodată ochii cu el după ce va afla că, de fapt, eu n-am colaborat nicio clipă cu el pentru a demasca LRI, că am vrut doar să-l omor pe Roderick LaRoux. Am crezut că voi muri.

Și pentru o fracțiune de secundă, îmi doresc să fi murit.

Jubilee, care stă ceva mai încolo lângă Kumiko, tușește ușor.

— Avem conexiune la net, anunță ea cu discreție, rupând tăcerea dintre mine și Gideon. Flynn... vino să vezi asta.

— Vin și eu, spun înainte să apuce careva să mă oprească în pat.

Gideon se uită la Flynn care, fără îndoială, are mult mai multă experiență în medicină decât el, iar Flynn se mulțumește să scuture din cap.

— Am renunțat să-i mai spun ce să facă încă de când eram copii, spune el, apropiindu-se din nou de mine și întinzându-mi o mână.

Gideon se dă un pas înapoi, uitându-se când la mine, când la el, apoi intră în camera de alături, împreună cu Jubilee și Mori. Nu știu ce anume au folosit ca să mă adoarmă, dar încă nu mi-am revenit foarte bine — am picioarele moi, ca de plastilină, iar mușchii răspund mai greu la comenzile creierului. Flynn e nevoit să se aplece ca să pot pune un braț după gâtul lui în timp ce trecem în camera alăturată.

— Din fericire, Mori a subtilizat provizii militare suplimentare, îmi șoptește pe drum. A găsit un regenerator dermal. Mâna ta ar trebui să se refacă într-o zi-două... probabil că nici nu vor rămâne cicatrici.

Mă disprețuiesc pentru valul de ușurare pe care îl simt — ar trebui să sufăr, să am cicatrici, ca să-mi aduc aminte de ce am vrut să fac. De ce am făcut. De sutele de mii de oameni din acest oraș care au murit din cauza mea.

— Hopa, hei...

Flynn mă strânge mai bine în brațe în timp ce eu aproape cad din picioare, gata să leșin din cauza medicamentului.

— Mă simt bine, răspund cu dinții încleștați în timp ce-mi revin.

Oricât aș încerca să mă concentrez, undeva în fundul minții mele o văd mereu pe Lilac cum țipă și cade, îi văd sângele de pe braț, întunericul ca un tuș negru care îi inundă privirea în timp ce cade la pământ.

Ușa dă spre o cameră mai mică, probabil biroul cuiva, cu ferestre pe doi dintre pereți. Deși sunt cu vedere spre clădirile de alături, aerul de-afară este încețoșat, iar lumina de un roșu-portocaliu aprins face să mi se strângă inima. Am văzut prea multe incendii ca să nu știu de la ce provine. Corintul arde.

Mai e o singură persoană în cameră și, când îi văd chipul în lumină, îmi stă inima în loc. E Tarver, afundat într-un scaun pliant, privind pierdut pe fereastră. Nici nu se uită la noi când intrăm.

Flynn îmi aduce un scaun, grăbindu-se să mă așeze pe el, și se duce la Jubilee. Se uită la ea, apoi la fostul soldat de lângă fereastră.

— Este...

Lui Jubilee îi tremură bărbia și mă surprinde profunzimea emoției de pe chipul ei, acest chip care pe Avon a fost întotdeauna ca de piatră, imperturbabil.

— Nu vrea să vorbească cu mine, murmură ea. E...

Scutură din cap.

— Nu știu ce să mai fac.

Flynn nu răspunde, ci o ia pe Jubilee de mână și o trage spre el, lipindu-și fruntea de-a ei. Mă uit cum degetele ei se împletesc cu ale lui și imaginea lui Flynn îmbrățișând cel mai notoriu soldat pe care l-am avut vreodată pe partea noastră de Avon mă frapează. Știam că simte ceva pentru ea, dar...

— Nu-l pot ajuta, spune ea cu glas abia auzit.

— Să nu ne grăbim, răspunde Flynn cu aceeași răbdare fermă pe care am văzut-o la el în toți anii de după moartea surorii lui.

Îmi feresc privirea când îl văd pe Gideon, dar el nu se uită la mine. Ochii lui sunt ațintiți spre Tarver, lângă fereastră. Și nu mai au în ei acea amară antipatie pe care am văzut-o la bordul lui *Daedalus*, când a spus că Tarver i-a luat locul fratelui său, e doar tristețe acum pe chipul lui. Parcă ar trăi o parte din ceea ce l-a făcut pe Tarver Merendsen să intre în această stare de catatonie.

Îl văd cum inspiră adânc, încercând vizibil să-și revină.

— Avem semnal, spune el cu o voce mai vioaie, în timp ce scoate o tabletă palmară și se duce spre o masă jerpelită, nu departe de fereastră. Majoritatea site-urilor de știri nu au mai postat nicio informație locală încă dinainte de accident și nu putem decât să presupunem că acele sedii care nu au fost lovite încearcă încă să găsească o sursă de energie.

— Dar unele au? întreabă Flynn ridicând capul și urmărindu-l cu privirea pe Gideon, care pune tableta palmară pe masă și configurează interfața holoproiecției.

Gideon dă din cap că da și răspunde abia după ce ecranul tabletei palmare prinde viață, proiectând imaginea deasupra mesei, unde putem s-o vedem cu toții.

— Imagini cu distrugerile, vreo două cu momentul prăbușirii, de la persoane ale căror dispozitive s-au sincronizat cu norul înainte să...

Se oprește, strângând din buze, și nu termină fraza.

— Cred că site-ul ăsta transmite o sesiune live.

Face câteva manevre, navigând pe alte câteva site-uri până găsește o difuzare video în direct. Imaginile prind viață, însoțite de sonorul metalic din difuzoarele tabletei palmare.

— ... din diferite surse de informații, dar putem confirma că numărul morților a crescut acum la o sută cincizeci de mii... numărul estimativ al victimelor accidentului se ridică la o sută cincizeci de mii.

Camera de filmat se mută de la fumul și flăcările văzute de sus la fața unei femei care, deși e machiată, se vede că e palidă.

— Rămâneți cu noi, știre de ultimă oră: chiar în timpul galei de deschidere, muzeul orbital *Daedalus* a căzut de pe orbită și s-a prăbușit pe suprafața Corintului. Nava și bucăți din epava ei au produs distrugeri masive în cel puțin trei sectoare ale orașului și nu se știe dacă mai sunt...

Femeia se oprește, cu ochii privind în gol, și duce o mână la ureche.

— Da, continuă ea cu vocea tremurând. Da, primesc acum informații că mai multe navete diplomatice (patru sau poate cinci) au fost văzute în timp ce părăseau

nava *Daedalus* înainte de intrarea în atmosferă. Aflăm că președintele Muñoz a fost evacuat și dus într-o locație ce nu ne-a fost divulgată, ca măsură de securitate, unde va rămâne până se va stabili amploarea pericolului. Este neclar cine conduce guvernul în acest moment. Nu deținem informații sigure cu privire la persoanele care se aflau la bordul celorlalte navete sau dacă proiectantul navei, tehnomagnatul Roderick LaRoux, se numără printre supraviețuitori.

Mă uit spre Tarver, dar nu-mi dau seama dacă ascultă ce se spune. Nu și-a luat ochii de la fereastră.

Reportera trage aer în piept și continuă, făcând eforturi vizibile să-și păstreze calmul și să-și facă datoria.

— Se confirmă faptul că Roderick LaRoux, fondator și președinte executiv al companiei LaRoux Industries, s-a aflat la bordul navei *Daedalus* cu puțin timp înainte de accident, împreună cu fiica sa, Lilac LaRoux, și viitorul său ginere, maiorul Tarver Merendsen. Nu se știe dacă supraviețuitorii de pe *Icarus* au...

Reportera se oprește un moment, uitându-se cu o privire rătăcită la aparatul de filmat.

— Nu cunoaștem locul unde se află și în ce stare sunt.

Camera revine la filmarea aeriană, rotindu-se lent pentru a oferi o perspectivă panoramică asupra dezastrului — nori groși de fum acoperă aproape tot sectorul, clădirile care n-au fost spulberate de unda de șoc continuă să ardă, în ciuda hoardelor de drone pentru stingerea incendiilor care roiesc în jurul lor. Reportera reia rezumatul evenimentelor, iar Gideon oprește sonorul cu un gest din încheietura mâinii, apoi își lasă capul în mâini.

Jubilee se uită la filmare cu ochii înroșiți și o figură la fel de pierită ca a reporterei — parcă s-ar uita la o

amintire, la o fantomă. Flynn o strânge mai tare lângă el, iar ea spune dregându-și vocea:

— Nu ne rămâne decât să presupunem că ea a supraviețuit și că nu s-a terminat.

Vrea să se uite la Tarver, spre fereastră, dar se oprește cu un efort vizibil.

— Ceea ce înseamnă că trebuie s-o oprim.

— A doborât nava de pe orbită cu un singur gând, spune Gideon ridicând capul, cuprins de o letargie care amortizează șocul din ultimele câteva ore. Cum să lupți cu așa ceva?

Jubilee se uită la Flynn.

— La fel cum ne-am luptat cu imposibilul în tot acest timp. Puțin câte puțin. Noi toți, împreună.

Ceva din filmare îmi atrage atenția și mă ridic de pe scaun clătinându-mă ca să mă uit mai de aproape. Flynn face un pas către mine, dar eu îi fac semn că mă descurc singură, dorindu-mi să pot da la o parte straturile de fum și pâclă ce acoperă orașul din proiecție. Apoi prin ele se zărește o pată verde, iar eu știu ce este — o curte în formă de semilună.

— Acolo e LaRoux Industries, zic eu încet, uitându-mă la filmare.

— Ce? întreabă Flynn pe un ton ascutit.

— Imaginile astea sunt de la sediul LRI... sau de unde era. Vedeți? Acolo... blocul acela, acolo era divizia de Științe Aplicate.

Acum e doar un morman de moloz, dar prin perdeaua de fum se vede puțin din ceva ce ar trebui să fie imposibil — cel puțin o structură rămasă în picioare, printre fragmente din epava navei și dărâmături. Cunoscut zona ca-n palmă, după ce am petrecut un an căutând

metode de a pătrunde acolo și o recunosc chiar și incendiată. Îmi frământ mintea, încercând să înțeleg.

— A prăbușit *Daedalus* peste sediul central al companiei LaRoux Industries.

În cadru reappare reportera și, când văd această privire îngrozită la o persoană obișnuită să rămână stoică în fața unei știri zguduitoare pentru toată galaxia, îmi vine s-o iau la fugă și să mă ascund.

— Știre de ultimă oră: reporterul nostru de pe teren a localizat un grup de supraviețuitori chiar în mijlocul locului unde s-a prăbușit nava, printre care se află președintele executiv al companiei LaRoux Industries, Roderick LaRoux, și fiica sa, Lilac LaRoux. Nu însă și logodnicul ei. Vom merge acum la fața locului.

În cadru apar niște secvențe bidimensionale, proiectate de tableta palmară ca niște imagini plane pe un ecran. Imaginile tremură ca și cum ar fi filmate cu un dispozitiv ținut în mână, probabil nu foarte diferit de cel folosit de Gideon pentru a ne arăta filmarea. E întuneric, scena fiind luminată doar de proiectoare alimentate de generator. Dar în ciuda balansului amețitor al camerei, în ciuda mulțimilor de oameni care umblă înapoi și-ncoace, în ciuda rănilor însângerate din fundal, toți ne uităm la ceea ce se vede în prim-plan. Este monsieur LaRoux, fără nicio zgârietură, și alături de el, ținându-l strâns de braț ca și cum prezența tatălui ei ar liniști-o, Lilac.

Și are ochii albaștri.

Jubilee exclamă surpinsă și se dă mai aproape de parcă ar putea mări imaginea.

— Ea e... ea? Uită-te la ochii ei.

— Nu se poate... ar încerca să-l găsească pe Tarver...

Flynn s-a priceput dintotdeauna să analizeze lucrurile și deși pare sigur, privirea lui e nedumerită.

— E imposibil să stea lângă omul acela fără să fie controlată.

Începem să vorbim toți deodată, inclusiv Mori, încercând să ne dăm seama ce se întâmplă.

— *Tăceți* cu toții, ne întrerupe vocea lui Tarver, care nicio clipă nu și-a dezlipit privirea de la proiecția imaginii cu fata pe care el o iubește. Ascultați.

Vorbește ea.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu el, spune Lilac, în replică la o întrebare din partea persoanei care ține camera de filmat.

Cu o mână își netezește poalele rochiei negre pe care a purtat-o pe *Daedalus*, la fel de imaculată ca atunci când am văzut-o prima dată.

— Ne-am pierdut unul de altul. Dar sinceră să fiu... Poate e mai bine că s-a întâmplat așa.

— Mai bine?

Cel care o intervievează nu se vede, vocea lui vine din spatele camerei de filmat și se aude tare în microfonul aparatului.

— Maiorul Merendsen... este un băiat de treabă, iar eu îi voi fi veșnic recunoscătoare pentru faptul că mi-a salvat viața după prăbușirea navei *Icarus*. Dar cred că m-am lăsat orbită de această recunoștință. Niciodată n-am intenționat să mă mărit cu el.

Ea închide ochii, ca și cum i-ar fi greu să spună acest lucru, ca și cum cuvintele pe care le rostește i-ar provoca suferință.

— Sper că este teafăr, sper din toată inima. Dar mă bucur că mă aflu aici, împreună cu tatăl meu, și încercăm să ajutăm.

Fără să vreau, mă uit la Tarver care urmărește transmisiunea cu o figură inexpressivă. Ai zice că-i stană de piatră, atât pare de afectat de mărturisirea lui Lilac.

— Asta nu e ea, intervine Jubilee și de această dată tonul ei nu acceptă contraziceri. Chiar dacă ea ar gândi așa, și credeți-mă, nu gândește așa, n-ar spune-o la știri. Ea nu i-ar face niciodată una ca asta lui Tarver. Nu știu cum, dar creatura a învățat să se prefacă, să pară că e adevărata Lilac.

— În acest scop, vorbește acum LaRoux punând un braț pe după umerii fiicei lui și strângând-o mai aproape, fac apel la toate delegațiile planetare, oriunde s-ar afla, oricine a mai rămas, și le spun că vom continua Summitul Galactic în ciuda acestei imense tragedii. Pacea este prea importantă ca să mai aștepte. Trebuie să găsim o cale spre un trai mai sigur și mai fericit, fără suferință, pentru toți oamenii din întreaga galaxie. Mi-am dedicat toate resursele operațiunilor de salvare care se desfășoară aici, dar aș dori să fac o invitație tuturor delegațiilor planetare care au supraviețuit, să ne întâlnim mâine la reședința mea personală. Deși nu știm încă ce anume a cauzat prăbușirea navei *Daedalus*, nu excludem posibilitatea unei intervenții teroriste a rebelilor, ceea ce face ca acest summit de pace să capete o importanță vitală. Poate că sălile de ședință ale Consiliului Galactic s-au năruit și au fost distruse, însă spiritul păcii trebuie să dăinuie.

Aproape că nici eu nu știu ce să mai cred, întrebându-mă, în ciuda dezgustului pe care ar trebui să-l simt față de el, dacă nu cumva face totuși un gest nobil. Chiar dacă știu că nu rebelii au doborât nava *Daedalus*, constat că vreau să-l ascult. E adevărat că, de un an încoace, mi-am petrecut timpul învățând să le vorbesc oamenilor,

astfel încât să-i conving să facă ceea ce voiam eu, dar trebuie să recunosc că LaRoux este un maestru în privința asta. Simt o strângere de inimă la gândul că aș putea avea ceva în comun cu acest monstru.

Flynn însă tremură, are un ton vehement.

— Este aiurea, șoptește el. E imposibil ca toți senatorii să fi scăpat cu viață de pe *Daedalus*... O rezoluție, ca să fie adoptată, are nevoie de oficiali aleși care s-o voteze. El pune ceva la cale.

Camera tremură, apoi se leagănă amețitor într-o parte, arătând doar o amestecătură de clădiri ruinate și gazonul neobișnuit de verde din curtea LRI; apoi se stabilizează din nou și încremenim cu toții.

Se vede falia. Este mutată cu extrem de mare grijă de către o echipă de vreo douăzeci de oameni, câțiva dintre ei îmbrăcați în uniforme LRI. Și este activată, revărsând lumina ei albastră peste iarbă, peste fețele oamenilor care o mută.

— Ah, da.

Camera ni-l arată din nou pe LaRoux, întorcându-se pentru a monitoriza transportarea faliei. Din acest unghi, se vede clar dispozitivul pe care îl poartă la ureche și care pentru restul lumii trece drept o unitate de comunicare hands-free — micul obiect high-tech, singurul care îl ferește de dominația creaturii ce a pus stăpânire pe Lilac.

— Speram să vă dezvălui această nouă tehnologie după ce voi fi discutat cu delegații planetari, dar în condițiile acestui dezastru, cred că acum este nevoie de ea, mai mult ca oricând.

Se oprește, uitându-se spre Lilac — ea îi zâmbește la rândul-i, ca o adevărată flică iubitoare. Îi cercetez chipul

cu atenție, încercând să găsesc un semn din ce se află în interiorul ei, o urmă din creatura îngrozitoare pe care noi am văzut-o la bordul navei *Daedalus*. Dar ea zâmbeste, clătinând din cap încurajator spre tatăl ei, căruia nicio clipă nu-i dă drumul de braț.

— Noi, cei de la compania LaRoux Industries, am încercat de zeci de ani să obținem o sursă de energie curată, regenerabilă. Și, în sfârșit, după mult timp... am reușit s-o perfectăm.

Camera se clatină, apoi se stabilizează. Pe urmă, vocea din spatele ei începe să se bâlbâie:

— Mă... mă scuzați, monsieur LaRoux. Cumva vreți să spuneți...

LaRoux dă din cap, cu o expresie gravă, dar hotărâtă.

— În fața dumneavoastră se află primul generator de hiperspațiu stabil și sigur din galaxie. Noi cunoaștem de mult timp rezervele de energie imense, infinite, existente de cealaltă parte a vălului dimensional care ne separă de hiperspațiu — într-adevăr, una dintre provocările cu care ne confruntăm în proiectarea navelor este cum să trecem prin hiperspațiu în condiții de siguranță, pentru a scurta durata călătoriilor interstelare, evitând acea energie dăunătoare nouă sau navelor noastre. Dar, după decenii de experimentări, am reușit în sfârșit să punem la punct această tehnologie.

Cameramanul a amuțit — la fel și noi, adunați în jurul imaginii luminoase a tabletei palmare. Când ridic privirea, văd în jurul meu un cerc de fețe palide.

— Și asta nu e tot, spune Lilac fără să-și ia ochii de la tatăl ei. Spune-le, tati, haide, spune-le.

LaRoux o bate ușor cu palma peste mâna de pe brațul său, zâmbind.

— Poate că nu este cel mai potrivit moment pentru un astfel de anunț, dar... intenționez să împărtășesc planurile de proiectare ale acestui dispozitiv cu *toate* delegațiile planetare. Gratuit. Nu urmăresc niciun folos, nicio favoare. Este convingerea mea că, împărtășind această energie inepuizabilă în mod gratuit cu întreaga galaxie, nu va mai fi nevoie de rebeliuni. Toți oamenii, indiferent că sunt coloniști, cetățeni sau rebeli, vor avea acces la calculatoare, la școli, la spitale. Eforturile de terraformare vor continua cu o rapiditate fără precedent, reducând perioada de timp pe care trebuie să o parcurgă noile planete până să se autosustină și să se autoguverneze. Cu ajutorul educației, medicinei și al liberului schimb de idei, sunt convins că în sfârșit vom putea găsi pacea.

Camera revine la mașinăria faliei pe care oamenii lui LaRoux continuă s-o transporte, apoi imaginea îngheață. În partea de jos a proiecției apare o mică dungă, semn că rulează memoria tampon, apoi imaginea devine gri, ceea ce arată că nu mai avem conexiune. Iar a căzut hipernetul.

Tăcere. Doar sirenele îndepărtate și zgomotele mărunte făcute de oamenii lui Kumiko în camera alăturată îmi spun că nu am surzit.

Parcă durează o eternitate până se clintește cineva, iar acela e Gideon. Se apleacă spre tableta palmară pe care a rămas înghețată imaginea faliei. Mărește imaginea cu o simplă mișcare din degete și, chiar dacă nu reușește s-o facă mai puțin puricoasă, este clar pentru toată lumea ce anume a văzut el. Una dintre persoanele care ajută la mutarea faliei stă cu capul întors, astfel încât îi putem vedea ochii — goi, întunecați ca o noapte fără stele.

Încep să tremur și îmi cuprind corpul cu brațele de parcă aș vrea să mă liniștesc singură. Lui LaRoux nu i-ar fi ieșit atât de bine nici dacă ar fi plănuit. Fără îndoială că a urmărit să trimită tehnologia faliei pe alte planete după summit — acum se poate folosi de catastrofă pentru a face să pară că este vorba de o misiune de caritate. Nimeni nu-l va învinui pentru prăbușirea navei *Daedalus* dacă vor crede că vrea să aducă o sursă de energie curată și regenerabilă în toate colțurile galaxiei. Dacă vor crede că el e singurul care salvează galaxia, îl vor omagia ca pe un erou și își vor aminti de momentul *Daedalus* ca de o tragedie cu rol catalizator în deschiderea unei epoci de aur.

Numai că noi știm ce este de fapt falia. Ochii aceia negri ne privesc de pe fața femeii din imaginea granulată de pe tableta palmară.

Nici că s-ar fi putut să-i iasă mai bine...

Răsuflu scoțând un geamăt atât de răgușit încât mă doare gâtul și simt că toți ochii din încăperea se întorc spre mine.

— O săptămână, îngaim eu căutând cu privirea chipul lui Gideon. Prima dată când am găsit această falie la sediul LaRoux Industries, i-am auzit spunând că au o săptămână la dispoziție pentru a o face să funcționeze corespunzător. Noi am crezut că era vorba despre gala *Daedalus*, că planuiseră ceva pentru această seară.

Gideon devine din ce în ce mai palid pe măsură ce vorbesc. Își trece o mână tremurândă peste față.

— Nicio clipă nu a fost vorba de gală. Era vorba de summit. El n-avea cum să pună la cale accidentul, dar acum... El voia falia pentru summit.

— Dacă reușește să-i adune pe liderii planetari care au mai rămas, spune Flynn încet, și le dă proiectul pentru a construi ceea ce ei cred ce este o sursă infinită de energie curată...

— Înseamnă că în câteva săptămâni vor fi falii pe toate planetele, spune Jubilee când Flynn nu mai îndrăznește să continue. Și va putea să controleze toate persoanele din galaxie. Așa cum a exersat pe Avon. Așa cum s-a perfecționat aici, pe Corint.

De data asta, Jubilee nu mai seamănă cu soldatul absolut de care cu toții ne temeam atât de mult pe Avon — nu mai seamănă cu Chase Față-de-piatră, care conducea cele mai rapide și mai temute escadroane din baza militară. Arată pur și simplu îngrozită.

Înghit gustul amar al spaimei ce amenință să mă sufoc.

— Și în felul ăsta va pune capăt rebeliunilor.

— Dar de ce creatura care o controlează pe Lilac îl ajută? întreabă Jubilee ridicând nedumerită din sprâncene. El s-a folosit de această specie doar pentru propriile lui interese.

Tarver înghite în sec, apoi spune cu o voce răgușită:

— Lilac zicea că simțea această ultimă ființă șoptitoare din falie, că era furioasă, chinuită de anii de tortură. Dacă aceasta vrea să se răzbune, nu doar pe LaRoux, ci pe noi toți... faptul că va avea acces la faliile din întreaga galaxie va servi perfect scopurilor ei, ajutând-o să ajungă peste tot, astfel încât omenirea nu va mai avea unde să se ascundă.

— LaRoux și creatura doresc același lucru, murmură Flynn. Important e cine va deține controlul atunci când faliile vor fi puse în funcțiune.

Imaginea holografică a ochilor goi și întunecați ai femeii domină încăperea, incredibil de mari în proiecția de pe tableta palmară. *Pace*, spunea LaRoux. De parcă pacea înseamnă doar absența conflictului. De parcă ar fi ceva ce poate fi forțat, impus fiecărei minți din galaxie. De parcă libertatea de a alege este o flacără ce trebuie stinsă înăbușind-o cu o pătură.

Zgomotul unui scaun hârșăit pe ciment ne scoate brusc din abisul propriilor noastre frici; mă uit și văd că Tarver s-a ridicat în picioare pentru prima dată de la accident.

— Îl vom opri, spune el calm. Vom merge la summit, îi vom demasca planurile și îi vom opri pe amândoi.

A crescut și băiatul care și-a pierdut fratele din cauza geloziei bărbatului cu ochi albaștri. El este mai activ în lumea noastră decât în lumea lui, căutând legături prin hipernetul lor. Suferința lui nu diferă prea mult de cea a fiicei celui ce ne ține închiși și totuși nu se caută unul pe altul pentru a-și împărtăși această suferință.

El se afundă și mai adânc în rețeaua de date și fluxul de informații, iar ea se retrage, piutind la suprafața iumii. El rămâne discret, în umbre și întuneric, fără să lase urme pe unde a trecut; ea luminează lumea, fiind văzută de toți și necunoscută de nimeni.

Amândoi sunt atât de singuri.

Gideon

Orașul de sus este practic pustiu, chiar și după ce lumina zorilor începe să se strecoare pe străzile dintre clădiri. Soarele pare să răsară mai încet decât de obicei, filtrat acum prin ceața de pe Corint și fumul de deasupra noastră, nepurificat de ferestrele cu geam inteligent din apartamentul Sofiei. Treptat, se scurge pe străzi și transformă ruinele de piatră albă ale mallului imens din fața noastră într-un auriu pal, iar acum, când sirenele îndepărtate au tăcut în sfârșit, ai sentimentul că aceste clădiri s-au prăbușit cu secole în urmă, nu noaptea trecută.

Unele par a fi în stare perfectă, neafectate — altele au suferit deteriorări structurale, deși se află la o distanță atât de mare de locul prăbușirii. Toate persoanele care pot fi evacuate au fost deja evacuate. Parcă ne-am plimba pe un platou de filmare unde se toarnă un film despre o catastrofă, peisajul postapocaliptic al unui oraș pe care erupția unui vulcan l-a acoperit complet cu cenușă. Sunt

surprinzător de puține cadavre — Jubilee îmi explică în șoaptă că probabil majoritatea se află în interiorul clădirilor, îngropate sub dărâmături. Totul e de o frumusețe stranie, îți dă o senzație de așteptare, ca și când oamenii vor ieși dintr-o clipă în alta din spatele decorurilor de carton — parcă am vizita o școală după ore sau am intra într-un parc de distracții după închiderea sezonului.

Numai că, desigur, singurii oameni pe care îi vedem sunt nemișcați, și așa vor rămâne pentru totdeauna, sau sunt posedați de șoapte — și pe aceia îi vedem de la distanță, îndreptându-se în aceeași direcție: spre epava navei *Daedalus* și spre falie.

Domeniul LaRoux ocupă o suprafață cât cel puțin zece cartiere ale orașului și, chiar dacă o parte din drum ne-au dus cu mașina soldații lui Kumiko, tot mai avem mult de mers. Din fericire, au avut echipament de rezervă și pentru noi, altfel acum am încerca să pătrundem pe domeniul LaRoux îmbrăcați în ținute de ocazie jerpelite. Faptul că o văd pe Sofia în pantaloni cargo negri, o vestă militărească și ghete mi se pare atât de ciudat încât mă bulversează de-a binelea.

Masiva poartă din fier forjat de la intrarea din stradă este acolo mai mult de formă — în aer se vede acea li-cărire care trădează existența unui câmp de securitate. Tarver tastează un șir de numere care face câmpul să strălucească, apoi să dispară.

— Codul lui Lilac, murmură el. Nimeni nu s-a deranjat să-l schimbe.

Dincolo de poartă se întinde un câmp de iarbă verde și mătăsoasă și grădini cu zeci de trandafiri roz-pal. Preferații lui Lilac, potrivit tabloidelor și revistelor de arhitectură care au luat interviuri familiei. Trecem pe

lângă o bancă umbrită de o salcie plângătoare, la vederea căreia lui Tarver i se încleștează maxilarul. Ceva de aici mi se pare familiar și nu știu ce, dar până la urmă îmi dau seama. Aceasta este grădina în care au fost făcute fotografiile lor de la cununie.

Terenul din jurul casei, ca și orașul de afară, este ciudat de pustiu. Dacă aici urma să aibă loc un summit, fie și unul informal, ar trebui să fie... oameni. Valeți, servitori, gărzi de corp, personal... Însă totul este nemișcat și tăcut, ca un castel dintr-un basm, abandonat de o sută de ani. Mă aștept să dăm peste servitori și bucătari adormiți la posturile lor. Nu suntem decât noi cinci, doar pașii noștri se aud în iarbă și pe pietre, parcă am fi singurii oameni care au rămas pe lume.

Noi și fantoma lui Lilac LaRoux.

N-am fost niciodată pe domeniul LaRoux de pe Corint. Simon și cu mine mergeam după școală la vila lor de pe Paradisa, una dintre multele lor case de vacanță, și ne jucam — Simon se juca. Eu îmi petreceam după-amiezele uitându-mă la ei de după balustrada mansardei de deasupra camerei de joacă, doar până acolo aveam voie să vin, altfel mă gonea Simon. Îmi aduc aminte că îi auzeam chicotind în timp ce Simon îi arăta la aparatele electronice cum să recableze roboții de curățare automată pentru a reda muzică la intervale aleatorii sau să înceapă să mănânce toți franjurii de la covoare. Eu mă uitam, dorindu-mi să mă joc cu copiii mai mari atunci când pocneau petarde pe terenul de tenis cu verii lui Lilac sau, mai târziu, când se uitau la filme în cameră, având grijă să stea la distanță de un lat de palmă unul față de altul. Mi-aduc aminte că vedeam cum acea distanță se micșora de la o săptămână la alta. Mi-aduc aminte că mă

gândeam — în timp ce fratele meu mai mare o privea cu coada ochiului, făcându-și curaj să-i pună un braț pe după umeri — că eu nu voi fi niciodată așa, îngrozit de o fată.

Iar acum Sofia face să-mi stea inima-n loc cu o singură privire.

Tarver iese de pe alee și ocolește spre aripa de est a casei, conducându-ne la intrarea servitorilor, pe unde putem pătrunde înăuntru fără să ne vadă cineva. Deși domeniul e pustiu, cu siguranță sunt paznici la ușa din față, sau cel puțin agenții de pază aduși de diferiți senatori și delegațiile acestora. În timp ce trecem pe lângă ferestre, văd câteva lucruri din casă. Un pian aici, un solar însorit dincolo. Nu e nimeni în camere.

Intrarea servitorilor e dotată cu un panou cu tastatură și un scanner de mână; deși sistemul acceptă vesel codul introdus de Tarver, scoate un cârâit și pâlpâie roșu atunci când acesta pune mâna pe scanner.

— Oare știau că venim? șoptește Jubilee, ducând mâna, inconștient, sunt sigur, la arma prinsă la sold.

Tarver încearcă a doua oară, cu același rezultat, și strânge din dinți de ciudă.

— Greu de spus. Se poate să-mi fi anulat accesul în urmă cu o săptămână, doar ca să mă enerveze. LaRoux și cu mine nu suntem chiar tată și fiu.

Se dă într-o parte și se uită înăuntru printr-o fereastră, făcându-și mâinile streășină deasupra ochilor. Sofia îmi aruncă o privire, iar eu știu de ce; scutur încet din cap.

— Aș putea să piratez panoul de securitate, dar mi-ar lua ceva timp, probabil câteva ore. Ar fi fost altceva dacă aș fi avut timp să planific dinainte, dar așa...

Fac o grimasă.

— Atunci poate încercăm totuși pe la ușa din față, spune încet Sofia întorcându-se spre ceilalți. Flynn face parte din delegația Avonului, iar noi am putea să-l lăsăm pe Tarver aici, apoi am veni să-i deschidem ușa după ce-i convingem să ne lase să intrăm...

Murmurul ei este întrerupt de zgomotul puternic și ascuțit de geam spart, care mă face să sar înapoi o jumătate de pas. Ignorându-ne pe noi, ceilalți, Tarver își scutură cioburile de sticlă de pe cotul hainei.

— Nu pot să vă spun de câte ori am vrut să fac chestia asta, comentează el băgând mâna prin spărtura din geam ca să deschidă fereastra.

Toți suntem vigilenți pe când traversăm primul etaj, dar se pare că nimeni nu a auzit fereastra spărgându-se. Nu pot să ignor fiorii care mă trec întruna pe șira spinării, faptul că ceva e în neregulă cu această casă lipsită de viață.

— Tu ai mai fost aici, îi spune Flynn lui Tarver, în timp ce ne strecurăm pe lângă o bucătărie mare și întunecoasă. Unde ar putea să țină o întâlnire improvizată?

— Probabil în sala de dineuri, răspunde Tarver cu sprâncenele încruntate. Sau în sala mare. Niciodată nu am stat mult timp acolo.

Se oprește ezitând, apoi respiră adânc.

— Opriți-vă o clipă și ascultați, ar trebui să-i auzim vorbind, indiferent unde se află.

Ne oprim cu toții și, după încă o jumătate de secundă, se stinge și ecoul pașilor noștri pe pardoseala de marmură, așternându-se tăcerea. O scară somptuoasă cotește spre stânga, ocolind o fântână sub formă de coloană, o forță invizibilă atrăgând picături de apă din

bazinul îngropat în pardoseală și făcându-le să dispară undeva deasupra. Timp de câteva secunde nu aud decât gălgâitul liniștit al apei.

Apoi disting un zgomot, dar nu de voci. Este un băzâit înfundat, mecanic, ale cărui vibrații le simt adânc în stomac. Ridic privirea și mă uit la ceilalți. Îl aud și ei și, pentru o clipă, ne uităm unul la altul.

Apoi Jubilee spune tresărind:

— Este o navetă. Își încălzește motoarele.

Tarver o ia primul din loc, renunțând să se mai furișeze și rupând-o la fugă, iar noi ne ținem după el. În ciuda condiției mele fizice bune — escalada și coborârea în rapel sunt floare la ureche —, simt că-mi iau foc plămâni încercând să țin pasul. Dacă Lilac este cumva aici, Tarver n-o va lăsa să plece.

Ieșim pe niște uși franțuzești largi și dăm buzna într-o curte însoțită, unde ne oprim clipind nedumeriți. O navetă — o navă orbitală, concepută pentru a ajunge la astroportul de pe Corint — se desprinde deja de la sol, cu motoarele de decolare verticală rotindu-se încet, și urcă spre cer. Tarver scoate arma și, pentru o fracțiune de secundă, mâinile lui ezită, ridicându-se spre navă, apoi lăsându-se jos.

— Ai ajuns mai devreme decât am anticipat.

Este vocea lui Roderick LaRoux și de data asta lui Tarver nu-i tremură deloc mâinile când ridică arma și-o îndreaptă spre tatăl lui Lilac.

— Unde este? întreabă el, făcând câțiva pași înainte.

E nevoit să se oprească totuși, deoarece mai mulți oameni din curte se întorc spre el cu un aer ușor — dar foarte vizibil — amenințător. Nu sunt paznici; majoritatea sunt prea slabi, prea bine îmbrăcați sau prea bătrâni

pentru un astfel de rol. Abia după ce mă uit atent la fețele lor și constat că unii dintre ei mi se par foarte cunoscuți, îmi dau seama cine sunt: senatori din Consiliul Galactic. I-am văzut pe HV, la știri.

Și toți au ochii negri și fețele inexpressive pe care le au posedatii de șoapte.

— Nu-mi imaginez că vrei să tragi în zece oficiali aleși doar ca să ajungi la mine, spune LaRoux și, deși încearcă să pară calm, chiar amuzat, îmi dau seama că ceva e în neregulă cu el.

Costumul său, de obicei impecabil croit, este rupt la manșete și murdar de cenușă și praf. Părul alb îi stă zbârlit la tâmpile. Întoarce ochii spre Sofia și privirea lui amuzată se înăsprește.

— Tu ești cea care a vrut s-o împuște pe fata mea.

Nici Sofia nu se sinchisește să-și ascundă ura ce i se citește pe chip, dar tonul ei este calm.

— Nu. Pe tine am vrut să te împușc.

— Câtă lipsă de viziune, răspunde LaRoux și, dacă n-ar fi cadrul acesta, senatorii cu ochii întunecați și personalul lor, armele îndreptate spre LaRoux, navetele cu motoarele pornite în spatele lui, ai zice că muștră un copil de școală. Dacă m-ați omorî pe mine, n-ați face decât să deveniți toți niște criminali. Chiar dacă ați distruge toate persoanele aici de față, sunt destui senatori teferi aflați deja în drum spre planetele lor.

— De ce faci asta? îl întreb.

De câte ori i-am spus Sofiei că nu se rezolvă nimic prin uciderea unei singure persoane? În clipa asta, îmi pare o idee mai bună decât îmi părea înainte.

— Ai deja mai multă putere decât a avut vreodată cineva în toată istoria lumii. Ce mai vrei?

— Vreau pace! spune LaRoux pe un ton ascutit și repezit.

Vreo șase senatori se întorc la unison, ca la o comandă secretă, și încep să urce în cealaltă navetă orbitală. A treia navă, de dimensiuni mai mici, este un simplu transportor, nu este conceput pentru a trece prin atmosferă... LaRoux nu părăsește Corintul. Nu încă.

— Pace, repetă el recăpătându-și calmul vocii, dar ridicând-o suficient cât să se facă auzit peste zgomotul produs de motoarele navetei. Voi, copii, nu înțelegeți deloc ce înseamnă să pierzi pe cineva. Tragedia războiului, oamenii nevinovați prinși în schimbul de violențe fără sens.

— Nu înțelegem ce înseamnă să pierzi pe cineva? strigă Jubilee izbucnind într-un râs ascutit. LaRoux, aici nu-i nicio persoană care să nu fi pierdut pe cineva în schimbul de violențe fără sens. Crezi că vârsta contează pentru a învăța ce înseamnă durerea?

Înaintează fără să-i tremure mâna pe armă, așezându-se de cealaltă parte a lui LaRoux, astfel încât ea și Tarver să-l încolțească la mijloc.

LaRoux nici nu observă.

— Frații lor, spune ea, arătând cu capul spre Tarver și spre mine. Sora lui.

Flynn, nu departe de Jubilee, expiră pe nas, îndreptându-și spatele semeț.

Jubilee înghite emoționată.

— Părinții mei.

— Tatăl meu, șoptește Sofia, făcându-mă să-mi doresc s-o iau de mână.

— Și soția mea, răspunde LaRoux pe un ton rece. Mama lui Lilac.

Tarver scutură din cap.

— Mama lui Lilac a murit într-un accident de navetă pe Paradisa. Când Lilac avea șapte ani. Ea mi-a spus.

LaRoux bagă mâinile în buzunare, lăsând capul în jos pentru o clipă.

— A murit într-o navetă. Dar nu pe Paradisa. Și n-a fost un accident.

Ridică privirea și expresia gurii lui este la fel de tristă ca a oricăruia dintre noi.

— Vizitam una dintre stațiile mele de cercetare de pe o planetă aparținând companiei LaRoux Industries, iar ea venise cu mine. Au izbucnit niște proteste, niște rebeli protestau Dumnezeu știe de ce, iar eu le-am cerut oamenilor mei s-o urce într-o navetă și s-o trimită înapoi la astroport ca să fie în siguranță. Naveta a fost sabotată.

Jubilee strânge mai bine arma în mână.

— Ce planetă?

— Contează?

— *Ce planetă?*

— Verona. Era... era Verona.

Jubilee scapă o înjurătură, cu vocea gătuită, lăsând arma în jos pentru o fracțiune de secundă, apoi instinctul ei de soldat antrenat îi spune să-și revină, iar ea își controlează expresia de uimire și confuzie de pe chip.

— Nu i-ai spus niciodată lui Lilac? întreabă Tarver fără nicio ezitare.

— De ce să-i spun? zice LaRoux uitându-se la el. De ce s-o fac să sufere, să-i dau motive să urască pe cineva? Lilac este bună, generoasă și inocentă — adevărul n-ar face decât să-i provoace suferință. Un accident — poți să te împaci cu el. De ce să-i spun că mama ei a fost ucisă chiar de oamenii pe care încercam să-i ajut?

— Să-i ajuți? spune Jubilee printre dinți.

Flynn este nevoit să intervină, deoarece partenera lui este prea furioasă ca să mai continue. Înainte să vorbească, inspiră încet, cu grijă, așa cum am observat că făcea în timpul Transmisiunii de pe Avon.

— „Ajutorul” tău, domnule, a dus la moartea a nenumărați oameni pe Avon. Experimentele tale, Furia, reaprinderea unei revolte la care noi am fi renunțat cu ușurință imediat în schimbul celui mai mic semn de omenie...

— Avon, zice LaRoux și buzele i se arcuiesc ușor. Avonul nu înseamnă nimic. Câteva mii de oameni. Da, am construit o falie pe Avon, am mutat acolo entitățile de pe Verona. Nu-mi spune că ar fi fost mai bine să le las într-un loc unde ar putea să moară milioane în loc de câteva sute?

— De ce trebuia să moară *cineva*? izbucnește Sofia, înroșindu-se la față.

— Ca să salvez *miliarde*, o repede LaRoux. Am descoperit aceste creaturi, am aflat ce pot face ele, numai de-aș reuși să le stăpânesc. Dacă o mică parte dintre noi trebuie să cadă pentru ca restul să se ridice? Este un sacrificiu, unul oribil. Cei mai mulți oameni nu s-ar putea hotărî să facă o astfel de alegere. Cei mai mulți nu au viziune, cei mai mulți nu sunt suficient de puternici pentru a decide a cui viață are prioritate. Dar imaginați-vă o epocă de aur, o eră a păcii absolute, fără crime, fără sabotaje, fără suferință. Fără durere. Imaginați-vă... imaginați-vă că niciodată nu va mai trebui să pierdem pe cineva drag. Pentru prima dată, lui LaRoux îi tremură vocea.

— Nu ești tu cel în măsură să decidă ce sacrificiu merită făcut, cine ar trebui să moară, spune Tarver. Poate că ai încercat s-o păstrezi pe Lilac mințind-o în legătură cu

mama ei, dar ai pierdut-o când l-ai omorât pe Simon Marchant.

Ochii lui LaRoux se întorc spre mine și îmi dau seama că nonșalanța lui de pe *Daedalus* a fost cel puțin parțial o prefăcătorie — se citește vinovăția în privirea lui. El știe exact cine sunt.

— Eu... în cazul lui Simon Marchant a fost o greșeală. Eu am vrut să fie trimis departe. Nu mă așteptam să... Moartea lui a fost un efect secundar neprevăzut.

Efect secundar. Cuvintele îmi răsună în creier, nu mai aud nimic altceva. Nu mă pot mișca, nu pot vorbi, doar furia și durerea pe care credeam că le-am lăsat în urmă cresc în mine ca un val. Abia când simt o atingere pe mână îmi dau seama că am închis ochii; știu înainte să-i deschid că este Sofia care își strecoară degetele în palma mea, deschizându-mi pumnul, și împletindu-le cu ale mele.

— Destul, spune Tarver pe un ton liniștit, aproape blând, dacă n-ar avea în el o urmă de răceală. Unde e Lilac?

— E în siguranță.

LaRoux îl privește în ochi pe cel care la un moment dat era viitorul său ginere. Albastrul pătrunzător al ochilor lui este și mai intens în lumina dimineții, iar privirea ațintită asupra lui Tarver este doar puțin prea aprigă, prea rea.

— E *fericită*, continuă el. Ar trebui să fie de-ajuns pentru tine, dacă o iubești cu adevărat.

Pentru o clipă, toată lumea tace șocată. Mă pomenesc privindu-l lung pe LaRoux, căutându-i pe chip semnele paranoiei lui delirante. Dacă el crede că fiica lui s-a răzgândit și e brusc dispusă să i se alăture din cu totul

alte motive și nu pentru că ființa șoptitoare a preluat controlul asupra ei... E nebun.

— Fericită? întreabă Tarver în continuare calm și rece, imperturbabil. Ea e una de-a lor. Creatura din falie, ala stătea lângă tine și-ți zâmbea, spunându-ți „tati”. Zici că n-ai vrut ca Lilac să știe ce-i ura, dar exact asta a devenit acum: ființa din interiorul ei nu este nimic altceva decât ură. Și pe tine te urăște cel mai mult din tot universul.

LaRoux face ochii mari, încruntând sprâncenele, și se dă un pas înapoi spre transportorul din spatele lui. Cei câțiva posedați care au mai rămas se strâng în jurul lui, evident pregătiți să-l protejeze în caz că Tarver apasă pe trăgaci.

— Te înșeli, replică LaRoux, dezvelindu-și dinții într-un rictus care altădată ar fi fost un zâmbet. Tu nu suporti faptul că ea m-a ales pe mine. Și ea e doar prima. Toată galaxia va învăța să mă iubească așa cum mă iubește ea acum, din nou, așa cum ar trebui.

Tarver dă scurt din cap cu o mișcare aproape imperceptibilă.

— Trist este că ea te-a iubit. Chiar te-a iubit. În ciuda a tot ce i-ai făcut ei, lui Simon, mie, Avonului, galaxiei. Ai fost tatăl ei și ea te-a iubit. A stat în fața glonțului pentru tine. Probabil e singura persoană, ultima persoană din această viață care ține la tine.

Tarver se oprește cât să respire, apoi coboară încet arma, lăsând brațul în jos.

— Iar tu i-ai vândut sufletul doar ca să-ți continui încă puțin jocul.

LaRoux întredeschide buzele ca și cum ar vrea să ia o gură de aer.

— Nu, i-o întoarce el gâfâind. Nu. Te înșeli. Te înșeli. Ea mă iubește. Știe că ceea ce fac este corect și just. E fata mea. *A mea.*

Posedații se strâng în jurul lui și, în timp ce el se opune, se vede clar că totuși nu el deține controlul asupra lor. Aceștia îl împing spre navetă și, în înghesuială, aparatul de la ureche i se desprinde și cade pe asfalt la picioarele lor. LaRoux nici nu pare să observe; ochii lui mari continuă să-l privească fix pe Tarver până când posedații îl înconjoară și îl duc în navă, iar ușa se închide cu un fâșâit în urma lor.

Motoarele pornesc, iar transportorul lui LaRoux și cealaltă navetă orbitală se ridică de la sol. Jubilee își revine brusc din transa în care a intrat de furie și spaimă, și țâșnește înainte, ridicând arma, numai că Tarver o apucă de braț, obligând-o să lase din nou arma jos.

— Trebuie să-l oprim, icnește Jubilee furioasă, smucindu-și brațul din mâna fostului ei comandant.

— Îl vom opri, spune Tarver a cărui voce tremură acum, trădându-i în sfârșit încordarea, în timp ce se uită cum navetele urcă tot mai sus, pornind propulsoarele și pregătindu-se de zbor.

— Dar are dreptate, moartea lui n-ar opri nimic. Prea mulți senatori sunt deja în drum spre planetele lor, cu schema faliei.

Fără să zică nimic, plec de lângă Sofia și mă duc spre locul unde a stat LaRoux ca să recuperez dispozitivul care l-a protejat de influența ființei șoptitoare — dacă asta se poate numi protecție. Ființa șoptitoare nici nu avea nevoie să ajungă la mintea lui ca să i-o scrântească. Dar pentru noi, ceilalți... Dacă reușesc să găsesc un mod de a reproduce acest dispozitiv, atunci poate vom avea o șansă să luptăm împotriva creaturii.

— Nu putem face *nimic*, izbucnește Sofia.

Mă uit la ea și văd că are lacrimi pe obraz, dar după expresia de pe chipul ei nu-mi dau seama dacă sunt lacrimile de furie, de durere, de frică sau toate laolaltă.

— Știu.

Tarver se uită după navetele care prind viteză — una o ia în sus, spre stratul superior al atmosferei, cealaltă țâșnește ca o săgeată pe deasupra orașului. Când își vâără pistolul în toc, observ că l-a strâns atât de tare în mână, încât i s-au albit încheieturile degetelor, iar acum abia îi dă drumul puțin câte puțin.

— Nu-i putem opri. Trebuie să ajungem la Lilac. Știu unde este.

— Unde?

— Unde se duc toți posedații, acolo unde a început totul.

Oftează încet.

— Pe *Daedalus*.

Băiatul cu ochii verzi fuge să se ascundă de cei care vor să-l ia din iumea cenușie și să-l aducă printre alți copii ai războiului. Execuția surorii lui cu ani în urmă l-a umplut de o certitudine pe care noi o invidiem și, în timp ce soldații îl încercuiesc la marginea orașului, noi ne adunăm toate puterile și îi venim în ajutor din întuneric.

Lumina noastră palidă pâlpâie din stufăriș, iar soldații vin încoace s-o investigheze, lăsându-i pe băiatul cu ochii verzi să fugă în cealaltă parte. El se întoarce și dă nas în nas cu fata cu gropițe în obraji care tocmai a ieșit din casă.

Cu mult timp în urmă, înainte să-i despartă rebeliunea, cei doi erau prieteni. Acum se uită unul la altul fără să zică nimic până când băiatul cu ochii verzi tresare la auzul lătratului îndepărtat al unui câine și pleacă mai departe, dispărând în noapte.

Mai târziu, soldații o vor întreba pe fată ce a văzut, iar ea îi va privi senină cu ochii ei albaștri și va răspunde: „Nimic“.

Sofia

Tarver se mișcă înainte ca noi, ceilalți, să avem timp să ne revenim. Până să-l urmărim înapoi în vila LaRoux, el a ajuns deja în bucătărie și scoate pe teighea tot felul de alimente — pâine, unt de arahide, brânză, bucăți de fructe.

Ezit, uitându-mă la ceilalți. Dacă LaRoux se vedea că era nebun, pe jumătate incoerent, în timp ce creaturile acelea îl târau înapoi în navetă, atunci Tarver... Nici el nu e prea departe. Are un umăr dislocat de curând, fixat cu o fașă și tratat cu analgezice, e nedormit și, pe măsură ce trece timpul, pare tot mai epuizat emoțional. Probabil că e pe punctul de a ceda nervos — se prea poate ca fata pe care o iubește să fi dispărut pentru totdeauna și un monstru care îi poartă chipul tocmai distruge omenirea așa cum o cunoaștem noi. Și totuși, el scotocește calm prin cămară după provizii.

Jubilee este cea care intervine în cele din urmă, făcând precaută un pas spre fostul ei căpitan.

— Domnule, zice ea cu blândețe. Trebuie să luăm o pauză.

— Mă simt bine.

— Da, dar *eu nu* mă simt bine.

Vocea lui Jubilee este încordată ca un arc. La fel mă simt și eu — pe muchie de cuțit.

— Și nici ceilalți.

— Iar eu am nevoie de puțin timp ca să mă uit la chestia asta, intervine Gideon ținând în mână dispozitivul audio al lui LaRoux. Fără protecția ei s-ar putea să capitulăm și noi.

Tarver îl ignoră pe Gideon, arătând spre mâncare.

— Măncați, ne îndeamnă el făcând semn din cap. N-avem timp să dormim, dar dacă mâncăm ceva, vom putea rezista.

— Eu știu asta, am învățat-o de la tine.

Jubilee se oprește puțin, uitându-se la Tarver, apoi, scrâșnind din dinți, îl împinge cu putere până în marginea frigiderului.

— *Domnule*. Trebuie să te oprești! Trebuie să iei o pauză.

— *Nu pot!* izbucnește el și masca de calm aparent îi alunecă de pe chip pentru o fracțiune de secundă, de ajuns ca să vadă angoasa din spatele ei. Nu pot, Lee. Dacă mă opresc, dacă mă gândesc, o să... e vorba de *Lilac*. Nu pot să gândesc. Nu mă pot opri. Nu pot s-o pierd. Tu nu știi ce...

Se cutremură, dând-o pe Jubilee la o parte și făcând un pas împleticit.

— Trebuie doar să ne mișcăm.

Își recapătă cumpătul, apoi pornește spre hol și spre intrarea de dincolo.

Jubilee are dreptate. Nu putem da buzna pe epava navei *Daedalus* fără să știm ce vom găsi. Probabil că locul

este împânzit de posedați și chiar dacă n-ar fi, creatura din corpul lui Lilac ne-ar putea ucide cât ai clipi. Ne-a lăsat în viață până acum doar ca să ne vadă suferind, dar dacă devenim o amenințare reală... Însă eu cunosc această panică a lui, cunosc această concentrare disperată. Nu se poate opri să gândească rațional. Nu-și permite pentru că, dacă o face, va fi distrus.

Adopt tonul indiferent de care știu că voi avea nevoie și zic:

— Vasăzică ești chiar atât de dornic s-o omori pe iubita vieții tale?

Tarver se oprește brusc — eu remarc privirea pe care mi-o aruncă Jubilee, sprâncenele ei ridicate de surprindere, ochii în care se citește clar: tu nu ești zdravănă la minte? Când Tarver se întoarce spre mine, mă dau un pas înapoi sub forța privirii lui.

— Ce-ai spus?

— Țsta e planul tău, nu? zic eu înghițind în sec. Știm deja că nu o poți convinge să renunțe, ai încercat când eram pe *Daedalus*. LaRoux cu siguranță nu te va ajuta, e clar că și-a pierdut mințile, *dacă* le mai avea. Și dacă Gideon nu poate reproduce dispozitivul acela, nimic nu va mai împiedica ființa șoptitoare să pună stăpânire pe noi. Alte idei nu mai avem, niciun plan de rezervă. Mă surprinde doar că ești atât de nerăbdător să ajungi acolo și s-o omori.

Pe moment, Tarver duce mâna dreaptă la șold într-un gest reflex. Am crescut pe Avon, înconjurată de soldați cu același instinct, cu aceleași reacții de tip luptă-sau-fugi. Și știu, pentru că am văzut, că arma are siguranța trasă. Dar în ciuda faptului că inima îmi bate cu putere, nu de el mi-e frică. O fi el pe jumătate înnebunit de durere și de

panică, iar eu îl cunosc de numai o zi, dar nu mi-au trebuit decât zece minute ca să-mi dau seama ce fel de om e.

Și n-o să-mi facă niciun rău, oricât de mult ar simți nevoia să dea vina pe cineva.

Cu toate astea, mi se taie respirația.

Apoi se dă bătut și se retrage clătinându-se până se ciocnește cu spatele de perete, scoțând un geamăt de durere când se lovește la umăr. Se lasă să alunece în jos, cu spatele lipit de perete, până se așază pe pardoseala de marmură, cu coatele pe genunchi și pumnii încleștați duși la ochi.

Jubilee se uită de la Tarver la mine și de această dată privirea ei îmi spune cu totul altceva. Clatină aprobator din cap și, deși mișcarea este abia perceptibilă, fărâma aceea de respect parcă îmi dă permisiunea să respir din nou. Ea și Flynn se duc în foaier unde se așază lângă Tarver pe podea. Eu îmi trec o mână tremurândă prin păr, încercând să rezist tentației de a mă uita la Gideon. Simt că mă privește. Afară l-am luat de mână când vorbea LaRoux, pentru că nu am avut puterea să văd acea revărsare de furie și disperare de pe chipul lui, dar acum suntem din nou distanți.

Dacă nu s-ar întâmpla nimic din toate astea, dacă el ar fi doar un hacker, iar eu doar o escroacă șarmantă... s-ar schimba ceva? Am mai putea avea încredere unul în altul?

El trece pe lângă mine, își ia câte ceva din mâncarea scoasă de Tarver și se duce să stea cu ceilalți. Îi urmez exemplul și mă așez pe jos. Mă aștept ca marmura să fie rece, dar constat că pardoseala este încălzită — lux care nici măcar nu știam că există. O clipă, simt dorința nebună de a mă întinde pe jos, cu fața pe piatra caldă, și să dorm. Gideon a început deja să-și scoată sculele din

geantă, șurubelnițe mici și decapanți de sârmă, și să dez-asambleze dispozitivul audio.

— Distrugem falia, spune Tarver ignorând încercările nu foarte subtile ale lui Jubilee de a-i vârî în mână un baton de cereale.

Flynn are un ton meditativ.

— El de fapt spunea adevărul în anunțul acela: mașinăria faliei este cea care leagă această lume de lumea șoptelor. Ele trăiesc în hiperspațiu și, dacă noi distrugem această conexiune, distrugem creatura.

Tarver clatină din cap.

— A mers prima dată și a mers și pe Avon.

— Ea ar fi putut să ne distrugă sau să ne ia mințile când eram pe *Daedalus*, zic eu cu o voce care sună obosită chiar și pentru urechile mele. De ce nu a făcut-o?

Tarver tresare vizibil și dă la o parte mâna lui Jubilee.

— Ea... creatura... a vrut să suferim. A vrut ca *eu* să sufer. Nu putem să suferim dacă suntem morți sau dacă nu mai suntem în toate mințile ca să ne dăm seama.

Jubilee renunță, aruncă batonul de cereale pe jos și se sprijină cu spatele de perete.

— Chiar dacă am ajunge la falie înainte ca ea să ne nimicască (și subliniez „dacă”), nu sunt atât de sigură că distrugerea faliei ar merge și de data asta. Am văzut cum e cu creaturile astea, am văzut cum se comportă o persoană atunci când este controlată de o ființă șoptitoare.

Se uită la Flynn și continuă cu glas scăzut.

— Lilac e... altfel. Ceilalți, posedați, oamenii controlați de creatură, sunt ca niște marionete, niște cochilii goale făcute să se miște.

— În cazul lui Lilac... ea e *reală*. Ca și când s-a transformat în această creatură. Să doboare nava *Daedalus*,

să-l arunce pe Tarver ca pe o păpușă de cârpă... Asta nu-i normal, zice Flynn scuturând din cap.

— E ceva normal în toată povestea asta? întrebă Gideon pe un ton sec.

— Bine zis.

Îmi simt mintea încleiată, depănând gânduri cu jumătate de viteză. E ceva ce știu, ceva ce-mi amintesc, care e vital... dar îmi scapă. Îmi dreg vocea.

— De ce Lilac?

— Ce? întrebă Tarver ridicând capul.

Îl privesc cu coada ochiului, dar se pare că el m-a iertat pentru faptul că l-am acuzat că vrea s-o omoare pe Lilac. Îmi mușc gânditoare buza, încercând să-mi pun ordine în gânduri.

— De ce ea? Că doar pe LaRoux îl urăște creatura, nu? De ce nu-l ia pe el? El are puterea, influența, capacitatea de a-i convinge pe senatori și oamenii lor să se întoarcă la ei și să construiască falii în toată galaxia... de aceea are nevoie dacă vrea să pedepsească întreaga omenire, nu doar pe noi. De ce s-o ia pe Lilac așa, pe ascuns?

— Ca să... să stea cu ochii pe el, să-l rănească din exterior? zice Gideon la fel de gânditor, ridicând ochii de la dispozitivul lui LaRoux pe care îl studia și aruncându-mi o privire scurtă. Să-i ia lucrul la care ține cel mai mult?

— Numai că ea pretinde a fi adevărata Lilac, cel puțin cât el să se convingă singur să creadă acest lucru.

Îmi frec tâmpla cu vârful degetelor. Nici măcar nu mai știu în ce zi suntem — nu-mi vine să cred că în urmă cu nici douăzeci și patru de ore dansam cu Gideon în sala de bal de pe nava *Daedalus*.

— Trebuie să existe un motiv pentru care Lilac este specială și creatura nu l-a luat pe LaRoux sau pe vreunul

dintre cercetătorii care o studiază, odată ce-a reușit să scape. Un motiv pentru care șoapta a ales-o pe ea, pentru care are nevoie de ea.

Nimeni nu are un răspuns; în tăcerea obosită se aude ici, colo doar foșnetul hârtiei de ambalaj în timp ce înghițim cu greu mâncarea, având gâtul uscat de frică și oboseală.

— Mi-am pierdut bidonul de apă, spune Tarver cu o voce răgușită, rupând tăcerea.

Toate capetele se întorc spre el, dar el nu ridică privirea.

— Pe Elysium, unde am naufragiat eu și Lilac. Așa au botezat planeta oamenii de știință care au murit acolo, știți? În Antichitate era numele unui loc din viața de apoi, unde se duceau eroii. După ce s-a întâmplat cu cercetătorii de-acolo, au considerat că era potrivit. În fine, noi am pierdut bidonul de apă într-o cădere de pietre. Aveam mare nevoie de ea ca să filtrăm apa, ca s-o transportăm. A doua zi, am găsit una perfect identică, chiar în mijlocul drumului.

— N-ai pomenit nimic despre asta în raportul de audiere, spune Gideon.

Tarver îl privește surprins, iar Gideon tresare, dându-și seama că el n-ar fi trebuit să vadă filmarea.

Dar Tarver se mulțumește să scuture din cap, lăsându-l din nou în jos.

— Ființele șoptitoare au creat una nouă din nimic. Și pe urmă...

Se oprește cu un nod în gât și văd că i s-au albit încheieturile degetelor în timp ce s-a apucat cu pumnii de păr, încercând să se stăpânească.

— Lilac a murit.

Amuțim uluiți, cu privirile ațintite asupra lui.

Jubilee îl întreabă în șoaptă.

— Dacă Lilac a murit, atunci cine... ce...

— La câteva zile după ce am îngropat-o, spune el fără vlagă, mi-au adus-o înapoi. Nu știu cum. Nu vreau să știu cum. Dar era ea, era Lilac a mea. Felul ei de-a gândi, vocea ei, amintirile ei. Sufletul ei.

— E imposibil, zice Jubilee cu o față lungă de atâta nedumerire.

Ea a cunoscut-o pe Lilac abia după prăbușirea navei *Icar* și știu ce gândește — nici eu nu mă pot abține să nu gândesc la fel. Există vreunul dintre noi care a cunoscut-o pe adevărata Lilac? În afară de... întorc încet privirea spre Gideon. El o știe de când era copil și mai târziu când a mai crescut. Și se pare că niciodată nu a observat ceva diferit la ea.

Tarver se uită la Jubilee, el însuși cu o privire tulburată.

— De-atunci a fost mereu în legătură cu ele. Le simte. După ce a fost distrusă falia de pe Avon, ea a simțit că această ultimă șoaptă, rămasă singură în ultima falie, lua legătura cu ea în mintea ei. Și deși șoptele întâlnite de noi pe Elysium au fost pașnice, am aflat după Avon că tatăl ei le-a făcut pe celelalte să fie exact invers. Furioase. Periculoase.

Jubilee continuă să-l privească pe Tarver de data asta într-un fel oarecum acuzator.

— Ne-ai spus că șopta o afecta, că trebuia să distrugem falia pe care credeam că o vom găsi pe *Daedalus*. De ce nu ne-ai spus tot adevărul?

— Pentru că nu trebuie să știe nimeni, izbucnește Tarver plin de frustrare. Ea ar deveni o parte din experiment, un

subiect de studiu. Ar fi ținută închisă într-un laborator, departe de mine, departe de tot ce înseamnă viață reală.

Închide ochii.

— Cred că acum s-a terminat, adaugă el.

— Vasăzică...

Simt că-mi vâjâie mintea în încercarea de a înțelege toate astea.

— Dacă Lilac nu este om de-adevăratelea...

— Ba este, se grăbește Tarver să mă întrerupă. Ea e reală, vie, e om. E Lilac. Doar că...

— Doar puțin altfel, continui eu în locul lui, încercând să adopt un ton conciliant. N-am vrut să spun că nu e reală. Dar dacă nu este, dacă trupul ei este ceva creat de ființele șoptitoare, creat de acea energie care provine din partea lor de falie...

— Înseamnă că de-asta avea nevoie șoapta de ea, zice Gideon ajungând la aceeași concluzie ca mine.

— Dacă ea e făcută din aceeași energie ca ele, nu e de mirare că șoapta a reușit să pună stăpânire pe ea atât de bine. E ca și cum ți-ai pune pe mână o mănușă făcută exact pe măsura ta.

Jubilee face o grimasă.

— Atunci e puțin probabil ca tacticile care au funcționat pe Avon și Elysium să funcționeze și aici. Nu știm cu ce avem de-a face.

— Trebuie să aflăm mai multe despre falie, spune Flynn mototolind și aruncând ambalajul batonului. Gideon?

Gideon clatină din cap.

— LRI nu păstrează documentele clasificate sau de proprietate pe servere conectate la hipernet. Nicio companie n-ar face-o, ar fi o invitație pentru cineva ca mine să le acceseze. Ar trebui să merg chiar la sediul LRI...

— Care practic e un morman de moloz, plin de zombi controlați de ființa șoptitoare, comentează Flynn murmurând o înjurătură.

— Eu... eu cred că știu pe cineva care ne poate ajuta, intervin eu recăpătându-mi graiul.

— Continuă, spune Gideon, dezizolând o altă bucată de sârmă și punând-o în grămada de piese din care assemblează pentru noi niște scuturi improvizate împotriva influenței ființei șoptitoare.

Nu poate să facă șase dispozitive auditive, așa că încearcă o improvizație din două tablete palmare care emit același câmp ca și dispozitivul lui LaRoux — în clipa asta, ambele sunt desfăcute în bucăți, cu interiorul revărsat ca niște măruntaie.

— E o persoană de legătură din interiorul LaRoux Industries care era dispusă să-mi furnizeze informații secrete. Ea mi-a spus că tehnologia faliei este identică cu cea a noilor motoare hiperspaciale. De aceea am crezut că LaRoux a mutat falia pe *Daedalus*. M-am dus la sediul LRI cu câteva săptămâni în urmă ca să mă întâlnesc cu ea, dar... e o poveste lungă, însă în ziua aia l-am întâlnit pe Gideon și în ziua aia am aflat despre falia de la LRI. A izbucnit o revoltă și ea s-a dat din nou la fund.

— Poți avea încredere în ea? întreabă Gideon cu o voce blândă și o privirea senină, iar când mă uit la el, îi văd amărăciune din ochi.

Încredere. Un lucru atât de simplu. Un lucru atât de imposibil.

Înghit în sec.

— Nu știu. S-ar putea să fi murit, cine știe, sau poate c-au prins-o când au venit după mine. Dar dacă e încă acolo... dacă atunci nu era hotărâtă să ajute, poate că

acum va fi dispusă s-o facă. Ea e cea mai bună șansă de a afla cum să distrugem falia și s-o eliberăm pe Lilac. Voi avea totuși nevoie de ajutorul tău ca să-i dau de urmă. Adresa pe care o aveam de la ea nu mai funcționează. A șters-o când... atunci când ai venit să mă iei.

— Cum o cheamă?

— Rao.

Îmi sprijin palmele pe podea în timp ce Gideon se pune deja pe treabă, lăsând de-o parte dispozitivul lui LaRoux ca să scoată o tabletă palmară și să caute numele în toate rețelele disponibile.

Înghit în sec și continui să explic.

— O cheamă dr. Rao și ea răspunde de partea teoretică a...

— Rao, mă întrerupe Tarver pe un ton calm, dar care mă face să amuțesc.

N-a scos niciun cuvânt de când ne-a povestit despre moartea lui Lilac și ființele șoptitoare care i-au adus-o înapoi. Ridică încet capul, fixându-mă cu ochii înroșiți.

— Ai spus Rao?

— Da, dr. Rao.

— Dr. *Sanjana* Rao?

Mi se face gol în stomac.

— Cum... de unde știi cum o cheamă?

Tarver închide ochii și pentru o clipă aproape că pare liniștit, resemnat. Apoi, izbucnește într-un râs scurt și ascuțit, deschizând din nou ochii.

— Ce memorie scurtă are toată lumea. Problema de pe Patron a fost abia acum trei ani.

Jubilee exclamă surprinsă:

— Știam eu c-am mai auzit numele ăsta! A fost unul dintre cercetătorii de pe Patron. Unul dintre oamenii

de știință de la compania VeriCorp pe care i-ai ajutat să scape din raidurile insurgenților, motivul pentru care ai primit acea medalie și ai fost trimis pe *Icarus* în acel circuit de presă.

Tarver clatină din cap, aplecându-se să se sprijine cu coatele pe genunchi. Arată obosit și îmbătrânit, nu mai are nimic din farmecul și înfățișarea de puștan arătos care au făcut din el un răsfățat al mass-media.

— Numai că ea nu lucra pentru VeriCorp și nu de insurgenți au fost atacați. Asta a fost o acoperire.

— Lucra pentru LaRoux Industries, zic eu încet.

Tarver îmi aruncă o privire scurtă, apoi se uită repede în altă parte.

— Da. Pe-atunci ea lucra la un proiect secret, n-am prea înțeles. Sofia are dreptate... este singura persoană din galaxie care ar putea avea răspunsurile de care avem nevoie.

— Am găsit-o, anunță Gideon cu un ton ușor triumfător.

Dar imediat zâmbetul începe să-i pălească pe măsură ce citește pe ecranul tabletei palmare.

— A... a fost rănită când s-a prăbușit *Daedalus*, este internată într-un centru de traumatologie. La locul accidentului.

Locul accidentului, la câțiva kilometri de zona calamitată, e înțesată de zombi. Zeci, sute, poate chiar mii de-acum — și dacă șoapta care o posedă pe Lilac consideră că suntem o amenințare, nu vom putea face față numărului lor.

Simt din nou nevoia să mă întind pe jos, o dorință aproape copleșitoare de a lăsa marmura caldă să mă primească. Îmi văd propriile gânduri oglindite pe fețele din jurul meu — chiar și Jubilee, faimosul căpitan Chase, pare că abia se mai ține pe picioare.

Dar apoi întâlnesc privirea lui Gideon; ochii lui verzi-căprui rămân uitându-se într-ai mei și, pentru o clipă, neîncrederea este dată deoparte, iar noi suntem pur și simplu împreună. O părticică din mine, mică-mică de tot, se liniștește, iar eu reușesc să respir. Apoi el surâde și îmi face cu ochiul. E de-ajuns.

Mă mișc, ridicându-mă încet de jos, iar asta îi animă și pe ceilalți. Se ridică în picioare, își verifică încărcătoarele armelor, se freacă pe față cu mâinile de parcă ar putea să-și șteargă oboseala de pe chip. Unul câte unul se uită la mine. Așa că respir adânc și fac semn din cap spre ușă.

— Să mergem.

Așteptăm de atâta timp aici, în locul unde bărbatul cu ochi albaștri ne-a găsit prima oară. Toți cercetătorii au dispărut de mult, dar nu înainte ca mințile lor s-o ia razna, lăsându-ne într-o ciădire unde nu e nimeni în afară de fantomele nebunilor. Așteptăm, tot mai obosiți, tot mai slăbiți.

Apoi liniștea este spulberată de o imensă larmă care vine din cer și care sfărâmă până și stelele — o navă își face apariția acolo unde înainte erau rămășițele experimentelor bărbatului cu ochi albaștri.

Nava este în cădere, iar noi suntem prea obosiți ca s-o oprim. Duce mii de suflete, oricare dintre ele putând să ne elibereze din acest iad — și toate vor muri.

Deodată apare un fulger de lumină. O frântură de ceva familiar. Ochi albaștri, o față care cândva râdea în timp ce era înghițită de lumina faliei. Cu ea e un soldat al cărui suflet a rămas undeva în grădina aceea, strângând la piept cartea de poezii.

Ne-a mai rămas atâta putere cât să le facem capsula de salvare să alunece în siguranță prin atmosferă, cât să-l vedem făcând primii pași nesiguri pe suprafața acestei lumi.

Ne-a mai rămas atâta putere cât să sperăm.

Gideon

Deși străzile sunt pustii, rămânem aproape unul de altul în timp ce ne îndreptăm spre locul prăbușirii și centrul de traumatologie — am aflat din înregistrări că acolo lucrează dr. Sanjana Rao. Pun pariu că, din punct de vedere tactic, ar fi mai bine ca Jubilee sau Tarver să o ia înainte pentru a identifica eventualele pericole, dar niciunul nu propune acest lucru. Amândoi au totuși armele scoase, iar Tarver și Flynn poartă câte unul dintre scuturile încropite de mine, ascunse în interiorul vestelor militare. Teoretic, dacă noi, ceilalți, vom sta aproape de ei, în raza lor de acțiune, vom fi protejați de ființele șoptitoare. Sper din tot sufletul că am reprodus corect câmpul din aparatul lui LaRoux și că acestea transmit micile impulsuri electrice de care avem nevoie pentru a brui orice tentativă a ființei șoptitoare de a pune stăpânire pe noi. Pe de altă parte, dacă am greșit, am toate șansele să nu aflu niciodată.

Toate buzunarele vestei pe care mi-au dat-o oamenii lui Kumiko sunt burdușite cu instrumente și echipamente, iar în interiorul ei am ascunsă geanta subțire și aluminizată pe care am luat-o la gala *Daedalus* pe sub jacheta costumului. Voiam să mă asigur că echipamentul meu nu va fi deteriorat pe navă de ceva magnetic, în caz că trebuia să urmăresc o rută transnațională până la falie.

Toate încercările noastre de a o contacta pe Sanjana la telefon sau pe net au fost în zadar. Nu ne putem da seama dacă e din cauză că rețelele sunt încă suprasolicitate, că e rănită prea grav pentru a răspunde sau că ea nici măcar nu e acolo, iar înregistrările sunt greșite. Peste tot, inclusiv în centrele de traumatologie ridicate în grabă pentru a se ocupa de victimele accidentului, domnește haosul și nu ne putem permite să așteptăm ca ea să răspundă. Fără mai multe informații despre cum am putea distruge falia, e ca și cum am băjbâi pe întuneric. I-am trimis un pachet de informații care se va descărca în contul ei dacă reușește să se conecteze — coordonatele centrului spre care ne îndreptăm în speranța de a o găsi, schema pentru scuturile artizanale împotriva șoaptelor și mici detalii care nu pot veni decât de la Tarver, ca semn că are de-a face cu aliați. Mă rog să-l primească și să aibă încredere. Mă rog ca măcar să fie în viață.

Continui să-i scanez pe camarazii mei de fiecare dată când simt că un mic fior îmi zbârlește părul de pe ceafă, dar scuturile par să funcționeze. Pe de altă parte, oare aş şti dacă s-a întâmplat sau nu ceva fără să mă uit direct în ochii lor? Nu pentru prima oară, mi-aş dori să am perspicacitatea Sofiei. Ea s-ar servi de limbajul corpului ca de nişte comenzi rapide, pentru a-şi da seama

instantaneu dacă vreunul din grupul nostru ar fi pe cale să se transforme.

Dar ea arată la fel de speriată cum mă simt eu.

Mergem numai pe străzile mai mici, nevoiți să facem lungi ocoluri pe lângă zonele din orașul de sus care au cedat și s-au prăbușit peste orașul de mijloc. La început, vedem alți oameni doar de la distanță, prea departe ca să ne dăm seama dacă sunt supraviețuitori sau posedați. Dar pe măsură ce mirosul de substanțe chimice arse devine tot mai puternic, cenușa din aer se îngroașă și drumul nostru e tot mai presărat cu moloz, cu cadavre împrăștiate care încotro, un lucru devine cert: singurii oameni în afară de noi care încă mișună atât de aproape de locul prăbușirii nu mai sunt deloc oameni.

— Țsta e al cincilea pe care l-am văzut trecând exact prin același loc, șoptește Sofia după o tăcere îndelungată, în timp ce ne ascundem lângă sediul unei bănci în ruine și ne uităm la un posedat care trece pe stradă târșindu-și picioarele.

Până și sirenele au tăcut acum. Doar din când în când se aude un uruit îndepărtat, semn că se mai rupe o parte din oraș și se prăbușește în hăul de jos.

— Cercetează orașul, spune Jubilee cu glas scăzut. Recunosc metoda.

Se uită la Tarver, care privește cu o figură sobră și abia după câțva timp îmi dau seama de ce.

— Lilac a învățat-o de la mine, spune el încet. Metoda standard de căutare în rețea.

— Ne caută pe noi, murmur eu.

Posedatul — un bărbat de vârstă mijlocie, cu un început de chelie și îmbrăcat într-un costum uzat, genul

care în mod normal nu atrage cu nimic atenția — dispare după colț.

— Să sperăm că, având scuturile, ea n-o să ne vadă, spune Sofia ridicându-se de unde se chircise. Trebuie să ne mișcăm repede. Cu unul sau doi, ne mai descurcăm. Dar dacă nimerim într-un grup...

Înghite în sec, fără să termine fraza.

Nici nu e nevoie. E mult prea ușor să ne imaginăm ce-ar putea să ne facă un grup măricel de astfel de creaturi cu priviri goale și mers bălăbănit. Soldați care nu simt nicio durere și nicio remușcare în a-ți provoca durere.

Mai încolo pe stradă sunt trei aeroglisoare de poliție așezate în formație de blocadă, chiar în fața unei linii de bariere temporare. Perimetrul prăbușirii. În teorie, nimeni în afară de personalul de intervenție nu are voie să treacă — pe indicatorul rezemat de una dintre mașini scrie cu litere mari de tipar NU TRECEȚI DINCOLO DE ACEST PUNCT, iar altul avertizează: STRUCTURI INSTABILE. În ciuda pustietății orașului, tot este șocant să vezi acest perimetru abandonat. Ar trebui să fie ofițeri de poliție și lucrători ai municipalității care să bareze trecerea.

Dar nu e nimeni.

Traversăm perimetrul unul câte unul, pășind peste barierele de ciment. Deși suntem încă mult prea departe pentru a vedea epava, zăresc un gol amețitor în depărtare, acolo unde ar trebui să fie zgârie-nori. Dat fiind că orașul se întinde pe aproape întreaga planetă, nu se distinge linia orizontului — însă memoria mea știe că ar trebui să fie ceva acolo, că parcă lumea a fost ștearsă până dincolo de orizont.

Un zăngănit metalic spulberă liniștea, făcându-mă să tresar atât de violent, încât mă lovesc de una dintre bariere, înăbușindu-mi o înjurătură. Cei doi soldați au scos armele, uitându-se cu atenție spre aleea de unde a venit zgomotul. Se mișcă împreună, aparent fără măcar să comunice un plan. O privire, un semn din cap, apoi Jubilee face un ocol larg spre capătul aleii și se lipește cu spatele de zidul de cărămidă, în timp ce Tarver se lasă în jos și, furișându-se pe după glisoare ca să nu fie văzut, o ia în cealaltă parte. Noi, ceilalți, ne ducem după ei și, în timp ce Tarver și Jubilee intră pe alee, rămânem pe poziții în capătul ei.

Încă un zăngănit, de data asta mai slab, ne avertizează dincotro vine zgomotul — e cineva într-unul dintre tomberoanele din capătul aleii. Tarver îi face semn din cap lui Jubilee, care se apropie tiptil până în spatele tomberonului, iar el își pregătește arma astfel încât să aibă o mână liberă. Mă uit peste umăr și mi se zbârlește părul la ceafă când observ o siluetă la o stradă distanță: se oprește, se întoarce și începe să vină spre noi. Îmi reprim impulsul de a da alarma și îi pun Sofiei mâna pe braț, astfel încât să se uite în direcția în care mă uit eu. Flynn observă mișcarea și, după ce-mi aruncă o privire iute și temătoare, ne strecurăm cu toții spre capătul aleii, în speranța că zgomotul nu a atras mai multă atenție. Scutul lui Tarver îi va proteja pe el și pe Jubilee, iar eu și Sofia rămânem aproape de Flynn și de scutul lui.

Tarver apucă de margine capacul tomberonului, iar Jubilee se apropie mai mult, astfel încât să poată ținti cu arma spre oricine e înăuntru în clipa când el va fi gata să-l ridice. Chiar când mușchii lui Tarver încep să se

încordeze, Sofia întrerupe tăcerea tensionată cu o șoaptă ascuțită.

— Așteaptă!

Jubilee îndreaptă arma în direcția noastră, scrutând cu privirea în spatele nostru, chiar înainte să-și dea seama că Sofia e cea care vorbește. Nu ne vede nimeni aici, nu e niciun alt pericol evident, și Jubilee întoarce din nou arma spre tomberon. Se încruntă concentrată, iar eu îmi dau seama că se pregătește să-i facă semn lui Tarver să continue.

Dar Sofia nu vorbește fără motiv — măcar atâta lucru știu sigur despre ea și nicio minciună sau înșelătorie nu poate schimba asta.

— Ce este? întreb eu încet, prevenind-o pe Jubilee să aștepte.

Sofia aruncă ochii spre tomberon.

— Posedații, șoptește ea abia auzit. Ei nu se ascund. Sunt într-o misiune, ai spus-o chiar tu, adaugă ea, arătând din cap spre Jubilee. Urmează un model de căutare. De ce s-ar băga singuri în fundătura asta?

Tarver ia mâna de pe marginea tomberonului, fără să lase arma jos, uitându-se când la mine, când la Sofia.

Dar până să răspundă careva, capacul tomberonului se deschide brusc, lovindu-l pe Tarver, și cade pe jos producând un zgomot asurzitor în alee. Din el încearcă să sară un om, dar se vede că stă prea înghesuit și e prea panicat pentru o astfel de acrobație. Se împleticește spre peretele din față, împiedicându-se și apoi căzând pe jos. Până să zică ceva vreunul dintre noi, el ridică mâinile ca și cum ar vrea să-și protejeze fața de noi.

— Vă rog! zice el cu glas găuit și răsunător. Nu-mi faceți rău, vă rog, nu-mi faceți rău.

— Ssst! spune Jubilee uitându-se spre capătul aleii, cu pistolul îndreptat spre noul sosit.

Dar acesta nu răspunde la avertismentul ei, ci continuă să bâiguie rugăminți. Are vreo cincizeci sau șaiszeci de ani, este într-o formă fizică precară, îmbrăcat în rămășițele unui costum. E murdar, emanând un miros de gunoi și frică, dar când se uită îngrozit spre noi, căutând cu privirea de la unul la altul, observ că are ochii căprui. Deși are pupilele dilatate de frică, nu are privirea aceea goală.

— Trebuie să te calmezi! îi spune Tarver pe un ton scăzut și insistent, dar degeaba, fiindcă, deși îl aude, omul își continuă bâiguielile.

În minte îmi apare fulgerător imaginea acelui posedat venind spre noi de pe strada următoare și acționez înainte să am timp să mă gândesc — mă las în jos și îi acopăr tipului gura cu mâna ca să avem un moment de tăcere. El geme, rotindu-și ochii dinspre cei doi soldați spre mine și înapoi.

Sofia se ghemuiește lângă mine și se uită în sus, urmărind privirea omului.

— Hei..., murmură ea ridicând o mână, apoi întorcând-o cu palma în jos ca să le facă semn. Lăsați armele jos.

— Noi nu vrem să-ți facem vreun rău, îi zic în șoaptă. Dar trebuie să taci din gură. Dacă îmi iau mâna, îmi promiți că n-o să faci zgomot? El clatină din cap, întorcând din nou ochii spre mine.

Îmi iau mâna de la gura lui și omul se chinuie să respire.

— Cine ești? Ce faci aici? îl întreabă Sofia cu blândețe, în ciuda insistenței întrebărilor ei.

— Noi eram... mă cheamă Chuck. Soția mea și cu mine eram... Sunau sirenele pentru evacuare. Ziceau că partea asta a orașului nu este sigură, că s-ar putea prăbuși. Noi am... am...

Nu mai continuă, rămânând cu privirea ațintită în gol.

Sofia se întinde și îi pune cu blândețe mâna pe umăr.

— E în regulă. Respiră adânc.

Tatuajul genetic pe care până acum atâta s-a chinuit să și-l ascundă, se vede clar pe interiorul brațului când îl strânge pe bărbat de umăr. Simt un nod în stomac dându-mi seama că probabil nu este pentru prima oară când vorbește cu cineva care a trecut printr-o traumă violentă, din moment ce a copilărit pe Avon, în plin război.

Omul tremură.

— Ea s-a oprit. Parcă cineva a apăsât pe un buton. S-a oprit, apoi s-a întors și a început să meargă într-acolo, explică el ridicând bărbia și arătând în direcția navei *Daedalus*. Când am încercat s-o opresc, s-o întreb ce face, parcă nici nu mă mai cunoștea. Se uita la mine și avea ochii...

Omul închide ochii ca și cum ar vrea să alunge din minte privirea pustie a soției lui.

— M-a prins și a început să mă tragă după ea, dar eu m-am smuls din mâna ei și...

— Și te-ai ascuns aici, continuă Sofia în locul lui.

Ea se uită la mine și, în momentul când ochii ni se întâlnesc, știu exact la ce se gândește. Omul nu e suficient de puternic pentru a ține pasul cu noi și, cum totul depinde de reușita noastră, nu ne putem permite să încetăm ritmul. Dar s-ar putea transforma într-un zombi dacă iese în afara câmpului de protecție al scuturilor

anti-șoaptă improvizate de mine și, dacă Lilac nu ne poate simți prin câmpurile noastre de bruiaj, cu siguranță va putea să aibă acces la ceea ce știe el despre noi.

Mă uit cu atenție pe alee, inclusiv la Chuck, încercând să-mi dau seama cum a reușit să se ferească atâta timp de influența șoaptei, și privirea îmi cade pe tomberon. Pereții groși de metal ar putea să-l protejeze așa cum ne protejează dispozitivele noastre electromagnetice.

— Trebuie să intri înapoi, zic eu punându-i mâna pe braț chiar când ceilalți se întorc să se uite la mine. Este cea mai sigură ascunzătoare, îți putem da provizii. Trebuie să stai acolo, altfel vei sfârși ca soția ta.

Chuck încearcă să-mi dea mâna la o parte, neînțelegând ce îi spun, în mulțumirea lui că a găsit alți supraviețuitori. Deschid gura ca să-i explic mai departe, dar până să apuc să vorbesc, o mișcare de dincolo de el îmi atrage atenția.

Este o mână care apare peste marginea peretelui îndepărtat, din capătul aleii. Vârfurile degetelor bâjbâie, pipăind de-a lungul betonului până găsesc un punct de sprijin într-o crăpătură; abia când se îndoaie să apuce îmi dau seama că unul dintre ele este îndoit în mod ciudat, răsucit, și nu se mișcă la fel ca și celelalte. Apare un cap, apoi apar niște umeri, și o siluetă se trage peste marginea zidului.

Mă ridic repede în picioare, apucând-o instinctiv pe Sofia cu o mână și trăgând-o lângă mine, în timp ce mă dau înapoi clătinându-mă. Ceilalți observă aproape instantaneu — Flynn îl ia pe Chuck, Jubilee îndreaptă pistolul spre silueta care se strecoară peste zid, Tarver scoate o înjurătură și arată cu arma spre capătul aleii — și o rupem la fugă.

Întind gâtul să mă uit în urmă și văd că silueta alunecă peste marginea zidului și cade grămadă pe trotuar. Silueta din umbră capătă din nou brațe și picioare, îi văd profilul, capul întorcându-se spre noi în timp ce ne bulucim înapoi în lumina soarelui. Mă ciocnesc cu cineva aflat chiar în fața mea — ceilalți s-au oprit. Abia mă stăpânesc să le strig *Fugiți, fugiți, pentru Dumnezeu...*

Apoi văd de ce nu fug. Strada din capătul aleii este plină de posedați.

Sunt cu zecile, abia îi cuprind cu privirea. Majoritatea ar părea perfect normali dacă n-ar avea fețele inexpresive și niște găuri negre în loc de ochi, dar unii dintre ei au leziuni evidente, cum e cel cu degetul rupt din fundul aleii. La doar câțiva pași mai încolo, stă o fată de vreo unsprezece–doisprezece ani, cu o zgârietură superficială pe braț, a cărei culoare stacojie contrastează cu rochița de vară de un galben-pal; ceva mai în spate, un bărbat suficient de înalt, încât să vadă peste marea de chipuri, ne privește fix cu un singur ochi negru, pe celălalt avându-l închis și acoperit cu sânge închegat, scurs de la o rană la cap.

— Nu, șoptește Chuck trăgându-se înapoi în timp ce Flynn îl ține încă de braț. Nu, nu, nu, nuuuu.

Șoaptele lui se transformă într-un geamăt, iar el își smucește brațul din strânsoarea lui Flynn.

— Stai...

Flynn se întinde după el.

— Nu pleca!

Însă omul se retrage înapoi pe alee, spre tomberonul său, ieșind în afara razei de acțiune a scutului din tableta palmară modificată, aflată în interiorul vestei lui Flynn. Dacă de influența psihică a șoaptei l-ar fi putut proteja,

tomberonul nu-l va ajuta cu nimic împotriva posedaților. S-au alăturat și alții umbrei solitare din fundul aleii și se abat spre Chuck din spate. El dă să urce din nou în ascunzătoarea lui, dar posedații îl prind, zeci de degete apucându-l de haine, de păr, trăgându-l de lângă tomberonul care se deplasează puțin de lângă perete în timp ce el se agață de marginea lui. Apoi dispare cu totul în mijlocul lor.

— La naiba!

Jubilee îndreaptă arma spre ei, dar văd că țeava pistolului se mută când într-o parte, când în alta. Nu știe unde să țintească, cu atât mai puțin unde să tragă. Aceștia sunt oameni nevinovați. Nu se deosebesc cu nimic de Kumiko și soldații ei de pe Avon, doborâți de entitățile care le-au invadat mintea. Una dintre siluetele care ajută la doborârea lui Chuck este foarte mică — un copil.

Momentul pare să dureze o eternitate; ar trebui să fugim. Ar trebui să-l lăsăm pe Chuck în plata Domnului, dacă alegerea lui a fost să se ascundă, și să ne continuăm încercările de a ajunge la dr. Rao. Dar toți îl auzim cum țipă după cineva pe nume Alisha — soția lui, fără îndoială. Nu-mi dau seama dacă o strigă pentru că se gândește la ea, în aceste ultime clipe, sau dacă îi strigă numele pentru că ea se numără printre atacatori.

O strâng pe Sofia atât de tare, încât sunt sigur că o doare, dar ea nu zice nimic, tremură din tot corpul lipită de mine.

Tarver se mișcă primul și face un pas pe alee, înjurând. Însă înainte să meargă mai departe, țipetele se opresc. Inima îmi tresare în tăcerea care s-a așternut brusc, întreruptă de cinci respirații precipitate. *E mort... L-au omorât. L-au omorât.*

Dar apoi posedații se retrag, ridicându-se în picioare. Se ridică și Chuck. O fracțiune de secundă rămânem pe loc, nedumeriți. Apoi Chuck întoarce capul și ne vede — are privirea goală și ochii întunecați.

O simt pe Sofia răsuflând cutremurată.

— E timpul să plecăm, șoptește ea.

Fugim.

Altădată, cu mult timp în urmă, am fi putut să le vorbim acestor supraviețuitori singuratici din această lume fantomatică. Dar acum suntem atât de slăbiți, încât nu mai putem să facem mare lucru decât să-i privim. Noi îi vedem așa cum ei nu pot și nu vor putea să se vadă unul pe altul — vedem inima lui în felul cum el se uită la ea; vedem că sufletul ei tânjește după al lui la fiecare atingere. Ar fi atât de ușor dacă și ei ar putea să vadă unul în interiorul celuilalt așa cum putem noi.

Și totuși, este atâta frumusețe în felul cum se descoperă unul pe celălalt: încet, ca într-un dans delicat de priviri piezișe și atingeri întâmplătoare. Să-i vezi cum se apropie unul de celălalt, legându-și sufletele fără să se cunoască unul pe altul așa cum îi cunoaștem noi, înseamnă să înveți ceva nou...

Încredere.

Sofia

Aerul uscat și înțepător intră și iese din plămânii mei ca un fierăstrău, substanțele chimice persistente după prăbușirea navei *Daedalus* arzându-mă pe nas și pe gât. Mă concentrez pe ritmul pașilor mei urmându-i pe ceilalți, încercând să nu gâfâi prea tare — dacă fugim destul de departe, destul de repede, fără să facem prea mult zgomot, poate reușim să scăpăm de valul tot mai mare de posedați din spatele nostru. Poate reușim să ne pierdem iar în tăcere și să ne furișăm.

Îmi lăcrimează ochii de atâta efort și simt că mă cuprinde un nou tip de panică văzând cum ceilalți se îndepărtează tot mai mult de mine și de Gideon — *oh, Doamne, nu ne lăsați în urmă* — până când îmi dau seama că Gideon dinadins aleargă în ritmul meu. El fuge mai repede decât mine, ar trebui să mi-o ia înaintea, ar trebui să fie în siguranță în raza de acțiune a scuturilor lui Flynn

și Tarver. Și brusc litania din capul meu sună invers.
Idiotule, DU-TE.

Dar apoi Jubilee și Tarver se despart la blocul următor, Tarver luând-o pe o parte a străzii, iar Jubilee pe cealaltă. Observ pe unul dintre ei — nici măcar nu știu pe care — ridicând brațul să ne facă semn. Când îi ajungem din urmă, Tarver ne arată s-o luăm după Jubilee și Flynn pe o stradă laterală.

— Pe-aici.

Vorbește scurt, tăios, precis și eficient.

— Mai puțini posedați — străzi mai înguste.

Risc să arunc o privire în urmă chiar când mă opresc să dau colțul după ceilalți și îmi stă inima în loc. Posedații reacționează lent și abia își târăsc picioarele atunci când caută ținte, dar odată ce-au primit o misiune, se pot deplasa la fel de repede ca oricare dintre noi. Sunt cel puțin o sută la numai câțiva metri în spate. Dacă ne prind și smulg scuturile de pe Flynn și Tarver sau ne scot din raza lor de acțiune, nu vom mai avea niciun fel de protecție și vom cădea în plasa controlului mental pe care șoapta a aruncat-o peste oraș. Aș prefera să ne sfâșie pe loc, decât să devenim ca ei.

Scot un suspin și mă împiedic — Gideon mă apucă de braț și ne împleticim amândoi pe picioare, apoi o luăm la fugă în timp ce Tarver rămâne în spate să încheie plutonul.

Străzile se învârt amețitor în jurul nostru în timp ce sprintăm prin labirintul de moloz și cratere. Asfaltul începe să se surpe sub mine la un moment dat și sunt nevoită să sar pe partea cealaltă — n-am timp să mă uit înapoi, dar câteva secunde mai târziu aud ceva prăbușindu-se la distanță: sunt resturile de la nivelul străzii care cad tot

mai jos, în orașul de mijloc, zdrobindu-se. Cotim pe o stradă, apoi pe alta și alta — apoi ne întoarcem pentru că am intrat într-o fundătură, pierzând secunde prețioase. Strada se îngustează ca o pâlnie din cauza dărâmăturilor de pe o parte și alta. Apoi, brusc, în fața noastră se vede un zid de pietre și schele metalice contorsionate, parte dintr-un zgârie-nori din apropiere care s-a scufundat și s-a răsturnat în stradă. Picioarele mele se opresc o clipă, apoi o iau iar din loc, de data asta trăgându-l eu pe Gideon după mine, și începem să ne cățărăm pe muntele de moloz.

Mâinile și picioarele noastre bâjbâie prin maldărul de resturi, mintea mea se agață cu disperare de o amintire. *Ține corpul lipit de perete. Nu te uita în jos. Sunt chiar în spatele tău.* Toate lucrurile mărunte pe care mi le striga Gideon în timp ce escaladam peretele din puțul liftului de la LaRoux Industries, care pare că s-a întâmplat cu ani în urmă.

Ce n-aș da să fiu iar în puțul liftului.

Nu ne mișcăm suficient de repede — deși grămada de moloz nu este atât de abruptă, este imposibil să-ți dai seama de ce să te ții ca să nu cedeze când pui mâna. Iar posedații se apropie.

Tarver se întoarce, lipindu-se cu spatele de grămada de moloz, apoi scoate arma și o îndreaptă spre arătările care acum încep să urce spre noi prin dărâmăturile clădirii.

— Nu vă opriți! strigă el printre țiuiturile focurilor trase cu Gleidelul său militar.

O rază laser trece prin carnea unui braț, făcând arătarea să se răsucescă și să cadă. Încă un foc, apoi altul — se mai prăbușesc doi, dar primul a început deja să se miște

din nou, reluând urcușul, fără măcar să fie încetinit de rana de la braț, care acum sângerează în vole.

Durerea nu-i oprește și niciunul dintre noi — eu, Gideon, Tarver, Jubilee sau Flynn — n-ar fi capabil să tragă pentru a ucide un nevinovat. Pentru că asta sunt posedații: oameni adevărați, cu o viață adevărată, ale căror creiere și corpuri au fost deturnate.

Jubilee se oprește din urcuș gâfâind, scoate din nou arma și, alăturându-se lui Tarver, trage o dată, de două ori; abia dacă fac un gol în mulțimea care vine spre noi. Mă întind spre marginea unei porțiuni de ciment de dimensiunea unui bolovan imens — bucățile mai mari sunt de obicei mai stabile —, dar simt că se deplasează și începe să se cutremure venind spre mine. Țip și sar într-o parte în timp ce aceasta se rostogolește în jos pe pantă, dând peste unul dintre posedați și strivindu-l.

Mă uit la Gideon, el se uită la mine, apoi apucăm amândoi bucăți de moloz care ne vin la îndemână și începem să aruncăm cu ele în mulțimea de mai jos, zgomotul bucăților de ciment ce se prăbușesc amestecându-se cu șuieratul armelor de foc. Flynn se trage mai într-o parte, astfel încât să nu ne lovească cu proiectilele lui din beton, și se alătură luptei.

Apoi îl aud pe Gideon strigând și îl văd alunecând în josul pantei. Cobor după el, îl apuc de braț și în clipa aceea îmi pică ochii pe mâna care îl ține de gleznă; e mâna unei femei bătrâne cu o față oribil de senină, ale cărei degete subțiri și osoase îl strâng pe Gideon atât de tare, încât i s-a albit pielea. Țip fără cuvinte și îl apuc pe Gideon cu ambele mâini, proptindu-mă cu picioarele de o grindă de oțel, în timp ce el lovește cu celălalt picior, încercând să se elibereze. În clipa următoare vine

și Tarver, lasă fără ezitare pistolul din mână și, dându-se mai jos pe pantă, îl apucă pe Gideon de celălalt braț cu ambele mâini, ajutându-mă să-l scot din strânsoarea posedatei, la mică distanță de restul mulțimii.

Îl apuc cu brațele pe Gideon și el se ține de mine, trupul meu nu mai ascultă ritmul frenetic și sacadat al comenzilor date de creierul meu — *urcă mai departe — nu te opri — fugi — luptă — rămâi în viață* — și pentru o fracțiune de secundă ne oprim amândoi, iar eu nu trebuie să mă uit la el ca să-mi dau seama că și el simte același lucru, că atât ne-a fost și că nimic n-ar fi trebuit să conteze; minciunile, înșelăciunea, numele false și pretextele false, nimic din toate astea n-au fost reale sau adevărate, iar acum nu vom avea șansa să ne cunoaștem așa cum suntem în realitate.

O undă de presiune explodează peste noi, erupând la urechile mele, și simt că-mi răsună capul de atâta... liniște. Nu mai aud decât propria mea respirație, luptându-se să găsească aer — respirația mea și a lui Gideon — forța ei răvășindu-mi părul. Și Tarver, la câțiva pași mai încolo. Și... Deschid ochii și-l văd pe Flynn cu brațul în jurul lui Jubilee, sprijinind-o — a fost rănită, nu-mi dau seama cum — și ținând arma ei în mâna care îi tremură. Apasă pe trăgaci și nu se întâmplă nimic, arma rămâne inactivă, la fel de tăcută și inutilă ca o masă inertă de moloz.

Toți încremenesc ca și cum cineva ar fi apăsât butonul „pauză” pe înregistrarea acestui moment, și mintea mea caută cu disperare să înțeleagă ce s-a întâmplat.

Mă întorc exact la timp să văd cum posedații — toți, dar absolut toți din cei care veneau cu sutele după noi — se prăbușesc la unison, căzând ca niște marionete ale

căror sfori au fost tăiate. Abia după ce ei cad la pământ observ că o singură siluetă a rămas în picioare, la doar câțiva metri de poalele muntelui de moloz. Este o femeie mai în vârstă decât noi, dar nu cu mult, îmbrăcată într-un fel de costum murdar și boțit. O mână îi atârnă inertă pe lângă corp, iar cealaltă îi tremură încleștată pe un obiect care, de la această distanță, arată ca un fel de grenadă. Parcă părul și pielea ei închisă la culoare îmi sunt cunoscute, deși știu că n-am mai văzut-o până acum. Ceva, ceva în străfundul minții mele...

— Hei, tu, murmură ea, cu o voce subțire și nesigură.

Îi urmăresc privirea și văd că se uită la Tarver care, uimit, se dezechilibrează și alunecă vreo câțiva pași în jos, stârnind o mică revărsare de moloz. Femeia se clatină și abia atunci îmi dau seama că nu toată negreala de pe salopeta ei este murdărie, ci și sânge uscat, întins pe o parte a trunchiului.

— Faceți îngrozitor de mult zgomot.

O mișcare din spatele ei face să-mi tresară inima — Tarver vede posedatul în același timp cu mine și dintr-odată începe să coboare pe grămada de moloz fără să încetinească, provocând o alunecare de resturi și praf. Dar nu va ajunge acolo la timp. E un băiat care se apropie de femeia în salopetă, poticnindu-se pentru că are o gleznă ruptă — probabil că el a rămas atât de mult în urma grupului, încât nu l-a atins forța necunoscută care i-a pus la pământ pe ceilalți.

Văzând coborârea intempestivă a lui Tarver pe grămada de moloz, femeia se uită înapoi. Exclamând uimită, aruncă obiectul din mâna teafără și scoate altceva din tașca de pe umăr chiar când băiatul întinde mâna spre ea. I-l înfige în coaste și sunetul unor descărcări electrice

spintecă aerul. Băiatul controlat de șoaptă se scutură spasmodic — *este un Taser, obiectul din mâna ei* — apoi cade la pământ, rămânând nemișcat ca marea de corpuri dintre noi.

— Sanjana! strigă Tarver în timp ce aterizează grămadă la poalele muntelui de dărâmături, apoi se ridică în picioare.

Un gând mă străfulgeră iute și ascuțit ca un șoc aplicat cu un Taser și o recunosc. Am mai văzut-o pe femeia asta într-o fotografie din fișele de personal — una din zecile la care m-am uitat când îmi făceam un card de identificare ca angajat LRI, cu câteva luni în urmă —, dar n-am știut niciodată cine era.

Sanjana. Dr. Rao. Experta noastră în materie de falii.

— Tu ai sunat? întreabă ea slăbită și Taserul îi cade din mâna neputincioasă.

Se clatină iar — făcându-l pe Tarver să se repeadă în direcția ei —, apoi cade din picioare în timp ce Tarver plonjează lângă ea în ultima clipă și îi sprijină capul să nu se lovească de asfaltul sfărâmat.

Încrederea lor ne dă putere, suficientă putere cât să încercăm, așa cum putem, să ajungem la ei. Să le cerem ajutor. Să-i rugăm să pună capăt.

Pătrundem în gândurile lor și încercăm să le vorbim prin intermediul unor imagini cu oameni pe care ei îi cunosc, suflete pierdute în accident, dar suntem întâmpinați de frică. Încercăm să le vorbim folosind cuvintele pe care le-am învățat în atâția ani de când îi observăm, dar ei nu ne pot înțelege. Încercăm să le arătăm că nu sunt singuri — lui îi dăm casa părintească, poezia cea mai dragă inimii lui; ei îi dăm o floare, să-i amintească de lucrul unic și fragil pentru care luptă.

Le așternem în față un drum de petale delicate și, cu fiecare pas cu care se apropie, noi ne simțim mai puternici. Ei ne-au învățat ce sunt încrederea și speranța, iar noi ne-am regăsit în ei puterea.

Apoi ea moare.

Gideon

Reușim să ajungem numai până la o galerie comercială la câteva cvartale distanță. Tarver o cară în brațe pe cercetătoare o parte din drum, dar îndată ce aceasta începe să-și revină, începe să mormăie că poate să meargă singură — pare să accepte compromisul de a fi pe jumătate cărată, sprijinită între Tarver și mine. Jubilee are mâna ușor zdrelită după ce a alunecat în timp ce se cățara și a intrat cu palma într-o bucată zimțată de oțel, dar e pe picioarele ei, cu Flynn alături de ea. Sofia este cea care găsește deschiderea cavernoasă dincolo de fațada unui portic prăbușit, se târăște înăuntru, apoi ne face semn s-o urmăm.

În mod normal, n-ar fi greu s-o cărăm pe Sanjana — ea nu este foarte grea și noi suntem doi —, dar când s-o băgăm prin spărtura din fațadă, sunt gata să cad și eu. Mă împiedic și îi dau drumul puțin prea repede când ajungem înăuntru, ceea ce-l face pe Tarver să se încovoae

sub greutatea suplimentară lăsată brusc pe el, și astfel ne prăbușim toți grămadă pe podeaua prăfuită, plină de crăpături.

Cum singura sursă de lumină este intrarea parțial blocată, Sofia — care și ea e pe podea, nici n-am observat când s-a trântit acolo — geme de oboseală și își dă jos rucsacul, scotocind în el după o lanternă. Când s-o aprindă, nu se întâmplă nimic. Îi văd profilul în lumina soarelui ce pătrunde de-afară și observ că se uită în gol la lanterna care nu se aprinde, de parcă din cauza ei nici creierul nu-i mai funcționează, iar acest ultim inconvenient este prea mult de suportat.

— Impulsul electromagnetic, spune Tarver cu vocea răgușită de epuizare și tușește înecat de praful stârnit de intrarea noastră. Nu știu de ce i-a afectat, dar ăsta a fost șocul de-acolo. Lanterna nu va funcționa. Nici pistoalele. Nimic din ce funcționează pe bază de energie.

Sofia lasă să-i cadă lanterna din mână și se întinde pe spate pe podea, dându-se bătută. Dacă nu mi-aș fi prins piciorul sub corpul Sanjanei, care e pe jumătate inconștientă, m-aș trage spre ea să mă asigur că e bine, dar nu pot spune nici despre mine dacă sunt bine. Mușchii continuă să-mi tremure, ceea ce arată că măcar nu-mi lipsește niciun membru. Asta dacă nu cumva sunt spasme fantomă. Nu așa se numesc, atunci când pierzi un braț sau un picior și simți că este tot acolo? Spasme fantomă, epuizare fantomă, senzații fantomă de la părți care nu mai sunt acolo... Un râs de care până și eu îmi dau seama vag, absent, că sună oarecum isteric, îmi scapă de pe buze înainte să mă întorc cu fața în jos, pe pardoseala din piatră, fără să-mi pese că praful mi se lipește de fruntea transpirată.

Se aude un pocnet, un şuierat, și o lumină roșie explodează în fața ochilor mei închiși — am închis ochii? Când? Mă forțez să deschid pleoapele și văd fața inundată de lumină a lui Jubilee. Apoi ea se mișcă, iar creierul meu obosit înțelege ce văd — e o rachetă de semnalizare pe care probabil o avea în rucsac. I-o dă lui Flynn, care stă lângă ea și care o fixează sub un bolovan, protejându-i flacăra, astfel încât să avem puțină lumină. Să sperăm că nu se vede de-afară.

Cea mai mare parte din galerie s-a prăbușit — deși epava navei *Daedalus* este totuși la câțiva kilometri depărtare, șocul impactului a culcat la pământ peste jumătate dintre clădirile din oraș. Câteva fațade de magazine au rămas intacte, promițând experiența unor cumpărături de calitate pe care interioarele lor dărâmate și întunecoase cu siguranță nu o poate oferi. Grilajul de securitate al unui magazin de bijuterii a fost smuls de o coloană de marmură prăbușită; faptul că praful și molozul de pe jos au rămas neatinse face să mi se înfioare pielea. În mod normal, chiar și în orașul de sus, un astfel de loc ar fi fost „curățat” de prădători.

Greutatea de pe piciorul meu se mișcă, smulgându-mă din gânduri și aducându-mă înapoi în prezent, și îmi amintesc de Sanjana. Mă ridic să-mi trag piciorul de sub ea, iar ea scoate un geamăt. Tarver se apleacă deasupra ei și îi dă la o parte părul de pe față, s-o vadă mai bine.

— Te simți bine? întreabă el atent. Sanjana?

Ea geme din nou, parcă în semn de protest că trebuie să răspundă, dar apoi deschide ochii, se chinuie să se ridice pe coate și se uită la Tarver cu niște ochi obosiți.

— Mereu îmi salvezi viața, căpitane.

— Acum e maior, precizează Jubilee ridicând privirea de la mâna zdrelită pe care Flynn i-o examinează în lumina pâlpâitoare a rachetei. A fost promovat după misiunea de pe Patron.

— De fapt acum sunt doar „Tarver”, o corectează fostul soldat și expresia sumbră a gurii lui se destinde în cele din urmă într-o umbră de zâmbet. Și ca să fiu sincer, sunt sigur că tocmai ne-ai salvat viața. Cum ai făcut?

Sanjana face o grimasă în timp ce Tarver o ajută să se ridice în șezut și să se sprijine cu spatele de un bloc de piatră.

— Cu impulsuri electromagnetice. Am fost convinsă că abilitățile aparent supranaturale ale entităților din falie sunt de fapt direct legate de diferențele de energie dintre dimensiunea lor și a noastră, și că metoda lor de control nu este nimic altceva decât o interceptare electrică a semnalelor emise pe circuitul neural al unei persoane... pe calea...

Se oprește, uitându-se mai întâi la figura perplexă a lui Tarver, apoi la Jubilee, apoi la figurile celorlalți care abia se disting în lumina slabă.

— Hmm. N-are cine să înțeleagă.

— Ba da, eu înțeleg.

Oboseala începe să-mi dispară, făcând loc unei fărâme de curiozitate. Habar n-am cine e femeia asta, în afară de faptul că e o persoană de la LaRoux Industries cu care Sofia încerca să ia legătura, dar indiferent cine ar fi ea, e deșteaptă foc.

— Practic, ele piratează creierile oamenilor.

Buzele Sanjanei se destind într-un zâmbet în timp ce se uită la mine.

— Eu n-aș zice chiar așa, dar ești pe-aproape.

Ce spune ea este perfect logic, se potrivește cu micile dispozitive ale lui LaRoux și explică de ce câmpurile electromagnetice produse de scuturile noastre ne-ar ascunde de șoaptă. Și apoi mai înțeleg ceva, ceva mai urgent, așa că mă grăbesc să-mi desfac vesta și să scot din ea trusa de scule.

— Oh, fir-ar să fie.

Șase perechi de ochi se întorc spre mine, iar eu arăt spre Tarver, apoi spre Flynn.

— Noi doar i-am fript. Nu știu cât de repede ne poate găsi șoapta, dar nu va mai avea nevoie de un posedat ca să stea cu ochii pe noi. Mințile noastre sunt neprotejate.

În jurul meu se aud încet înjurături, se schimbă priviri îngrozite, apoi Tarver și Flynn se grăbesc să-și scoată tabletele palmare din interiorul vestei și să le facă vânt spre mine.

— Poți să le rezolvi? întreabă Jubilee, aranjând mai bine bandajul de la mână pe care Flynn l-a folosit pentru a opri sângerarea. Impulsul electromagnetic a prăjit și echipamentul tău?

Ridic geanta să i-o arăt.

— Este aluminizată.

Am parte de aceleași priviri perplexe de care a avut parte Sanjana cu un minut în urmă.

— Orice IT-ist care se respectă își ține sculele într-o chestie ca asta ca să le protejeze de sarcini statice, câmpuri magnetice... și impulsuri electromagnetice.

Sanjana scoate încet o tabletă palmară dintr-un buzunar cusut în interiorul salopetei și o împinge spre mine cu mâna teafără.

— Am urmat specificațiile pe care mi le-ai trimis. Deșteaptă chestie. Ce rază de acțiune au când funcționează?

— Câțiva metri, spun eu, începând să deșurubez carcasele pentru a ajunge la măruntaiele dinăuntru. Ar putea chiar să-i readucă la normal pe posedați, dar cred că mi-ar lua câteva minute în cel mai bun caz și nu ne permitem să pierdem atâta timp cu tipii ăia prin preajmă.

În liniștea care urmează, știu că toți se gândesc la ce ar însemna acele câteva minute. Flynn intervine și se prezintă, apoi ne prezintă și pe noi, ceilalți, iar Sofia se ridică să-i dea Sanjanei o sticlă cu apă și un baton de cereale.

Cât timp face prezentările, Flynn stă încruntat și nu-l învinuiesc — este o reacție fizică pe care n-o înțeleg, iar eu n-am crescut pe o planetă acoperită de mlaștini din mijlocul galaxiei.

— Deci, dr. Rao... Știi cum face ea asta? Cum îi controlează pe oameni?

Sanjana face o pauză, încercând în mod clar să-și reorganizeze gândurile și să găsească o modalitate să explice conceptul.

— În principiu... creierul nostru funcționează pe baza electricității, da? Electricitate biochimică, desigur, nu ca la baterii, dar... toate micile impulsuri din creierul nostru sunt scântei electrice care ne spun ceea ce vedem, ce gustăm, ce auzim — și tot ceea ce facem, toate reacțiile și mișcările noastre musculare sunt tot răspunsuri la semnale electrice. Eu cred că entitatea din falie...

— Enti... au! o întrerupe Jubilee care apoi șuieră de usturime când Flynn îi pune alcool din trusa de prim ajutor peste tăietura de la mână.

El ridică privirea spre ea, mustăcind.

— Bebeluș plângăcios.

— Mai taci din gură.

Dar buzele ei par să răspundă la ale lui, mustăcînd o dată, de două ori, apoi destinzându-se într-un zâmbet. Jubilee se uită din nou spre Sanjana.

— Am vrut să zic... entitatea din falie? Ce e aia?

— Ele sunt... Bine, nu ai de unde să știi asta. Știi că toată lumea... se comportă ciudat? Oamenii de-acolo, cei care tăbărăseră pe voi?

— Cei controlați de șoaptă, da.

— De... șoaptă? se miră Sanjana ridicând din sprâncene. Așa le numiți voi?

— Așa le-a botezat Lilac, intervine Tarver. Ea a fost prima persoană care a făcut cunoștință cu ele. Apăreau ca niște voci șoptitoare în mintea ei când eram naufragiați.

Sanjana ezită, întorcând capul spre vechiul ei prieten și privindu-l cu compasiune. Ezitarea ei persistă, vrînd în mod evident să-l întrebe despre Lilac — poate că reușește să-l păcălească pe tatăl ei și publicul, dar Sanjana știe că ceva nu e în regulă.

— Înțeleg. Ei bine, atunci știți de ce sunt ele în stare. Produc spasme musculare, dilatarea pupilei, un gust pe care oamenii îl descriu ca fiind metalic...

— Gust de sânge, murmură Jubilee în timp ce Flynn termină de înfășurat bandajul medical peste compresa din palma ei.

— Eu aș asemăna-o mai degrabă cu senzația pe care o ai când pui limba pe o baterie, dar presupun că așa e. În circumstanțele potrivite, ele pot provoca până și halucinații auditive și vizuale — șoptele pe care le auzea Lilac. Iar în cazurile extreme, ele pot controla complet funcțiile motorii ale unei persoane.

— Dar ce legătură are asta cu impulsul electromagnetic? întreabă Tarver pe un ton grăbit, în care se simte mai multă vioiciune decât înainte de sosirea Sanjanei.

— Ei bine... abilitățile șoaptei au legătură cu „piratarea” impulsurilor electrice din creier. Teoria mea era că un puls electromagnetic destul de mare ar putea interfera cu acest control suficient de mult timp pentru a rupe conexiunea. Am luat astea de la laborator când am primit mesajul tău — rămăsesem să lucrez după program, asta e singurul motiv pentru care mă aflu la LRI când s-a prăbușit *Daedalus*. N-am reușit să te prind la telefon și mi-am dat seama că veți da nas în nas cu... *ăia*.

Arată cu capul spre deschiderea peșterii noastre improvizate, unde cu câteva momente înainte fugeam ca să scăpăm cu viață.

— Ai venit să ne cauți fără să știi dacă chestiile alea funcționează? întreabă Flynn ridicând din sprâncene vizibil impresionat.

— Nu a fost cu mult mai riscant decât dacă aș fi rămas unde eram. Jumătate din centrul de traumatologie căzuse deja pradă acelor arătări, iar eu n-aveam de gând să stau acolo și să devin una dintre ele. Mi-am modificat tableta palmară conform instrucțiunilor pe care mi le-ați trimis, și uite că încă nu sunt un zombi, deci presupun că funcționează.

Sanjana își freacă brațul chiar sub cot. Aș fi zis că purta un fel de mănușă din plasă metalică, dar în timp ce-și masează locul unde începe „mănușa”, îmi dau seama la ce mă uit: e o proteză cibernetică. Iar grenada cu impuls electromagnetic a scos-o din funcțiune la fel cum a făcut cu posedatii, ceea ce explică de ce ea nu și-a putut permite să testeze teoria înainte să ne caute.

— Ai renunțat la folosirea mâinii ca să ne salvezi pe noi?

Sofia a tăcut în tot acest timp, dar ochii ei urmăresc aceeași mișcare pe care am observat-o eu.

— Îi sunt foarte îndatorată lui Tarver, răspunde încet Sanjana. Aș fi pierdut mult mai mult decât o mână dacă nu era el.

Cum Tarver nu răspunde, Jubilee își drege vocea și zice:

— Ea este unul dintre supraviețuitorii din avanpostul de pe Patron eliberat de Tarver. Într-un fel, ea (sau avanpostul acela) a declanșat toată povestea asta. În primul rând, Tarver n-ar fi fost pe *Icarus* dacă operațiunea aceea nu l-ar fi propulsat într-un turneu de publicitate care să-i determine pe oameni să simtă mai multă simpatie față de armată.

— Circuit complet, murmură Sanjana.

— Să revenim totuși la impulsul electromagnetic, insistă Tarver intervenind în discuție cu o grimasă, de parcă s-ar discuta despre eșecurile sale și nu despre eroismul său. Chiar a funcționat. Și oamenii aceia... mai trăiesc? Nu sunt răniți?

— Ar trebui să fie bine, răspunde Sanjana. Teoretic, se vor trezi cu cel mult o durere de cap zdravănă. Și indiferent ce răni au căpătat deja, desigur... stai, unde te duci?

Tarver se repede la tașca Sanjanei înainte ca aceasta să apuce să termine.

— Câte chestii din astea ți-au mai rămas? întreabă el insistent.

— Încă două — *de ce?*

— Așa o vom salva pe Lilac.

Tarver scoate una dintre grenade, un obiect sferic de mărimea unei mandarine. Se uită la Sanjana.

— Șoapta a luat-o și pe ea. Ea e cea care face toate astea. Sau, mai bine zis, șoapta o forțează să facă toate astea.

— Tarver... știu. Am văzut-o, spune Sanjana punând mâna teafără pe brațul lui Tarver ca să-l oprească să se ridice. E la sediul LRI. Tarver...

— Folosim una dintre ele ca să trecem de posedați și să ajungem la ea, apoi o folosim pe cealaltă asupra ei... o eliberăm... apoi distrugem falia.

Dar Sanjana scutură din cap, cu o tristețe vizibilă pe chip.

— Tarver, încetează... nu. Ceilalți sunt doar controlați. Ca niște păpuși sau androizi care operează cu același program. Lilac...

Înghite în sec, o parte din acea tristețe transformându-se în frică.

— Lilac este altceva. Am văzut-o, chiar înainte să ies. Ea nu e controlată, nu e o cochilie golită de gândire. Ea *este* acea entitate. Am văzut ce poate face. Nu știu cum este posibil sau de ce, dar ea e *altceva*, iar entitatea aceea o poartă ca pe un costum. Eu cred că grenada cu impuls electromagnetic nu va avea mai mult efect asupra ei decât ar avea asupra ta sau a mea. Entitatea este parte din ea.

Tarver rămâne cu ochii la ea un moment lung și încordat, strângând în mână grenada. Apoi, o lasă să cadă înapoi în tașcă și se așază resemnat pe podeaua crăpată.

— Dar scuturile? Dacă îi aducem unul suficient de aproape, suficient de mult timp...? Scutur din cap.

— Sunt mai slabe decât o armă cu impuls electromagnetic. Nicio șansă.

Se face liniște preț de o secundă sau două, apoi îmi recapăt graiul, tușind ușor.

— Noi știm de ce e diferită, zic eu cu glas scăzut.

Cum Tarver nu spune nimic, îi relatez Sanjanei cele povestite de el — că Lilac a murit și a înviat, aducând cu ea o legătură cu cealaltă parte a faliei care o atrăgea implacabil înapoi spre șoapte.

— Și acum, adaugă Sofia după ce termin, LaRoux îi trimite pe reprezentanți înapoi pe planetele lor cu planuri pentru construcția altor falii identice cu cea de pe Avon și cea de-aici. Noi credem că ea îl lasă să creadă că el dirijează totul, că nu el este pericolul. El începe să-și piardă mințile, iar ea îl poate determina oricând să facă o prostie. Odată ce el a aranjat totul, ea va putea să răspândească șoaptele ca pe o infecție până când toți oamenii din galaxie se transformă în acele cochilii goale. Asta dacă nu găsim o modalitate de-a o opri.

— Pe Avon, noi am distrus falia, spune Flynn cu glas tulburat. Și așa am oprit șoaptele. Speram că știi tu să ne spui cum să distrugem această falie.

— Speram că vei vrea să ne ajuți, adaugă Sofia. Dacă tot te-ai mai arătat o dată dispusă să mă ajuți pe mine.

— Să te ajut...

Sanjana se încruntă și mai tare, apoi faci ochii mari.

— Tu ești Alexis? Tu ești cea cu care trebuia să mă întâlnesc în ziua revoltelor de la sediul LRI?

— Da, numai că pe mine mă cheamă de fapt Sofia, răspunde Sofia. Am fost îngrijorată crezând că te-au prins, când au venit la apartamentul meu... Mulțumesc pentru că m-ai avertizat.

— Mă bucur că n-ai pățit nimic, nu știam..., zice Sanjana scuturând din cap. Nu știu dacă vă pot ajuta, dar voi încerca. Cum ați distrus celelalte falii?

— Cred că LaRoux încă nu se gândise cum să construiască scuturi precum cele pe care le folosim noi, atunci când eram pe Avon, se grăbește Jubilee să răspundă. Exista un mecanism de autodistrugere încorporat, probabil ca să poată pune capăt proiectului dacă lucrurile scăpau de sub control. Acum n-ar mai avea nevoie de el.

— Așa e, confirmă Sanjana. Mă îndoiesc că există un buton de autodistrugere de data asta. El nu va face aceeași greșeală de două ori.

Tarver nu se grăbește să răspundă.

— Nu știu sigur, spune el în cele din urmă. Eu am sărit în falie cu Lilac. Am crezut că mă va ucide, sincer să fiu, dar m-am gândit că exista șansa s-o salveze. Eu cred că șoaptele au distrus falia.

— Probabil că un portal între dimensiuni este extrem de instabil, spune încet Sanjana. Faptul că ai sărit în el, adăugând propria ta energie și perturbând câmpul, se poate să fi eliberat șoaptele din interior, permițându-le să-și distrugă propria închisoare. Dar ceva atât de instabil este imprevizibil, și noi n-avem cum să știm ce modificări a făcut LaRoux. În fond era prima falie. Probabil că a învățat mai multe de când a construit-o. Dacă ar fi să încerci asta din nou, s-ar putea să faci exact ce vor șoaptele, deschizând calea să vină mai multe.

— Și nu cred că de data asta aș supraviețui, spune Tarver, însă ceva din vocea lui mă sperie, ceva care dă de înțeles că și dacă nu ar supraviețui, tot ar face-o dacă ar fi nevoie. Fie pentru că am fost doi și am risipit energia, fie pentru că legătura lui Lilac cu ele m-a protejat pe mine, nu știu.

Sanjana clipește, apoi scutură din cap.

— Este doar o ipoteză. Aici merg pe bâjbâite fără net. Eu am lucrat la proiect în mod indirect, așa încât cunoștințele mele sunt limitate.

— Dar te-ai gândit tu la ceva, insistă Tarver. Cunosc privirea asta.

Sanjana oftează lung și încet.

— Ei bine... aceste entități, șoapte. Ele nu au ce căuta aici. Ele au universul lor, ceea ce noi numim hiperspațiu. Așa cum o navă are nevoie de cantități uriașe de energie pentru a face un salt prin hiperspațiu ca să călătorească între sistemele stelare, este nevoie de o imensă cantitate de energie pentru a ține șoaptele aici. Ele sunt în mod constant atrase înapoi spre propriul lor univers, dar mașinăria faliei... ați văzut-o, nu? Arată exact ca un motor hiperspațial, un inel gigantic, și dă o lumină albastră când este pornită?

Se oprește puțin, uitându-se la cei care încuviințează clătinând din cap.

— Mașinăria faliei este cea care le ține aici, în lumea noastră. Aceasta creează o crăpătură extrem de fină în vălul care separă lumile noastre, și le ține în interior. Este un echilibru delicat extrem de complex, guvernat de cele mai complicate programe pe care le-a scris vreodată cineva. Dar, teoretic, dacă cineva ar rescrie programul pentru a deschide falia puțin mai mult, forțele care le atrag *ar putea* trage șoapta înapoi prin falie, în lumea ei. Lăsând-o pe Lilac, fizic, în urmă.

— Fizic?

Vocea lui Tarver tremură puțin.

— Dar mental? Ce se întâmplă cu *ea*, cu gândurile și amintirile ei?

Sanjana se freacă la tâmplă, vizibil încurcată.

— Nu știu. S-ar putea să fie bine.

— Ar fi bine, murmură Tarver. Dacă poate cineva să supraviețuiască, ea ar fi aceea. Poți să faci treaba asta? Să programezi falia să trimită entitatea înapoi?

Sanjana scutură din cap că nu, făcând ochii mari.

— Tarver... eu nu sunt programator. Eu discut teoretic, însă practic... să execut așa ceva mă depășește cu mult. LaRoux are o echipă alcătuită din cei mai buni cincisprezece programatori din galaxie, care lucrează în permanență pentru optimizarea și perfecționarea acelei mașinării. Am pus mâna pe niște documente imprimare cu fragmente de programare înainte să fug, dar mi-ar lua ani de zile doar ca să înțeleg ceea ce citesc. E... e doar o teorie.

Tarver rămâne uitându-se fix la Sanjana, de data asta cu o privire de om chinuit. Sofia e cea care vorbește și, deși se adresează tuturor, se uită la mine.

— Întâmplător, *avem* unul dintre cei mai buni programatori din galaxie. Dr. Rao, faceți cunoștință cu Valetul de inimă roșie.

Simt cum privirile tuturor se întorc spre mine, dar eu încă mă uit la Sofia, încercând să citesc ceva pe chipul ei care abia se distinge în lumina roșie pâlpâitoare a rachetei de semnalizare. Nu-mi dau seama dacă este amărăciune în vocea ei când folosește pseudonimul meu, dacă în ochi are aceeași dezamăgire, același dezgust, când se uită la mine. Cred că nici ea nu știe.

— Poți s-o faci?

Atenția lui Tarver, îndreptată acum asupra mea, se simte ca o greutate de două tone — acum pricep de ce Sanjana a fost atât de ezitantă.

— Nu știu, răspund eu cu franchețe. Ar trebui să citesc acele materiale tipărite, să învăț limbajul... S-ar putea. N-am echipamentele mele aici, de fapt n-am mai nimic. Ar fi slabe șanse.

Expresia de pe chipul lui Tarver se schimbă, mușchii maxilarului său detensionându-se. E însuflețit de o nouă energie în timp ce se duce să ia geanta Sanjanei. Nici nu cred că a auzit când am spus *slabe șanse*. Caută documentele imprimare care mă vor învăța ce naiba ar trebui să fac. În ciuda faptului că Tarver și-a regăsit speranța, Sanjana nu pare convinsă. Deschide gura să zică ceva, dar se oprește, nesigură.

Sofia este cea care intervine din nou, sesizând stingerhereala Sanjanei cu ușurința cu care ar citi o firmă luminoasă.

— Ce este? o întreabă ea cu blândețe. Hai, spune-ne.

Sanjana înghite în sec.

— Eu... eu nu cred că e o idee bună să încercați.

Tarver rămâne stupefiat.

— De ce?

Sanjana respiră adânc.

— Ascultă, Tarver... știu că este imposibil. Adică, Dumnezeu, dacă Ellie ar fi acolo, dacă ar fi cel pe care îl iubesc, aş face orice ca să-l salvez. Doar că eu...

— Spune-mi.

Speranța lui Tarver începe deja să se stingă, la fel ca flăcările care se transformă în jăratic, așteptând să fie reaprinse din nou.

— Acest echilibru între forțele care păstrează falia deschisă suficient cât să le rețină, dar nu să le elibereze... nu vă puteți imagina cât este de delicat. Schimbând acel echilibru, am putea s-o eliberăm pe Lilac, da. Dar la fel de

bine ar putea să-i dea lui Lilac acces la o putere infinită, să o facă invincibilă, de neoprit. Ar putea s-o lege de crea-tură pentru totdeauna. Ar fuziona iremediabil. N-ar mai exista nimic ce ea să nu poată face, niciun rău pe care să nu-l poată provoca. Și asta nu e cel mai pesimist scenariu.

Tăcerea este palpabilă, fiecare dintre noi încercând să ne imaginăm ce poate fi mai rău decât o entitate atotpu-ternică, pornită pe răzbunare.

În cele din urmă, Sanjana continuă, uitându-se la mâna ei moartă, iar eu îmi dau seama cât de mult îi dis-place s-o spună.

— Dacă ne jucăm cu falia, s-ar putea să-i dăm șoaptei puterea de a ne izola complet de hyperspațiu. Încercați numai să vă imaginați ce-ar însemna asta.

Îmi stă inima în loc și mă uit la Sofia, iar ea se uită la mine — noi am discutat despre asta prima dată când am recunoscut unul față de altul existența șoaptelor.

— Călătoriile interplanetare n-ar mai fi posibile, spun eu. Am coborî din nou sub viteza luminii. Ar fi nevoie de zeci de generații pentru a ajunge undeva.

— N-am mai putea să ne întoarcem acasă, spune Flynn cu glas scăzut, întorcând privirea spre Jubilee.

— Planete întregi ar muri, murmură Sofia. Fiecare co-lonie care încă se terraformează, care încă se bazează pe aprovizionarea din afară.

— Drace, șoptesc eu. Corintul se bazează pe aprovi-zionarea din afară. Aici nu avem terenuri agricole, nu producem singuri hrana, o importăm.

Totul se perindă prin fața ochilor mei ca un film care se derulează pe repede înainte. Haosul produs de prăbușirea navei *Daedalus* n-ar fi nimic. Am avea revolte, foamete. Practic, ar fi sfârșitul lumii.

— Și fără acces la hiperspațiu, n-am mai avea hipernet, explică Sanjana, semnalând celălalt pericol asupra căruia i-am atras și eu atenția Sofiei. Comunicațiile noastre ar avea și ele viteza luminii.

— Înseamnă că nici măcar n-am mai avea posibilitatea de a transmite celorlalte planete ce s-a întâmplat, continuă Flynn ideea în locul ei. Totul s-ar scufunda în întuneric.

Sofia pălește sub petele de murdărie de pe față.

— Oare asta vrea ea acum? Noi am presupus că entitatea încerca să facă același lucru ca și LaRoux, că amândoi voiau o falie pe fiecare planetă și singura diferență era cine va deține controlul atunci când le vor pune în funcțiune. Dacă șoapta încearcă să-și extindă influența astfel încât să ne separe de universul ei?

— Înseamnă că, dacă nu putem distruge falia și nu putem trimite șoapta înapoi în universul ei, în caz că ne izolăm complet...

Frustrarea lui Jubilee este grăitoare pentru noi toți.

— Ce altă opțiune avem?

Sanjana nu se uită la Tarver — în schimb își privește proteza care acum este rece și inertă.

— Până acum, entitățile au sălășluit mereu în falii, trimițându-și abilitățile mentale în exterior și afectându-vă pe voi, pe cei de pe Avon și Verona. Prin distrugerea acelor falii, a acelor canale, au fost distruse și șoaptele. Dar acum, entitatea sălășluiește în *Lilac*. Nu mai este falia canalul. Ea este.

— Ce vrei să spui?

Simt deja că-mi stă inima-n loc, în timp ce Sofia se albește la față și întoarce ochii spre mine. Tăcerea trenează, parcă nimeni nu e dornic să înțeleagă ce ne spune

Amie Kaufman și Meagan Spooner

cercetătoarea. Întrebarea lui Jubilee rămâne în suspans și nimeni nu se uită la Tarver.

Dar în cele din urmă el e cel care îi răspunde.

— Vrea să spună că trebuie s-o omorâm pe Lilac.

Au trecut mulți-mulți ani de când bărbatul cu ochi albaștri n-a mai venit la mine, dar acum vine în fiecare zi, tras la față, cu ochii rătăciți.

— Unde este? întreabă, plimbându-se în cercuri în jurul faliei, oprindu-se doar ca să lovească cu pumnii în mașinărie. Nava s-a prăbușit, Dumnezeu știe pe unde. Știu că poți s-o găsești. Trebuie s-o găsești. La naiba, trebuie să existe o cale ca să... Nu vreau s-o pierd și pe ea!

Dacă aș putea vorbi, i-aș spune că nu simt nimic din cauza închisorii în care mă țin. Dacă m-aș sinchisi să-i spun ceva.

Apoi chiar simt ceva: un val de energie atât de puternic, încât îl simt chiar și prin vidul care mă înconjoară. Ultima răsufare a fraților mei în primul punct subțiat — o revărsare de bucurie, ușurare și recunoștință atât de mare, încât aproape că uit de propria mea disperare. Apoi se estompează, lăsându-mă din nou singur.

Nu... nu singur. Mai simt ceva, o rămășiță din ce au făcut frații mei. Acum există o făptură undeva în galaxie, o legătură cu lumea mea. Au adus ceva înapoi. Pe cineva.

Pe ea.

Voi sta liniștit, voi rămâne tăcut.

Și voi aștepta șansa mea.

Sofia

— În niciun caz, spune Jubilee pe un ton tăios și sare în picioare.

— Nici mie nu-mi place ideea, ripostează Sanjana cu vehemență. Dar este singurul răspuns pe care îl am.

— Găsește altul! strigă Jubilee și vocea ei reverberează între pereții de marmură dărâmați, lăsând în urmă un scurt moment de tăcere apăsătoare.

Sanjana oftează ușor.

— Nu merge așa. Nu poți decide că variabilele nu sunt adevărate, că lucrurile evidente nu sunt așa cum vrei să fie... Căpitane, eu nu pot inventa modalități de a schimba fizica.

Profit de acest scurt moment de liniște ca să mă ridic în picioare, ignorând valul de amețeală din cauza epuizării.

— Ar trebui să ne odihnim.

Îmi păstrez tonul vocii liniștit și cald. *Ascultați-mă, fiți atenți la vocea mea. Sunt de partea voastră.* Este tonul care întotdeauna i-a convins pe soldații de pe Avon, întotdeauna a reușit să-i liniștească pe oamenii mei de legătură. Și funcționează numai cât timp continui să vorbești, astfel încât ei să nu-și dea seama că de fapt nu poți fi de partea tuturor.

— Nu putem schimba ce s-a întâmplat... și dacă ea protejează falia, atunci nu va face nimic pentru a atrage atenția asupra ei. Avem timp și trebuie să-i dăm lui Gideon șansa să repare scuturile pentru a nu risca să fim văzuți. Ne putem permite să ne mai gândim înainte să luăm o decizie. *Trebuie să ne odihnim, abia ne mai ținem pe picioare.*

Istoviți, ceilalți se împrăstie puțin, căutând prin diferitele fațade de magazine un loc unde să se întindă. Jubilee îi aruncă lui Gideon o altă rachetă de semnalizare din rucsac, apoi se retrage împreună cu Flynn într-un loc ferit, lângă dărâmăturile care blochează celălalt capăt al galeriei. Gideon o ajută pe Sanjana să se ridice în picioare, apoi o sprijină să meargă până într-un magazin de bijuterii din apropiere unde se retrag amândoi. Știu că Gideon vrea să discute despre posibilitatea de a pirata falia într-un loc unde Tarver să nu audă și să-și facă din nou speranțe. Însă Gideon zăbovește la intrarea în magazin după ce o instalează pe Sanjana și îl surprind uitându-se spre mine înainte ca eu să las ochii în jos. Simt că mă privește, simt povara tuturor lucrurile pe care aș vrea să i le spun.

Noi doi n-am prea vorbit unul cu altul de la gala *Daedalus*. N-am avut nici când, nici unde să rămânem singuri. Dar îmi amintesc atât de bine șocul din ochii

lui când m-a văzut scoțând plas-pistolul, de parcă s-ar fi întâmplat acum cinci minute și, de fiecare dată când retrăiesc acel moment, ceva se răsucesce și mai adânc în mine. Aș vrea să-mi cer iertare, aș vrea să mă apăr... aș vrea să-i spun că l-aș alege pe el în locul răzbunării, dacă aș putea s-o iau de la capăt, și că l-aș împușca din nou pe LaRoux dacă aș putea — aș vrea să am încredere în el și aș vrea ca el să plece și să nu mă mai privească așa niciodată. Aș vrea să-l fac cum îmi vine la gură pentru că m-a mințit în legătură cu Valetul și cu copilăria alături de fiica dușmanului meu, să-i aduc aminte că are și el partea lui vină pentru că m-a înșelat.

Aș vrea să știe că singurul motiv pentru care nu i-am spus despre planul meu de a-l ucide pe Roderick LaRoux este că știam că el va încerca să mă convingă să renunț și că, undeva în adâncul sufletului meu, știam că va reuși. Aș vrea să știe că mi-aș dori ca el s-o fi făcut. Îmi doresc atât de mult să am încredere în el pentru asta. Și totuși, nu pot să deschid gura, nu pot să vorbesc.

Când mă îndur să ridic din nou capul, nu mai e în pragul ușii; îl aud discutând cu glas scăzut cu cercetătoarea.

Tarver și cu mine am rămas singuri. El parcă e pe pilot automat de la accident încoace, agățându-se când de o slabă licărire de speranță, când de alta. Nu-i nevoie să fii expert ca să citești resemnarea de pe chipul lui acum. Habar n-am dacă măcar știe că sunt încă aici, dacă e destul de conștient de ce se întâmplă în jurul lui ca să-și dea seama de prezența mea.

Deodată începe să vorbească cu o voce posacă:

— Prima dată când am pierdut-o, spune el, am vrut să mă sinucid.

Înghit în sec, neștiind dacă vorbește crezând că e singur, apoi văd că înalță capul și se uită la mine.

— Nu știu cum am rezistat. Nu știu ce m-a ținut să apăs pe trăgaci, continuă el sprijinindu-se încet cu spatele de perete și ridicând bărbia ca să privească în tavan. Acum nu-mi pasă.

Mi se strânge inima și abia pot să mai respir. Întotdeauna am un oarecare sentiment de vinovăție când fac ceea ce fac — când mă folosesc de oameni, rămân întotdeauna răni adânci, și în mine, și în ei. Dar niciodată n-am simțit așa ceva, o greutate zdrobitoare, sufocantă, care se afundă în mine din ce în ce mai adânc.

— Îmi pare rău, șoptesc. N-am vrut să...

În minte revăd momentul când Lilac s-a prăbușit, ca pe o imagine care se reia la nesfârșit.

— Îmi pare rău.

Tarver își trece palma peste față ca și cum ar putea să șteargă reacția lui la vocea mea.

— Nu e vina ta.

— Am tras...

— Poate că tu doar ai grăbit lucrurile, mă întrerupe el coborând privirea spre mine. Dezastrul avea să se producă oricum.

N-ar trebui să mă simt mai bine auzind asta și totuși, într-un mod jenant, mă simt mai bine. Inspir din nou, dar nu-mi vine nimic în minte să spun.

— În ultimul an..., continuă Tarver scuturând din cap. Ea e tot Lilac — întotdeauna a rămas Lilac. Dar în același timp era altfel. Le simțea... șoaptele, oricât de mult ne-am fi îndepărtat. Are vise. Se trezește în timpul nopții plângând. Uneori ațipește vorbind cu oameni care nu sunt...

Scutură din nou din cap și înghite în sec.

— Cred că întotdeauna veneau după ea.

— De ce?

— Nu știu.

Se uită din nou la mine și dezolarea din privirea lui contrastează atât de mult cu prezența lui zâmbitoare și impunătoare din toate interviurile HV și pictoriale.

— Ființele pe care le-am întâlnit pe Elysium n-ar face asta. N-aș spune că au fost *bune*, nu cred că ele aveau noțiunea de „bun”. Dar nu erau rele. Nu erau crude. Cred că aveau un simț al dreptății. Ființa aia care a luat-o pe Lilac, când m-a sărutat...

Chipul i se încrețește, apoi se crispează.

— Chestia aia era plină de cruzime.

Nu știu ce-aș putea să spun, așa că tăcem amândoi câțva timp, fără să zicem nimic, fără să ne uităm unul la altul din capetele opuse ale camerei, unde stăm fiecare. Simt o ciudată alinare în faptul că mă aflu aici, cu cineva la fel de rănit și îndurerat ca mine. Măcar o dată mă simt mai puțin distrusă decât lumea din jurul meu, ceea ce este oribil și tămăduitor totodată.

— Ai avut dreptate, spune Tarver încet, întrerupând tăcerea după un timp. Ar trebui să ne odihnim cât mai putem.

— Te las singur, zic eu și pun palma jos, gata să mă ridic în picioare și să-mi găsesc un colțisor printre ruine unde să dorm.

— Nu, se grăbește Tarver să spună și, deși nu se uită la mine, știu că mă vede cu coada ochiului. Rămâi.

Ezit, simțindu-mă atât de ostenită, încât îmi țiui urechile de câte ori îl aud vorbind. Gândurile mele oboșite evocă o amintire și mă pomenesc gândindu-mă la

Flynn și la timpul petrecut în casa noastră de pe Avon când era fugar și se ascundea. Îmi aduc aminte cum adormeam până la urmă după atâtea nopți de nesomn — îi simțeam prezența în camera care fusese a tatălui meu. Mici mișcări în aer, zgomote inaudibile, semne imperceptibile ale unei alte vieți în spațiul acela gol.

— Bine, șoptesc eu.

În cele din urmă el își lasă din nou capul pe spate, sprijinit de perete, și după câțva timp se întinde pe jos, cu brațul sub cap. Aștept până începe să respire egal, apoi mă ridic ușurel în picioare și, fără să fac zgomot, mă duc la Gideon și Sanjana.

— Chiar dacă *am ști* că funcționează, spune Sanjana cu glas scăzut, dar hotărât, chiar dacă *am ști*, n-ai putea să deschizi falia accidental... te-ai expune la un risc mult prea mare...

Molozul de pe jos scrâșnește sub gheata mea și amândoi tresar, ridicând capul să se uite la mine.

— Ce risc? întreb eu fără să mă sinchisesc să-mi cer scuze pentru că am tras cu urechea.

Gideon scoate un oftat care răsună între pereții dărâmați.

— Nu-i nimic.

Are teancuri de hârtii scrise, pe care le citește la lumina rachetei de semnalizare — materialele cu programe tipărite aduse de Sanjana. Nu mai țin minte de când n-am mai văzut ceva tipărit pe hârtie — precauția ei mă zăpăcește de-a binelea. Dacă ar fi adus informația pe un disc sau o tabletă palmară, n-am mai putea s-o vedem acum, după explozia grenadei cu impuls electromagnetic.

— Nu că nu-i nimic, îl contrazice Sanjana cu o voce tăioasă uitându-se la Gideon, apoi din nou la mine. El ar

trebui să fie acolo, la falie. Nu merge pe orice fel de rețea. LaRoux e mult prea inteligent să permită ca așa ceva să fie accesibil de la distanță. Gideon ar trebui să-și scrie virusul, apoi să-l livreze personal, fizic, introducându-l direct în mașinăria faliei.

Mă reazem de pilonul din spatele meu, astfel încât acesta să preia o parte din greutatea susținută de picioarele mele obosite.

— Am fi și noi acolo, l-am ajuta să treacă de posedați.

— Nu la pericolul ăsta mă refer, zice Sanjana frecându-se cu mâna la ochi și îmi dau seama că și ea e la fel de obosită ca și noi. Am explicat că șoaptele manipulează energia neurală, că așa fac ele ceea ce fac. Falia este sursa acelei energii. Gideon ar trebui să vină în contact cu falia pentru a o accesa, riscând astfel ca energia aceea să-i inunde mintea.

Gideon nu se uită la mine, ci își face de lucru punând în ordine documentele tipărite, răsfoindu-le și aranjând teancurile de hârtii. Înghit în sec.

— Ce i-ar face?

— Poate nimic, răspunde Sanjana. Dar la fel de bine ar putea să-l omoare. Ar putea să-l înnebunească. Ar putea să-i șteargă toate amintirile și gândurile pe care le-a avut vreodată. E imposibil de anticipat.

Mi se usucă gura. Undeva, în străfundul minții, știu că motivul pentru care nu îndrăznim să încercăm așa ceva este că, dacă iese prost, asta i-ar da lui Lilac și mai multă putere; ar putea duce la distrugerea lumii, la distrugerea omenirii. Dar aici, acum, eu nu mă gândesc decât că o astfel de tentativă l-ar putea distruge pe băiatul care stă la câțiva pași de mine, făcându-și de lucru cu un teanc de hârtii ca să nu fie nevoit să se uite la mine.

Nu pot să-mi iau ochii de la el, deși el stă cu fața plecată și nu pot vedea ce se petrece în sufletul lui. Nu, îmi vine să zic. *Nici într-un milion de ani. E prea periculos. E prea riscant. Nu-mi pasă dacă el este Valetul, nu-mi pasă dacă nu este altcineva. N-am să-l las.*

Sanjana tușește ușor, întrerupând tăcerea.

— Mă duc să mă odihnesc puțin, spune ea și când mă uit, văd că ne privește pe amândoi.

Întinde mâna teafără ca să-l oprească pe Gideon care dă să o ajute, apoi adaugă:

— Mă descurc. N-o să alerg prea curând la vreun maraton, dar câteva coaste rupte n-or să mă împiedice să-mi găsesc un loc unde să leșin.

Afișează un zâmbet slab și iese încet din magazin.

Mă uit la Gideon, dar el stă cu capul plecat și nu-i văd decât părul care îi cade peste față, apoi nu mai rezist. Mă îndepărtez de pilonul unde stăteam rezemată și mă așez pe jos lângă el.

— Nu se poate să faci asta, izbucnesc eu cu o voce răgușită de oboseală.

Mă privește cu o expresie indescifrabilă — nu pentru că îi lipsește emoția, ci pentru că emoțiile de pe chipul lui sunt atât de contradictorii, încât nu-i deosebesc gândurile.

— E doar o teorie, răspunde el încet. Asta dacă nu găsim o modalitate de a ne asigura că totul va merge bine. Nu putem risca s-o întărim pe Lilac într-atât, încât să ne lichideze sau să ne izoleze complet.

Înghit încercând să-mi calmez gâtul uscat și mă las să cad pe-o parte, sprijinită de perete. Închid ochii ca și cum, dacă nu l-aș mai vedea pe el, nimic altceva nu m-ar mai atinge.

— Ce-ți mai face mâna? mă întreabă Gideon în șoaptă.

Tresărind, deschid ochii și mă uit la mâna cu bandajul murdar și pe jumătate desfăcut de când am fugit pe străzi ca să scăpăm. Am folosit-o când l-am tras împreună cu Tarver ca să-l eliberăm de posedați și n-am simțit nimic. Îndoi degetele și simt cum zonele cu arsuri îmi zvâcnesc de o durere surdă, amintindu-mi de alegerea pe care am făcut-o pe nava *Daedalus*. Explozia plas-pistolului ar fi putut foarte bine să mă omoare, dar iată că regeneratorul dermal al lui Mori nu mi-a lăsat decât o zgârietură.

— E mai bine, șoptesc eu.

Tăcerea dintre noi, întreruptă din când în când de zgomotele slabe produse de Tarver, care se foiește în somn în camera de alături, crește ca o plantă agățătoare — cu cât se prelungește mai mult, cu atât devine mai greu de rupt. Aș vrea să spun ceva, dar nu știu ce — că îmi pare rău, poate. Numai că nu-mi pare, pentru că și el m-a mințit pe mine așa cum eu l-am mințit pe el. Eu și Gideon am fost ca un castel de cărți de joc, nimic mai mult. Până la urmă, tot avea să se prăbușească.

N-ar trebui să plâng după ceva care n-a existat niciodată. Și totuși, faptul că stau aici în întuneric, opunându-mă din răspuțeri tentației de a mă întoarce spre el, de a mă arunca în brațele lui și de a-i spune — de a-i spune orice, totul, așa cum pot — mă seacă de puteri.

Autocontrolul meu cedează puțin și, fără să vreau, întorc capul spre el căutându-i profilul, dar el deja se uită la mine cu ochii strălucind în lumina palidă a rachetei de semnalizare. Se întinde spre mine, iar eu îmi țin respirația. Vârfurile degetelor lui îmi ating obrazul, desenând o curbă în jos, spre bărbie, și se opresc acolo, ezitând să se desprindă.

— A fost ceva adevărat? șoptește el.

Nu știu dacă întreabă fiindcă vrea să afle adevărul sau doar repetă aceleași cuvinte pe care le gândesc și eu.

Fără să vreau, înclin puțin capul, neputând să rezist dorinței de a-i simți mai bine atingerea.

— Nu știu.

Gideon răsuflă scurt și în lumina palidă a rachetei de semnalizare îi văd buzele destinzându-se într-un mic zâmbet.

— Nu te cred.

Inima îmi bate cu putere, dureros — mai rău decât să stau aici nemișcată n-ar fi decât să mă prăbușesc în brațele lui și să-l simt cum se dă înapoi. Sau chiar eu să mă îndepărtez de el. Aș vrea să-l sărut, să mă pierd în îmbrățișarea lui, dar tot ce simt pentru el este atât de confuz, încât chiar și acest instinct ar fi o minciună.

— Gideon, planul ăsta...

Dar nu știu ce vreau să spun și nu-mi găsesc cuvintele.

Gideon ezită, respirând scurt, și se gândește ce să răspundă. Apoi reia în șoaptă:

— Dacă ai fi tu...

— Dacă aș fi eu, n-aș face-o, izbucnesc eu uitând să vorbesc în șoaptă.

Chiar așa, habar n-am ce-aș face în locul lui, dar nu știu altă cale de a-l convinge să renunțe.

— N-aș risca să înnebunesc, să... să pier pentru un plan care oricum ar distruge lumea. E o prostie și o nesăbuință și oricât de mult ți-ar plăcea ție să faci lucruri prostești și nesăbuite, s-ar putea să-ți riști viața pentru nimic. Iar eu nu pot să stau cu mâinile încrucișate și să mă uit cum alegi să faci așa ceva.

Gideon așteaptă ridicând puțin dintr-o sprânceană să îmi termin discursul.

— Ai terminat?

Ieșirea de mai devreme m-a lăsat cu respirația tăiată — sunt atât de obosită încât emoțiile mele sunt mult prea aproape de suprafață. Mă rezem din nou cu spatele de perete, trecându-mi o mână prin păr.

Când mă uit la el așteptându-mă să-l văd deranjat de spusele mele, constat că are colțurile gurii arcuite în sus și zâmbește amuzat.

— Ce începusem eu să spun, murmură el, era că, *dacă ai fi tu acolo*, în epava aceea... dacă tu ai fi cea a cărei viață sau suflet, sau ființă este în joc, și eu ar trebui să aleg între tine și întregul univers? Aș fi deja pe drum într-acolo. Nici n-aș mai sta pe gânduri.

Nu pot să răspund — nu sunt în stare să formulez un singur gând. Mi-a tăiat respirația, m-a lăsat fără cuvinte și cu un vâjâit slab în urechi. Nu pot să respir, mă simt de parcă pământul s-a căscat sub mine gata să mă înghită, iar mie nici măcar nu cred că-mi pasă.

— Gideon...

— Așa simțea fratele meu pentru ea. Nu sunt pregătit să renunț la niciunul dintre ei.

Întinde din nou mâna, dar degetele lui se opresc la un centimetru de fața mea. Ezită acolo, iar eu simt atracția lui, o simt ca pe o forță fizică ce mă trage spre el. Mă aplec spre atingerea lui exact în clipa când el lasă mâna în jos și se ridică în picioare.

— Odihnește-te puțin, șoptește el înainte să se retragă din nou.

Mă trezește zgomotul unor pași scrâșnind peste moloz și abia când mă târăsc afară dintre dărâmăturile magazinului de bijuterii văd lumina palidă și firavă a zorilor ce

se strecoară prin deschiderea galeriei. Era încă zi când am intrat aici, probabil că am dormit douăsprezece ore. Ca dovadă, mă dor mușchii gâtului, care protestează după noaptea petrecută pe un pat de marmură rece și moloz.

Flynn și Jubilee s-au trezit și se foiesc prin preajmă, pașii lor făcând zgomotul care m-a trezit. Văzându-mă în pragul ușii, Flynn îmi zâmbește, apoi îmi aruncă un măr din cele luate din bucătăria de pe domeniul lui LaRoux.

— 'Neața, mă salută el reușind să-mi stârnească și mie un zâmbet.

— Chiar e dimineată? mormăi eu prinzând mărul cu dificultate, căci reflexele mele încă nu s-au deșteptat de-a binelea.

— Chiar e dimineată, îmi răspunde Sanjana, care stă în celălalt capăt al camerei și mănâncă la micul dejun o banană și încă ceva dintr-o pungă luată cu siguranță de la serviciu, deoarece e marcată cu semnul lambda al companiei LaRoux. Ai dormit?

— Buștean.

Mușc din măr și papilele mele gustative tresar la gustul lui — abia atunci constat că sunt lihnită, ca și când acum, după ce corpul meu a primit somn, începe să se ocupe și de celelalte probleme de pe listă, una câte una.

Nu-mi vine să mă așez și devorez mărul în timp ce dau ocol prin zona din galerie unde nu sunt grinzi căzute. Mă aplec să arunc o privire în nișa unde Flynn și Jubilee au dispărut ieri și constat că e goală. Mă ridic, aruncându-mi din nou ochii în jur.

— Hei...

Înghit bucata de măr mestecată.

— Unde-i Gideon?

Sanjana se întrerupe din mâncat banana.

— N-a fost acolo cu tine? întreabă ea arătând cu capul spre magazinul unde mi-am petrecut noaptea.

— Nu, zic eu în timp ce un fior de panică începe să-mi urce pe șira spinării. Unde-i Tarver?

Jubilee se uită la Flynn care scutură din cap.

— Eu am crezut că...

Se uită spre ieșirea din clădire și la lumina blândă a dimineții de-afară.

— Am crezut că a ieșit să ia puțin aer.

Continui să mă uit cu atenție prin galerie, deși știu bine că niciunul dintre ei nu va apărea din senin dacă mă mai uit eu încă o dată... Și atunci simt că pică cerul pe mine când îmi dau seama.

— Echipamentul lui, zic eu uluită, scăpând mărul din mână.

— Ce? întreabă Jubilee din pragul ușii.

— Echipamentul lui Gideon. Ochelarii lui de noapte, drive-urile, lapscreenul... au dispărut.

Sanjana exclamă surprinsă:

— Scuturile...

Și arată spre două dintre ele care stau reparate, așezate unul peste altul lângă ușă — al ei și al lui Flynn. Cel pe care îl folosea Tarver lipsește.

Mă uit de la ea la Flynn, apoi la soldatul de lângă ușă. Jubilee se uită lung în ochii mei, apoi eu o rup la fugă spre hol. Trec glonț pe lângă ea și ies în stradă, strigându-i pe Gideon și pe Tarver; ni se alătură și ea împreună cu Flynn și, deși suntem nevoiți să nu mai strigăm ca să nu riscăm să fim atacați de posedați, ne împrăștiem ca să acoperim întreaga zonă, clădire cu clădire. Abia când ajungem înapoi la galerie și o vedem pe Sanjana palidă la față ca un mort, picioarele mele se opresc.

— Documentele cu limbajul de programare lipsesc, șoptește ea.

Gideon și Tarver au plecat.

— Trebuie să mergem după ei, spune Jubilee pe un ton imperativ în timp ce se duce glonț spre rucsac și începe să îndese în el provizii, pregătindu-se de plecare.

— Jubilee, oprește-te.

Propriul corp îmi cere să acționez, frica și îngrijorarea îndemnându-mă să ies din ascunzătoare și să plec să-i caut.

— E imposibil să-i ajungem din urmă. Probabil că au un avans de câteva ore și noi nici măcar nu știm încotro s-au dus.

— *Nu trebuie* să-i lăsăm să încerce s-o salveze pe Lilac, spune Sanjana făcând o grimasă de durere în timp ce-și duce mâna teafără la coastele rupte.

Jubilee ridică ușor din sprâncene și-i aruncă Sanjanei o privire piezișă.

— Nu trebuie să-l *lași* tu pe Merendsen să facă ceva. El face ce vrea, iar tu ori îl ajuți, ori dispari din calea lui.

— Ascultă, intervin eu repede chiar când Sanjana deschide gura să răspundă, noi nu știm unde sunt ei, dar știm unde se duc.

Înghit în sec, încercând să alung amestecul de vinovăție, durere și spaimă care îmi gâtuie vocea.

— Iar eu știu cum să ajungem la *Daedalus* fără să fim nevoiți să ne facem drum printre posedații din oraș. Am putea să-l întrecem dacă coborâm în orașul de jos.

Jubilee mă privește surprinsă.

— Jos? În mahala?

Se înăsprește la față.

— Probabil că acolo e haos. Prea mulți oameni care trebuie evacuați... Sigur au loc jafuri, revolte.

— Ceea ce înseamnă că acolo, în haos, posedaților le va fi mai greu să ne găsească. Ne putem amesteca în mulțime. Lifturile nu vor funcționa fără energie, dar putem coborî prin puțurile de întreținere, ajungem jos, apoi urcăm iar în interiorul complexului LaRoux Industries.

Vorbesc repede, iar ceilalți le ia câteva secunde ca să-mi înțeleagă planul, uitându-se unul la altul. Sanjana tușește ușor și vorbește prima:

— Eu nu mă pot cățăra niciunde, spune ea pe un ton care nu acceptă niciun argument în timp ce ridică brațul cu proteza nefuncțională. Până nu-mi repar asta. Va trebui să mă lăsați aici.

Flynn încearcă să o convingă, la fel și Jubilee o secundă mai târziu, dar Sanjana le-o taie scurt.

— Este mai presus decât oricare dintre noi. Nu pot să susțin că este mai presus decât Lilac și să nu aplic aceeași logică atunci când vine vorba despre mine.

Jubilee oftează zgomotos, trecându-și mâinile prin păr.

— Îi vom trimite un semnal lui Mori, aliatul nostru, îndată ce vom găsi un radio care să funcționeze. Ea și oamenii ei vor veni să te ia.

— N-o să plec niciunde, răspunde Sanjana cu un zâmbet nesigur. Voi aveți grijă să ajungeți la timp. Dați lovitura.

— Așa vom face.

— Și pe urmă?

Parcă se scuză din priviri pentru o astfel de întrebare, dar nu ezită s-o pună.

Amie Kaufman și Meagan Spooner

— Când veți ajunge la falie... când veți ajunge la Li-lac... ce veți face atunci?

Jubilee întoarce încet privirea spre Flynn și în aer se simte ceea ce nimeni nu vrea să spună în cuvinte. Până la urmă, îmi iau eu inima-n dinți și zic:

— Avem o zi la dispoziție să găsim o soluție. Dacă până ajungem la *Daedalus* tot nu o vom găsi...

Oftez lung, cutremurându-mă.

— Atunci vom distruge canalul.

Lumea cenușie este plină de furie și durere, ambele tabere ale acestui război fiind atât de colorate de ură, încât fiecare a căpătat aceeași nuanță de întuneric ca și cealaltă. Se aseamănă atât de mult prin dorința lor de pace, dreptate, liniște, și totuși se omoară între ei de parcă ar vrea moarte, nu viață.

Întrucât cel ce ne ține prizonier ne obligă la acte de distrugere din ce în ce mai mari, noi... eu... fac ce pot ca să găsesc un echilibru. Nu pot împiedica un tată să-și lege niște centuri cu explozibili la piept, dar pot pătrunde în mintea băiatului cu ochi verzi ca să-i implantez ideea de a se îndepărta cât mai mult pentru a nu fi omorât de explozie. Nu pot s-o feresc pe fata cu gropițe în obraji de durerea pierderii tatălui ei, dar pot s-o ajut să doarmă, să aleagă să continue să respire în fiecare zi.

Și nu pot s-o salvez pe fata cu vise frumoase, fata pe care am cunoscut-o într-o altă lume, într-o altă viață, de la tot ce urmează să se întâmple. Dar pot s-o feresc de ceilalți. Și găsesc încredere în visele ei.

Gideon

Mă prind de buza ruptă a unei bucăți de beton și mușchii mei supraobosiți se încordează dureros, începând de la încheieturile degetelor până la umeri, în timp ce mă ridic în brațe, căutând un punct de sprijin, apoi arunc un picior peste margine și încep alunecarea controlată în jos.

Am mai văzut dezastre la nivelurile inferioare, construcții prăbușite sau incendii care amenințau să se răspândească în tot cartierul, dar pe atunci astfel de lucruri scoteau întotdeauna tot ce e mai bun în oameni: familii întregi se uneau pentru a salva niște străini blocați înăuntru, vecinii formau lanțuri umane cu găleți de apă pentru a stinge incendiul. Asta e o altfel de lume: zonele pustiite se întind cât vezi cu ochii, sectoare întregi de pe Corint care altădată străluceau de lumini, pline de viață, au fost pur și simplu șterse de pe fața pământului. E o lume nesigură și pe undeva în ea, Tarver e singur.

Nu cred că a câștigat un avans prea mare, cel mult o oră, până mi-am dat eu seama că a plecat, plus sfertul de oră cât mi-a luat mie ca să adaptez lapscreenul să emită frecvența de scut pentru a mă proteja de Lilac. Nici nu știu cât timp va funcționa. Trebuie să-l ajung din urmă și repede.

Bănuiesc încotro se îndreaptă — majoritatea opțiunilor mele sunt blocate, prin urmare sper că a ales calea minimei rezistențe, cea care îl va duce la sediul La-Roux cât mai repede cu putință. În împrejurimi e liniște în general; uneori mai sună sirenele de alarmă în depărtare, dar deasupra capului nu se mai văd drone de stingere a incendiilor. Când și când, secțiuni de clădiri se prăbușesc pe neașteptate, producând un zgomot asurzitor ale cărui ecouri reverberează în peisajul dezolant.

Fragmente imense din nava prăbușită au distrus acest bloc și următorul, sfărtecând clădirile și transformând în moloz tot ce trecea de înălțimea capului — la parter, unele intrări au rămas intacte, se vede în interior, însă etajele superioare s-au revărsat în stradă. Majoritatea erau apartamente și birouri, hainele zac risipite printre mese și scaune rupte, aparatura electronică distrusă e numai bună de dat la reciclare. Mai sunt și niște grămezi care la început am crezut să erau haine — cadavre căzute la întâmplare.

Mă opresc pentru a-mi ajusta rucsacul, apoi mă strecor prin parterul avariât al unei firme de avocatură, unde birourile de la recepție și plantele ornamentale zac zdrobite sub mormane de dărâmături. Este semiîntuneric aici și pășesc cu grijă peste resturile de pe jos ca să nu fac zgomot. Se vede lumină în celălalt capăt și sper că e o bucată de drum deschis dacă reușesc să ajung acolo.

Mă cațăr pe o grindă căzută care blochează o ușă, băgând ușurel capul prin spațiul liber ca să văd ce este în cealaltă parte. Într-o mișcare confuză, ceva vine învârtindu-se spre mine. Mă feresc și mă lovesc atât de tare cu pieptul de grindă, încât mi se taie răsuflarea. Bara de fier — deoarece asta era — se izbește cu un zăngănit de tocul ușii. Mă arunc înapoi în camera din care am venit și o iau la fugă peste moloz fără să-mi pese că fac zgomot, simțindu-mi bătăile inimii în urechi și corpul pătruns de un fior electrizant.

În prag apare o siluetă care sare cu ușurință peste grindă și vine după mine, ridicând de jos ranga de fier. Mă rostogolesc într-o parte, înghesuindu-mă sub un birou rupt ca să mă adăpostesc pe moment, și încep să lovesc cu picioarele în cealaltă latură a lui ca s-o sparg și să ies. Nu încap pe-acolo, dar continui să lovesc cu gheata în biroul spart, încercând cu disperare să scap înainte ca bara de fier să se abată din nou asupra mea.

Dar nu se întâmplă așa.

— Gideon?

Tarver se ghemuiește lângă birou, cu ranga într-o mână.

— Ce dracului faci? Era să te omor.

— Am observat, murmur eu lăsându-mi capul să cadă cu zgomot pe molozul de sub mine.

— Vino repede, am făcut prea mult zgomot, spune el redevenind instantaneu pragmatic și îmi întinde o mână ca să mă scoată de sub birou. Vor fi aici într-un minut.

Nu-i nevoie să întreb cine. Mă iau după el în timp ce se urcă pe o altă grindă, apucându-se de o traversă din tavan și cățărându-se aproape fără zgomot pe o margine ruptă, deasupra nivelului ochilor. Mă cațăr și eu pe

bordura lui, iar el duce un deget la buze, arătând cu privirea în jos. Câteva secunde mai târziu, apare primul dintre posedați, care se mișcă prin spațiul de unde am plecat noi, căutând încet să vadă de unde provenea zgomotul.

Stăm înghesuiți unul lângă altul preț de zece minute, în timp ce posedații mișună prin clădire. Probabil că sunt o sută și toți caută metodic prin zona calamitată, trecând unul pe lângă altul. Nu sunt eficienți sau deosebit de ingenioși, dar sunt neobosiți. Și, ca și cum aș avea nevoie să mi se aducă aminte că ne aflăm într-o situație precară, scutul improvizat din lapscreenul meu moare în timp ce stăm acolo, lăsându-mă încă o dată dependent de cel al lui Tarver. Abia la câteva minute după ce a plecat și ultimul posedat, Tarver mă întreabă în șoaptă:

— Ce cauți aici?

— Ce naiba crezi că fac, Merendsen? Am auzit că s-au prăbușit prețurile la apartamentele din zonă și am vrut să văd câteva pe care le-am găsit în anunțurile de vânzare, pufnesc eu. Am venit să te ajut.

— *Tu ai venit să mă ajuți pe mine?*

Mă priviște neîncrezător, deloc impresionat. Cu fața mudară și privirea obosită, nu seamănă nici pe departe cu tipul pe care l-am văzut urcând pe podium alături de Lilac în sala de bal de pe *Daedalus*. Trebuie să găsesc o soluție, și încă repede, altfel o să-l pierd din nou. *Ce-ar face Sofia?*

În clipa în care îmi pun întrebarea, știu deja răspunsul. Ea ar spune adevărul. Cum se face că sunt atât de sigur de asta și totuși nu pot avea încredere că ea mi-a spus vreodată adevărul? Inspir încet înainte să vorbesc.

— Nu pe tine. Sunt aici ca s-o ajut pe Lilac. Și pentru Simon. Asta și-ar fi dorit el, iar eu mi-am dat seama că ea

nu s-a schimbat deloc, a rămas fata pe care o știam în copilărie. Am simțit nevoia să dau vina pe alții, inclusiv pe ea, dar ar fi trebuit să-l plângem împreună pe Simon. Asta și-ar fi dorit el, iar eu sunt singurul care a rămas s-o facă.

Merendsen mă privește în ochi și, după un lung moment de tăcere, dă din cap ca și cum aș fi trecut un test.

— Atunci să mergem.

În câteva minute suntem din nou afară, croindu-ne încet drum prin peisajul dezolant. Merendsen merge în fața mea, arătând perfect în largul lui în uniformă neagră. Îi lipsește doar arma — dezactivată de grenada cu impuls electromagnetic — pentru a arăta exact ca un soldat. Deși fără îndoială îl mai doare umărul după ce și l-a dislocat pe *Daedalus*, se mișcă mai repede decât ar face-o majoritatea oamenilor teferi.

Se simte ca acasă în mijlocul ruinelor de pe Corint, ca și când dezastrul din jurul nostru este o manifestare exterioară a durerii din interiorul lui. Cu toate că și eu sunt îmbrăcat la fel pe exterior, nu mă simt în elementul meu și știu asta.

Nu mă deranjează efortul fizic de a traversa orașul care arde — urcatul și cățărutul nu sunt mai rele decât acțiunile mele de piratare la fața locului —, numai că eu sunt obișnuit cu locuri tăcute, sterile, nu cu pete de sânge pe trotuare și dărâmături care îmi stau în cale. Sunt obișnuit cu echipe de securitate pe care le pot urmări, nu cu posedați tăcuți care disecă cu hotărâre orașul într-o căutare metodică și lentă. În timp ce ne croim drum printre dărâmături, o parte din mintea mea este preocupată să proceseze ce am aflat din materialele tipărite ale Sanjanei, întorcând pe toate părțile informațiile de-acolo. Încă mă chinui să înțeleg măcar programarea faliei, nu mai zic de

închiderea ei fără a-i da șoaptei posibilitatea să distrugă lumea. Am pornit o numărătoare inversă, care merge mult prea repede.

Urcăm printr-un restaurant în care se aflau clienți în momentul când au lovit resturile navei. Mâncarea e împrăștiată peste tot și sub o bucată de perete căzut s-a format o baltă de sânge care după atâtea ore s-a coagulat, devenind grena. Încă se văd focare de incendii pe măsură ce ne apropiem de centrul zonei calamitate, iar mirosul acru degajat de ruinele blocurilor îmi pătrunde în nări, făcând să-mi lăcrimeze ochii. De-acum se zăresc fragmente din nava *Daedalus*, bucăți enorme de metal pe jumătate topit în urma reîntrării în atmosferă și a impactului.

Tarver se oprește o clipă cocoțat pe un perete rupt, cercetând cu privirea peisajul ce se așterne în fața noastră — fragmentele de metal contorsionat, capsulele de salvare zdrobite. Până la urmă, văzând că n-are de gând să meargă mai departe, îi zic:

— Merendsen?

El clipește, uitându-se la mine ca și când nici nu știa că sunt acolo, apoi scutură din cap.

— Am mai văzut așa ceva, murmură el, întorcând din nou privirea spre orașul distrus.

— Așa ceva... aici?

Fiind vorba de implicarea unei ființe șoptitoare, n-ar fi exclus să aibă o vedenie.

El scutură din cap.

— O navă moartă, spune el încet. N-am crezut că voi mai vedea vreodată ceva asemănător cu epava navei *Icarus*. Dar iată că mă îndrept încă o dată spre inima ei.

Pe buze îi apare umbra unui zâmbet trist.

— Tu ai văzut înregistrarea video a interogatoriului meu. Dar eu am mințit în legătură cu ce s-a întâmplat la epavă.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet mai larg.

— Lilac mi-a salvat viața, asta s-a întâmplat. Și am găsit o cale să scăpăm. Epava navei *Icarus* a fost punctul nostru de cotitură.

Apoi pornește mai departe, lunecând cu grijă pe panta unui perete periculos de înclinat. Mă rostogolesc după el, aterizând cu un geamăt.

Când ajungem jos, pe teren solid, Tarver continuă:

— Lilac n-a mai simțit nimic pentru nimeni după Simon. Până când a ajuns pe Elysium. Până când a crezut că tatăl ei nu va ști niciodată. O parte din ea a murit odată cu Simon, Gideon. Să știi asta.

Cuvintele lui sunt un dar — singura formă de mulțumire pe care mi-o poate oferi în clipa asta. Îl înțeleg.

— Știu, zic eu și îmi dau seama acum că e adevărat.

Ar fi trebuit să știu în tot acest timp — Simon a fost un visător, dar n-a fost niciodată un prost. El nu și-ar fi dăruit inima cuiva care ar fi fost în stare să-i spună adio fără să privească înapoi. Abia când am făcut paisprezece ani am reușit să intru în baza de date a armatei și să aflu exact cum a murit.

A fost un incident armat stupid — un alt recrutar îngrozit, speriat și de propria lui umbră, l-a împușcat pe Simon din greșeală. Câteva săptămâni mai târziu, s-a sinucis.

Dar de fiecare dată când mă gândeam că Simon a murit singur pe câmpul de luptă, de fiecare dată când

mă gândeam cât de speriat și de confuz trebuie să fi fost, toată vina cădea pe monsieur LaRoux. Niciodată pe Lilac.

— Mi-a povestit despre el, îmi spune Merendsen cu glas liniștit. Dacă ea ar fi știut că aveai nevoie de sprijinul ei, știu că...

— Și eu știu.

Tăcem amândoi, ocolind o spărtură în drum, sărind peste o crăpătură prin care se văd clar nivelurile de jos, unde incendiile degajă un fum negru.

— Ea n-a avut ce să facă. După ce a murit Simon, părinții mei s-au despărțit. Tatăl meu n-a suportat ce ne-a făcut LaRoux. Mama a tăcut și a înghițit, pentru că era femeie de afaceri și pur și simplu nu putea să și-l facă dușman pe monsieur LaRoux — răzbunarea lui ar fi ruinat-o. Așa că a plecat fiecare pe drumul lui.

— Dar tu?

Privirea pe care mi-o aruncă Tarver ar fi putut fi a lui Simon — calmă, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Am plecat de-acasă. N-am mai îndurat suferința tatei, n-am mai suportat să văd trădarea mamei. Când am făcut doisprezece ani, eram deja în mahalaua de jos.

— Acolo ai învățat să fii hacker?

— Acolo am învățat șmecheriile. Știam deja destule. Simon m-a învățat.

— Și pe ea a învățat-o. Datorită lui se pricepe la electronică și asta i-a salvat viața. Ne-a salvat viața.

Tăcem amândoi în timp ce ne strecurăm vigilenți pe marginea unei porțiuni deschise de drum, dar pentru câtva timp e ca și cum fratele meu ar fi al treilea membru al echipei noastre, mergând în tăcere alături de noi. N-ar trebui să-mi fie mai ușor să mă gândesc la el decât la Sofia. Nu vreau să-mi imaginez ce figură va

face când își va da seama că am plecat. Nu-i sunt dator cu nimic după felul cum m-a mințit. Dar mergând prin orașul incendiat alături de un om care va risca soarta rasei umane pentru a-și salva iubita, știu că „trebuie” nu mai contează când vine vorba de ceea ce simt. Sper ca ea să facă stânga-mprejur și să fugă — sper să găsească un loc unde să se ascundă de ceea ce va urma. Cumva știu că n-o va face.

Tarver mă apucă de braț smulgându-mă din gândurile mele și mă trage după fațada unui magazin în ruine. Mă supun când îmi face semn, chircindu-mă în spatele rămășițelor unui zid, și imediat îmi dau seama care este motivul pentru care s-a precipitat așa. Se aude hurea unui vehicul greu apropiindu-se pe strada din fața noastră și, cum orașul e așa cum e, n-avem motive să credem că cei pe care îi vom întâlni vor fi prietenoși. Tarver găsește o bară metalică și o apucă strâns cu ambele mâini, iar eu iau o bucată de beton din grămada de moloz de la picioarele mele.

Motorul se dovedește a fi al unei camionete de livrare cu o femeie la volan și patru bărbați care stau în remorca deschisă. E pe perne solide de aeroglisor, suspendată la vreo jumătate de metru deasupra solului, evitând în bună parte molozul. Toți cinci au ochii întunecați și acea liniște ciudată de posedați. Capetele lor se rotesc lent și constant în semicerc, scanând împrejurimile. Judecând după hainele pe care le poartă, aș zice că sunt funcționari sau muncitori de la depozitul firmei al cărei logo apare pe portierele cabinei.

— Nu-i a bună, murmur eu uitându-mă la ei cum trec încet pe lângă noi. Dacă pot să conducă un vehicul, pot să acopere terenul mult mai repede decât noi.

— Se poate și mai rău, răspunde Tarver în șoaptă, iar eu întorc capul în direcția în care se uită el.

O mică procesiune de posedați tocmai apare de după colț. Sunt zeci — nu, sute — unii pe jos, alții cu mașini, deplasându-se spre locul unde s-a prăbușit nava. Toți au acel mers fluid, nefiresc. Toți au fețele inexpressive și ochii ca smoala. Probabil că sunt o mie între noi și Lilac.

Oh, fir-ar al dracului, Sofia. E nasol.

Și chiar e. Posedații sunt peste tot. Escaladăm ruinele clădirilor, trecem peste dărâmături și fugim prin spațiile deschise și periculoase ale străzilor. Ne sângerează mâinile din cauza muchiilor rupte ale bucăților de beton de care ne agățăm, ne ustură ochii din cauza prafului și ne arde gâtul din cauza fumului pe care îl inhalăm fără să vrem în timpul mersului. Zgomotele orașului produse de ruinele încă instabile ale clădirilor maschează zgomotul armatei de posedați cu ochi negri și mers târșăit al lui Lilac.

Tarver dă dovadă de o hotărâre de neclintit. Cum începe să se întunece, mă tem de ce ar putea face dacă nu găsim curând o cale. Până la urmă, când dăm de o conductă de apă spartă, îl conving să ne oprim câteva minute și ne ghemuim lângă ea, în umbră, să bem din mâinile făcute căuș.

El e cel care rupe tăcerea, uitându-se spre ruinele aflate dincolo de adăpostul nostru temporar.

— Pe Elysium, șoptele au salvat-o. Au făcut-o de bună voie, i-au dat ultima lor rezervă de energie. Destul ca s-o facă reală, să trăiască în continuare.

— E un dar incredibil.

Nu știu ce altceva să spun.

— Darul suprem, încuviințează el uitându-se în palmele făcute căuș și lăsând apa să-i picure încet printre degete. Atunci când s-a întâmplat, Lilac a zis că pentru o fracțiune de secundă a fost parte din ele. Că ele puteau s-o vadă, cu totul... cu bune și cu rele, și că ele au simțit că ea merita să fie salvată. Această creatură face parte din aceeași specie. Cum a putut să facă așa ceva? Cum a putut să nutrească atâta ură?

— Toți oamenii la un loc formează o specie, răspund eu. Dar toți suntem diferiți. Poate că, într-o situație suficient de dură, oricare dintre noi ar putea fi nevoit să facă lucruri inimaginabile.

Și imediat în minte îmi apare ea — Sofia — cu plas-pistolul în mână. *În anumite situații, oricare dintre noi ar putea fi nevoit să... Încep să înțeleg, Gropiță. Păcat că nu voi mai trăi să ți-o spun.*

Tarver se ridică în picioare.

— Ar trebui să plecăm.

Mă ridic și eu cu greu deoarece mă dor genunchii și spatele.

— Nu merge. Sunt tot mai mulți cu fiecare oră care trece. Ne vor găsi din nou și nu vom scăpa dacă vin după noi.

— Atunci vom lupta, spune Tarver cu o figură gravă.

Nu mă pot abține și mă uit la el, încercând să-mi dau seama dacă nu cumva face o glumă deplasată și nepotrivită.

— Sunt mii. Cel mai bun luptător din lume n-ar rezista cinci minute și nici măcar n-avem arme adevărate. Trebuie să găsim altă cale de a intra.

— Ai vreo idee?

Are vocea aspră și fața murdară, dar ochii îi ard când se uită la mine.

— Trebuie să coborâm. Poate printr-una din acele fisuri sau printr-unul din puțurile lifturilor. Intrăm în orașul de jos, o luăm prin cartierele sărace și ne ascundem amestecându-ne printre oamenii de-acolo. Acolo pot să fac rost de mai multe echipamente. Am în cap atâtea lucruri pe care pot să le fac și *trebuie* să termin calculele pentru programul ăsta înainte să ajungem acolo.

— Pierdem timp, mi-o taie el scurt, iar eu îmi dau seama din atitudinea lui că vrea să treacă direct prin armata tăcută ce ne desparte de Lilac, disperarea lui de a ajunge la ea anulând orice gând rațional.

— Vrei să ajungi acolo sau să mori încercând? i-o întorc eu pe același ton și asta îi atrage atenția. Pentru că, dacă mai rămânem aici sus, exact asta o să se întâmple. Trebuie să coborâm în orașul de jos. Putem să ne apropiem pe-acolo și să ne ascundem până când ea n-o să ne mai aștepte. Până în zori vom fi pregătiți să pătrundem în sediul LaRoux. Asta o ajută pe Lilac, ne dă o șansă să ajungem la ea. E imposibil să atacăm frontal. Nu se poate.

Stă încordat și se uită spre ruine, cu mâinile împreunate la ceafă, cu degetele albite de forța cu care le strânge. Apoi înjură, lăsându-se brusc în jos, cu brațele încrucișate peste cap. Parcă ar încerca să se adune fizic pentru ea.

Profit și insist pe un ton ferm:

— Pierdem vremea. Să mergem.

Ceilalți sunt atât de preocupați de sarcinile pe care ni le stabilește cel ce ne ține prizonieri, încât nu mai simt furia cumplită ce se acumulează în adâncul acestor mlaștini. Sunt atât de preocupați de locul plin cu soldați, încât nu văd nebunia ce mocnește sub scutul de piatră și noroi care ascunde casa băiatului cu ochii verzi.

Văd ce va face acest nebun și fapta lui va zdrobi inima băiatului cu ochi verzi. Mi-a rămas prea puțină forță ca să-l pot opri pe nebun sau să pot ajunge la cineva din apropierea lui. Singura mea speranță este să iau legătura cu fata ale cărei vise le-am împărtășit, a cărei minte îmi este la fel de familiară ca orice din această lume. Ea va opri această oroare — trebuie s-o oprească.

Abia când văd prin ochii ei masacrul sângeros peste care dă, îmi dau seama că am ajuns prea târziu. Groaza simțită de ea mă alungă din mintea ei încă o dată — ultimul lucru pe care îl văd prin ochii ei este figura băiatului cu ochii verzi, șocată de trădare și plină de o tristețe atât de adâncă, încât durerea din inima fetei este o tortură mai grea decât oricare din cele la care ar fi putut să mă supună cel ce ne ține prizonieri.

Iartă-mă.

Sofla

E haos în orașul de jos. Fără electricitate, totul e în beznă, un fals miez de noapte care acoperă mahalaua ca o pătură. Nu se mai simte miros de mâncare de la vânzătorii stradali, nu se mai aud muzicanții cântând în depărtare. Felinarele sunt stinse, cu cablurile căzute pe străzi și călcate în picioare.

Numai că aici, oroarea a ceea ce s-a întâmplat pe Corint este mult prea reală.

Totul este acoperit de un strat subțire de pulbere de mărimea granulelor de nisip, un amestec de cenușă și fragmente de ciment care scrâșnește sub picioare. Oamenii s-au înarmat împotriva tâlharilor cu tot ce-au găsit — trecem pe lângă o femeie cu o bucată de ciment în mâini, care se uită la noi speriată până cotim după colț.

Încerc să-mi imaginez cum mă vede ea — un om periculos, în stare să-i prade casa, să-i ia viața.

Tu îi conduci pe ceilalți la Lilac știind că o vor ucide. Asta nu face din tine exact ceea ce vede ea?

Alung acest gând, spunându-mi că o fac pentru că ne va veni în minte altă idee, alt mod de a rezolva problema care ne așteaptă, o alternativă. Ultimul avertisment al Sanjanei a fost clar ca bună ziua.

Avem o singură șansă să oprim totul.

Încă tremur după coborârea în orașul de jos, iar în gură simt un gust amar de fiere și adrenalină. Ascensoarele spre orașul de sus nu funcționează fără electricitate, așa că am fost nevoiți să coborâm pe o scară în puțul de întreținere al liftului. De câteva ori mai înalt decât puțul liftului pe care l-am escaladat cu Gideon, și fără să-l am pe el lângă mine, fără hamul lui de susținere. Și atunci l-am escaladat ca să scap de pericol.

A avut dreptate când a spus că la coborâre este mult, mult mai greu.

Tușesc ușor, încercând să-mi alung fricile. Pare absurd faptul că mi-e frică să cobor pe o scară în timp ce, la numai câțiva kilometri distanță, o ființă interdimensională distruge lumea încet și metodic, dar când ți-e frică, nu mai gândești logic. Poate că e vorba doar de o frică pe care o recunosc, o frică pe care o pot digera. Celălalt lucru, însă, nu pot să-l concep.

Ne ia ore întregi să parcurgem o distanță pe care am face-o imediat pe străzile mai libere de sus — sau am fi făcut-o, înainte de accident. Jubilee găsește un radio funcțional după ce vede un tip în haine militare — se dovedește că nu e soldat, dar după ce Jubilee îi spune clar că n-o să-l aresteze pentru furtul proprietății guvernamentale, acesta o lasă să trimită un mesaj de salvare către Mori ca să se ducă s-o recupereze pe Sanjana. Vocea

lui Mori se aude cu cârâieli și întreruperi, se simte că e îngrijorată, dar promite s-o găsească pe cercetătoare. Deși semnalul radio e distorsionat, e clar că ar prefera să fie cu noi, să înfrunte pericolul.

Jubilee nu-i dă de ales tipului cu radioul când vine vorba de Gleidelul pe care acesta l-a furat și-i cere să-l predea; chiar dacă avem o singură armă, iar noi suntem trei, tot e ceva.

În apropiere de locul prăbușirii, nivelurile de sus și de mijloc ale orașului au fost în cea mai mare parte distruse, dar dedesubt, unele secțiuni ale orașului de jos sunt aproape intacte. În față se vede o coloană de lumină în locul unde s-a prăbușit un zgârie-nori din orașul de sus și bucăți uriașe au sfârtecat suportii care separă straturile de construcție. Când ne apropiem mai mult, constat că, dacă mă uit în sus, văd orașul ruinat de deasupra — e la numai un bloc distanță de fostul meu penthouse.

Parcă au trecut ani de când stăteam pe canapea, oblojindu-i brațul lui Gideon și comandând ceva de băut de la InteliChelner.

— Ești sigură că vom reuși? mă întreabă Jubilee fără să se uite la mine, prea ocupată să cerceteze împrejurimile.

Înțeleg de ce e agitată — sunt prea mulți oameni, prea multe trupuri înghesuindu-se ici, colo, pentru a supaveghea pe toată lumea. Sunt convinsă că noi arătăm prea competenți ca să fim o țintă ușoară pentru golanii care profită de haos, dar asta nu înseamnă că n-am putea fi totuși atacați de vreo gașcă de desperați. Și asta presupunând — chiar sperând — că șoapta nu ajunge până aici și că prin mahala nu cutreieră posedații lui Lilac. Avem scutul lăsat de Gideon, ascuns adânc în buzunarul meu interior, iar pe celălalt l-am lăsat Sanjanei, dar și jos e la

fel cum era sus — dacă ne văd, Lilac nu va avea nevoie să ne controleze mințile ca să ne facă rău.

— Pe vremea când încercam să pătrund în sediul La-Roux Industries, zic eu în timp ce ghetetele pe care le port și care nu sunt măsura mea scrâșnesc pe stratul de praf fin ce acoperă trotuarul, cred că am cartografiat fiecare punct de intrare în complex de zeci de ori.

— Și știi să ajungi din mahala la sediul PRI? mă întreabă Jubilee pe un ton cel puțin neîncrezător.

— Poți să ajungi oriunde din mahalale, îi răspund. Dacă știi cum.

— Am face bine să avem încredere în ea, intervine Flynn pe un ton amuzant. Sof poate să intre oriunde.

Jubilee ezită — la urma urmei, nu avem timp să încercăm altă rută în caz că a mea nu merge — dar numai pentru o fracțiune de secundă, apoi încuviințează clătind din cap și grăbește pasul.

— Va fi haos total mai târziu, ne avertizează ea de parcă debandada de-acum este un mic deranj. Va fi ca pe Verona când a izbucnit rebeliunea. Probabil că pe-atunci n-avea mai mult de opt-nouă ani, dar vorbește de parcă s-a întâmplat ieri. Strânge din dinți cu hotărâre și stă cu mâna pe noua armă de la șold.

— Rămâi aproape.

Ochii mei continuă să identifice în mulțime trăsături familiare — un bărbat cu aceeași înălțime, cineva cu părul de culoarea nisipului, o bucată de material de culoare indigo exact ca rucsacul lui — dar niciodată nu e Gideon, sunt doar frânturi de amintiri. Dacă el și Tarver au dat nas în nas cu posedatii de sus, atunci e posibil ca și ei să fie pe-aici pe undeva, încercând să fenteze armata lui Lilac așa cum facem noi.

Dar eu abia reușesc să nu-i scap din ochi pe Jubilee și Flynn prin mulțimea de oameni îngroziți care se împrâncesc, umblând încolo și-ncoace — Gideon și Tarver ar putea fi la zece metri de noi și nici nu i-am vedea.

Deodată, o mână mă apucă de braț și mă trage înapoi, iar eu sunt cât pe ce să țip, dar mă opresc. Când mă întorc, văd o femeie de vreo patruzeci de ani, cu o parte din față acoperită de sânge uscat — are pupilele dilatate și pentru o clipă sunt convinsă că e unul dintre posedații lui Lilac. Dar ochii femeii mă privesc vag, iar eu îmi dau seama: a suferit o contuzie. Probabil că a fost lovită de un fragment din dărâmături.

— Mandy? întreabă ea. Mandy, tu ești?

— N-n-nu, bâigui eu cu gura uscată și inima bătând cu putere.

Mă uit înnebunită în jur, dar Flynn și Jubilee au dispărut în înghesuială.

— Scuze, eu nu...

— Mandy? întreabă din nou femeia trăgându-mă mai aproape.

Încerc să-mi smulg brațul din mâna ei, dar ea mă strânge mai tare și mă doare.

Atunci reapare Jubilee, făcându-și loc cu coatele prin mulțime. Flynn nu se vede pe nicăieri.

— Dă-i drumul, ordonă ea cu o voce tăioasă și cu mâna pe armă.

— E-n regulă, zic eu descleștând cu greu degetele femeii. E confuză. Nu-i periculoasă.

— Încerc s-o găsesc pe fiica mea, geme femeia înainte să-mi dea drumul de braț.

Jubilee mă trage după ea, cotind prin mulțime.

— Prea mulți oameni, îmi spune ea la ureche, peste zgomotul de voci, sirene și distrugeri. Trebuie să găsim un loc unde să ne adăpostim până la noapte, când va fi mai puțin periculos să ne mișcăm. Altfel, vom fi călcați în picioare.

Mă uit peste umăr și o zăresc pe femeie stând nemișcată unde am lăsat-o, cu mâinile împreunate, căutând cu privirea rătăcită; apoi dispare, înghițită de mulțime.

Ne baricadăm în ceea ce pare să fi fost un restaurant înainte ca prădătorii să ajungă la el. Nu mai e mâncare, iar scaunele și mesele au dispărut sau sunt făcute bucăți. Partea din față era puțin mai mare decât un stand, dar mai în spate ușa este încă întreagă, iar bucătăria este una din acelea cu ghișeu în perete și poartă metalică de securitate. Deocamdată va rezista, mai ales că înăuntru n-a mai rămas nimic de furat.

Flynn și Jubilee acționează eficient, lucrând împreună de parcă așa s-au născut, mutând mese și scaune la ușă, căutând alte ieșiri — una dă spre aleea din spate, dar are un zăvor suficient de zdravăn ca să le convină. Abia după ce sunt aproape gata cu treaba văd că lui Jubilee îi tremură mâinile pe mobila de care trage și că e palidă la față, deși are tenul închis la culoare. Până la urmă, Flynn îi pune o mână pe braț și-i spune ceva la ureche, iar ea clatină din cap și stă să-și tragă sufletul.

— Va trebui să rămânem aici până la căderea nopții, spune ea în șoaptă. E haos afară.

Ne așezăm să așteptăm în liniște, adăpostindu-ne în spatele tejghelei și încercând să ne odihnim. Ei au făcut rost de niște lanterne noi de la un stand abandonat și le-au așezat ca pe niște lampioane la adăpostul blatului de

lemn, ca să nu trebulască să așteptăm pe întuneric. Găsim și o armă dedesubt, ascunsă într-un loc de unde fostul proprietar s-o poată scoate în cazul unui jaf. Mă întreb ce s-a întâmplat de n-a avut timp s-o ia cu el când a fugit. E probabil o antichitate certificată, dar cum grenada cu impuls electromagnetic a Sanjanei a prăjit armele noastre de ultimă generație, vechitura asta e numai bună.

În timp ce așteptăm ca zgomotul de-afară să se potolească, iar eu încerc să mănânc o mână de crackeri cu unt de arahide din rezervele noastre, gândul îmi zboară la Gideon și Tarver. Sunt undeva, în orașul de sus, înconjurați de posedați.

— Credeți că Lilac e conștientă de ceea ce face? Credeți că știe ce face? mă aud întrebând.

— S-ar putea, răspunde Jubilee cu glas scăzut. Eu am crescut pe Verona și m-am întâlnit de câteva ori cu șoaptele de-acolo, deși eram copil. Cu una dintre ele m-am întâlnit și pe Avon.

Scap crackerii din mână și firimiturile se risipesc pe podea.

— *Ai vorbit* cu una dintre ele? Cu ființele șoptitoare?

Jubilee zâmbește în colțul gurii uitându-se la Flynn.

— S-ar putea spune și așa.

Vede expresia de pe chipul meu și ridică din sprâncene.

— Nu sunt toate rele. Ce le-a făcut LaRoux... el le torturează. Le transformă în niște arme.

Mi s-a uscat gâtul și mă forțez să înghit ca să pot vorbi.

— Sub o anumită presiune, oricine poate deveni un monstru. *Zgomotul armei descărcându-se. Lilac prăbușindu-se. Chipul lui Tarver când se uită la mine. Oricine.*

Jubilee întoarce privirea spre mine și, poate doar îmi imaginez, dar pentru o clipă am impresia că văd compasiune în ochii ei. Clatină din cap.

— Cea cu care am vorbit eu... nu se lăsase pradă mâinii. Era... era prietena mea. Vocea i se îngroașă și e nevoită să tușească ușor după ce termină.

— Pe *Daedalus*, șoapta spunea că nu era doar singura care a mai rămas..., ci și cea mai veche. Prima pe care el a început să facă experimente, spune Flynn cu glas scăzut. I-a luat mult timp până să transforme creatura în ceva malefic.

— Dar ele nu sunt oameni, protestez eu nedumerită. Sanjana spunea că sunt entități din energie pură. Concepute ca răzbunare, durere și ură... Din câte știm, ele nici măcar nu simt emoție.

— Ba da, se grăbește Jubilee să mă contrazică. Poate că la început ele nu au înțeles emoția, dar cea pe care am cunoscut-o eu... aceea înțelegea. Simțea totul. A murit ca să ne salveze de celelalte șoapte de pe Avon.

— Asta nu ne ajută acum, zic eu lăsându-mi capul pe spate să se sprijine cu zgomot de un raft. Lilac este singura șoaptă care a mai rămas de această parte a faliei, așa că suntem singuri. Nu mai există altele care să ne ajute. Și dacă Lilac mai există cumva în corpul acela, se pare că nu poate să facă nimic.

Cu asta amuțim cu toții, iar eu nu-mi doresc decât să reduc la tăcere singurul gând care îmi vâjâie prin minte. *Gideon este încă acolo.*

Și dacă încă trăiește, se apropie tot mai mult de ființa șoptitoare.

Abia când ridic capul clipind somnoroasă, îmi dau seama că am reușit cumva să ațipesc. Jubilee doarme, sau se preface că doarme, cu capul în poala lui Flynn. El o privește cu capul plecat, repetând întruna același mic gest, mângâindu-i cu vârful degetelor părul de la tâmplă. Eu înghit și el înalță capul, clipind o dată, apoi uitându-se la mine. Buzele lui se destind puțin într-un zâmbet vag. Dar ceva din privirea lui îmi dă de gândit.

— E în regulă? șoptesc eu uitându-mă la Jubilee, care rămâne nemișcată.

Flynn clatină din cap, coborând din nou privirea spre fata adormită în poala lui.

— E puternică.

Mă pomenesc zâmbind și eu.

— Nu la asta m-am referit.

Flynn se uită din nou la mine, pufnind ușor în râs.

— Am uitat cu cine vorbesc.

Își lasă capul să se sprijine de rafturile din spate.

— Chestia asta îmi stârnește amintiri neplăcute.

— Verona?

El iar clatină din cap.

— Ea a crescut acolo. Părinții ei au fost uciși în timpul revoltelor de după bombardamente. I-au împușcat în fața ei.

Îmi tresare inima și mi se strânge.

— N-am știut.

— Nici eu, până când... în fine, hai să spun lucrurilor pe nume. Până când am răpit-o din baza militară.

— Într-o zi va trebui să-mi povestești tot ce s-a întâmplat între momentul ăla și... mă rog, ăsta.

Arăt cu capul în direcția lor, ceva din mintea mea încă obiectând instinctiv la vederea prietenului meu

Flynn, liderul Fianna, ținând în brațe o *trodair*. Dacă Gideon și Tarver eșuează — dacă șoapta ajunge să capete puterea de a ne izola complet de hiperspațiu — vom rămâne cu toții blocați aici, pe Corint. Faptul că sunt o avoniană nu va mai avea nicio importanță.

Flynn pufnește iar într-un râs ușor, coborând glasul când Jubilee se foiește în somn.

— Ai câteva zile la dispoziție?

Redevine serios și se uită la mine.

— Mulțumesc, apropo. Pentru ce-ai făcut pe navetă la plecarea de pe Avon, când eu și Jubilee fugeam. Îți mulțumesc că ai distras atenția soldaților pentru ca noi să scăpăm. Știu că n-aveai niciun motiv să ai încredere în ea.

— Am avut încredere *în tine*, răspund eu imediat, apoi mă opresc să-mi rumeg gândurile.

Pentru că eu chiar am avut încredere în el, încredere deplină. Cum se face că într-un an de zile am uitat să fac lucrul ăsta? De ce să am mai puțină încredere în Gideon decât în Flynn?

Pentru că te-a mințit.

Da, dar și eu l-am mințit pe el. Altceva?

— Tu ești bine?

Deschid ochii și văd că Flynn mă privește îngrijorat. Dau să răspund și mă opresc cu gura întredeschisă, fără glas.

— Și eu sunt puternică, zic eu până la urmă.

Flynn zâmbește în colțul gurii.

— Nu la asta m-am referit.

Închid ochii; mi-aș dori să pot să-mi închid și urechile. În ciuda conversației mele cu Tarver, fiecare părțică din mine îmi spune că e totuși vina mea. Una e să

te împaci cu ideea de a deveni o criminală, de a ucide un om vinovat de moartea a sute, dacă nu a mii de oameni. Alta e să te împaci cu gândul că ai provocat sfârșitul lumii.

— El va fi bine, îmi spune încet.

— Asta trebuie să sper? șoptesc eu.

Cu ochii închiși, aud zgomotele care încă răzbat de-afară, deși mulțimea aproape că s-a risipit.

— Bineînțeles, răspunde Flynn. Ascultă, nu l-am văzut pe Merendsen în acțiune, dar am văzut-o pe Jubilee. Ea jură că el a învățat-o tot ce știe și e și mai bun decât ea. Deși mie mi se pare greu de crezut, asta arată că el știe ce face. Gideon este în siguranță cu el, la fel cum ar fi aici.

Scutur din cap ca să-mi alung îngrijorarea și totodată încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

— Asta a fost alegerea lui Gideon.

— Așa cum a fost alegerea ta pe *Daedalus*.

Deschid ochii și văd că Flynn o privește pe Jubilee cum doarme.

— Ce ciudat, cum lăsăm alegerile să ne definească.

Oricât îl iubesc eu pe Flynn, o discuție filosofică este ultimul lucru de care am chef acum. Mă frec la ochi cu podul palmelor, încercând să mi-i limpezesc și să-mi pun ordine în gânduri, și nu răspund.

El nu pare să observe.

— Când eram pe Avon, mi se părea că fiecare alegere de-a mea mă transforma puțin câte puțin într-un trădător. Uneori credeam că făceam ce era cel mai bine pentru Fianna, alteori aveam impresia că mă mințeam, și totul pentru ea.

— Și acum? îl întreb eu întorcând ochii spre el și privindu-i profilul în timp ce el lasă capul în jos.

— Am avut încredere în inima mea, răspunde Flynn uitându-se în ochii mei pentru o clipă, apoi oftează. Asta nu înseamnă că inima nu te poate înșela. Dar cel puțin în cazul meu, al lui Jubilee și al Avonului, s-a dovedit că am avut dreptate să mă încred în ea.

Oftez și eu, doar că oftatul meu seamănă mai degrabă cu un pufnet de râs.

— Să-mi ascult inima? Serios? Țsta-i sfatul tău? Mi se pare că am citit chestia asta într-un bilețel dintr-o prăjitură cu răvașe.

Flynn îmi zâmbește strâmb.

— De unde crezi că m-am inspirat?

Apoi zâmbetul i se îmbunează și clatină încet din cap.

— E un sfat simplu. Dar probabil cel mai greu de urmat. Întotdeauna este mai ușor să faci ce așteaptă ceilalți de la tine decât ce trebuie.

— Dacă încerci să-mi mulțumești pentru tentativa de asasinat, o faci pe ocolite.

— Crezi că omorându-l pe LaRoux făceai ce trebuie? Întreabă Flynn ridicând din sprânceană. Ceea ce îți spunea inima ta să faci?

Aș vrea ca Gideon să știe că singurul motiv pentru care i-am ascuns planul meu a fost că știam că va încerca să mă convingă să renunț. Și știam că va reuși.

Mi se încordează maxilarul. Nu contează. Gideon a plecat. Îmi iau ochii de la Flynn, căutând ceva, orice, dar să nu-i mai văd privirea plină de empatie, grijă și duioșie. Pe jos sunt numai gunoaie, cioburi de sticlă spartă și cărți de vizită cu logo-ul restaurantului. Tresar și mă întind să iau una — lângă codul de scanat pentru afișarea meniului, pe ea scrie LA DOAMNA PHAN.

Ne-am adăpostit în restaurantul de unde Gideon a cumpărat mâncare în seara când eram în galeria comercială. Seara dinainte să aflu că el era Valetul. Seara când noi... Mi se pune un nod în gât și-mi dau lacrimile încercând să nu încep să tușesc.

— Sof? întreabă Flynn alarmat.

Jubilee se mișcă mormăind ceva ce pare a fi o întrebare — pe jumătate adormită, duce mâna la șold unde are arma.

— Nu... sunt bine.

Bag cartea în buzunar.

— N-am vrut să te supăr, Sof.

Mă fixează o clipă cu o privire iscoditoare, apoi Jubilee se întoarce în poala lui, distrăgându-i atenția.

— Sunt bine. Eu... aș vrea să iau puțin aer, dacă nu te superi. Se pare că afară s-a făcut liniște.

Flynn o freacă pe Jubilee pe braț, iar ea se liniștește.

— Ești sigură? Afară e destul de periculos.

— Lasă. Ai uitat că vorbești cu Sofia, îi zic afișând vechiul meu zâmbet pe care încă mi-l regăsesc cu ușurință. Pot să am grijă de mine.

Flynn încă ezită, înălțând capul ca și cum ar vrea să vadă dacă străzile sunt pustii.

— Dacă mâine e sfârșitul lumii, adaug eu pe un ton sec, aș vrea să apuc să-mi întind picioarele pentru ultima dată.

— Dă-i arma ta, mormăie Jubilee fără să deschidă ochii. Acum e liniște afară.

Flynn se uită la mine zâmbind și ia pistolul pe care l-a pus deoparte.

— Ai auzit-o.

Mă asigur că arma are siguranța pusă înainte s-o bag la spate, în centura pantalonilor, pun ușurel scutul jos

astfel încât Flynn să nu observe și să înceapă să protesteze, și mă ridic cu greu în picioare. Sunt atâția oameni aici, în orașul de jos, încât șoapta n-are cum să mă rezeze tocmai pe mine din puhoaiile de refugiați, iar eu simt o nevoie disperată să fiu o clipă singură să respir. Mă strecor spre ieșirea din spate după ce iau o lanternă cu mine și, când mă uit înapoi, o văd pe Jubilee ridicându-se somnoroasă și punând o mână pe obrazul lui Flynn. El se apleacă spre ea, dar ușa se închide între noi înainte ca buzele lui să le atingă pe-ale ei.

Tremur, deși nu doar din cauza frigului. S-a făcut mai rece, totuși. Toate sistemele, mașinile, oamenii, vânzătorii, forfota care animau orașul de jos au tăcut acum și, fără soare deasupra, temperatura scade și mai mult decât în mod normal. Dacă ăsta e locul unde a venit Gideon să cumpere mâncare pentru noi, înseamnă că galeria comercială nu e departe. Și, fără să iau o decizie conștientă, constat că pașii mei mă poartă într-acolo.

Îmi ia câteva minute până mă orientez, căutând în banca mea de memorie reperele pe care le-am văzut atunci la intrarea în alee. Fără felinarele de deasupra și doar cu lanterna mea care să-mi ghideze pașii, totul arată diferit. Dar până la urmă găsesc fațada din cărămidă falsă pe care mi-o amintesc, găsesc și cărămida pe care a folosit-o Gideon pentru a deschide ușa secretă din perete ca să intrăm.

Înăuntru e întuneric, dar zgomotul pașilor mei răsună altfel, ecoul lor arătând imensitatea galeriei ascunse în spatele zidului. Aud în amintire zgomotul făcut de comutatorul electric, văd luminile neoanelor aprinzându-se una câte una, reflexiile lor lăptoase revărsându-se peste

pardoseala de marmură prăfuită. Aud Valsul Fluturelui și simt pe buze sărutul lui Gideon.

Rotesc lanterna de jur împrejur cu mâna tremurând... și îmi stă inima în loc.

Jumătate dintre fațadele magazinelor de-aici nu mai există, în locul lor sunt grămezi de cărămidă, piatră și geamuri sparte. Cele câteva firme luminoase care au mai rămas sunt făcute bucăți — chiar dacă ar fi electricitate, niciuna nu s-ar mai aprinde acum. Las lanterna în jos, căutând cu privirea. Pardoseala de marmură a fost distrusă, praful a fost răscolit de ploaia de moloz de deasupra, stârnită probabil atunci când *Daedalus* s-a prăbușit la câteva străzi mai încolo. Nu mai văd nici măcar unde erau urmele pașilor noștri, dărele pe care le-am lăsat când l-am învățat să danseze.

Mă dau înapoi și plimb lanterna de-a lungul peretelui până văd grămada de păături pe care am dormit. Sunt toate încă acolo, ca și cum Gideon a plecat grăbit după ce eu am fugit de-aici. Urmele pașilor au dispărut demult, dar încă văd forma noastră în păături, două trupuri lipite unul de celălalt, ca două virgule întrepătrunse — ca pandantele cu yin și yang. Cele din plastic ieftin care se rup.
— Hei, Gropiță.

Vocea spulberă liniștea și mă face să tresar speriată, mișcând agitată lanterna ca să văd cine e, chiar dacă știu deja, chiar dacă o parte din mine nu e nici măcar surprinsă. Noaptea dinainte de bătălie, calmul dinaintea furtunii — unde altundeva să ne ducem dacă nu în ultimul loc sigur pe care îl știam?

Gideon stă cu mâinile în buzunare, rezemat în pragul ușii, cu capul plecat astfel încât să nu-l orbească lumina

lanternei când cade pe el — ceea ce înseamnă că nu pot să-i citesc expresia feței. Ce bine mă cunoaște.

— Nu credeam că o să te mai întorci vreodată aici.

Încă încerc să-mi recapăt râsuflarea, aștept să-mi vină inima la loc — adrenalina îmi pulsează în corp, ținându-mi mușchii tensionați.

— T-Tarver?

— E bine.

Gideon ridică un moment privirea, clipind în lumină. Are ochii roșii — arată epuizat.

— Mă rog, nu e bine. Dar nu e rănit. A adormit sau cel puțin se odihnește la câteva străzi de-aici. Ceilalți?

— La fel.

Pot să respir din nou, dar inima continuă să-mi buie, bătăile ei răsunându-mi în urechi în ritm cu urletul îndepărtat al unei sirene.

— Ești rănit?

— Doar obosit.

O aud în vocea lui — oboseala, faptul că abia se mai ține pe picioare. Încearcă s-o ascundă, dar o privire mi-e de-ajuns ca să-mi doresc să arunc lanterna cât colo și să mă duc lângă el.

Dar eu o strâng mai bine în mână și fixează privirea pe peretele de lângă el. Nu pot să stau aici și să conversez de parcă nimic nu s-a întâmplat, de parcă ne-am întâlnit la o cafea și discutăm despre ce-a mai făcut fiecare.

— Poți să reprogramezi falia?

— Sunt pe-aproape, răspunde el. Am să ajung acolo. Codul este superb, foarte complex. N-am mai văzut așa ceva până acum. Dacă dai la o parte scopul pentru care a fost conceput și doar te uiți la ce au reușit să facă, este... artă.

— Dar *nu poți* să-l dai, remarc eu pe un ton dur fără să vreau. Nu e doar artă, Gideon, este un puzzle pe care trebuie să-l rezolvi ca să dovedești că Valetul este cel mai bun în ceea ce face.

— Știu.

Are o voce atât de pierită, de obosită, încât nu mai insist — sau poate doar pentru că, dacă ne contrazicem pe tema asta, am să explodez.

— Gideon, de ce ești aici?

— E bine să fii într-un loc familiar, chiar dacă numai pentru câteva minute.

Vorbește atât de încet, încât abia îl aud.

— Într-un loc de care te leagă o amintire plăcută, ceva la care *vreau* să mă gândesc. Simt nevoia în seara asta. Tu nu de-aceea te afli aici?

În seara asta. Foarte posibil ultima noastră seară în universul așa cum îl știm, la asta se referă. Foarte *probabil*. Mă lupt să-mi ignor bătaile puternice ale inimii, încerc să mă îmbărbătez. Nu suntem de aceeași parte a baricadei. Dacă face asta, riscă să-și piardă mințile și riscă să ne izoleze definitiv de hiperspațiu — nu știu care dintre ele mă sperie mai tare. Nu pot să răspund, mi s-a pus un nod în gât. Și chiar dacă aș putea, nu sunt sigură că aș fi în stare să mă aud rostind adevărul: *Și eu simt nevoia*.

Tăcerea se prelungește câteva secunde, apoi Gideon scoate mâinile din buzunare și se îndepărtează de perete.

— Sofia..., începe el făcând un pas spre mine.

Mă mișc înainte să am timp să gândesc, lăsând jos lanterna și scoțând arma ascunsă la spate. El se oprește când o vede; raza lanternei se proiectează pe perete, reflectând suficientă lumină ca să-i văd fața. Confuzia de pe chipul lui când se oprește la câțiva pași de mine.

— Stai pe loc, îi spun cu o voce mult mai puternică decât mă așteptam. Tu ai ales. Ești de partea lui Tarver. Eu sunt de partea celorlalți. Vrem lucruri diferite. *Nu te apropia de mine pentru că nu știu cât mai rezist.*

— Ba nu vrem, răspunde Gideon cu blândețe, uitându-se mai mult la mine decât la arma cu siguranța încă pusă.

Nici măcar nu pot s-o îndrept spre el. Țeava armei a rămas nehotărâtă la mijloc, nici coborâtă, nici ridicată, țintind înspre el.

— Voi nu vreți ca Lilac să moară cum nici noi nu vrem ca universul să fie distrus.

— Tu n-auzi cum sună? izbucnesc eu strângând mai bine arma în mână. O viață versus un întreg univers? Tarver înțeleg, el e... normal că o alege pe ea. Dar tu... De ce ești cu el? De ce ai plecat, de ce n-ai discutat cu mine?

Gideon tace câteva secunde, făcându-mă să regret că am lăsat lanterna din mână și nu mai pot să-l văd bine la față.

— Tu de ce n-ai discutat cu mine înainte să încerci să-l asasinezi pe Roderick LaRoux?

Lovitura îmi provoacă o durere surdă, cuvintele lui cântărind greu peste amărăciunea mea și peste sentimentul de vinovăție care mă apasă deja.

Înaintează spre el și bocancul meu scoate un scrâșnet ca o șoaptă pe pardoseala prăfuită.

— Pleacă, îngaim eu. Ar trebui să te oblig să vii cu mine, ar trebui să te oblig să ne duci la Tarver ca să-l oprim. Dar, hai... pleacă.

Înaintează și Gideon, dar el se oprește înainte să mai facă un pas spre mine.

— Pentru că eu am încredere, spune el încet. În Tarver, în Lilac. În faptul că fratele meu a iubit-o pentru că merita — merită — să mori pentru ea. Ți-am mai spus. Pentru că, dacă ai fi tu în locul ei, nicio forță din univers nu m-ar putea opri să vin după tine.

Scutur din cap, dar mi s-a pus un nod în gât și nu pot vorbi. Simt că-mi ia foc fața, că m-am roșit de furie, de frustrare, de toate lucrurile pe care mă gândeam că i le-aș spune lui Gideon dacă aș putea — și el stă aici, în fața mea, iar eu tot nu pot să scot un cuvânt.

— Pentru că trebuie să existe o cale ca lucrurile să se rezolve, continuă el scrutându-mă cu privirea. Pentru că e imposibil, oricum ai privi lucrurile, și eu refuz să accept că totul se va termina așa.

Răsuflu adânc, țeava armei ezitând între noi.

— Te referi în continuare la Lilac?

Zâmbește, iar zâmbetul lui este atât de trist încât simt că îmi rupe inima în două.

— Tu ești experta, murmură el. Spune-mi tu.

— Nu putem avea încredere unul în altul, șoptesc eu. Nu poți iubi pe cineva în care nu ai încredere. Nu vei ști niciodată dacă eu mă joc cu tine, iar eu nu voi ști dacă tu ești în continuare Valetul și te amuzi pe seama mea.

— Și de-asta mă aflu aici, spune Gideon scurt, trecându-și frustrat o mână prin păr. Am vrut să revin într-un loc unde am fost înainte să aflăm adevărul unul despre celălalt. E foarte posibil ca mâine să fim toți morți sau mai rău. Nu vom ști niciodată dacă am fi putut învăța să avem încredere unul în celălalt.

— Dacă ai fi putut să mă iubești pe mine, cea adevărată. Îmi ard ochii, tot ce voiam să-i spun mi s-a oprit în gât și mi-e imposibil să vorbesc.

— Crezi că nu te cunosc pe tine cea adevărată?

Gideon face ochii mari; în ei se citește suferință. Nu mă așteptam la asta.

În lumina slabă, pare atât de obosit; atât de schimbat în uniforma militară șterpelită, atât de diferit de tipul arrogant în cămașă LRI care mi-a făcut cu ochiul în holocameră. Îi văd respirația care stârnește praful din aer, făcându-l să danseze în raza lanternei. Devine tot mai precipitată în timp ce-l privesc, până când aproape că aud un vals, fiecare particulă de praf rotindu-se în ritmul fantomei acelei vechi melodii.

— La naiba, izbucnesc eu în timp ce arma cade cu zgomot pe podea fiindcă degetele nu-mi mai ascultă comenzile. Nu-mi pasă.

Înaintează spre el, închizând distanța dintre noi. Îl apuc cu mâinile de marginile jachetei, îl trag aproape de mine — el deja se mișcă, plecând capul spre mine, și buzele lui întredeschise le întâlnesc pe-ale mele. Cu o mână mă cuprinde de talie, lipindu-mă de el, iar pe cealaltă mi-o strecoară în păr, cu palma fiebinte lipită de obrazul meu.

Ne dăm înapoi împleticindu-ne până când mă lovesc cu spatele de perete. Nu știu care dintre noi dă cu piciorul în lanternă trimițând-o cât colo, iar raza ei se rotește amețitor în întuneric. Cu mâinile tremurânde, îi ridic jacheta și degetele mele se arcuiesc peste umerii lui, în timp ce mușchiul de sub tricoul lui se încordează în replică la atingerea mea. Mă sărută pe linia maxilarului, pe gât, pe adâncitura de după ureche; scot un geamăt.

— Sofia, murmură el cu gura lipită de pielea mea, apăsând cu pelvisul peste al meu, strângându-mă mai tare cu brațul de mijloc. Te cunoșteam.

Toate lucrurile pe care voiam să le spun... Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Am vrut să-ți spun. Nu-mi pasă de Valet. Îmi vin în minte frânturi de gânduri, prea amestecate ca să le rostesc cu voce tare, prea multe și prea greu de urmărit. Te-am dezamăgit. Te-am lăsat să mă rănești. Aș lua totul înapoi și aș face-o din nou.

— Dumnezeu să mă ajute, șoptesc eu, cuvintele rostogolindu-se din gura mea ca praful și molozul, prăbușindu-se în urechile mele și făcând lumea din jurul meu să încremenească.

Nu mai aud decât respirația lui Gideon, pielea lui fierbinte e lipită de a mea, corpul lui apăsându-l pe al meu. Mă lupt să respir, aerul năvălind în plămânii mei de parcă ar vrea să mă înece.

— Am încredere în tine.

Niciodată n-am văzut chipul fetei cu vise frumoase, doar interiorul minții ei. Dar acum, prin ochii băiatului care o iubește, văd că este frumoasă. Îi simt pe ceilalți încercând să treacă peste mine, să facă mai multe distrugeri, căci altceva nu știu să facă. Dar eu nu pot să-mi iau ochii de la ea. Aș vrea să mă pot uita la ea veșnic.

Mă lasă s-o iau de mână, să ne împletim degetele așa cum ea și băiatul cu ochii verzi și-au lăsat inimile să se împletească — separați, dar inseparabili. În momentul acesta constat că invidiez individualitatea lor, unicitatea lor, frumusețea de a putea atinge astfel. În momentul acesta îl invidiez pe băiatul cu ochii verzi, pentru că el va putea întotdeauna s-o atingă așa.

În momentul acesta decid că ei trebuie să trăiască, că ei trebuie să le arate celorlalți tot ce este de învățat de la omenire.

— Jubilee Chase, șoptesc eu cu buzele băiatului cu ochii verzi, aș vrea...

Gideon

Nu simt decât trupul ei lipit de-al meu, căldura pielii ei prin materialul cămășii, răsuflarea ei fierbinte pe gâtul meu.

Nu aud decât cuvintele ei răsunând în liniștea galeriei abandonate. *Dacă ai fi putut să mă iubești pe mine, cea adevărată. Am încredere în tine.*

Noi doi suntem singurele puncte de căldură în această lume a întunericului și îmi doresc mai mult decât orice să găsesc cuvintele care s-o facă să vadă adevărul. Că deși a jucat teatru aproape în fiecare clipă de când ne-am cunoscut, eu *chiar* o cunosc.

Îmi bate inima nebunește încă din clipa când a intrat în galerie și aș vrea să mă abandonez în fața ei, în brațele ei, deși știu că a o iubi și a avea încredere în ea sunt două lucruri diferite.

Nu pot avea încredere în ea.

Și totuși am.

La naiba!

Brățele mele se strâng singure în jurul ei, iar ea se lipește de mine cu buzele întredeschise și ne pierdem unul în celălalt, încercăm cu disperare să umplem distanța care ne desparte și care am dori, amândoi, să nu existe. Jacheta mea cade cu zgomot pe jos, buzunarele pline cu echipamente zornăind, și o lovesc cu piciorul trimitând-o mai încolo în beznă. Măinile ei se strecoară pe sub tricoul meu, mângâindu-mi pielea, iar creierul meu începe să închidă funcțiile superioare ca să mă pot concentra să-i scot cămașa fără să întrerup sărutul mai mult de două secunde.

Dar tot nu scap de un gând, se învâрте în capul meu, cerând să fie auzit.

Oare ea a vorbit serios?

Am avut încredere în ea pe *Daedalus* și ea s-a folosit de mine în tot acest timp. M-a sărutat atunci, iar când am îmbrățișat-o, am crezut că era sinceră când mi-a promis că renunță la răzbunare. N-aș suporta dacă ea doar se prefăcea, profitând de ultima șansă de a mă îmbuna pe mine, de a mă face să mă răzgândesc.

Poate că simte nevoia să facă pace, în seara dinainte ca totul să se năruie. Poate că simte nevoia să spună adevărul ei. Poate că asta *este* adevărul.

— Sofia, trebuie să..., murmur eu cu buzele lipite de umărul ei, cu mintea pe jumătate preocupată să calculeze distanța până la culcușul nostru din pături.

— Hmm?

E distrasă, această singură silabă topindu-se într-un geamăt pe care aș vrea să-l aud din nou. Apoi îmi trage cămașa de pe mine, își lipește palmele de pieptul meu

și se îndepărtează de lângă perete, împingându-mă spre culcușul nostru. *Mi-ai citit gândurile, Gropiță.*

— Nu contează, șoptesc eu.

Se simte atât de bine în brațele mele, se potrivește acolo și totuși o părticică din mine încă nu știe dacă ea nu vrea decât să mă îndepărteze de Tarver, să se asigure că Lilac va muri, așa cum zice Sanjana că trebuie. Știu că ar fi dureros pentru ea să mă manipuleze așa, dar cum miza este atât de mare... pot eu s-o învinuiesc?

— Spune, orice-ar fi, murmură ea în timp ce mă ciocnesc cu spatele de perete, lângă culcușul nostru, și se lipește îmbujorată de mine.

— Trebuie s-o fac.

Rostesc cuvintele în șoaptă, deși o parte din mine îmi strigă *să tac*.

— Nu vreau să-l las pe Tarver s-o înfrunte singur.

— Știu, răspunde ea în șoaptă și, când înclin capul, își lipește fruntea de a mea. După tot ce i-au făcut ființei șoptitoare, poate că tocmai asta a înnebunit-o în final. Faptul că e singură.

Tristețea melancolică din glasul ei stârnește adânc în pieptul meu o împunsătură de durere. Știm amândoi ce e de făcut. Îi mângâi părul dându-i-l pe spate, având grijă să nu-mi prind degetele în șuvițele încâlcite, nepieptă-nate de atâtea zile.

— Ele nu sunt rele prin natura lor. Dacă ar fi, Lilac n-ar mai fi aici. Ar fi moartă pe planeta pe care s-au prăbușit.

— Știu, răspunde ea întorcând fața astfel încât să-și culce capul pe umărul meu. Jubilee a cunoscut una când era copil, aceeași care i-a ajutat pe ea și pe Flynn pe Avon. Noi am transformat-o pe aceasta într-un monstru care a pus stăpânire pe Lilac.

— *LaRoux* i-a făcut asta.

La fel cum *LaRoux* a făcut-o pe Sofia să sufere, transformând-o pe fata din brațele mele într-o persoană capabilă de crimă. Așa cum m-a transformat pe mine într-o persoană care se consideră îndreptățită s-o hăituiască, s-o terorizeze. Gândul îmi stăruie clar în minte — chiar așa, care specie este mai periculoasă?

Îmi aduc aminte de un gând fugitiv pe care l-am avut când eram acasă la Mae... în urmă cu câteva zile, deși mi se pare că de-atunci a trecut o veșnicie. Acum îl rostesc cu voce tare:

— M-am întrebat la un moment dat dacă șoaptele pot vedea toate datele noastre, tot ce ne trimitem prin hiper-net. Și dacă da, oare ce cred ele. Ce cred despre noi.

— Datele noastre, repetă ea. Te referi la...

— Tot ce trimitem. De la tichete de parcare la poezii.

— Dacă eu aș putea vedea toate astea, spune ea încet în întuneric, toată furia noastră, lucrurile pe care ni le spunem unii altora, n-aș avea o părere prea bună.

Îndoi genunchii, mă las în jos odată cu ea, alunecând cu spatele pe perete, și mă așez pe păturile din culcușul nostru. Stăm împreună în semiobscuritate, cu picioarele strâns împletite, ca și cum doar acest contact fizic ne va salva.

— Gideon, trebuie să mai existe o cale ca s-o oprim, șoptește ea.

Aici, ținând-o în brațe, uitându-mă la fața ei, în ochii ei, la arcuirea gurii ei ce se conturează în lumina lanternei, aș vrea să cred că dacă o iubesc înseamnă că pot avea încredere în ea; că atunci când a spus *Eu am încredere în tine* a însemnat ceva. Pentru că, dacă a fost adevărat — dacă ea a simțit asta, după cât a chinuit-o — atunci ar

însemna *totul*. Dar nesiguranța e acolo ca un ghimpe, intrând tot mai adânc în inima mea, făcând loc îndoielii să se instaleze ca o infecție. Nu există altă cale, iar dacă asta este încercarea ei de a mă abate de la alegerea mea, de la drumul meu alături de Tarver, n-o pot lăsa să mă convingă să renunț.

Se apropie de mine cu capul dat pe spate, iar eu nu rezist și-mi las buzele să le găsească pe-ale ei în loc să caute cuvinte. Cel puțin asta nu e o minciună. Această căldură, această nevoie — indiferent ce a intervenit până acum între noi și indiferent ce va interveni, momentul acesta este autentic.

Ar fi un mare salt și, până la urmă, niciunul dintre noi nu mai știe prea bine cum să aibă încredere în cineva. Cel puțin, dacă suntem singuri, ea cu planul ei și eu cu al meu, există șansa ca unul dintre noi să aibă dreptate.

Așa că, în loc să facem un nou plan, în loc să facem saltul acela, ne întindem pe păturile de pe jos, eu cu inima îndurerată în tot acest timp, pentru a ne lua rămas-bun în singurul mod în care amândoi *putem* avea încredere. Fără cuvinte.

Simțim pierderea alor noștri din lumea cenușie la fel de intens cum am simțit pierderea primului din specia noastră când a murit. Încercăm să înțelegem moartea, să înțelegem cum un lucru încetează să mai existe. Cu cât aflăm mai multe despre unicitatea acestor creaturi, cu atât suntem mai nedumeriți, căci cum poate ceva atât de rar și de prețios să existe în clipa asta și să dispară în clipa următoare?

Doar unul dintre ai noștri a rămas în lumea lor, cel pe care nu-l putem vedea. Dar știm, datorită bălatului care trăiește pe căile hipernetului, că ultima închisoare este undeva, într-o lume din inima galaxiei. Trebuie să-l aducem pe cei șase în acest loc, să-l găsim pe ultimul nostru emisar și să-l trimitem acasă, astfel încât să aflăm în sfârșit dacă putem coexista cu aceste creaturi ciudate, cu o existență scurtă, care trăiesc și mor fără să lase incertitudinea să le distrugă.

Căile celorlalți conduc toate spre acest loc — mai puțin calea fetei cu gropițe în obraji. Cumva trebuie s-o aducem și pe ea aici, să-l tragem firul mai aproape de restul.

Aflăm că bălatul învălunt în fire și date caută pe cineva care, crede el, îl poate duce la bărbatul cu ochi albaștri. Dar noi îl vom împinge în calea fetelor... și el o va conduce aici, la noi.

Sofia

E întuneric beznă când mă furișez afară din restaurantul abandonat, împreună cu Jubilee și Flynn, și sunt nevoită să mă mișc chinuitor de încet. Pentru că nu vrem să riscăm să atragem atenția folosind lanternele, facem fiecare pas pe bâjbâite, înaintând pe străzile pline de dărâmături din orașul de jos, bazându-ne numai pe memoria mea. Ce n-aș da să cunosc acest loc la fel de bine ca Gideon — adevărul e că aici nu m-am descurcat niciodată ca la mine acasă, dar el cunoaște aceste străzi ca în palmă.

L-am părăsit în timp ce dormea, întorcându-mă la ceilalți și rugându-mă ca aceștia să nu observe cât timp am lipsit. Tot restul nopții cât am stat culcată, rugându-mă în zadar să adorm, îmi bubuia capul de atâtea gânduri despre lucrurile pe care ni le-am spus și cele pe care nu ni le-am spus. De imagini cu posedați cu ochi întunecați și planete aruncate în izolare. Despre ființa șoptitoare chinuită și torturată până a devenit o armă — despre

momentul când mi-am dat seama că același lucru mi s-a întâmplat mie. Nici acum nu mă pot opri din tremurat și nu e din cauza frigului pătrunzător ce domnește pe străzile de la nivelul de jos al Corintului.

Mâna lui Jubilee pe brațul meu îmi face semn să mă opresc, iar eu tresar din gândurile mele și devin atentă. Mai sunt câteva ore până la răsăritul soarelui și rețeaua electrică încă nu a fost restabilită după prăbușirea navei *Daedalus*. Încerc să-mi dau seama unde ne aflăm ghidându-mă după niște repere pe care le-am putut atinge și după intuiție atunci când acest lucru n-a mai fost posibil, dar acum... până și Jubilee, și Flynn, care nu cunosc deloc această parte a Corintului, recunosc structura ce se conturează în întuneric.

Un puț de întreținere.

Urcușul mă lasă fără suflare și tremurând din tot corpul, dar sunt încă pe picioarele mele când ieșim în peisajul apocaliptic al orașului de sus. Trăiesc de atâtea zile într-o permanentă stare de teamă, încât cred că corpul meu nu mai procesează frica în același fel.

Poluarea luminoasă din alte sectoare ale Corintului colorează cerul într-un portocaliu-arămiu întunecat și reușesc să disting mult mai ușor clădirile — sau locul unde au fost. Totul arată nefiresc — acolo unde ar trebui să fie zgârie-nori văd doar un spațiu gol, iar unde ar trebui să fie întinderea imensă și verde a unui parc, a apărut o structură gigantică pe care n-am mai văzut-o până acum. La început nu sunt sigură că am ajuns unde trebuia, apoi văd dedesubt curtea companiei LaRoux Industries, a cărei peluză de un verde-viu abia se distinge în obscuritate.

Am ajuns. Iar structura aceea nu este nicidecum o clădire.

Epava navei *Daedalus* zace în acest peisaj ca un gigantic animal mătăhălos. Carcasa ei metalică a fost îndepărtată în spintecături lungi și zimțate, expunând cabluri și conducte care se revarsă pe pământ ca niște viscere. Suportii metalici contorsionați, de doi metri grosime, au fost ruși ca niște fragmente de oase, întinzându-se spre cer. Încă mai fumegă ici, colo, ca și cum creatura n-a murit, ca și cum se chinuie să-și dea ultima suflare scoțând aburi în aerul de dinainte de revărsatul zorilor. E pe jumătate scufundată în pământ, ca și cum suportii de oțel și beton de dedesubt nu i-au rezistat mai mult decât apa — parcă în orice clipă s-ar putea ridica din nou, ieșind din adâncuri.

Mi-e imposibil să asociez acest monstru colosal întunecat, plin de metal sfâșiat și materiale chimice arse, cu strălucitoarea sală de bal care îmi răsare în minte când mă gândesc la cuvântul *Daedalus*. Toate câte s-au întâmplat acolo — întâlnirea față în față cu LaRoux, faptul că am descoperit cine este Gideon, falia care lipsea, reîntâlnirea cu Flynn, momentul când am împușcat-o pe Lilac — par că s-au întâmplat altcuiva cu foarte mult timp în urmă. Ideea că oricare dintre noi, oricine până la urmă, a fost vreodată în chestia asta, în interiorul carcasei imensei nave orbitale, pare o nebunie.

Ideea că înăuntrul ei sunt oameni care și-au găsit moartea în momentul impactului sau sufocați de vidul spațiului care a pătruns prin crăpăturile imense din pereții navei... este de neimaginat.

Stăm în umbra ascensorului de întreținere, lipiți cu spatele de el, și ne uităm la epava imensă prăbușită în fața noastră. Am ieșit la un nivel care altădată trebuie să fi fost la două etaje deasupra curții, molozul întinzându-se

de la noi în jos într-o pantă abruptă. Nici neînfricatul Jubilee nu îndrăznește să coboare și, când mă uit din nou la însoțitorii mei, văd două perechi de ochi mari și strălucitori care cercetează cu atenție epava.

Înghit în sec cu un efort monumental, încercând să-mi dreg gâtul uscat, și întrerup tăcerea care s-a așternut între noi de o oră încoace, cât am călătorit pe sub pământ ca să ajungem în acest loc fără să fim văzuți.

— Ar trebui să mergem mai departe.

Studiez terenul dintre noi și *Daedalus*, încercând să aleg cea mai ușoară cale printre ruine. Pământul se învolutează o clipă, mișcându-se sub ochii mei, iar eu încerc să-mi alung oboseala clipind și închizându-i strâns. Când îi deschid, încă se mișcă, dar nu e pământul.

Sunt posedați peste tot. Ca niște furnici ieșind dintr-un mușuroi, mișună în număr mare prin peisajul plin de ruine, interpunându-se între noi și spărturile din pereții navei pe unde am putea pătrunde în *Daedalus*. Simt că mi se înmoaie genunchii în timp ce o senzație de greață îmi urcă în gât — când am crezut că frica a început să mă mai lase, m-am înșelat.

Îmi vine în minte scutul construit de Gideon, ascuns sub vesta lui Flynn. Deși ne poate proteja să nu devenim ca ei, nu îi va împiedica să ne sfâșie atunci când ne vor vedea. Oare Gideon și Flynn au ieșit de sub pământ în orele care s-au scurs de când l-am părăsit și au dat cu ochii de aceeași priveliște?

— Cum dracului ajungem acolo? murmură Jubilee, citindu-mi parcă gândurile.

— Avem nevoie de o diversiune, spune Flynn cu o voce gravă, la fel de istovit și deznădăjduit ca și mine în fața acestei misiuni imposibile. Aș putea să...

— Nu, i-o taie scurt Jubilee, respingând ideea înainte de-a se naște.

Dar adevărul este că nici ea și nici eu n-avem o idee mai bună sau *orice* altă idee. Nu vom apuca să facem nici măcar un sfert din drumul până la epavă și vor năvăli asupra noastră.

Cu gâtul uscat și inima bătându-mi atât de tare, încât îmi simt pulsul bubuind în tâmples, mă uit cum un nou val de posedați ajunge în vârful unei clădiri distruse din stânga noastră și începe să coboare pe cealaltă parte în valea nou creată. Sunt conduși de o femeie blondă, cu părul prins în coadă de cal, care își ține echilibrul cu o mână în timp ce în cealaltă ține ceva negru, dreptunghiular.

Mă uit încă o dată la ea. Nu are un mers firesc. Sau, mai bine zis, *are* mersul firesc, nu-și târșâie picioarele ca posedații. Coboară la vale, iar ceilalți urcă dealul din spate și se strecoară în jos pe urmele ei, printre dărâmături.

Oh, Doamne.

Șocul din secunda când o recunosc mă lovește ca un pumn în stomac, tăindu-mi respirația.

Este Mae.

Prietena lui Gideon este în fruntea grupului și, în timp ce scot un sunet gătit de surpriză, apucând-o pe Jubilee de braț ca să-i atrag atenția, Mae ridică mâna și trage cu un Taser în cel mai apropiat posedat. Acesta cade ca secerat.

— Cine naiba e aia? întreabă Jubilee în șoaptă, rămânând perfect nemișcată.

Dar înainte să apuc să răspund, în vârf își face apariția un nou grup și Flynn exclamă surprins:

— Uite-o pe Sanjana!

Cercetătoarea are brațul cibernetic mort legat la piept cu o fașă și își folosește mâna teafără ca să tragă cu

Taserul. În jurul ei sunt numai figuri deplorabile în uniforme companiei LaRoux Industries, amestecându-se cu mulțimea lui Mae — îi forțează pe posedați să se retragă, doborându-i unul câte unul.

— La naiba, Flynn, e Mori.

Jubilee s-a însuflețit acum și aceeași energie — aceeași speranță — crește și-n mine. Din cealaltă parte a văii, vine Mori cu cel puțin douăzeci și cinci de foști soldați îmbrăcați în negru, strecurându-se printre ruine pentru a-i respinge pe posedați. E ca și când în celula întunecată a unei închisori strălucește prima rază de soare — speranța pe care o credeam pierdută s-a re-prins în sufletul meu, mă face să-mi îndrept spatele și să ridic semeață capul, în timp ce Mori doboară un posedat cu ochi negri, îmbrăcat într-un costum *office* zdrențuit. Având din nou Taserul la îndemână, ea ridică privirea și se uită cu atenție în zare, spre ruinele sediului LaRoux.

— Se uită după noi.

Cuvintele îmi ies din gură în aceeași clipă în care îmi dau seama și o iau din loc.

— Ei știu că suntem aici, ne curăță calea. Să mergem.

Pornim hotărâți înainte, pe jumătate alergând peste molozul care cedează sub picioarele noastre, pe jumătate rostogolindu-ne spre curtea de jos, care se eliberează cu repeziciune. Mori dă o comandă cu o voce tunătoare, demnă de un câmp de luptă, iar soldații se grăbesc să vină spre noi. De aproape, văd că unii țin în mână tablete palmare, alții le au prinse de centură sau ascunse sub haine, li se vede forma pătrată prin ele — Sanjana i-a învățat cum să improvizeze scuturile. Suficient ca să le protejeze mintea câtă vreme rezistă bateriile.

— Îi vom reține cât vom putea, căpitane, strigă Mori când ajungem jos.

— Cum naiba ați ajuns aici?

Jubilee parcurge distanța dintre ea și fostul ei caporal din câțiva pași mari.

— Dr. Rao ne-a spus încotro ați plecat când ne-am dus s-o luăm, răspunde Mori întorcându-se să contemple lupta ce se desfășoară mai departe în curte.

Stă pregătită, cu Gleidelul ridicat, și ridică vocea ca să se facă auzită peste șuieratul armelor cu laser și bâzâitul gutural al Taserelor. Posedații se mișcă mai repede acum, probabil pentru că șoapta lui Lilac își întoarce atenția spre sursa perturbatoare.

— Rao a adus cu ea câțiva oameni de la LRI, majoritatea au fost de-a dreptul îngroziți când au aflat ce făcea șeful lor.

Mori se oprește ca să-și tragă sufletul.

— Iar blonda de-acolo a stat cu ochii pe rețele, încercând să afle unde a ajuns Valetul. Ne-a găsit pe noi imediat ce l-a găsit pe el. A adus cu ea câțiva hackeri care nu cred c-au mai văzut lumina zilei până acum și grupul conspirativ Corintul Împotriva Tiraniei, iar ăia sunt supărați rău de tot.

Mori scutură din cap, dar zâmbește — în ciuda distrugerilor din jurul nostru, o parte din ea se bucură de ceea ce vede.

— Presupun că în sfârșit au găsit pe cineva care să-i mobilizeze.

Dar chiar când Jubilee deschide gura să răspundă, un nou val de posedați apare la dreapta și la stânga noastră, apropiindu-se cu o determinare sinistră, readucându-ne brusc la realitate. Probabil că sunt cu sutele. Flacăra

speranței care se aprinsese pentru scurt timp în pieptul meu începe să pâlpâie, apoi se stinge. E imposibil ca Mori și echipa ei să poată să le țină piept.

— Duceți-vă, sunt acolo, ne ordonă Mori. O să încercăm să-i ținem pe loc cât putem. Vânătoare plăcută.

Jubilee o apucă de mână și o strânge o clipă într-ale ei, apoi Mori îi dă drumul și se întoarce la luptă.

De la distanță, punctul nostru de intrare în *Daedalus* seamănă cu o crăpătură prin care abia se poate strecura cineva înăuntru, dar proporțiile epavei depășesc imaginația — spărtura din carcasa ei este destul de mare cât să fugim prin ea fără să ne aplecăm. Suntem nevoiți să trecem peste câteva straturi atât de distruse, încât sunt de nerecunoscut, înainte să ajungem într-o zonă suficient de liberă prin care să ne putem mișca, în timp ce zgomoțul luptei de-afară se estompează. Apoi se face liniște și ne găsim încă o dată în propria noastră lume tăcută.

Spărtura dă spre o punte de întreținere mobilată sumar. Grilajul metalic al podelei este înclinat abrupt, ceea ce ne obligă să ne proptim cu picioarele în colțuri și să ne ținem de cadrul ferestrelor ca să putem înainta.

Nava este atât de mare încât, în condiții normale, n-am avea nicio șansă să găsim în interior falia și pe Lilac, dar nici posedații n-ar fi putut să mute masiva falie mult prea în interior pe un astfel de teren. Probabil că sunt pe-aproape.

Nasul meu pe jumătate anesteziat din cauza mirosului greu de chimicale arse începe să mă usture când ajungem la o scară ce coboară mai adânc în epavă și mă lovește o nouă duhoare. Mă înec și mă dau un pas înapoi clătinându-mă și ciocnindu-mă de Flynn care scoate un geamăt scârbit și se apucă de balustradă ca să nu alunece.

— Ce-i asta? murmur eu ridicându-mi marginea tricoului ca să-mi acopăr nasul.

Flynn doar se uită la mine la fel de nedumerit, dar Jubilee scutură din cap, cu o privire sumbră.

— Sânge, spune ea scurt.

Abia atunci văd o movilă întunecată la baza scării de deasupra; abia atunci văd ceva roz și îmi dau seama că este un pantof cu toc înalt și că movila este o grămadă de cadavre. Revăd în minte pasagerii în haine colorate dansând în sala de bal și îmi acopăr gura cu mâna ca să nu vomit.

O mână, nu știu a cui, mă apucă de încheietura mâinii și mă trage pe scări în jos, departe de cadavre. Încerc să respir pe gură și să continui să merg.

Scările duc spre un hol cu un covor luxos pe care îl recunosc de când am fost acolo împreună cu Gideon. Covorul înăbușă zgomotul pașilor noștri, făcând ca liniștea să fie absolută. Posedații au rămas în mare parte afară, reținuți acolo de Mori, Mae, Sanjana și aliații lor, dar mai găsim câțiva și în interior. De fiecare dată ne retragem și ne ascundem după câte ceva. Fără îndoială că Lilac știe că suntem pe undeva în interiorul navei, dar dacă reușim să nu fim văzuți de vreun posedat care să-i spună, vom putea totuși să o luăm prin surprindere. După felul cum aceștia se mișcă în cercuri concentrice, din ce în ce mai strânse, suntem siguri că falia e pe undeva sub noi. Dar abia când o lumină înfloarește în întuneric, atât de slab încât am senzație că privirea îmi joacă feste, îmi dau seama că presupunerea noastră a fost corectă.

Lumina pâlpâie instabilă, dar aruncă reflexe albastre pe o bucată de metal contorsionat care a pătruns prin perete. Într-o fracțiune de secundă mă revăd la sediul

LRI, uitându-mă la falia care intra în funcțiune în fața ochilor mei.

— Suntem aproape, zic eu în șoaptă punând mâna pe brațul persoanei de lângă mine care se dovedește a fi Flynn și arătând spre lumină. Pe aici.

Nu putem decât să sperăm că prietenii noștri de-afară vor reuși să țină încă puțin pe loc armata lui Lilac.

Holul cotește spre ceea ce altădată era un foaier superb, iar lumina devine mai intensă. Ca să nu alunecăm pe pardoseala de marmură altădată lustruită, suntem nevoiți să căutăm puncte de sprijin în crăpăturile imense de pe suprafața ei, pentru a înainta spre arcada pe jumătate prăbușită din celălalt capăt. Ne retragem lângă ea și, în lumina palidă și albastră ce emană din spațiul de dincolo, mă opresc să mă uit la chipurile camarazilor mei.

Niciunul nu s-a gândit cum s-o salvăm pe Lilac. Fața lui Jubilee pare și mai pământie în lumina albastră.

Nu se uită la niciunul dintre noi, doar fixează cu privirea peretele din spatele meu, unde lambriurile din lemn autentic s-au umflat și au crăpat din podea până la tavan.

— N-o să mă ierte niciodată, șoptește ea, lipindu-și palma de picior de parcă ar vrea să scoată arma, dar nu poate.

Flynn se deplasează pe podeaua puternic înclinată pe care ghetetele îi alunecă, până ajunge lângă ea.

— Poate că nu, răspunde el spre surprinderea mea (mă așteptam la unul dintre discursurile lui înflăcărate, nu la câteva cuvinte spuse pe o voce moale). Dar va supraviețui. Va fi bine. La fel și restul omenirii. Știi ce ar vrea Lilac să facem.

Lui Jubilee i s-au umezit ochii, lucru care mă frappează din nou. Nu știam că oamenii ca ea plâng.

— Dar e vorba de Lilac, Flynn. Cum pot să... E prietena mea.

— Știu, spune Flynn cu o voce răgușită. Mi-aș dori să pot să-ți spun. ...Nu știu cum e mai bine. Știu doar că n-am venit până aici singuri și acum nu ești singură. Facem lucrul ăsta împreună.

Îi cuprinde mâna într-ale lui, luându-i-o de lângă tocul armei și ducând-o la buze.

O parte din mine simte că ar trebui să mă uit în altă parte, să-i las să-și consume acest moment în intimitate, dar nu pot — ochii ei privesc cu atâta încredere într-ai lui, încât simt că îmi tresare inima. De durere, de încântare că Flynn a întâlnit-o pe ea în ciuda barierelor dintre ei, de o invidie atât de intensă, încât simt că-mi dau lacrimile. În minte îmi răsare ultima imagine pe care o am cu Gideon dormind în culcușul nostru de pături din galerie, cu un braț încă întins spre locul unde stătusem eu. Cum se face că o *trodaire* și liderul Fianna pot avea încredere deplină unul în celălalt în timp ce Gideon și cu mine... Ei au depășit zidurile ridicate de o generație de ură și de violență, iar eu nu pot trece peste zidurile din propria mea inimă.

Stăm toți trei în tăcere, absorbiți de importanța a ceea ce urmează să facem. Apoi, fără să scoatem un cuvânt, ne strecurăm prin ușile distruse.

Arcada dă spre sala de bal. Deși am fost aici cu numai câteva zile în urmă, înainte ca *Daedalus* să se prăbușească, aproape că n-o recunosc — doar candelabrul care zace într-un colț, într-o grămadă de sticlă spartă și fire electrice, îmi stârnește o amintire. Podeaua lucioasă este teșită și sfărâmată, cu o scobitură ca o groapă, ca și când s-ar fi scufundat sub greutatea inelului masiv de metal instalat în mijlocul ei.

Falia însăși domină sala care seamănă cu o cavernă, aproape ca și când mașinăria a ajuns să adăpostească încăperea din jurul ei — lumina albastră se revarsă în cascade pe fiecare suprafață contorsionată, reflectată de un milion de ori în cioburile oglinzilor care altădată plăcau pereții din față. Podiumul unde Lilac și Tarver au stat alături de Roderick LaRoux este distrus, împrăștiat în bucăți în cavitatea din fața noastră. Deasupra capului, tavanul imens cu ferestre care altădată dădeau spre spațiu nu mai există; în locul lui e o gaură imensă, cu margini neregulate, prin care nu se vede altceva decât întunecimea cu o vagă tentă roșietică a cerului nopții corintiene.

Vocea pe care am auzit-o continuă, un lung șir de silabe care se articulează în cuvinte pe măsură ce ne apropiem, ascunzându-ne după un pilon prăbușit.

— ...am crezut că ar fi frumos să mergem la un picnic, așa cum făceam altădată, așa cum îi plăcea mamei tale. Doar tu și cu mine, scumpa mea copilă... Nu trebuie să se schimbe nimic. Acum nimic nu trebuie să se mai schimbe.

Ochii mei disting o siluetă întunecată în stânga faliei și, când lumina din falie crește și scade din nou în intensitate, îi deslușesc trăsăturile: e Roderick LaRoux. E ghemuit pe podea, încă îmbrăcat în ținuta de seară pe care a purtat-o la gală, numai că acum e pătată de transpirație, ruptă și murdară. Pentru o clipă, am impresia că vorbește cu falia însăși, până când o a doua figură apare din spatele ei.

Și Lilac e îmbrăcată la fel ca în seara când s-a prăbușit *Daedalus*. Dar în timp ce hainele tatălui ei sunt murdare, ale ei sunt impecabile, ca și cum tocmai s-a pregătit pentru gală. Rochia ei neagră cade în falduri elegante,

foșnind ca mătasea în timp ce trece pe lângă tatăl ei fără să-l privească. Niciun fir de păr nu stă la voia întâmplării; doar un cârlionț îi cade pe gât, anume pieptănat așa.

— Bineînțeles, tati, murmură ea, iar vocea îi sună ciudat, ca și cum ar veni din mai multe locuri. După ce îi ajutăm pe toți ceilalți.

— Bineînțeles, repetă el. Bineînțeles, bineînțeles... fa-lii... în siguranță peste tot. Să nu mai pierdem niciodată pe nimeni.

Mormăielile lui continuă, dar din nou nu se mai aud clar și, dincolo de furia și dezgustul care mă cuprind, simt ceva atât de surprinzător, încât pentru o clipă îmi taie respirația, mă face să mă las în jos lângă pilon.

Milă.

Lângă mine se aude un *clic* în timp ce Jubilee trage siguranța armei. Inima îmi bubuie în piept, am un gol în stomac și îi aud respirația tremurată. Nu-i cunosc prea bine pe Tarver și Lilac. Îi uram pe amândoi deoarece făceau parte din LaRoux, erau asociați cu lucrul pe care voiam să-l rănesc cel mai mult din tot universul..., dar îi uram de la distanță, așa cum urăști ploaia sau traficul. Niciodată nu i-am urât *pe ei* cu adevărat. Nu persoana lor. În scurtele momente de pe *Daedalus* dinainte ca totul să fie distrus, am constatat chiar că îmi *plăceau*; umorul așezat al lui Tarver, inteligența vie a lui Lilac. Devotamentul lor unul față de celălalt. Dar acum trebuie să-i distrugem pe amândoi.

— Tati, se aude brusc vocea lui Lilac întrerupând monologul neinteligibil ce vine dinspre podea. Avem oaspeți. Tu, ăla care te furișezi.

Îmi tresare inima, mă uit la Jubilee, apoi la Flynn, care stau ascunși în spatele coloanei. Tocmai mă pregătesc să

ridic capul și să mă uit peste coloană, încercând să distrag atenția pentru a-i da lui Jubilee timpul necesar, când aud o a treia voce și mă opresc.

— Nu încercam să mă ascund, se aude o voce din cealaltă parte a încăperii.

Când mă uit peste marginea coloanei, îl văd pe Tarver coborând spre sala de bal scufundată, stârnind cu ghetetele o ploaie de praf și moloz care se prelinge la vale. Îmi revin în minte cuvintele lui Mori. *Ei sunt aici*. Nu se referea doar la Lilac și la tatăl ei. Tarver vorbește pe un ton scăzut, ca de conversație.

— Nu mă duce mintea să fac asta.

— Ești doar un soldat mare și prost?

Lilac vorbește ca și cum aceste cuvinte ar avea o anumită semnificație, și îi văd zâmbetul de-aici.

Tarver tresare și se oprește în fundul sălii de bal scufundate.

Scrutez întunericul de dincolo de ei, speranța și frica făcând să mi se accelereze pulsul pe care îl simt panicată în urechi, dar nu-l văd pe Gideon. Poate că au renunțat la planul de a închide falia. Poate... Îmi țin respirația.

— De ce-ai venit aici? întreabă Lilac întorcându-se cu fața la el și netezindu-și faldurile rochiei într-un gest atât de *uman*, de firesc, încât mă face să tremur când îl văd combinat cu privirea de pe chipul ei.

— Nu știi? întreabă Tarver ridicând din sprânceană. Nu poți să-mi citești gândurile, să-mi vezi planurile?

— Nu cu tinicheaua aia dezgustătoare din buzunarul tău, răspunde ea ca și cum ar comenta o eroare în materie de modă. Dar te cunosc și îmi imaginez că nu ai venit singur, fără un plan. Nu cred că i-ai lăsat *pe toți* prietenii tăi afară.

Lilac cercetează din priviri zonele întunecate și la un moment dat face o grimasă, dar se pare că nu reușește să-l detecteze pe Gideon — sau pe noi.

— Apropo, nu cred că le merge prea bine afară. Sunt în inferioritate numerică.

Tarver își încleștează maxilarul și se vede că se forțează să și-l relaxeze, îndreptându-și umerii.

Lilac începe să râdă ușor.

— Observ cât te străduiești. Sunt convinsă că te gândești să mă „salvezi” cumva în ultima clipă.

— Nu pe tine, murmură Tarver. Pe Lilac.

Dar ea continuă ca și când nu l-a auzit, ca și când nu vede nicio diferență între ce este ea acum și cine era înainte.

— N-o să meargă... și știi de ce? Am să-ți spun secretul dacă vrei.

Se apropie de el, oprindu-se la câțiva pași, la distanță de-o lungime de braț.

Tarver nu zice nimic, doar o privește în față. Este înarmat, îi văd arma în toc, dar nu ține mâna pe ea.

— Nu poți să mă salvezi, spune Lilac aplecându-se puțin în față ca și cum i-ar împărtăși un mare secret într-o șoaptă teatrală, pentru că *sunt deja moartă*.

Tarver strânge din mâini, făcându-le pumni. Lumina din falie îi reliefează trăsăturile feței, conturând cu umbre liniile mușchilor când încleștează maxilarul. Lilac râde — același râs dulce-argintiu pe care îl recunosc din show-urile cu celebrități de la HV și din conferințele de presă — și îl bate ușurel pe obraz.

Se întoarce să plece, iar asta îl face pe Tarver să reacționeze. Face un pas brusc spre ea ca s-o oprească și spune pe un ton precipitat:

— Stai. Știu că ești acolo. Lilac, ascultă-mă. Știu că mă auzi. Continuă să lupți, rezistă!

— Ce drăguț.

Lilac nu pare deloc tulburată, dar se oprește și văd că Tarver se ferește când ea se întoarce din nou spre el. Pare aproape... *ușurat*.

Mă trece un fior pe șira spinării când îmi dau seama despre ce este vorba: Tarver îi distrage atenția. Trage de timp astfel încât Gideon, care nu știu unde e ascuns, să încerce să pună planul lor în aplicare. Ceea ce înseamnă că nouă ne mai rămân câteva momente pentru a acționa înainte ca ei să riște să deschidă de tot falia și Lilac să aibă acces la toată puterea de care ar avea nevoie.

Mă uit spre ceilalți și văd că Flynn scoate ușurel scutul din buzunar și i-l dă lui Jubilee. Ea face o figură chinuită în timp ce îl ascunde sub vestă. Nu știm la ce distanță ajunge protecția lui și, dacă ne separăm, nu trebuie să ieșim din raza ei de acțiune. Apoi, la un semn al lui Jubilee, ieșim toți trei de după pilon. Planul lui Tarver și al lui Gideon nu este atât de diferit de-al nostru, numai că de data asta Flynn și cu mine îi distragem atenția de la Jubilee, în timp ce Tarver încearcă să câștige timp pentru Gideon ca să ajungă la falie și să planteze virusul.

Lilac este cu spatele la noi, dar Tarver ne vede și, în secunda când ne mișcăm, devine vigilent. Acum duce mâna la arma de la șold, uitându-se la noi cu atenție. Lilac se întoarce, mișcându-se cu grația cu care ar fi făcut-o adevărata Lilac. Nici nu se compară cu posedații care mișună prin epavă.

Flynn se grăbește să ridice mâinile sus, iar eu îl urmez.

— Suntem neînarmați, spun eu lăsând să-mi tremure vocea.

— E o petrecere, murmură Lilac ridicând amuzată din sprânceana blond-roșcăție, dar chiar și în starea mea de zăpăceală, o parte din mintea mea sesizează că zâmbetul îi tremură o fracțiune de secundă. Sunt curioasă... ce credeți că puteți obține? Eu pot să mă mișc mai repede decât oricare dintre voi și sunt mai deșteaptă decât voi toți. Am avut ani de zile la dispoziție ca să vă studiez specia.

Îl fixează pe Flynn cu privirea, strâmbând din buze.

— Totuși, care e problema ta? întreabă ea ridicând o mână cu manichiura perfectă și arătând cu degetul spre el. Tu încă o ai pe aceea.

Și, cu un gest infailibil, ridică mâna să arate spre Jubilee, care tocmai se strecura pe lângă zid într-o liniște aproape perfectă.

Jubilee încremenește cu un rânjet pe buze. Nu știu dacă încearcă să-i distragă atenția lui Lilac de la arma pe care o ține în mână sau sau dacă furia ei este reală. Poate și una, și alta.

— Care e *problema* lui? Tu ai mâinile pătate de sângele a sute de mii de oameni. Nici măcar nu te prefaci că-ți pasă! Noiembrie arde în jurul nostru și...

— Aici suntem pe Corint, o întrerupe calmă Lilac, pe un ton care de fapt e plictisit. Povestea cu Noiembrie s-a întâmplat cu ani în urmă.

Se oprește, apoi buzele i se întredeschid într-un zâmbet.

— Oh, acum înțeleg. Tu n-ai venit aici împreună cu Tarver al meu, ești aici pentru altceva. Ai venit să mă omori? Vai, mica voastră gașcă se destramă ușor, nu-i așa?

— Ușor?

Îmi regăsesc glasul, forțându-mă să vorbesc — trebuie să le atrag atenția asupra mea.

— Moartea unor sectoare întregi din oraș nu înseamnă nimic? Doar un inconvenient?

Tarver se uită spre mine, la fel și Lilac, iar dincolo de ei o văd pe Jubilee ridicând arma. Știu că în clipa când privirea mea va tremura câtuși de puțin, mă voi da de gol. Lilac dă să întoarcă privirea spre Jubilee și știu că, dacă o vede, o va doborî cu aceeași ușurință cu care l-a doborât pe Tarver pe *Daedalus*. Simțurile mele sunt încordate la o intensitate aproape insuportabilă, lumea din jurul meu reducându-se la o singură mișcare: Jubilee pune degetul pe trăgaci.

O singură șansă, ne-a avertizat Sanjana.

Apoi detunătura unei împușcături spulberă liniștea, asurzindu-mă, și mă revăd la bordul navei *Daedalus* după ce am tras cu plas-pistolul, mă văd pe Avon exact lângă o explozie, aruncându-mă la pământ.

Abia când mă ridic din nou, revenind la realitate, îl văd pe Tarver stând încordat, cu brațul întins, ținând o armă model vechi, din cele cu gloanțe, provenită probabil din orașul de jos, îndreptată spre Jubilee.

Rămășițele Gleidelului zac împrăștiate la picioarele ei, iar ea își strânge mâna la piept încă șocată. O parte din mintea mea încearcă să calculeze ce șanse a avut cineva să tragă de la distanță și să nimerească pistolul din mâna cuiva în mișcare.

— Ești teafără, Lee? întreabă Tarver pe un ton scăzut și încordat și pentru o clipă toți ne uităm la el ca proștii, încercând să înțelegem întrebarea. Mâna ta.

Ea clatină din cap, palidă la față, apoi se uită la Flynn care încă e înarmat cu a doua dintre armele noastre, luată de sub teigheaua magazinului.

Tarver îi urmărește privirea și ochii îi cad pe Flynn.

— Vrei să-ncerci? îl întreabă el cu aceeași voce liniștită, nefiresc de calmă.

Dar Flynn se mulțumește să scuture din cap, incapabil să-și dezlipească privirea de la Jubilee, care stă ghemuită pe podea, între resturile Gleidelului.

Corpul încă îmi tremură din cauza șocului, iar urechile încă îmi țiuie din cauza împușcăturii. Pentru o fracțiune de secundă am impresia că mintea mi-a luat-o razna, când undeva, mai sus, dincolo de falie, zăresc vag un petec de umbră mișcându-se. Apoi îmi dau seama ce văd.

E Gideon.

Printr-o gaură din acoperiș, coboară încet în rapel cu ajutorul frânghiei și al hamului. Nu-i văd fața de la distanța asta, dar el se oprește la un moment dat și știu că se uită la mine cum stau grămadă pe jos. Mă uit repede în altă parte înainte să-și dea cineva seama ce am văzut și mă ridic cu greu de jos pentru ca el să vadă că sunt bine.

Atenția lui Lilac — a tuturor — e îndreptată spre Tarver. Încerc din răputeri să mă uit doar la Tarver, dar în ciuda faptului că întotdeauna am reușit să-mi controlez cele mai mici modificări în expresia feței, brusc mi se pare un efort imens să nu mă dau de gol uitându-mă la Gideon. Încerc din toată inima să mă asigur că nu atrag atenția spre băiatul care se furișează prin întuneric, aducând cu el un virus care fie este ultima noastră speranță de-a o opri pe Lilac, fie este sfârșitul lumii.

Din închisoarea mea, o contactez pe fata pe care au adus-o înapoi. Surprind frânturi din viața ei prin ochii ei, atât de scurte, încât ea nici nu-și dă seama că sunt acolo. O mare de fețe și de camere de filmat în timp ce ea descrie prăbușirea navei. Strălucirea unei pietre prețioase ținute între două degete și chipul unui tânăr care se uită la ea. O casă pe jumătate construită în sălbăticie, cerul acoperit cu o puzderie de stele.

Și bărbatul cu ochi albaștri.

De fiecare dată când îl văd, forțez mai tare, dar fata are o minte puternică. Ea se apropie tot mai mult de închisoarea mea și totuși eu nu pot străpunge zidul ei de apărare. Nu-mi trebuie decât o singură șansă, o singură clipă ca să mă strecor în mintea ei și să scap de închisoarea mea pentru totdeauna.

Apoi încă o imagine fugitivă. O fată blondă în rochie de bal, cu o armă în mână. Un zgomot asurzitor. O durere orbitoare ne săgetează pe amândoi.

Și pentru o clipă, Lilac LaRoux lasă garda jos.

Gideon

Mi s-a pus un nod în gât din cauza panicii și abia când o văd pe Sofia ridicându-se îmi recapăt suflarea. Mă străduiesc să-mi opresc tremurul mâinilor, flexez degetele și cobor mai departe.

— Lillac, scumpo, spune monsieur LaRoux din locul unde s-a ghemuit pe podea. Nu poți să scapi odată de toți?

Uitasem că era acolo, la fel și ceilalți, judecând după cât de repede au întors capetele în direcția lui.

— Jucăriile lor stupide mă împiedică să văd unde sunt, răspunde Lilac.

Vasăzică scuturile bat destul de departe pentru a mă proteja — pentru a ne proteja pe toți, din moment ce niciunui dintre noi nu i s-au transformat ochii în negru.

— Încă nu a apărut Giddy, continuă Lilac și în spatele acelui zâmbet, a numelui de alint pe care mă înfurie să-l aud venind de la ea, se simte o notă de cruzime în vocea

ei care îmi provoacă fiori reci pe șira spinării. *O pradă, asta sunteți*, transmite vocea aceea. *Iar eu vreau să mă joc cu voi.*

— Afurisiții ăia, frații Marchant. Întotdeauna întârzie, mormăie LaRoux.

— Tatăl meu nu înțelege, spune Lilac adresându-se Sofiei care se ține tare, deși se clatină puțin, înfruntându-i privirea. El a ales să vadă ce vede acum. Cum ar putea să înfrunte vreodată adevărul? El mi-a furat libertatea. Viața. Moartea. Mi-a luat totul spre folosul lui.

Un moment pare că vrea să mai spună ceva, dar închide ochii, umerii i se arcuiesc, tot corpul i se tensionează. Apoi, cu o respirație sacadată, se îndreaptă din nou.

— Ceilalți, continuă Lilac, nici ei nu înțeleg. Cei din specia mea, din cealaltă parte a faliei... Ei au vrut să vadă dacă merită să cunoască omenirea, să învețe de la ea. Am fost singuri în universul nostru până când navele voastre au început să-l străbată, iar noi am crezut că aveam de câștigat dacă luam legătura cu voi.

Răsuflă scurt, cu o privire dezgustată.

— Ei nu știu nimic. Eu sunt singurul care am fost aici de la început. Sunt singurul care am văzut cum sunteți de fapt.

— Lilac?

Vocea lui LaRoux ezită — are în ea ceva dur și crud. E acea parte din el care înțelege ce se întâmplă, îngropată sub straturi de voită autoamăgire și nebunie incipientă.

— Voi cinci, șoptește Lilac ignorându-l pe tatăl ei în timp ce-și plimbă privirea peste noi. Și Lilac, această idiota insipidă și slabă de înger, al cărei corp sunt nevoit să-l port. Șase suflete conectate în moduri pe care nici

n-ați putea să le înțelegeți, pornite pe o cale care v-a adus aici, acum. Fiecare dintre voi a văzut ce-l mai rău în omenire, iar voi trebuia să ne arătați dacă merita să vă cunoaștem.

Mi-aș dori să-mi permit luxul de a mă opri după ce am auzit aceste cuvinte. Ideea că drumurile noastre au fost destinate să se intersecteze — că mi-era scris să vin încoace, s-o înfrunt pe această femeie pentru care fratele meu a murit, să mă îndrăgostesc de fata al cărei tată a murit în explozia care i-a adus împreună pe Jubilee și pe Flynn, să-l văd pe fostul căpitan al lui Lee uitându-se cu atâta dragoste la chipul lui Lilac — îmi tale respirația.

— Dar adevărul, continuă Lilac cu ochi arzători, este că niciodată n-am avut nevoie de niciunul dintre voi. Niciodată n-a trebuit să privim mai departe de omul care a deschis prima ușă.

Se întoarce până la urmă să se uite spre LaRoux, rămas ghemuit pe jos, iar el o privește cu niște ochi plini de speranță patetică.

— Vom începe cu cel ce ne ține captivi, șoptește ea. Îi vom provoca aceeași suferință pe care el ne-a provocat-o nouă. Îi vom lua familia și tot ce știe și orice suflet care l-a atins vreodată. Apoi vom închide definitiv ușa lumii noastre pentru voi, vă vom izola unii de alții ca să nu vă mai împrăștiați ca o molimă ce sunteți. Pe el îl vom ține viu ca să vadă. Apoi, după ce va înțelege ce-a făcut, îl vom lăsa urlând în beznă care vă va înghiți pe toți.

Jubilee scoate o exclamație de uimire și duce o mână la stomac de parcă i-ar fi tras cineva un pumn. Se clatină pe picioare, cu privirea pierdută. În clipa asta se află în alt loc, în alt spațiu.

— Lee?

Tarver pornește spre ea, apoi se oprește când Lilac ridică mâna și-i interzice să se miște. Dar Flynn e deja lângă ea, iar mâna îi alunecă spre arma de la sold. Nu știu dacă are tăria să tragă.

— Unul dintre semenii mei i-a spus ceva asemănător într-un alt loc, răspunde ființa șoptitoare. Am văzut-o în mintea ei pe navă înainte să...

Ridică mâinile sus, apoi le lasă spre pământ cu degetele răsfirate, imitând explozia produsă de prăbușirea navei *Daedalus*.

— Chiar îmi place cum sună. Mi se pare corect, nu credeți?

Mă forțez să continui să merg — acum sunt atât de aproape de falie și simt drive-ul USB în buzunar, lipit de coapsă. Un recipient atât de mic pentru o armă letală, pentru virusul pe care l-am creat după notițele Sanjanei. Unicul meu cartuș. Unica mea șansă.

Lilac icnește la un moment dat, lăsând capul în jos și trecându-și o mână prin păr — primul semn că ceva nu e în regulă.

— Ai grijă, spune Sofia ridicând bărbia. Îți strici coafura și nu mai arăți bine în fața camerelor.

Încearcă să tragă de timp acum, pentru *mine*.

— Deloc, răspunde Lilac, dar se simte încordare dincolo de tonul ei amuzat. Ei încearcă să vină înapoi. N-o să-i las.

Murmură cuvintele mai mult pentru ea, deși întoarce privirea spre falie, poarta spre universul ei.

— Lilac, eu..., încearcă să spună monsieur LaRoux, însă Lilac i-o taie scurt cu un gest al mâinii.

— Pe el să-l scuzați, spune ea, revenind la tonul relaxat, ca și cum ar fi vorba despre un individ deranjant și

penibil, un unchi care a băut prea multe pahare la masă. Familia. Știți cum e.

Sofia pășește spre ea și, chiar dacă tremură din toate încheieturile, are tăria să stea cu spatele drept ca bradul.

— Nu, spune ea încet, dar clar.

— Poftim? zice Lilac ridicând dintr-o sprânceană.

— Tatăl meu a murit din cauza a ceea ce a făcut el.

Sofia ridică o mână să arate cu degetul tremurând spre LaRoux. — Așa că eu n-o să mai am șansa „să știu cum e”. Jubilee și-a pierdut părinții din cauza a ceea ce a făcut el. Flynn și-a pierdut sora într-un război declanșat de ceea ce a făcut el. Gideon și-a pierdut fratele din cauza a ceea ce a făcut el. Și Tarver...

Îi piere glasul, apoi trage aer în piept, forțându-se să continue.

— Tarver a pierdut-o pe Lilac din cauza a ceea ce a făcut el.

Mai fac un pas în față — acum sunt atât de aproape de falie, încât sclipirile ei albastre îmi luminează vederea. Pocniturile câmpului electric le distorsionează vocile în urechile mele, făcând să mi se zbârlească părul pe brațe — la fiecare mișcare am impresia că trec prin pânze de păianjen.

Ele încearcă să vină înapoi.

Asta a spus. Se referă la alte ființe șoptitoare. Sclipirile albastre se învolutează și mai tare, lumina din centrul faliei devenind mai intensă. Încearcă să vină înapoi — iar ea nu vrea ca ele să vină.

Ce înseamnă asta, că ea nu vrea ca ele să vină?

— Deci tu nu poți să-l ierți, concluzionează ființa șoptitoare din corpul lui Lilac uitându-se la figura sfidătoare a Sofiei. Nici eu nu pot. Și totuși tu nu ești de acord cu pedepsirea lui. Ar trebui să te bucuri.

— Nu, spune Sofia din nou.

— Nu?

— Fiecare dintre ei a rămas cu inima deschisă, în ciuda aceea ce a făcut el, continuă Sofia încleștând pumnii. Ei încă iubesc. Încă au încredere. Chiar și el iubește, deși e un monstru. S-a lăsat ghidat în acțiunile lui de dragostea pentru fiica sa.

— Dragoste, repetă Lilac impregnând cuvântul cu maxim dezgust. Cândva am crezut că este un lucru de admirat la voi, un lucru pe care să-l învățăm de la voi. Se pare că e doar parte din molima pe care voi o numiți omenire.

Flynn și Jubilee stau unul lângă altul ținându-se de mână; Flynn încordează maxilarul, strângând mai bine arma.

Tarver se uită la Lilac cu o figură pe care se citește disperarea.

— Dragoste, repetă Sofia, dar cu o dulceață, o durere în glas care este exact opusul celui dezgust. Și încredere. Și mai presus de toate, lucrul pe care l-ai uitat când ai vorbit despre soartă și drumuri predestinate... libertatea de a alege. Asta ne face oameni. Dragostea și încrederea... asta am ales noi toți de fiecare dată.

Dragoste și încredere. Lucrurile care ne fac oameni.

Ar fi putut fi ale mele dacă eu aș fi făcut acel pas. Dacă *noi* am fi făcut acel pas.

Scot drive-ul USB din buzunar și pășesc cu infinită grijă, cu infinită atenție. Raza de lumină ce se strecoară prin spărtura laterală a navei îmi iluminează fața în timp ce mă apropii, iar Sofia, ca și când nu se poate abține, întoarce capul și privirile ni se întâlnesc.

Aș fi vrut să am șansa să i-o spun.

Agonia de pe chipul soldatului când își dă seama că eu nu sunt iubita lui. Teroarea care cuprinde mii de minți când nava începe să se prăbușească. Un milion de glasuri amuțite când orașul arde în flăcări. Ușurința cu care le sucesc mințile, puterea acestei fete care acum este a mea.

Toate pălesc în comparație cu ceea ce simt când văd cum se schimonosește mintea bărbatului cu ochi albaștri. Disperarea lui de a crede că sunt totuși Lilac a lui, fetița din brațele lui, cu părul de culoarea piersicii și ochi albaștri visători, este o răzbunare mai dulce decât mi-aș fi putut imagina.

Pe el am să-l păstrez la urmă. Am să-l las să mă vadă, să știe în inima lui că eu i-am luat-o pe fiica lui, în timp ce el se străduiește să creadă o minciună. Chinul din sufletul lui este cu mult mai mare decât orice durere pe care acum aș putea să i-o provoc.

Dar restul omeniril... să primească ceea ce merită.

Sofia

Trebuie să privesc în altă parte. Nu pot s-o las pe Lilac să vadă încotro mă uit și să dea cu ochii de Gideon, dar nici pe Jubilee și pe Flynn nu-i pot lăsa să-l vadă, poate că ei se panichează și încearcă s-o împuște pe Lilac. Dar nu pot să-mi iau ochii de la el, de la chipul lui scăldat în lumina albastră a faliei.

*Simt că Lilac se uită la mine, imensitatea urii din ochii ei aproape mă îngenunchează. Nu există nimic în privirea aceea, nicio urmă din fata pe care am cunoscut-o pe nava *Daedalus*. Apoi se întoarce și-l vede pe Gideon pe jumătate ascuns în spatele faliei.*

Într-o secundă, totul se desfășoară cadru cu cadru — Tarver plonjând spre Lilac, disperat să-i dea lui Gideon șansa să introducă virusul — Jubilee luând arma lui Flynn și rostogolindu-se ca să se ascundă — Lilac întinzând mâna ca s-o atace pe Jubilee și blocul de marmură după care ea se ascunde prăbușit peste peretele din

față — Flynn scoțând un țipăt și luând-o la fugă spre Jubilee care acum zace inconștientă...

Lilac întorcându-se spre Gideon. Scoate un urlet de furie ce pare imposibil de scos din plămâni ei de om, ridicând în sus ambele mâini în timp ce în jurul nostru nava începe să scrâșnească, iar metalul să se contorsioneze și să se deformeze pe la încheieturi. Podeaua se cutremură sub noi, iar sub Gideon se sfărâmă violent, aruncându-l departe de falie.

Pare că rămâne suspendat în aer o veșnicie, iar inima mea odată cu el. Apoi se prăbușește la pământ, iar USB-ul îi zboară din mână. Se ridică repede pe brânci, aruncându-se după el — eu țip ca să-l avertizez când o bucată din tavan se desprinde și se prăbușește peste drive, zdrobindu-l pe podea. Odată cu el se spulberă și ultima noastră șansă, iar eu simt că amețesc, că nu mai am aer în plămâni.

O bucată mare din tavan cade peste candelabrul făcut țandări pe jos, împrăștiind o ploaie de sticlă strălucitoare, iar eu mă arunc la pământ ca să mă feresc de cioburile ucigăse care sar prin aer.

— Lilac, *te rog!* strigă Tarver luptându-se să se apropie în timp ce ea se întoarce spre falia care acum pulsează mai strălucitoare ca niciodată, aruncând o lumină albastră în toate cotloanele sălii în ruine. Nu-i mai văd pe Flynn și pe Jubilee, sau pe monsieur LaRoux.

Lilac nici nu se sinchisește să se întoarcă. Pur și simplu ridică un braț, iar Tarver zboară prin aer — ia contact cu peretele printr-o izbitură teribilă și arma îi cade din mână. Ricoșează din podeaua înclinată, rostogolindu-se la picioarele mele. El se ridică cu greu în capul oaselor, cu privirea fixată asupra mea.

Pot să ajung la armă. Chiar dacă virusul nu mai e, mai există o șansă. Nu trebuie decât să mă aplec și s-o iau. Să țintesc inima lui Lilac. Ea e cu fața spre falie. Aș putea să acționez înainte ca ea să aibă timp să se întoarcă.

E un moment de suspans, energia degajată de falie îmi face pielea de găină, mă furnică pe față, îmi umple gura cu un gust metalic.

Gideon se ridică amețit în picioare și privirile ni se întâlnesc. I-am spus că nu mă cunoaște, deci n-ar avea cum să mă iubească. N-ar putea să aibă încredere în mine, deci n-ar avea cum să mă iubească.

Dar niciodată n-a fost vorba despre asta. N-a fost vorba de Gideon sau de faptul că vreau sau nu să-l las în inima mea sau de faptul că îl consideram persoana potrivită care ar putea să iubească ce găsește acolo.

Întotdeauna a fost vorba de mine. Am petrecut atâta amar de vreme convingându-i pe alții să aibă încredere în mine, încât nici eu nu mai am încredere în mine însămi. În inima mea. În instinctele și convingerile mele.

În alegerea mea.

Încordez mușchii, gata să mă mișc. Mă uit din nou în ochii căprui-verzui ai lui Gideon, în care se reflectă lumina albastră.

Un lucru știu sigur: îl iubesc.

Am încredere.

Nu sunt ceea ce m-a făcut LaRoux să fiu. Nu mai sunt fata care eram pe *Daedalus*. Aleg cine să fiu, în fiecare zi. Iar acum aleg să fiu *eu*.

În acest moment nu am nevoie să citesc gândurile lui Gideon ca să știu ce e în inima lui — mă iubește. Cu tot ceea ce sunt. Cu bune, cu rele, cu lupta dintre pornirile mele oribile, pe care nu le pot împărtăși niciodată, și cu

sclipirile de speranță pentru lucrurile pe care sunt prea speriată să le șoptesc — mă vede așa cum sunt.

Ei încearcă să vină încoace, a spus Lilac și în clipa asta — care durează o eternitate — știu ce am de făcut. Știu că ceea ce eu și Gideon ne-am imaginat în galerie este adevărat — ei ne pot vedea, ne cunosc. Entitatea din Lilac a spus-o singură:

Voi trebuia să ne arătați dacă meritați să vă cunoaștem.

Celelalte ființe șoptitoare din universul lor aflat de cealaltă parte a faliei ne-au văzut în tot acest timp. Ne judecă, ne testează, ne așază ca pe niște piese pe o tablă de joc să vadă cine suntem. Și dacă Gideon poate să mă cunoască, să mă iubească, să aibă încredere în mine, și eu pot să învăț această lecție — dacă noi și toți prietenii și aliații noștri pot face alegeri și sacrificii care vin din inimă — atunci și eu sunt gata să fim judecați.

Am să las șaptele să vină. Am să scurtcircuitez falia, așa cum au mai făcut-o Tarver și Lilac. Am să fac un salt de încredere — și am încredere în alegerea lor.

Când Gideon întinde mâna, îmi dau seama că el știe ce intenție am — și că, în toate modurile posibile, el e alături de mine.

Las în urmă arma și tot ce m-a făcut ea să fiu. O iau la fugă, vag conștientă de vocea lui Tarver care strigă ceva; de țipătul furios al lui Lilac care vrea să-l îndepărteze; de faptul că ea ar putea să-l zdrobească cu un singur gând și totuși se luptă cu el împingându-l cu mâinile, strigându-i să-i dea drumul. De faptul că în clipa asta sunt *probabil* în afara razei de acțiune a scuturilor și totuși mintea mea a rămas a mea. Mă împiedic de o grămadă de molozi și cad, julindu-mi palmele și genunchii, dar folosindu-mă de valul de adrenalină declanșat de durere pentru a mă

mișca și mai repede. Mă arunc înainte și simt mâna lui Gideon apucând-o pe-a mea, căldura atingerii lui mai reală decât orice altceva.

Te aleg pe tine.

Degetele noastre se împletesc, suntem făcuți unul pentru altul, ca jumătățile unui pandantiv — și împreună sărim în falie.

Ceilalți, copiii pe care trebuia să-i privim și să-i judecăm, roiesc în jurul meu, încercând zadarnic s-o ucidă pe Lilac sau s-o salveze, dar acum ei nu mai înseamnă nimic. Am văzut cum e omenirea. Dacă frații mei încă n-au învățat cum să facă alegeri, atunci am să aleg eu pentru noi toți. Iar pe cei care nu vor muri când se va rupe legătura cu lumea noastră, îi voi căuta și îi voi distruge chiar eu.

Acum este atât de simplu să văd alegerile pe care le vor face aceste cinci suflete. Unele vor alege să încerce să mă omoare, altele vor încerca să mă salveze. Indiferent ce vor alege, nu vor reuși.

Dar apoi văd două dintre ele luând-o la fugă în direcția faliei, mișcându-se mult prea repede ca să le pot opri. O alegere pe care n-am văzut-o — o decizie pe care n-aveam cum s-o anticipez. Mă pregătesc să le iau mințile, dar ceva mă trage înapoi, o forță care vine din interiorul meu, o voce care spune

NU.

Lilac

Lilac.

Vine ca o lumină în întuneric. Nu e o voce, nu e un gând, ci ceva subtil, intangibil, ca o adiere caldă... deși nu e aer și nici căldură. Doar o senzație: *Lilac*.

Mă agăț cu disperare de acest unic licăr într-o lume a nimicului care mă poartă prin acest vid până simt o altă atingere, apoi alta, apoi deodată sunt înconjurată de alții ca mine, contopindu-mă și devenind încă o dată una cu ei.

Am mai fost odată aici.

Da.

Pe planetă... când eram altceva. Altcineva.

Lilac LaRoux.

Îmi amintesc. Voi.

Noi suntem...

Numele lor nu vine în cuvinte, ci sub forma unei revărsări de simțiri — un miliard de minți laolaltă, gânduri

infinite, combinându-se în toate culorile universului pentru a forma o realitate orbitoare care, dacă aş avea suflare sau glas ca s-o fac, m-ar face să strig.

Te-am adus acasă.

Acasă?

Când ți-am dat viață, ți-am spus că nu era timpul să vii cu noi. Nu încă. Dar am văzut ce ți-am făcut și poți să rămâi cu noi dacă dorești. Să devii una de-a noastră.

Ființa mea încă doare și palpită din cauza forței a ceea ce sunt ei, iar dorința copleșitoare de a mă uni cu ei, de a înțelege cu adevărat, mă împiedică să gândesc.

Dar... mai e cineva care ar trebui să fiu. A fost un val care m-a adus aici, revăd frânturi de amintiri disperate. O pereche de mâini ce se țin împreună, două suflete a căror alegere de a se sacrifica a deschis ușa acestei lumi. Creatura din trupul meu care încearcă să-i oprească în timp ce eu mi-am adunat ultimele puteri ca s-o împiedic. **Nu... n-o să le faci niciun rău.** Ființele din cealaltă parte a ușii care trag această creatură chinuită înapoi spre lumea ei.

Și mai este cineva al cărui chip este singura imagine pe care gândurile mele fascinate reușesc s-o evoce, ca imaginile remanente după ce te-ai uitat mult la soare.

Tarver.

Tu ești energie, tu ești făcută din lumină. El este om, unul din multe miliarde, și unic. Pe el nu putem să-l aducem.

Vreau să mă întorc.

Am avut de luat o decizie încă de când prima navă a poporului tău a străpuns nemișcarea — ceea ce voi numiți hiperspațiu. Dacă să închidem ușa dintre lumile noastre sau s-o lăsăm deschisă. Voi ați inundat lumea noastră cu imagini, cuvinte și idei atât de puternice încât, necontrolate, ne

vor distruge. Durere, singurătate, ură, dar și lucruri frumoase; dragoste pentru familie, pentru îndrăgostiți, pentru prieteni. Loialitate. Pe aceasta am învățat-o de la tine. Și de la cei cinci care au venit să te salveze.

Ne-ați urmărit? În tot acest timp?

Timpul, pentru noi, nu este chiar același lucru ca pentru voi. Vedem toate posibilitățile din viitor. A trebuit să-i urmărim pe cei care aveau să cunoască durerea, pierderea și furia, căci nu este just să-i observăm doar pe cei ale căror vieți sunt lipsite de tristețe.

Și ce e asta... soartă? Faptul că am venit toți aici, în acest loc?

Mici impulsivități, pe ici, pe colo. În spațiul strâmt din cuștile tatălui tău nu putem face mare lucru. Dar lucruri mici — să păstrăm doi supraviețuitori după prăbușirea unei nave, să împiedicăm o explozie să ia viața unui rebel sau să atragem o anumită identitate în atenția unui hacker — asta putem face.

Nu. Refuz să cred că toate astea au fost predestinate. Că suntem niște simple marionete care joacă o piesă pentru a vă amuza pe voi.

Nicidecum. Lilac, noi vedem posibilitățile. Noi știm ce s-ar putea întâmpla, nu ce se va întâmpla. Și dacă am învățat ceva de când vă privim pe voi este că umanitatea nu încetează să ne surprindă. Acțiunile vă aparțin. Alegerile, bune sau rele, vă aparțin. La fel și alegerile camarazilor tăi.

Și decizia voastră de a ne deconecta sau nu de la hiperspațiu pentru totdeauna pe asta se bazează: dacă suntem niște oameni buni?

Noi nu dorim să distrugem specia voastră. Știm că cel singur, cel izolat, ar fi făcut-o. Noi vrem doar să apărăm existența lumii noastre. Noi suntem dispuși să acordăm

suficient timp lumilor voastre să se pregătească de separare, să devină autonome sau să-și transfere populațiile. Apoi vom întări zidurile dintre universurile noastre, astfel încât motoarele voastre, semnalele voastre, să nu mai pătrundă la noi.

Spuneți că aveți de luat o decizie. Asta înseamnă că n-ați luat-o încă?

Așteptam să se întoarcă acasă ultimul emisar.

Adică... adică entitatea care a pus stăpânire pe mine. S-a folosit de mine ca să ucidă atâția oameni, să-i amenințe pe cei pe care îi iubesc, să amenințe modul nostru de viață.

Da.

Tatăl meu a torturat acea creatură — este groaznic ce i s-a întâmplat, dar nu puteți judeca o întreagă specie în funcție de faptele unui singur om. Este adevărat că există monștri printre noi. Dar sunt și eroi. Există oameni care luptă cu unii ca el. Care nu vor înceta niciodată să lupte cu unii ca el.

Rămâne de văzut ce vom alege. Deschideți de tot această falie, permiteți speciei noastre să exploreze lumea voastră și s-o înțeleagă; nu avem garanția că însușirile voastre umane nu ne vor distruge până la urmă, așa cum l-au distrus pe ultimul nostru emisar. Sau tăiați definitiv legătura universului nostru cu al vostru, garantând supraviețuirea speciei noastre, existența lumii noastre. Putem să te trimitem înapoi sau să te ținem aici, cu noi, dacă dorești, dar să deschidem porțile pentru a intra în lumea voastră sau să le închidem pentru totdeauna... asta nu putem decide.

De ce nu?

Dintre toate lucrurile pe care le-am aflat despre omenire, cel mai ciudat și mai greu de înțeles pentru noi a fost alegerea.

Pentru noi, toate lucrurile sunt posibile și toate lucrurile care pot fi, vor fi. Dar a alege o existență sau alta... asta este o abilitate a omului de a-și croi propria soartă. Avem nevoie de ajutorul vostru.

Îmi las gândurile să se deschidă către ei, aproape că pierd sentimentul propriei mele identități, încercând să simt ce simt ei, să înțeleg ce au absorbit de la noi. Acolo e furie, o forță ce freamătă ca o furtună gata să izbucnească. De asta se tem șoaptele, de focul care le consumă lumea.

Le las să atingă suferința mea pentru moartea lui Simon, rana nevindecată a morții mamei mele cu ani în urmă, tristețea și sentimentul de vinovăție că sunt una dintre singurii supraviețuitori de pe *Icarus*. Îi las să vadă furia mea față de tatăl meu, revolta viscerală față de trădare, furia aprigă față de creatura care s-a folosit de mine pentru a pricinui atâtea distrugerii. Apoi, cu un efort, evoc alte amintiri, mai profunde, alunecând pe sub stratul de durere și ură și trecând dincolo de el.

Pentru că dincolo de el mai sunt și altele, un curcubeu de forțe mai profunde, care așteaptă să fie invocate. Bucuria unei fete ale cărei vise au fost pictate în culorile mării. Loialitatea unui băiat care este gata să-și apere casa cu mâinile goale și forța voinței lui. Dragostea unui bărbat a cărui loialitate transcende moartea, a cărui tărie e ca focul și ca poezia..

Focul unei fete căreia i s-a luat totul și tot a găsit în ea forța de a face un salt în necunoscut pentru a deschide această ușă. Determinarea unui băiat care a întins mâna și a sărit odată cu ea, care a avut încredere în acel moment că meritam cu toții să fim salvați, numai să avem șansa de a dovedi acest lucru.

Această șansă.

Și din interior, înconjurată de bucuria, devotamentul și loialitatea prietenilor mei, licărul furiei din exteriorul vieților noastre apare subțire ca o coală de hârtie.

În timp ce gândurile mele se deschid către ele, percep și eu vag ceva din mințile lor. Nu se compară cu nimic din ce-am cunoscut vreodată, o infinitate de minți atât de întrepătrunse, încât e imposibil să știi unde se oprește una și unde începe cealaltă. Simt ce le-am dat noi, puhoiul de emoții și idei pe care ele nu le înțeleg. Dar dincolo de frică, furie, nevoie de siguranță, simt ceva mult prea familiar... dorință.

Mă opresc încercând să transform noianul de gânduri în cuvinte. Întotdeauna ne-am întrebat dacă oamenii sunt singuri în univers. Undeva, dincolo de frontiera în continuă expansiune a noilor planete și luni terraformate, a existat mereu sentimentul că suntem incompleți, că eram în căutare de altceva. Ceva mai mult, ceva mai mareț decât noi. Să fim singuri în acest univers este un gol pe care niciunul dintre noi nu l-am putut suporta.

Oare e posibil ca, în ciuda diferențelor dintre noi, a faptului că există lucruri pe care nu le înțelegem și nu le vom înțelege niciodată unii la alții, nici ființele șoptitoare să nu vrea să fie singure?

Ajută-ne să alegem.

Nu pot. Nu pot să spun că, dacă veți rămâne, veți învăța de la noi și veți învăța să ne înțelegeți, specia voastră va fi în siguranță. Pentru că, dacă veți rămâne, furia, suferința și durerea sunt inevitabile. A trăi înseamnă a simți aceste lucruri.

Deci vrei să plecăm?

Dincoace de falie, în această lume, nimic nu este sigur. Dar singurele scuturi împotriva întunericului sunt momentele care aduc lumină, iar voi ați văzut asta în acești oameni, în poveștile lor. Ei sunt unici și sunt toți la fel. Nu cred că există o platoșă mai bună decât asta. Iar noi putem să vă învățăm cum să vă întăriți scuturile.

Gândiți-vă la tot ce ați aflat de la noi, la toate prin câte am trecut, la fiecare alegere pe care am făcut-o toți șase și care ne-a adus aici. După ce ai experimentat toate astea, după ce ai simțit viață, dragoste, încredere, loialitate... mai poți renunța la ele doar ca să fii în siguranță?

Aștept un răspuns, dar nu primesc nimic. Simt cum mințile lor se îndepărtează de a mea și ceva mă trage insistent; știu instinctiv că este legătura cu lumea mea, propriul meu corp. Pentru o clipă, vreau să mă agăț de această lume, de frânturile unui alt fel de existență pe care nicio ființă umană n-ar putea spera s-o înțeleagă vreodată cu adevărat.

Dar trebuie s-o las să se îndepărteze și să se piardă în lumină, învăluindu-mă încă o dată în liniștea asurzitoare. În gândurile mele se strecoară o singură imagine, o pereche de mâini ce se țin împreună — și odată cu ea, o singură voce care spune: *Te aleg pe tine.*

N-am să mă mai întorc. Durerea este tot ce există — tot ceea ce sunt, tot ceea ce am de dat. Nu mai sunt unul de-al vostru și nu mai pot să fiu din nou parte din voi. Nu pot să plec acasă.

Noi suntem parte din tine. Ai fost singur atâta timp, dar vei rămâne pentru totdeauna cu noi.

Nu de-aici înainte. Sunt răzbunare. Sunt frică. Sunt tot ce ar trebui să lăsați în urmă.

Vom învăța să suportăm întunericul.
Ne vor arăta ei cum să facem.

N-aveți cum să înțelegeți. Eu... n-am să vă aduc această suferință. N-aș suporta s-o văd și la voi. Vă rog, lăsați-mă să plec. Lăsați-mă să mor.

Dacă asta îți dorești cu adevărat, este alegerea ta. Dar noi am văzut ce frumos strălucește lumina în întuneric, ce dulce se revarsă muzica în liniște. În toți anii aceștia ai cunoscut doar umbra și tăcerea, iar noi mai avem atâtea să-ți arătăm. Să te salvăm.

Nu merit să fiu salvat.

Cu toți merităm să fim salvați.

De unde știți?

N-avem de unde să știm.

Dar avem încredere.

Gideon

Ceva se mișcă lângă mine și, când clipesc, zărand scânteii albastre care încă îmi joacă în fața ochilor, percep cădura Sofiei lipită de pieptul meu. *Suntem în camera mea? S-a băgat în pat lângă mine?*

Pentru o clipă, mă aflu într-un spațiu incredibil de vast, unde gândurile mele se expandează cu o viteză infinită — apoi, în secunda următoare, spațiul se contractă, zburând cu repeziciune spre mine până ce lumea își recapătă dimensiunea și forma obișnuită.

Realitatea mă izbește ca un duș rece, brusc și electrizant. Suntem întinși pe jos, peste molozul de lângă falie, ca multe alte resturi, iar Sofia este în brațele mele.

— A funcționat? șoptește ea cu glasul răgușit de oboseală.

Apoi, după ce se mai gândește puțin, adaugă:

— Suntem vii?

Mă dor coastele și umărul acolo unde cred că am aterizat pe el, dar încerc să mă ridic și să mă uit în jur după ceilalți.

Îi văd imediat pe Flynn și Jubilee. Ea înjură încet într-o limbă pe care probabil a învățat-o de la el, judecând după faptul că el pare s-o înțeleagă. Flynn mă vede și ridică mâna să-mi facă semn că ei sunt bine.

Privesc în direcția în care se uită el și îl văd pe Tarver care s-a ghemuit în mijlocul încăperii. Începe să se ridice de jos, mișcându-se ca și cum l-ar durea toate încheieturile. Ca un om bătrân.

— ...ce dracu a fost asta? mormăie Jubilee.

— Scurtcircuitarea faliei eliberează șoaptele, spun eu încercând fără succes să mă ridic în picioare. A funcționat pe Elysium, când Tarver și Lilac au sărit în ea. A funcționat pe Avon, pentru voi. A zis că șoaptele încercau să vină înapoi și pentru că ea nu voia ca ele să vină... ne-am gândit că poate ne vor ajuta s-o oprim.

Lângă mine, Sofia tresare când pomenesc de Lilac.

— Gideon, unde este Lilac?

— Tocmai a..., spune Flynn cu glas pierit. A dispărut. Atrasă în falie odată cu voi.

Mă uit disperat prin încăpere și încerc din nou să mă ridic, însă picioarele nu mă țin, mă clatin și mă prăbușesc într-un genunchi. *Nu. Nu, nu, nu.* I-am simțit prezența în falie. În clipa când am intrat în acel spațiu infinit, am simțit-o acolo, știu sigur.

Lumina soarelui de dimineață se strecoară acum prin crăpăturile din fuzelajul navei, alungând umbrele întunericului, și nu văd unde s-ar putea ascunde. Tatăl ei zace într-un colț al încăperii ruinate, uitându-se la falie

ca și cum tocmai ar face un calcul mental sau ar purta o conversație.

În timp ce mă forțez să respir și încerc neputincios să-mi dau seama ce e de făcut, lumina se schimbă brusc. Scânteierea albastră și molcomă a faliei devine frenetică și în încăpere se face întuneric, ca și cum toată lumina din jurul nostru este absorbită în acel unic punct central.

Bâzâitul electric al faliei crește brusc și, în timp ce scântele devin insuportabil de strălucitoare, se transformă într-un șuierat ascuțit și strident, care urcă în intensitate cu fiecare secundă.

Din cealaltă parte a sălii, Lee ne strigă ceva, dar n-o aud din cauza zgomotului. Reușesc să-i citesc pe buze în ultima clipă — *plecați de-acolo*. Mișcându-ne la unison, eu și Sofia ne cățărăm pe mormanul de dărâmături, aruncându-ne în spatele lui, în timp ce Tarver plonjează spre marginea camerei, iar Flynn și Lee se rostogolesc împreună în spatele unui bloc de piatră. Inima îmi bate cu putere, urechile îmi țiuie, plămânii mi s-au contractat în timp ce camera vibrează — pare că dintr-o clipă în alta *Daedalus* se va dezintegra în jurul nostru.

Un urlet asurzitor înghite șuieratul faliei și, înainte să închid ochii, apuc să văd cum cadrul de metal ce conține lumina explodează într-o mie de bucăți strălucitoare, suspendate în aer ca niște stele. Scântele albastre se revarsă ca într-un dans frenetic, risipindu-se peste tot în jurul nostru.

Apoi se face liniște. O liniște perfectă.

Sofia se mișcă prima, târându-se până în vârful movilei după care ne-am adăpostit și întorcându-se să-mi întindă mâna. O apuc de mână, împletindu-mi degetele cu ale ei, și urc lângă ea sprijinindu-mă pe coate. Și ceilalți ies din

ascunzătorile lor să vadă ce e — lumina e tot acolo, la fel de concentrată în ovalul înalt al faliei. Dar în locul acelei pâlpâiri albastre, palide și reci de altădată, falia strălucește acum cu o lumină aurie, puternică și sclipitoare.

Iar mașinăria care o conținea — cușca — a dispărut.

Timp de câteva secunde stăm toți și ne uităm, încercând să ne repunem creierele obosite în funcțiune, încercând să înțelegem ce e de făcut mai departe. Apoi carcasa epavei scoate un geamăt cutremurător și parcă ne readuce la viață.

Tarver se ridică în picioare, făcând doi pași în față, ca și cum ar vrea să intre direct în falie. Dar se oprește și rămâne uitându-se la ea în timp ce lumina se reflectă pe chipul lui de om chinuit.

La baza faliei stă o siluetă ghemuită care se ridică cu grijă în picioare, stârnind de pe jos un nor de praf ce se așază ușor la loc după aceea.

Are praf alb pe poalele rochiei negre, iar părul i s-a desfăcut pe jumătate, căzându-i pe spate. Nu mai arată impecabil — este splendidă, minunată în imperfecțiunea ei umană.

E Lilac.

Tremură de parcă a cuprins-o brusc frigul, iar părul ei roșu a devenit cenușiu din cauza prafului. Doar căldura blândă pe care o simt din mâna Sofiei într-a mea îmi spune că nu visez, că n-am halucinații. Lilac se uită prin încăpere, mutându-și privirea de la o persoană la alta, dar tocmai cel la care nu se uită se distinge clar — se uită peste tot, mai puțin la fostul soldat de lângă candelabrul prăbușit, care nu-și ia ochii de la chipul ei.

Nimeni nu vorbește, de teama reacției pe care ea ar putea s-o aibă — nimeni nu vrea să rupă vraja, speranța

că mintea ei îi aparține din nou. În această tăcere există un milion de posibilități și, în momentul de față, ea poate fi din nou Lilac, chiar dacă în următorul ar putea spulbera din nou totul.

Într-un târziu, ea este cea care rupe tăcerea.

— Să spună cineva ceva, murmură ea. Vă rog.

— Oh, Doamne, ea e, zice Jubilee, care se ridică brusc în picioare și fuge poticnindu-se spre fata dintre dărâmături, în timp ce Flynn vine la un pas în urma ei.

Ochii albaștri, rotunzi și rătăciți ai lui Lilac se întorc spre ea. Ea înghite în sec temătoare și pentru o clipă îi simt nesiguranța de parcă ar fi a mea. Cum oare ar începe o fată să se scuze pentru faptul că a încercat să distrugă omenirea? Dar înainte să apuce să vorbească, Jubilee se repede fără ezitare spre prietena ei și o îmbrățișează, izbucnind într-un râs ușor isteric de atâta oboseală și ușurare, iar Flynn le cuprinde cu brațele pe amândouă.

În sfârșit, picioarele mele mă ascultă și încep să cobor de cealaltă parte a grămezii de marmură spartă după care ne-am adăpostit, ținând-o pe Sofia de mână.

Lilac, încă strângând-o în brațe pe Jubilee, înalță capul și se uită spre noi. Pe mine mă vede primul, iar eu recunosc acea tresărire de pe chipul ei — ea vede în mine fantoma lui Simon și zâmbetul ei se îndulcește.

— Îți mulțumesc, șoptește ea.

Apoi o vede pe Sofia și între ele se petrece ceva — recunoaștere, amintire, înțelegere, iertare, toate într-o clipă.

Dar încă nu l-a văzut pe Tarver, care a rămas nemișcat, încremenit în același loc în care stătea când Lilac s-a întors prin portalul dimensional. Ochii ei privesc fix undeva peste umărul lui Jubilee, încordată din fiecare

fibră a corpului, ca și cum s-ar lupta cu o forță nevăzută care încearcă să-i întoarcă fața spre el.

Jubilee se uită spre fostul ei căpitan, apoi o strânge pe Lilac de braț și, împreună cu Flynn, îi dau drumul și se trag deoparte.

— Lilac...

Atât reușește să spună Tarver și, dacă nu l-aș fi văzut mișcând buzele, nu i-aș fi recunoscut vocea răgușită și plină de dor. Face câțiva pași nesiguri spre ea, dar se oprește la un metru distanță.

Lilac se înmoaie când îi aude glasul — ochii i se umezesc, buzele îi tremură, mâinile i se frământă peste poalele mudare ale rochiei. Închide ochii și lacrimile i se preling pe obraji, întorcându-se spre Tarver.

— Îmi pare atât de rău, izbucnește ea cu glasul încărcat de emoție în timp ce cuvintele i se rostogolesc din gură ca un torent. N-am putut s-o opresc... să-l opresc... vedeam tot, auzeam fiecare cuvânt și n-am putut... a fost ca atunci când ți-am spus cuvintele acelea pe *Icarus*, numai că de o mie de ori mai rău, de un milion de ori mai rău, pentru că și eu simțeam ura ei. Doamne, Tarver — nimic nu a fost...

— Tu crezi că mie de-asta îmi pasă? o întrerupe Tarver și, în timp ce vocea ei este aprinsă, înflăcărată, plină de emoție și neliniște, a lui este scăzută și liniștită.

Doar răgușeala din glas, efortul vizibil trădat de linia umerilor și a picioarelor lui în timp ce el rămâne nemișcat, arată ce se petrece în sufletul lui.

Lilac respiră greu, potopul de cuvinte s-a oprit deodată și, deși îi văd doar profilul, văd clar întipărit pe chipul ei tot ce-a rămas nerostit — atât de clar încât simt

că-mi ard obrajii în timp ce degetele Sofiei le strâng pe ale mele, iar ea se lipește de mine.

— Am rezistat.

Lilac înghite greu, cu ochii la Tarver. Acum vorbește cu glas foarte scăzut, aproape o șoaptă.

— Ca să pot să mă întorc la tine.

Nu știu care dintre ei se mișcă primul — dar brusc ea pornește spre el și Tarver pășește spre ea, apoi el o ia în brațe și o strânge atât de tare, încât o ridică de jos, iar ea îl cuprinde cu brațele pe după gât și buzele lor se întâlnesc și rămân așa. Dorul, disperarea și vindecarea din acel sărut continuă să emane la fel ca lumina caldă a faliei din spatele lor și creaturile de dincolo de portal își trimit lumina fracturată, revărsată ca o cascadă prin sala în ruine, scaldându-ne pe toți în auriu.

Într-un târziu, Jubilee tușește ușor.

— Ei, nu știu ce ziceți voi, dar mie mi-e o foame... Cred că au mai rămas niște biscuiți crocanți și niște unt de arahide, dacă nu cumva echipamentul nostru n-a fost pulverizat de explozie.

— Ah...

Mă uit din nou spre falie și la forma unei singure siluete care sunt Tarver și Lilac încă îmbrățișați.

— Dar cu ei cum rămâne?

Jubilee pufnește și răspunde pe un ton sec:

— Sunt convinsă că în clipa asta ei nici nu ne văd.

Nu primim nicio replică de la perechea de îndrăgostiți și pentru un moment mă gândesc că poate ei nici n-au auzit-o, apoi Tarver își desprinde un braț de după talia lui Lilac și ridică mâna într-un gest obscen la adresa lui Jubilee, care izbucnește în râs văzându-l.

În timp ce Flynn și Jubilee se duc să-și scoată ruc-sacurile de sub o grămadă de dărâmături, eu și Sofia ne apropiem încet unul de altul. Tăcerea dintre noi e diferită acum, încărcată cu toate lucrurile care s-au petrecut între noi, fără cuvinte, cu o clipă înainte să sărim în falie.

Alegerea ei de a lăsa arma la picioare și de a avea în schimb încredere și speranță a făcut-o să se îmbujoreze de emoție. Încet, ezitând, buzele i se arcuiesc în zâmbetul pe care îl iubesc atât de mult — cel în colțul gurii, cu o singură gropiță, care îmi spune că nu poartă o mască și nu joacă teatru. Zâmbetul ăsta este ea așa cum e, și e pentru mine.

— Mă simt alta, șoptește ea încă învăluită în lumina aurie a faliei.

— Nu ești, îi răspund eu tot în șoaptă. Ești exact fata care am știut dintotdeauna că ești.

Înduioșată, întinde brațele să mă cuprindă pe după gât și, chiar când mă gândeam că Tarver și Lilac au ales cel mai bun mod de a sărbători, magia momentului este întreruptă de strigătul lui Jubilee.

Toți patru ne întoarcem speriați, dar nu e niciun pericol, a venit Kumiko Mori care se îmbrățișează cu Jubilee, iar Mae și Sanjana trec pe lângă ea și intră în sala de bal ruinată. Toate trei sunt murdare, se vede că vin din lupta de-afară, dar zâmbesc obosite.

— Posedații au căzut, spune Sanjana. S-au prăbușit la pământ și acum unii dintre ei încep să-și revină. Ne-am gândit că probabil voi ați...

Se oprește surprinsă, văzând noua falie, acum aurie și fără cușcă.

Uitându-mă în spatele ei, întâlnesc privirea lui Mae și mă bucur de surâsul ei. Chiar și după ce i-am adus

pericolul în casă, în familia ei, ea a venit să mă ajute. N-am știut că Valetul avea pe cineva care să facă asta pentru el. Pe de altă parte, nu cred că ea a făcut-o pentru Valet. Cred că a făcut-o *pentru mine*.

Un zgomot dinspre marginea încăperii ne face să ne oprim și ne uităm unii la alții nedumeriți, apoi un geamăt slab răsună în liniștea ce s-a lăsat brusc. Lilac se desprinde din brațele lui Traver cu o privire brusc îngrijorată și abia când o ia la fugă spre locul de unde s-a auzit sunetul îmi aduc aminte că o a șaptea persoană era cu noi înainte să explodeze falia.

Monsieur LaRoux.

Până când să ajungem noi lângă Lilac, ea s-a ghemuit pe podeaua prăfuită și crăpată, întinzând o mână spre bărbatul chircit la un metru distanță. Părul lui alb este cenușiu din cauza prafului stârnit de explozie, iar murdăria de pe fața lui ridată este brăzdată de dăre lăsate de lacrimile de pe obraji. Stă cu brațele strânse în jurul lui, înțepenit într-un colț plin de dărâmături, cu ochii săi albaștri înlăcrimați fixați undeva dincolo de chipul fiicei lui.

— Tati? șoptește Lilac cu glas tremurat și nesigur. Tati... eu sunt. Lilac.

Dar titanul companiei LaRoux Industries nu pare s-o audă, privirea lui rămânând neclintită. Murmură ceva cu glas scăzut și abia când expiră cuvintele se aud ceva mai tare, pentru o clipă, iar eu disting ce spune:

— ... și vom fi din nou cu toții fericiți...

Mă uit spre Sofia, a cărei figură e sobră. E la fel de îndreptățită ca și mine să-l urască pe acest om și totuși, expresia de pe chipul ei reflectă ceea ce simt și eu. Când mă uit la umbra mărunță a bărbatului ghemuit pe jos, nu

mai regăsesc în mine acea ură, acea încrâncenare plină de amărăciune de care m-am lăsat condus după moartea lui Simon. Mă uit la el și nu simt nimic — mă uit la el și simt... milă.

Flynn îmi atrage atenția cu o mică exclamație de umire și, când ridic capul, arată spre falia din spatele meu. Mă răsucesc, cu pulsul accelerat, în timp ce corpul meu stors de vlagă încearcă să se pregătească pentru... ceva. O ceață aurie, mătăsoasă și eterică se revarsă lent din falie în șuvițe care devin tot mai dense și mai strălucitoare.

— Ce-i asta? șoptește Tarver din locul unde s-a ghemuit.

— Sunt ele, răspunde Lilac cu glas la fel de scăzut. Vor coborî barierele. Avem... multe de învățat de la ele. Și vor să ne cunoască, să învețe de la noi ce înseamnă să fii om.

— Eu cred că tocmai au învățat prima lecție, murmură Flynn.

— Ce facem cu el acum? întreabă Jubilee uitându-se cu ezitare spre Roderick LaRoux.

— Nu cred că acum se mai poate face ceva pentru el.

Lilac este vizibil tristă și pentru o clipă mă revăd în curtea vilei LaRoux, ascultându-l pe Tarver care vorbea cu tatăl ei. *Probabil că ea este singura persoană, ultima persoană din această existență căreia îi pasă de tine.*

— Dar noi ce facem acum? întreabă Sofia cu glas scăzut, dar destul de aproape de urechea mea cât să-mi rezoneze în tot corpul.

Lilac se șterge cu mâna la ochi și se ridică în picioare oftând, în timp ce Tarver o cuprinde cu brațul de mijloc.

— Acum..., zice ea ridicând ochii și uitându-se la noi, ceilalți. Acum reconstruim.

Suntem din nou un întreg.

Suntem cei epuizați care au așteptat, uitați, ca o pereche de îndrăgostiți de pe o navă eșuată să ne elibereze. Suntem cei furioși care au luptat, dornici să aducem durere celor care ne-au adus durere. Suntem cei puternici care au iubit și au fost iubiți, care au descoperit speranță în visele furate și în strânsoarea degetelor făcute să se îndeplinească.

Și noi suntem cei mai întunecați care au trăit în agonie și în furie și care au aflat că până și în tăcere și în tuneric există întotdeauna o scânteie de lumină.

Suntem și vom fi întotdeauna ceea ce alegem să fim.

Sofia

Ușa de la noua locuință a lui Gideon se închide în urma mea cu un mic zgomot. El e întins pe salteaua de pe jos care servește drept canapea și, când mă vede, îmi zâmbește — sau poate zâmbește văzând pachetele cu mâncare din brațele mele, din care adie miros de coriandru, lapte de cocos și lămâie verde.

— Doamna Phan a făcut prima tranșă de laksa, anunț eu intrând în cameră și trântindu-mă pe saltea lângă el.

În trei săptămâni de la prăbușirea navei *Daedalus*, Gideon a reușit să amenajeze o locuință destul de respectabilă. Este mulțumit de securitatea legăturilor sale la hipernet și de data asta are un frigider pentru mâncarea care nu vine împachetată în folie de aluminiu. Eu plănuisem să-mi iau propria locuință, știind că Gideon are o obsesie aproape religioasă față de anonimat, dar până să pun problema asta, el programase deja un cod de securitate pentru mine. A trebuit să-și rescrie întregul

sistem astfel încât să se poată introduce încă o parolă de intrare, dar iat-o, mă aștepta. Împreună cu un șir de luminoare care lasă să pătrundă lumina reală printr-o serie de oglinzi inteligente, care alcătuiesc o coloană ce duce la suprafață, deasupra orașului de jos.

Gideon caută în pungă, rupând-o practic, nerăbdător să scoată supa.

— Bună treabă, Gropiță, zice el luând deja bețișoarele și lingurile. Cred că de-aici și până în sectorul următor toată lumea sărbătorește că a redeschis.

Străzile din orașul de jos sunt încă pline de dărâmături, de oameni evacuați care n-au unde să se ducă, de bannere de doliu în culorile negru, alb, albastru și gri, dar în fiecare zi tot mai multe sectoare au curent electric. Una câte una, afacerile se redeschid, familiile se regăsesc și comunitatea face primii pași timizi spre normalitate.

Mă gândeam să văd în ce stare este penthouse-ul Kristinei, dar adevărul e că eu aici vreau să fiu. Cu oamenii cel mai greu loviți de tot ce s-a întâmplat. Oameni ca mine și Gideon.

Deși primele achiziții făcute de Gideon pentru noua sa locuință au fost o serie de monitoare și hard-drive-uri, încă nu și-a găsit un scaun pentru consolă. Totuși, eu am vaga bănuială că amână să caute un scaun pentru că, stând pe saltea, îmi rămâne și mie loc lângă el. Cu castronul într-o mână, mă cuprinde cu cealaltă și mă trage mai aproape de el.

— Au început deja? întreb eu întinzându-mă să iau cu bețișoarele o gură de fideluțe din castronul lui.

Monitorul principal, conectat printr-o conexiune de tip feed la rețeaua centrală, arată o vedere aeriană asupra mulțimii ce freamătă, adunată la locul prăbușirii

navel *Daedalus*, securizat acum cu suporturi structurale și schele de construcție, întrucât se reconstruiesc acele straturi ale orașului. A închis jaluzelele luminatoarelor, așa încât culorile monitorului sunt vii și strălucitoare.

— De câteva minute, cred. Muñoz ține un discurs... Poftim, să-ți dau și sonor.

Pocnește din degete spre monitor și deodată din difuzoare se aude vuietul înfundat al mulțimii și vocea președintelui.

— „Nu suntem singuri.”

Drona cu camera de filmat se apropie de președintele Muñoz, care stă la tribună și se adresează mulțimii.

— Sunt cuvinte pe care de secole omenirea a visat să le audă, încă de pe vremea când primele popoare antice priveau stelele și făceau din ele zei. Mă aflu astăzi în fața răspunsului nostru — noi nu suntem, n-am fost niciodată singuri.

În spate se vede falia, lumina ei aurie fiind vizibilă chiar și în soarele strălucitor al amiezii. Acum, când ușa dintre universuri este permanent deschisă, șoaptele — numite oficial Colectivul — explorează lent lumea noastră în afara granițelor stabilite de mașinăria lui LaRoux. Au fost întâmpinate cu suspiciune, furie, curiozitate, venerație, dar mai ales cu speranță. Datorită ajutorului lor, reconstrucția orașului după accident a mers de două ori mai repede decât ar fi mers dacă am fi făcut-o singuri.

Președintele Muñoz face o pauză, scrutând fețele din mulțime.

— Acum știm că inteligența, empatia și curiozitatea nu sunt trăsături doar ale omului. Avem multe de arătat, dar și multe de învățat. Ne vom îmbogăți viețile unii altora, construind totodată o relație bazată pe încredere

și speranță. Știu că printre noi sunt mulți care au întrebări, chiar temeri... știu că mulți consideră că, mai ales în contextul pierderilor teribile suferite de noi, încrederea nu vine ușor. De aceea am creat o nouă funcție, o voce care să vorbească în numele Colectivului și cu Colectivul. În contextul celor întâmplătoare, poate că unora dintre voi această decizie li se va părea surprinzătoare. Dar noul nostru ambasador este o persoană elocventă și echilibrată, și rămâne singura ființă umană care, fie și pentru scurt timp, a intrat în Colectiv, de cealaltă parte a faliei. Și nimeni altcineva nu este mai motivat să muncească mai mult pentru pace și reconstrucție. S-o felicităm împreună pe Ambasadoarea LaRoux.

Președintele se dă deoparte pentru a-i face loc noii ambasadoare să urce pe scenă alături de el.

— Uite-o! țip eu bucuroasă, împungându-l pe Gideon cu bețișoarele în picior. Măiculiță, ia uite ce rochie. Nu s-a încurcat deloc.

— Mie tot a ta îmi place mai mult, spune Gideon înfulecând o gură de fideluțe. Aia cu luminițe și franjuri.

— Aia care s-a găurit peste tot și s-a ales praful de ea pentru că am purtat-o cu ocazia unui accident de navă spațială?

Îl privesc pieziș.

— Cred că în ea sunt mai mult goală.

— De ce crezi că-mi place?

Îl împung iar cu bețișoarele în genunchi.

— Taci, vreau să aud ce spune.

În timp ce președintele o investește pe Lilac în noua ei funcție, camera de filmat de pe dronă se rotește panoramic peste delegațiile de pe fiecare planetă. Ochii mei încearcă să găsească nodul celtic cu o singură stea de pe

blazonul Avonului, dar mai întâi îmi sare în ochi figura lui Flynn. Îl apuc pe Gideon de braț, dar el zâmbește deja. Jubilee stă lângă Flynn, iar rochia ei de culoarea piersicii arată superb în lumina soarelui. Nu cred că se observă dacă nu te uiți cu atenție, dar eu văd că Flynn stă cu ochii mai mult la ea decât la podiumul de lângă falie.

După ce președintele Muñoz îi strânge mâna lui Lilac și se retrage pe unul dintre locurile de pe podium, aceasta se apropie de microfoane.

Cu câteva zile în urmă, când ne-am adunat toți șase la o cină în camera de hotel a lui Flynn, Lilac a stat mai tot timpul restrasă într-un colț, palidă la față, scriind și rupând notițe, iar Tarver ne-a avertizat să n-aducem vorba de viitorul ei discurs pentru ceremonia de învestire.

Dacă te uiți la ea acum, n-ai zice. Zâmbetul ei, pe care oamenii îl știu din reclame la cosmetice și reviste de modă, este plin de încredere, iar mâinile nu-i tremură. E îmbrăcată în verde, într-o rochie amplă, cu o croială veche de câțiva ani, dar care îi vine minunat. În timp ce materialul se unduiește în adierea vântului, Tarver o privește pierdut.

— Tatăl meu, începe Lilac cu o voce care reverberează din boxele împrăștiate prin mulțime, este un om strălucit. Am crescut cu convingerea că el nu poate greși. Mi-l imaginam ca pe unul dintre acei zei din Antichitate despre care a vorbit doamna președinte, al cărui loc era printre stele.

Își plimbă privirea prin mulțime în timp ce face o mică pauză.

— Dar stelele nu sunt zei și nici tatăl meu nu era. El era, și *este*, om. Tot ce a făcut, indiferent ce drum a ales, a făcut fiind convins că era bine. Greșeala lui nu a fost setea

de putere, faimă sau avere; n-a fost orgoliul sau aroganța; n-a fost nici măcar subjugarea unei întregi specii.

În spatele ei, lumina faliei pâlpâie, străbătută de câteva firisoare aurii care se ondulează prin părul lui Lilac și învăluie podiumul. Și Colectivul ascultă ce are ea de spus.

— Greșeala lui Roderick LaRoux a fost aceea de a crede că el avea dreptul de a lua decizii de nivel mondial în locul nostru. Ceea ce l-a distrus până la urmă a fost această convingere, că sarcina de a alege îi revenea lui și numai lui. Cândva a botezat o navă cu numele *Icarus* și a rămas șocat, împreună cu restul galaxiei, când aceasta s-a prăbușit din cer în flăcări.

Privește peste umăr și camera de filmat se îndreaptă spre Tarver, a cărui figură inexpresivă a început să arate mai bine în ultimele săptămâni, de când apare în mass-media.

— Dar a avea liberul-arbitru înseamnă să fii om și nimeni nu poate decide calea pe care s-o urmezi prin univers. A alege este dreptul nostru cel mai măreț, cel mai de preț, dar și cea mai mare responsabilitate a noastră.

Lilac privește în jos, deși în imaginea filmată de sus se vede că nu are notițe. Tăcerea ei se prelungește atât de mult, încât mă uit îngrijorată la Gideon, crezând că a uitat discursul. S-a făcut atâta liniște că nu se mai aude nici măcar mulțimea în microfoanele ambientale. Parcă întreg Corintul — întreaga galaxie care urmărește transmisiunea hiperspațială — își ține respirația.

Dar apoi ea înalță capul și actrița din mine recunoaște talentul din ea. Este o adevărată oratoare — și nimeni nu bănuia că momentul ei de ezitare ar putea avea un efect atât de puternic.

— De aceea acum, aici, astăzi, cu toții avem de ales.

Vocea lui Lilac devine mai puternică și se simte mai înflăcărată în ciuda distorsiunii sunetului din boxe.

— Lumea s-a schimbat pentru totdeauna acum, când falia s-a deschis de tot. Nu vom mai fi niciodată singuri în imensitatea universului. Putem, deci, alege să întâmpinăm aceste ființe noi cu suspiciune și neîncredere, cu reproș și mânie. Sau putem alege să le arătăm de ce merită să ne cunoască, să ni se alăture și să salveze omenirea.

Apoi se oprește ca și cum ar aștepta ca publicul — sutele de mii de oameni adunați pe străzile Corintului, miliardele care se uită la televizor pe tot cuprinsul galaxiei și eu, pe această saltea uzată, cu Gideon care mă cuprinde cu brațul — să facă singuri această alegere.

— Eu, una, am ales, continuă Lilac înclinând capul și plimbându-și privirea peste schelele care formează cadrul sediului central ce se reconstruiește în jurul faliei. Motiv pentru care eu și soțul meu preluăm compania LaRoux Industries și alocăm resursele ei considerabile reconstruirii orașului nostru, dar și pentru a afla tot ce au să ne împărtășească noii noștri vecini. Noul sediu, pe care îl vedeți în construcție acum, va fi un loc unde oricine, fie că e om sau nu, poate să vină și să învețe, să împărtășească povestiri și amintiri despre ce înseamnă să fii om. Ei vor să știe tot — binele și răul, întunericul și lumina. Ei vor ca voi să veniți cu istorisirile voastre.

Lilac privește din nou spre mulțime și îi revine zâmbetul, acel zâmbet molipsitor, renumit în toată galaxia.

— Botezarea navei cu numele *Icarus* a fost o aroganță. Acum noi transformăm această tradiție a numelor în ceva bun, plin de speranță. Noul proiect se va numi Eos — după numele vechii zeițe a zorilor, în cinstea noii lumi în care ne găsim. Nădăjduiesc că, odată cu această nouă

zi care sosește pe planetele de pretutindeni din galaxie, vom vedea cu toții speranță în zorii ei.

După ce termină, urmează un scurt moment de tăcere, care ar putea însemna o mulțime de lucruri. Dar apoi mulțimea izbucnește în ropote de aplauze, nivelul sunetului din difuzorul ecranului ajustându-se frenetic pentru a compensa zgomotul puternic. Văd că Lilac mai spune ceva și n-o aud din cauza mulțimii, dar îi citesc pe buze: *Vă mulțumesc*.

Prezentatorii de știri încep să comenteze cu frenezie, gata să înceapă să disece discursul și să-i analizeze ramificațiile politice, în timp ce camera de filmat aeriană o arată pe Lilac îndepărtându-se de pupitru și întorcându-se la Tarver, care îi cuprinde mâna într-ale lui și i-o sărută.

Gideon pocnește din degete spre ecran ca să oprească sonorul și să-i reducă la tăcere pe reporteri, apoi mai ia o gură de fideluțe cu bețișoarele, așezându-se relaxat. Câtva timp nu zice nimic, apoi expiră lung, scoțând un ușor fluierat:

— Drace.

— Vrei să zici că nu țin ea discursuri senzaționale, emoționante, atunci când erați copii? Îl tachinez eu, rezemându-mă mai bine de umărul lui.

— Era mai ocupată să reprogrameze roboții casnici împreună cu frate-meu ca să spună „Giddy e un fraier care n-ar trebui să ne mai spioneze”.

Izbucnesc în râs și mă ridic de pe saltea ca să strâng resturile de mâncare și să le bag în frigider. În timp ce spăl lingurile în chiuvetă, mă gândesc la proiectul Eos și la povestea cu care vreau să încep. Mă gândesc cum mă învăța tata să dansez. Mă gândesc la sora lui Flynn și la amintirea aceea când ea l-a oprit pe un bătaș să-mi dea

cu noroi în păr. Mă gândesc la prima escrocherie pe care am făcut-o împreună cu Daniela, la carafa de vin pe care am cumpărat-o cu o parte din câștig și pe care am băut-o împreună pe acoperiș.

Adevărul e că nu știu ce poveste mă definește. Am petrecut atâta timp fiind altcineva și nu Sofia, încât nici nu mai știu cine este Sofia. Nu mai există Kristina, nici Lucy, nici Alexis sau Alice. Nu mai există nici Valetul, asta dacă nu cumva Gideon decide să-l reînvie. Deocamdată suntem doar Gideon și Sofia — cine or fi ei.

Cine alegem noi să fim.

Gideon se ridică de pe saltea să închidă monitoarele și să tragă de scripetii care acționează jaluzelele lumina-toarelor, lăsând lumina soarelui să inunde mica încăpere de la mansardă.

— Și acum ce vrei să faci?

Dau capul pe spate, lăsând lumina să-mi încălzească fața. Poate am să le spun povestea cu fetița care a trăit cu mult timp în urmă, într-o țară numită Iran, pe planeta Pământ, care a scris cea mai frumoasă muzică pe care am ascultat-o vreodată. Muzica aceea care mi-a schimbat viața.

Când deschid ochii, văd tremurul unei umbre în lucarna de deasupra mea. Clipesc și chiar atunci se profilează în lumină silueta unui fluture, înainte să dispară într-o zbatere de aripi.

Mă uit în jos și-l văd pe Gideon rezemat de perete, acolo unde, pe un raft, se află fotografia înrămată a tatălui meu, alături de exemplarul jerpelit din cartea *Alice în Țara Minunilor*. Mă privește surâzător, apoi zâmbește larg când îi atrag atenția.

Întind mâna spre el.

— Vino să dansezi cu mine.